

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud</u>	<u>Bladzijde</u>
	I (Mededelingen)	
	EUROPEES PARLEMENT	
	SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD	
(2003/C 222 E/001)	E-1026/02 van Klaus-Heiner Lehne aan de Commissie Betreft: Discriminatie als gevolg van de invoering van plaatselijke milieuvoorschriften in vier Zweedse steden . . .	1
(2003/C 222 E/002)	E-1906/02 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Vereiste van „settled status” voor studieleningen in het Verenigd Koninkrijk	2
(2003/C 222 E/003)	E-1911/02 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Uitkeringen aan Commissieleden	3
(2003/C 222 E/004)	E-2171/02 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Concurrentie voor de landbouw op de Azoren als gevolg van het Poseima-programma (Aanvullend antwoord)	4
(2003/C 222 E/005)	E-2256/02 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Steun voor zonne-energie in Spanje	5
(2003/C 222 E/006)	E-2450/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Snelle slijtage van eurobiljetten door bezuinigingen op papier en vernislaag	6
(2003/C 222 E/007)	P-2467/02 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Steun C35/02 — Aanpassing van het nationale belastingstelsel aan de specifieke kenmerken van de autonome regio Azoren	8
(2003/C 222 E/008)	E-2499/02 van Nicholas Clegg aan de Commissie Betreft: Etikettering van textiel en kleren	8
(2003/C 222 E/009)	P-2507/02 van Georges Berthu aan de Commissie Betreft: Toekomstige boekhoudkundige regels in de verzekeringssector	9
(2003/C 222 E/010)	P-2561/02 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Harmonisatie financiële diensten	10
(2003/C 222 E/011)	E-2567/02 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Prijsstijgingen in de euro-zone	10

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 222 E/012)	E-2603/02 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Informele betalingscircuits	11
(2003/C 222 E/013)	E-2604/02 van Michl Ebner aan de Raad Betreft: „Pumpguns”	12
(2003/C 222 E/014)	E-2609/02 van Bruno Gollnisch aan de Commissie Betreft: Controle reizigersidentiteit op luchthavens	12
(2003/C 222 E/015)	E-2681/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Strijdigheid tussen bewaarplicht voor verkeersgegevens van telecommunicatie en bescherming persoonlijke levenssfeer in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens	13
(2003/C 222 E/016)	E-2717/02 van Vitaliano Gemelli aan de Commissie Betreft: Beroepsprocedures ingesteld door ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Commissie . . .	14
(2003/C 222 E/017)	E-2746/02 van Samuli Pohjamo en Mikko Pesälä aan de Commissie Betreft: Opname van turf in de richtlijn inzake mijnbouwafval	15
(2003/C 222 E/018)	P-2751/02 van Michael Cashman aan de Commissie Betreft: Travellerscheques	16
(2003/C 222 E/019)	E-2761/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Taalgebruik Europees noodnummer 112	16
(2003/C 222 E/020)	E-2797/02 van Caroline Lucas aan de Commissie Betreft: Low Frequency Active Sonar	17
(2003/C 222 E/021)	P-2806/02 van Jules Maaten aan de Commissie Betreft: Mededelingen van de Europese Commissie over versoepeling afbouw begrotingstekort voor Eurozone-landen, 24 september 2002	18
(2003/C 222 E/022)	E-2832/02 van Sergio Berlato aan de Commissie Betreft: Uitvoerverbod op biologische producten met een Europees certificaat naar de Verenigde Staten	19
(2003/C 222 E/023)	E-2846/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Ongelijkwaardige behandeling van drie gegadigden bij aanbesteding dienstuitvoering op hogesnelheidslijn in Nederland teneinde een hoge betaling af te dwingen	20
(2003/C 222 E/024)	E-2847/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Het ontbreken van onderzoek en preventiemaatregelen met betrekking tot kosmische inslag op de aarde en de daaruit voortvloeiende rampen	22
(2003/C 222 E/025)	P-2848/02 van María Valenciano Martínez-Orozco aan de Commissie Betreft: Stand van de inbreukprocedure 2000/4879	23
(2003/C 222 E/026)	P-2850/02 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Ebro-wateroverhevelingsplan in Catalonië, Spanje	23
(2003/C 222 E/027)	E-2860/02 van Margrietus van den Berg aan de Commissie Betreft: Uitblijven van jaarverslag over Actieprogramma bestrijding (aids)	24
(2003/C 222 E/028)	E-2871/02 van Charles Tannock, Neil Parish en Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Onwettig Frans verbod op de invoer van Brits rundvlees	25
(2003/C 222 E/029)	P-2873/02 van Mogens Camre aan de Commissie Betreft: Economische steun van de EU aan de Palestijnse Autoriteit	26
(2003/C 222 E/030)	E-2880/02 van Giles Chichester aan de Commissie Betreft: Vorderingen in de liberalisering van de energiemarkt in de Europese Unie	27
(2003/C 222 E/031)	E-2891/02 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Problemen met Hoge-Flux-Reactor Petten	28
(2003/C 222 E/032)	E-2906/02 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Hogesnelheidslijn (HSL) voor de verbinding van Galicië met Portugal en, via Frankrijk, met de rest van Europa	29

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 222 E/033)	P-2926/02 van Ari Vatanen aan de Commissie Betreft: Permanente inbreuken op het Gemeenschapsrecht door de lidstaten	29
(2003/C 222 E/034)	E-2946/02 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Gevaar voor walwissen door het gebruik van technologieën met een hoge frequentie tijdens marine- oefeningen	30
(2003/C 222 E/035)	P-2950/02 van Juan Ojeda Sanz aan de Commissie Betreft: Informatienetwerk over onderwijs in Europa (NARIC)	31
(2003/C 222 E/036)	E-2953/02 van Gabriele Stauner aan de Commissie Betreft: Hoogte van de betalingen van en naar bankrekeningen van de Commissie	31
(2003/C 222 E/037)	P-3001/02 van Winfried Menrad aan de Commissie Betreft: De uiteenlopende interpretatie van de vogelrichtlijn in de lidstaten	32
(2003/C 222 E/038)	E-3006/02 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Klacht nr. 2002/427 over de blootstelling van een school aan schadelijke stoffen — schending van richtlijn 89/391/EEG en het Europees handvest voor de rechten van het kind	33
(2003/C 222 E/039)	E-3017/02 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Gegarandeerde benaming voor ambachtelijk vervaardigde producten	34
(2003/C 222 E/040)	E-3020/02 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Versoepeling mestbeleid in Nederland	35
(2003/C 222 E/041)	E-3021/02 van Margrietus van den Berg aan de Commissie Betreft: EU-hulp aan Afghanistan	36
(2003/C 222 E/042)	E-3027/02 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Betrekkingen tussen de EU en Soedan	37
(2003/C 222 E/043)	E-3030/02 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Buitensporig hoge roamingprijzen bij mobiele telefonie	38
(2003/C 222 E/044)	E-3033/02 van Marco Pannella aan de Commissie Betreft: Vietnam: veroordeling tot negen jaar cel van een Montagnard die politiek asiel zocht in Cambodja	39
(2003/C 222 E/045)	E-3036/02 van Dorette Corbey aan de Commissie Betreft: Natuurbehoud in Malta	40
(2003/C 222 E/046)	E-3045/02 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Het als onderneming runnen van ziekenhuizen in Portugal	41
(2003/C 222 E/047)	E-3052/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Uitvoering contract waterreinigingsinstallatie Sanski Most (Bosnië)	42
(2003/C 222 E/048)	E-3079/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Afronding van onderzoek naar internationale betrokkenheid bij fraude met geld voor vlasteelt in Spanje en het treffen van maatregelen om herhaling te voorkomen	43
(2003/C 222 E/049)	E-3097/02 van Joaquim Miranda aan de Commissie Betreft: Mogelijke klacht van de Commissie tegen de Portugese staat met betrekking tot het bouwen van een fabriek voor de recycling van papier in Mourão (Portugal)	44
(2003/C 222 E/050)	E-3100/02 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Dodelijke arbeidsongevallen in Spanje	45
(2003/C 222 E/051)	P-3136/02 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Totstandbrenging van een route voor buitenprofieltransport	46
(2003/C 222 E/052)	E-3138/02 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Uitvoering van het communautaire initiatief Leader+ in Griekenland (Aanvullend antwoord)	47
(2003/C 222 E/053)	E-3147/02 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Gebruik van de financiële middelen voor de „stadsgebieden”	49

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 222 E/054)	E-3161/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Internationale bedrijven zoals McDonald's die kunnen ingaan tegen het Europese sociaal model, nationale regels en het groenboek sociale verantwoordelijkheid	50
(2003/C 222 E/055)	E-3200/02 van Paul Lannoye en Caroline Lucas aan de Commissie Betreft: Toezicht op vaccins	51
(2003/C 222 E/056)	P-3218/02 van Marianne Eriksson aan de Raad Betreft: Inreisvisum voor Russische burgers	52
(2003/C 222 E/057)	P-3220/02 van Pedro Marset Campos aan de Commissie Betreft: Levensvatbaarheid nieuwe luchthaven in Corvera (Murcia-Spanje)	53
(2003/C 222 E/058)	E-3236/02 van Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Begroting	54
(2003/C 222 E/059)	P-3251/02 van Margrietus van den Berg aan de Raad Betreft: Certificeringsvoorstel van de Commissie voor de diamanthandel	55
(2003/C 222 E/060)	P-3271/02 van Salvador Jové Peres aan de Commissie Betreft: Betalingen voor verwerkte tomaten uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw . . .	56
(2003/C 222 E/061)	E-3282/02 van Wilhelm Piecyk aan de Raad Betreft: Fonds voor vergoeding van schade als gevolg van verontreiniging door olie of gevaarlijke en schadelijke stoffen in de Europese wateren	56
(2003/C 222 E/062)	E-3403/02 van Camilo Nogueira Román, José Mendiluce Pereiro en Daniel Cohn-Bendit aan de Raad Betreft: Door het weglekken van olie uit de tanker Prestige veroorzaakte milieuramp	57
(2003/C 222 E/063)	E-3438/02 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Raad Betreft: Ongeluk met de tanker Prestige voor de kust van Galicië	57
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-3282/02, E-3403/02 en E-3438/02	58
(2003/C 222 E/064)	E-3306/02 van Richard Howitt aan de Commissie Betreft: Vergroting van de dosis foliumzuur ter voorkoming van spina bifida	58
(2003/C 222 E/065)	E-3326/02 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Illegale handel in rundvee	58
(2003/C 222 E/066)	P-3341/02 van Carlos Bautista Ojeda aan de Commissie Betreft: Achterstand bij schadeloosstellingsuitkering aan Andalusische vissers	60
(2003/C 222 E/067)	E-3356/02 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Het Groenboek van de Commissie en de follow-up mededeling over consumentenbescherming	61
(2003/C 222 E/068)	E-3357/02 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Vuilniswagens in Macastre (Valencia-Spanje)	62
(2003/C 222 E/069)	E-3371/02 van Marianne Eriksson aan de Raad Betreft: Document van Cairo en reproductieve gezondheid	63
(2003/C 222 E/070)	P-3376/02 van Felipe Camisón Asensio aan de Commissie Betreft: Scheepsramp voor de kust van Galicië	63
(2003/C 222 E/071)	E-3384/02 van Erik Meijer aan de Raad Betreft: De ontwikkeling van een wereldwijd systeem van internet-filters en andere vormen van „datamining” in opdracht van het Amerikaanse Ministerie van Defensie	64
(2003/C 222 E/072)	E-3401/02 van Marco Cappato aan de Raad Betreft: Total Information Awareness	65
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-3384/02 en E-3401/02	65
(2003/C 222 E/073)	E-3390/02 van Carlos Bautista Ojeda aan de Commissie Betreft: Moeilijkheden in de kastanjeelt	66

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 222 E/074)	P-3397/02 van Werner Langen aan de Commissie Betreft: Afname van het wijnbouwareaal in Italië	66
(2003/C 222 E/075)	P-3410/02 van Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf aan de Commissie Betreft: Europees actieplan voor levensmiddelen uit de biologische landbouw en de biologische teelt	67
(2003/C 222 E/076)	E-3412/02 van Glyn Ford aan de Raad Betreft: Christelijke groeperingen in Pakistan	68
(2003/C 222 E/077)	P-3420/02 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Bouwprojecten in het gebied van communautair belang van Monti Russu, Aglientu, Sardinië	69
(2003/C 222 E/078)	E-3426/02 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Gebruik van de kredieten van „DAPHNE” door het gemeentebestuur van Fiumicino	70
(2003/C 222 E/079)	E-3427/02 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Gebruik van de kredieten van „DAPHNE” door het gemeentebestuur van Frosinone	70
(2003/C 222 E/080)	E-3440/02 van Marco Cappato aan de Raad Betreft: Doorspelen van persoonsgegevens door Europol aan de Verenigde Staten	71
(2003/C 222 E/081)	E-3444/02 van Jorge Moreira Da Silva aan de Raad Betreft: Agressieve reclame in de lidstaten van de Europese Unie	72
(2003/C 222 E/082)	E-3446/02 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: Top EU-Rusland	72
(2003/C 222 E/083)	E-3447/02 van Bob van den Bos aan de Raad Betreft: Mensenrechtensituatie in Iran/resolutie in de Derde Commissie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties	73
(2003/C 222 E/084)	E-3466/02 van Eluned Morgan aan de Commissie Betreft: Jumelage van steden	74
(2003/C 222 E/085)	E-3492/02 van Renzo Imbeni aan de Raad Betreft: Aanpassing van het beroep van douane-expediteur in het kader van de uitbreiding	75
(2003/C 222 E/086)	E-3505/02 van Robert Evans aan de Raad Betreft: Ngawang Sangdrol zit nog steeds gevangen	76
(2003/C 222 E/087)	E-3506/02 van Robert Evans aan de Raad Betreft: Siham Qandah en hoe zij in Jordanië wordt behandeld	76
(2003/C 222 E/088)	E-3507/02 van Giacomo Santini aan de Raad Betreft: Vogelpestepidemie in Italië	77
(2003/C 222 E/089)	E-3510/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Het verschil tussen nationaal en Europees luchtvaartbeleid voor het totstandkomen van „open skies” en verdringing van luchtvaartmaatschappijen door nieuwkomers	78
(2003/C 222 E/090)	E-3520/02 van Ursula Schleicher aan de Raad Betreft: Statuut en financiering van Europese politieke partijen	79
(2003/C 222 E/091)	E-3526/02 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Reisverbod voor Sadri Chiari	79
(2003/C 222 E/092)	P-3527/02 van Ian Hudghton aan de Commissie Betreft: Het Nationaal Park Biebrza, Polen	80
(2003/C 222 E/093)	E-3528/02 van Amalia Sartori aan de Raad Betreft: Onrechtstreekse steun aan de regering van Birma	81
(2003/C 222 E/094)	E-3530/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Concurrentie tussen grote havens met een gemeenschappelijk achterland en verspilling van overheidsgeld om die concurrentie te winnen	82
(2003/C 222 E/095)	E-3557/02 van Marie Isler Béguin aan de Raad Betreft: Oprichting Europese Bank voor preventie en herstel van milieuschade	83

Nummer	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 222 E/096)	E-3563/02 van Brice Hortefeux aan de Raad Betreft: Veiligheid op zee	84
(2003/C 222 E/097)	E-3581/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Beslissingen van de Spaanse premier en de Franse president betreffende de afbakening van gescheiden zee corridors voor schepen zoals de Prestige	85
(2003/C 222 E/098)	E-3582/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Uitvoeringsniveau van de wetgevingspakketten „Erika” in de lidstaten van de Europese Unie	85
(2003/C 222 E/099)	E-3583/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Evaluatie van de economische kosten van de ramp met de Exxon Valdez voor de kust van Alaska en voorzieningen betreffende de ramp met de Prestige voor de kust van Galicië	85
(2003/C 222 E/100)	E-3584/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Wetgevingspakketten „Erika” en de „Oil Pollution Act” van 1990 in de Verenigde Staten	86
(2003/C 222 E/101)	E-3587/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Voornemen om de kust van Galicië uit te roepen tot rampgebied van de Europese Unie ten gevolge van de schipbreuk van de Prestige	86
(2003/C 222 E/102)	E-3589/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Specifieke maatregelen van de Raad om de gevolgen van zeerampen in de uitermate belangrijke corridor voor de kust van Galicië te voorkomen en te bestrijden	86
(2003/C 222 E/103)	E-3625/02 van Paolo Costa, Giovanni Procacci, Luciano Caveri, Francesco Rutelli, Dirk Sterckx, Rosa Miguélez Ramos, Gilles Savary, Luciana Sbarbati, Marco Formentini, Giovanni Fava, Massimo Carraro en Helena Torres Marques aan de Raad Betreft: Veiligheid in de zeevaart	86
(2003/C 222 E/104)	E-3761/02 van Emmanouil Bakopoulos aan de Raad Betreft: Spaans voorstel in de Verenigde Naties Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-3563/02, E-3581/02, E-3582/02, E-3583/02, E-3584/02, E-3587/02, E-3589/02, E-3625/02 en E-3761/02	87 87
(2003/C 222 E/105)	E-3569/02 van Jonas Sjöstedt aan de Raad Betreft: Toestand van onveilige kernreactoren in kandidaat-lidstaten	87
(2003/C 222 E/106)	E-3571/02 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Voorstel voor een geheimhoudingsclausule in het zevende kaderprogramma voor onderzoek	88
(2003/C 222 E/107)	E-3576/02 van Herbert Bösch aan de Commissie Betreft: Stimulering van grensoverschrijdende mobiliteit van werknemers – EURES	89
(2003/C 222 E/108)	E-3585/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Vestigingsplaats van het Europees Agentschap voor de veiligheid van de zeevaart	90
(2003/C 222 E/109)	E-3590/02 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Specifieke maatregelen van de Commissie om de gevolgen van zeerampen in de uitermate belangrijke corridor voor de kust van Galicië te voorkomen en te bestrijden	91
(2003/C 222 E/110)	E-3591/02 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Wetgevingspakketten „Erika” en de „Oil Pollution Act” van 1990 in de Verenigde Staten	92
(2003/C 222 E/111)	E-3611/02 van Kathleen Van Brempt aan de Commissie Betreft: Veiligheid auto's	93
(2003/C 222 E/112)	E-3612/02 van Bob van den Bos aan de Raad Betreft: Mensenrechtenclausule	94
(2003/C 222 E/113)	P-3627/02 van Kathleen Van Brempt aan de Commissie Betreft: Verhoging speelgoedprijzen	95
(2003/C 222 E/114)	E-3631/02 van Bill Newton Dunn aan de Commissie Betreft: Betaling van door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen opgelegde boetes	96
(2003/C 222 E/115)	E-3633/02 van Miquel Mayol i Raynal aan de Raad Betreft: Associatieovereenkomst EU/Chili en eerbiediging van de rechten van de Mapuche	97

Nummer	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 222 E/116)	P-3651/02 van Antonio Di Pietro aan de Commissie Betreft: Sluiting van „HMC Pubblicità”	98
(2003/C 222 E/117)	E-3662/02 van Marie Isler Béguin aan de Raad Betreft: Wijziging van het akkoord WHA 12-40 tussen de Wereld Gezondheidsorganisatie WHO en het Internationaal Atoomagentschap IAEA	99
(2003/C 222 E/118)	E-3729/02 van Erik Meijer aan de Raad Betreft: Legale status binnen EU voor Iraanse oppositie in ballingschap die opkomt voor pluralistische democratie en zich verzet tegen theocratische dictatuur	100
(2003/C 222 E/119)	E-3730/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Maatregelen tegen import van Amerikaans voedsel dat zonder vermelding van samenstelling en herkomst genetisch veranderde ingrediënten bevat	101
(2003/C 222 E/120)	P-3748/02 van Francesco Speroni aan de Raad Betreft: Bevolkingscijfer van de lidstaten	103
(2003/C 222 E/121)	E-3757/02 van Bernd Lange aan de Commissie Betreft: Kwantificeerbare milieudoelstellingen in de vervoerssector	104
(2003/C 222 E/122)	P-3770/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Omschakeling van de wapenindustrie	105
(2003/C 222 E/123)	P-3774/02 van Margrietus van den Berg aan de Raad Betreft: Uitstel implementatie certificeringssysteem diamanten	105
(2003/C 222 E/124)	E-3786/02 van Johannes Swoboda aan de Commissie Betreft: Discriminatie op grond van taal bij bekendmaking van vacatures op Europees niveau	106
(2003/C 222 E/125)	E-3788/02 van Bruno Gollnisch aan de Raad Betreft: Franse etiketten voor consumptieproducten in Frankrijk	106
(2003/C 222 E/126)	E-3789/02 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: Antonio Russo	107
(2003/C 222 E/127)	E-3793/02 van Dorette Corbey en Marie Isler Béguin aan de Commissie Betreft: Jaarverslag over de natuur en de biodiversiteit in Europa	108
(2003/C 222 E/128)	E-3808/02 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: Uitbreiding van de EU met de landen van de Balkan en de Kaukasus	109
(2003/C 222 E/129)	E-3815/02 van Maria Sanders-ten Holte aan de Raad Betreft: De stand van zaken betreffende de ratificatie van het Verdrag van Montreal tot het brengen van eenheid in enige bepalingen inzake het internationaal luchtvervoer	111
(2003/C 222 E/130)	E-3816/02 van Isidoro Sánchez García aan de Commissie Betreft: Afschaffing internationale telefoontarieven tussen de EU-lidstaten	112
(2003/C 222 E/131)	E-3819/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Ontduiking van rij- en rusttijden in het internationale vrachtvervoer doordat gegevens over vrije dagen alleen in de eigen lidstaat worden gecontroleerd	113
(2003/C 222 E/132)	P-3822/02 van Pasqualina Napoletano aan de Raad Betreft: Het recht op asiel in de Unie	114
(2003/C 222 E/133)	E-3843/02 van Giuseppe Di Lello Finuoli aan de Raad Betreft: Uitwijzing van het gezin Al-Shari uit Italië	115
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-3822/02 en E-3843/02	115
(2003/C 222 E/134)	P-3825/02 van Avril Doyle aan de Raad Betreft: Richtlijn geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik	115
(2003/C 222 E/135)	E-3836/02 van Anna Terrón i Cusí aan de Commissie Betreft: Uitvoering van de begrotingskredieten in Catalonië tussen 2000 en 2002	116
(2003/C 222 E/136)	E-3839/02 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: Bewijzen voor het bestaan van concentratiekampen in Noord-Korea	117

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 222 E/137)	E-3840/02 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Bewijzen voor het bestaan van concentratiekampen in Noord-Korea	118
(2003/C 222 E/138)	P-3858/02 van María Valenciano Martínez-Orozco aan de Commissie Betreft: Verwerking van de aangespoelde olie van de „Prestige”	118
(2003/C 222 E/139)	E-3866/02 van Pasqualina Napoletano aan de Commissie Betreft: Benoemingen bij het Europees Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving (EWDD)	119
(2003/C 222 E/140)	E-3887/02 van Theodorus Bouwman, Bartho Pronk en Stephen Hughes aan de Commissie Betreft: Bescherming tegen blootstelling aan asbest	120
(2003/C 222 E/141)	E-3890/02 van Robert Goebbels aan de Commissie Betreft: Uitvoering van het Sapard-programma in 2001	121
(2003/C 222 E/142)	E-3892/02 van Marco Cappato aan de Raad Betreft: Steun van de Europese Unie aan de regering van Soedan	122
(2003/C 222 E/143)	E-0077/03 van Marco Cappato aan de Raad Betreft: Doodstraf in Soedan	123
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-3892/02 en E-0077/03	124
(2003/C 222 E/144)	E-3896/02 van Kathleen Van Brempt aan de Commissie Betreft: Onderzoek gericht op een verminderd en duurzaam gebruik van pesticiden	124
(2003/C 222 E/145)	E-3901/02 van Lennart Sacrédeus aan de Raad Betreft: De EU, de VN-conferentie over drugs te Wenen in april 2003 en steun aan ouders bij de opvoeding	125
(2003/C 222 E/146)	E-3903/02 van Bill Newton Dunn aan de Raad Betreft: Uiterst onaangename ervaring van een van mijn kiezers op het station Brussel-Zuid	126
(2003/C 222 E/147)	E-3913/02 van Camilo Nogueira Román, Carlos Bautista Ojeda en Josu Ortuondo Larrea aan de Raad Betreft: Weigering van de toegang van vertegenwoordigers van Galicië, Baskenland en Andalusië tot de Raad landbouw en visserij	127
(2003/C 222 E/148)	E-3914/02 van Juan Naranjo Escobar aan de Raad Betreft: Europol	127
(2003/C 222 E/149)	E-3920/02 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Alarm vanwege vluchten vogels in het centrum van Rome	128
(2003/C 222 E/150)	E-3921/02 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Wegennet in de wijk Tiburtino in Rome	129
(2003/C 222 E/151)	E-3923/02 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: Dood van de Tsjetsjeen Salman Raduyev in een Russische gevangenis	130
(2003/C 222 E/152)	E-0006/03 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: Beslissing van de Russische gerechtelijke autoriteiten om kolonel Boudanov ontoerekeningsvatbaar te verklaren	131
(2003/C 222 E/153)	E-0007/03 van Joan Colom i Naval aan de Raad Betreft: Hulpverlening aan de slachtoffers van de catastrofe met de olietanker Prestige	131
(2003/C 222 E/154)	P-0011/03 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Koers van de euro	132
(2003/C 222 E/155)	E-0012/03 van Helle Thorning-Schmidt aan de Commissie Betreft: Havendiensten	132
(2003/C 222 E/156)	E-0018/03 van Mario Mantovani aan de Raad Betreft: Overstromingen in Noord-Italië	133

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 222 E/157)	E-0019/03 van Margrietus van den Berg aan de Commissie Betreft: Aanbesteding Nederlandse treindiensten	134
(2003/C 222 E/158)	E-0022/03 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Gevolgen voor het milieu van de geplande Agua Blanca-mijn in de gemeente Monesterio (Badajoz – Spanje)	135
(2003/C 222 E/159)	E-0023/03 van Yves Piétrasanta, Marie Isler Béguin, Renzo Imbeni, Catherine Guy-Quint, Harlem Désir, Alonso Puerta, Gérard Onesta, Francis Wurtz, Alejo Vidal-Quadras Roca, Charles Tannock, Daniel Cohn-Bendit, Monica Frassoni, Giuseppe Di Lello Finuoli, Pedro Marset Campos, Alexander de Roo, Didier Rod, Danielle Auroi, Paul Lannoye, Bart Staes, Caroline Jackson, Struan Stevenson, Theodorus Bouwman, Armando Cossutta, Nuala Ahern, Jan Wiersma en Robert Goodwill aan de Raad Betreft: Steun en tegemoetkomingen van de Europese Unie voor de slachtoffers van Tsjernobyl	136
(2003/C 222 E/160)	P-0026/03 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Beperking van de visserijinspanning in de wateren van de Azoren die uit hoofde van verordeningen (EG) nrs. 685/95 en 2027/95 onder Portugese jurisdictie vallen	138
(2003/C 222 E/161)	E-0031/03 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Financiële steun aan Wit-Rusland en Oekraïne als onderdeel van de inspanningen om illegale migratiestromen vanuit deze landen naar de Europese Unie te beperken	139
(2003/C 222 E/162)	E-0038/03 van Marco Cappato aan de Raad Betreft: Aanwezigheid van een door Interpol gezocht persoon op een ontvangst van de Italiaanse ambassade in Moskou	140
(2003/C 222 E/163)	E-0041/03 van Kathleen Van Brempt aan de Commissie Betreft: Europese dag „zonder auto in de stad”	140
(2003/C 222 E/164)	E-0049/03 van Charles Tannock aan de Raad Betreft: Financiële steun aan Wit-Rusland en Oekraïne als onderdeel van de inspanningen om illegale migratiestromen vanuit deze landen naar de Europese Unie te beperken	141
(2003/C 222 E/165)	E-0050/03 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Briefwisseling tussen Commissaris Byrne en de internationale automobielfederatie FIA over tabaksreclame	142
(2003/C 222 E/166)	E-0053/03 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Het politieke geschil tussen de Europese Commissie en de Raad betreffende de politieke en wetgevende maatregelen inzake het vervoer over zee van gevaarlijke en aardolieproducten	144
(2003/C 222 E/167)	E-0059/03 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Aanneming, na de ramp met de Prestige op de kusten van Galicië, van een specifieke wetgeving van de Europese Unie voor het vervoer over zee van gevaarlijke goederen	145
(2003/C 222 E/168)	E-0061/03 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Aanwezigheid van de fungerend voorzitter van de Raad in Galicië teneinde de gevolgen van de ramp met de Prestige in ogenschouw te nemen	145
(2003/C 222 E/169)	E-0066/03 van Carlos Bautista Ojeda aan de Raad Betreft: Ernstige visserij-incidenten tussen Spanje en Portugal	146
(2003/C 222 E/170)	E-0067/03 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Massale ontbossing in Laos	147
(2003/C 222 E/171)	E-0081/03 van Erik Meijer aan de Raad Betreft: Het uitoefenen van druk op de EU om een diplomatiek paspoort in te trekken dat is gebruikt voor een solidariteitsbezoek aan de Palestijnse gebieden	148
(2003/C 222 E/172)	E-0083/03 van Carlos Bautista Ojeda aan de Raad Betreft: Beleid van de Europese Unie tegenover Marokko	148
(2003/C 222 E/173)	E-0103/03 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: BTW op het tolgeld voor de autotunnels in Italië	149
(2003/C 222 E/174)	P-0107/03 van Luciana Sbarbati aan de Commissie Betreft: Concurrentie van Chinese producten	150

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 222 E/175)	E-0112/03 van Torben Lund aan de Commissie Betreft: Handhaving van het verbod op de giftige stof arseen	152
(2003/C 222 E/176)	P-0125/03 van Nelly Maes aan de Raad Betreft: Voorstel voor een verordening van de Raad houdende een exportverbod op folterwerktuigen	153
(2003/C 222 E/177)	E-0136/03 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Internationale visserijovereenkomst EU-Comoren en ontwikkelingssamenwerking	154
(2003/C 222 E/178)	E-0140/03 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Internationale visserijovereenkomst EU-Groenland en ontwikkelingssamenwerking	154
(2003/C 222 E/179)	E-0146/03 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Internationale visserijovereenkomst EU-Seychellen en ontwikkelingssamenwerking	155
(2003/C 222 E/180)	E-0151/03 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Internationale visserijovereenkomst EU-Mozambique en ontwikkelingssamenwerking	156
(2003/C 222 E/181)	E-0171/03 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Export van kalveren vanuit Polen naar de Europese Unie	157
(2003/C 222 E/182)	E-0173/03 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Pasteivulling en citroenboter	157
(2003/C 222 E/183)	E-0174/03 van Isidoro Sánchez García aan de Raad Betreft: Crisis in Venezuela	158
(2003/C 222 E/184)	E-0181/03 van Miet Smet aan de Raad Betreft: De vrouwenrechten in Iran	159
(2003/C 222 E/185)	E-0188/03 van Luciana Sbarbati aan de Commissie Betreft: Bouw van vakantiedorpen op de kust ten zuiden van Syracuse (Italië)	160
(2003/C 222 E/186)	E-0198/03 van Margot Keßler aan de Raad Betreft: Westelijke Sahara – Bezoek van een ad hoc delegatie mensenrechten van het Europees Parlement	161
(2003/C 222 E/187)	E-0200/03 van Emilio Menéndez del Valle aan de Raad Betreft: Gewelddadig optreden van de politie van Gibraltar	162
(2003/C 222 E/188)	E-0209/03 van Joan Vallvé aan de Commissie Betreft: Milieueffect van de uitbreiding van de luchthaven van Ibiza	163
(2003/C 222 E/189)	E-0210/03 van Christine De Veyrac aan de Commissie Betreft: Communautair initiatiefprogramma URBAN II	164
(2003/C 222 E/190)	P-0216/03 van Giorgio Celli aan de Commissie Betreft: Aromatische koolwaterstoffen en polycyclische aromatische stoffen (PAK's) in asfalt	165
(2003/C 222 E/191)	E-0224/03 van Guido Podestà aan de Raad Betreft: AIDS in Oost-Europa	166
(2003/C 222 E/192)	E-0228/03 van Raffaele Costa aan de Raad Betreft: Vervroeging van de vereenvoudiging van de wetgeving inzake de mobiliteit van zieken	167
(2003/C 222 E/193)	E-0234/03 van Gerardo Galeote Quecedo en Juan Ojeda Sanz aan de Raad Betreft: Dubbelwandige schepen voor het vervoer van koolwaterstoffen	168
(2003/C 222 E/194)	E-0235/03 van Isidoro Sánchez García aan de Raad Betreft: Plannen van het Griekse voorzitterschap van de Raad voor de ultraperifere regio's	169
(2003/C 222 E/195)	P-0352/03 van Jean-Claude Fruteau aan de Raad Betreft: Ultraperifere regio's	169
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0235/03 en P-0352/03	170
(2003/C 222 E/196)	E-0237/03 van Gerardo Galeote Quecedo en Juan Ojeda Sanz aan de Commissie Betreft: Veruiling van de Baai van Algeciras door brandstoffen	170

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 222 E/197)	P-0244/03 van Antonios Trakatellis aan de Commissie Betreft: Niet-naleving van het Protocol van Kyoto inzake klimaatverandering en gebrekkige toepassing van verordening (EG) nr. 2037/2000 betreffende de ozonlaag afbrekende stoffen in Griekenland	171
(2003/C 222 E/198)	P-0245/03 van Mario Borghezio aan de Commissie Betreft: Franse belasting op ingevoerd trappistenbier. Bescherming van ambachtelijk gebrouwen bier	172
(2003/C 222 E/199)	E-0253/03 van Cristiana Muscardini aan de Raad Betreft: Opheffing van de nachttrein Brussel-Milaan	173
(2003/C 222 E/200)	P-0254/03 van Ole Krarup aan de Commissie Betreft: Toegang tot de markt voor havendiensten	174
(2003/C 222 E/201)	E-0265/03 van Herbert Bösch aan de Raad Betreft: Wanbeheer bij Europol	175
(2003/C 222 E/202)	E-0266/03 van Joachim Wuermeling aan de Commissie Betreft: Monopolies van maatschappijen voor auteursrechtenbeheer	175
(2003/C 222 E/203)	E-0270/03 van Giacomo Santini aan de Raad Betreft: Banenverlies aan de grenzen met de Midden- en Oost-Europese landen (MOEL)	176
(2003/C 222 E/204)	E-0276/03 van Wolfgang Ilgenfritz aan de Raad Betreft: Transfer van monetaire reserves	177
(2003/C 222 E/205)	E-0282/03 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Invoertarief in Polen voor het product TAXINI	178
(2003/C 222 E/206)	E-0302/03 van Jan Wiersma, Joost Lagendijk en Elisabeth Schroedter aan de Raad Betreft: Nucleaire aanvallen als onderdeel van de strategie van de Verenigde Staten; schadelijke gevolgen voor het Gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid (GBVB), het Europees Veiligheids- en Defensiebeleid (ESDP) en de transatlantische betrekkingen (NAVO)	179
(2003/C 222 E/207)	E-0309/03 van Markus Ferber aan de Commissie Betreft: Nationale en communautaire voorschriften en de gevolgen daarvan voor imkers	180
(2003/C 222 E/208)	E-0310/03 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Dierenbescherming en het op diervriendelijke wijze houden van dieren	181
(2003/C 222 E/209)	E-0317/03 van Francisca Sauquillo Pérez del Arco aan de Raad Betreft: Samenwerking met Brazilië	182
(2003/C 222 E/210)	E-0319/03 van Dominique Souchet aan de Commissie Betreft: Schrapping van Cyprus en Malta van de zwarte lijst bij het Memorandum van Parijs	183
(2003/C 222 E/211)	E-0331/03 van Joan Vallvé aan de Commissie Betreft: Een Europees agentschap voor de eilanden	185
(2003/C 222 E/212)	E-0332/03 van Dominique Souchet aan de Raad Betreft: De verkiezing van Libië tot voorzitter van de mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties	186
(2003/C 222 E/213)	P-0353/03 van Marco Cappato aan de Raad Betreft: Verklaringen van de heer Sirchia, de Italiaanse minister van Volksgezondheid, over EU-lidstaten die schuldig zijn aan „misdaden tegen de menselijkheid”	187
(2003/C 222 E/214)	E-0367/03 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Elektromagnetische vervuiling	187
(2003/C 222 E/215)	E-0369/03 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Snellere invoering van minder vervuilende motoren in vrachtwagens	188
(2003/C 222 E/216)	P-0371/03 van Reino Paasilinna aan de Commissie Betreft: Aanwezigheid van de tanker Stemnitsa in de dichtgevroren Finse Golf	189
(2003/C 222 E/217)	P-0372/03 van Véronique Mathieu aan de Commissie Betreft: Financiering van Natura 2000-programma's	190

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 222 E/218)	E-0384/03 van Riitta Myller aan de Commissie Betreft: Uitbreiding van de communautaire veiligheidsnormen tot olietransporten in de nabije omgeving	191
(2003/C 222 E/219)	P-0408/03 van Ari Vatanen aan de Commissie Betreft: Olietransport op de Oostzee	192
(2003/C 222 E/220)	E-0410/03 van Eija-Riitta Korhola aan de Commissie Betreft: Russische olietransporten op de Oostzee	192
(2003/C 222 E/221)	E-0420/03 van Marjo Matikainen-Kallström aan de Commissie Betreft: Stemnitsa	193
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0384/03, P-0408/03, E-0410/03 en E-0420/03	193
(2003/C 222 E/222)	P-0386/03 van Ioannis Averoff aan de Commissie Betreft: Verloop van de werken in het kader van het derde Communautaire Bestek in de provincie Ipiros	194
(2003/C 222 E/223)	E-0394/03 van Salvador Jové Peres aan de Raad Betreft: Eventuele schending van verordeningen van de Raad inzake verwerkte tomaten	196
(2003/C 222 E/224)	E-0397/03 van Horst Schnellhardt aan de Commissie Betreft: Beveiliging van de buitengrenzen van de EU, diensten voor veterinaire controle	196
(2003/C 222 E/225)	E-0402/03 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Olietankers in de Finse Golf	197
(2003/C 222 E/226)	E-0412/03 van Eija-Riitta Korhola aan de Commissie Betreft: Olietransporten in de Oostzee bij ijs	198
(2003/C 222 E/227)	E-0414/03 van Heidi Hautala aan de Raad Betreft: IJswaardigheid van de op de Oostzee varende olietanker Stemnitsa	199
(2003/C 222 E/228)	E-0416/03 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Historische voorwerpen van André Breton	200
(2003/C 222 E/229)	P-0424/03 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Honger in Ethiopië	201
(2003/C 222 E/230)	E-0429/03 van Rosa Miguélez Ramos aan de Commissie Betreft: Het bevorderen van de sociale dialoog met de vissers en het vaststellen van een statuut voor deze beroepsgroep	202
(2003/C 222 E/231)	E-0437/03 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Het loslaten en neerstorten van gevelplaten van beton, glas of kunststof die hangen aan de buitenzijde van nieuwe kantoortorens en torenflats	203
(2003/C 222 E/232)	P-0443/03 van José Salafranca Sánchez-Neyra aan de Commissie Betreft: Terugtrekking van de buitenlandse troepen uit de Democratische Republiek Congo	204
(2003/C 222 E/233)	E-0446/03 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Sterfte onder dolfinen en spanvisserij	205
(2003/C 222 E/234)	E-0449/03 van José Salafranca Sánchez-Neyra aan de Raad Betreft: Terugtrekken van buitenlandse troepen uit de Democratische Republiek Kongo	206
(2003/C 222 E/235)	P-0479/03 van Antonios Trakatellis aan de Raad Betreft: Aanpak van de sociaal-economische gevolgen in de lidstaten van sterke migratiedruk op basis van het solidariteitsbeginsel (artikel 63 EG-Verdrag)	207
(2003/C 222 E/236)	E-0491/03 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Bezoek van inspecteurs aan de afvalstortplaats van Kouroupitos in Griekenland	208
(2003/C 222 E/237)	P-0500/03 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Pelagische spanvisserij en dood van dolfinen	209
(2003/C 222 E/238)	E-0502/03 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Iberische lynx	210

Nummer	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 222 E/239)	P-0507/03 van Emilia Müller aan de Commissie Betreft: Invoering in heel Europa van een innoverend supportsysteem voor reflectorpaaltjes	210
(2003/C 222 E/240)	E-0512/03 van Stefano Zappalà aan de Commissie Betreft: Beroepskwalificaties	211
(2003/C 222 E/241)	P-0530/03 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Ingehuurde werknemers bij de elektriciteitscentrale DEI van Ptolemaida in Griekenland	213
(2003/C 222 E/242)	E-0539/03 van Lennart Sacrédeus aan de Raad Betreft: Ruim baan voor alcoholreclame	214
(2003/C 222 E/243)	E-0544/03 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Omzetting door Griekenland van Richtlijn 89/48/EEG	214
(2003/C 222 E/244)	E-0548/03 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Stopzetting van de bouw van een biologisch zuiveringsstation op Lesbos (Griekenland)	215
(2003/C 222 E/245)	E-0555/03 van Antonio Di Pietro aan de Commissie Betreft: Geïntegreerd afvalbeheer in de gemeente Conegliano	216
(2003/C 222 E/246)	E-0563/03 van Frédérique Ries aan de Raad Betreft: Voorstel voor een verordening betreffende pediatrische geneesmiddelen	217
(2003/C 222 E/247)	E-0566/03 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Problemen rond geluidsignalen	218
(2003/C 222 E/248)	E-0597/03 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Extra verlichting op vrachtauto's	218
(2003/C 222 E/249)	P-0601/03 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: De Gemeenschappelijke Marktorganisatie (GMO) van de melksector en de bijkomende heffing voor Portugal	219
(2003/C 222 E/250)	E-0620/03 van Carles-Alfred Gasòliba i Böhm aan de Commissie Betreft: Vrijheid van vestiging en verkrijging van vergunning voor het verrichten van technische inspecties van voertuigen in Duitsland	221
(2003/C 222 E/251)	P-0628/03 van Françoise Grossetête aan de Commissie Betreft: Uitvoering van richtlijn 1999/96/EG	222
(2003/C 222 E/252)	P-0636/03 van Baroness Sarah Ludford aan de Raad Betreft: Voorwaarden voor de opvang van asielzoekers	222
(2003/C 222 E/253)	E-0644/03 van Koldo Gorostiaga Atxalandabaso aan de Raad Betreft: Jaarlijks debat 2002 over de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid	223
(2003/C 222 E/254)	E-0666/03 van Jan Dhaene aan de Commissie Betreft: Uitrusting van voertuigen met knipperende mistachterlamp (ARFF)	224
(2003/C 222 E/255)	E-0668/03 van Giacomo Santini aan de Commissie Betreft: Onvoldoende aandacht voor jonge landbouwers in het kader van het nieuwe Gemeenschappelijk Landbouwbeleid	225
(2003/C 222 E/256)	E-0684/03 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Geïntegreerd operationeel programma voor Andalusië en communautaire fondsen	226
(2003/C 222 E/257)	E-0691/03 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Toestand van de slachthuizen in Griekenland	228
(2003/C 222 E/258)	E-0703/03 van Baroness Sarah Ludford aan de Commissie Betreft: welzijn van dieren	229
(2003/C 222 E/259)	E-0706/03 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Vietnam beteugelt vrijheid van meningsuiting en betoging	229
(2003/C 222 E/260)	P-0713/03 van Miguel Martínez Martínez aan de Commissie Betreft: Financiering van het programma „El Sentido de los pueblos: La mujer rural protagonista”	230

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 222 E/261)	E-0731/03 van Carlos Westendorp y Cabeza aan de Commissie Betreft: Richtlijn betreffende tijdige betaling	231
(2003/C 222 E/262)	E-0747/03 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Informatie over openbare aanbestedingen	232
(2003/C 222 E/263)	E-0760/03 van Elisabeth Jeggle aan de Commissie Betreft: Exploitatievoorwaarden voor verbrandingsinstallaties overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1774/2002 . . .	233
(2003/C 222 E/264)	P-0782/03 van Claude Moraes aan de Commissie Betreft: Rol EU bij immuniseringsinitiatieven in de wereld	234
(2003/C 222 E/265)	E-0793/03 van Sérgio Marques aan de Commissie Betreft: Europees Jaar van personen met een handicap — 2003	235
(2003/C 222 E/266)	E-0841/03 van Carlos Coelho aan de Commissie Betreft: Gezondheid	236
(2003/C 222 E/267)	E-0842/03 van Jean-Claude Fruteau aan de Commissie Betreft: Hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid	237
(2003/C 222 E/268)	P-0848/03 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Waarmerk voor Italiaanse restaurants in de Europese Unie	238
(2003/C 222 E/269)	P-0871/03 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Uitwisseling persoonsgegevens luchtvaartmaatschappijen — CIA	239
(2003/C 222 E/270)	E-0899/03 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Verenigbaarheid Belgisch Fancard-systeem met Richtlijn 95/46/EG	241
(2003/C 222 E/271)	P-0902/03 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Uitgaven voor gezondheidszorg	242
(2003/C 222 E/272)	E-0913/03 van Claude Moraes aan de Commissie Betreft: Arrest van het Hof van Justitie	243
(2003/C 222 E/273)	E-0930/03 van Jorge Moreira Da Silva aan de Commissie Betreft: Kunstmatig zonnen	243
(2003/C 222 E/274)	E-0931/03 van Jorge Moreira Da Silva aan de Commissie Betreft: Bestrijding van de risico's van drugsverslaving	244
(2003/C 222 E/275)	E-0939/03 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Plaveisel van het plein Santa Maria in Trastevere	245
(2003/C 222 E/276)	P-1031/03 van Danielle Darras aan de Commissie Betreft: Inachtneming van de uitvoeringsdatum van de komende reglementeringen op de vervuilende uitlaat van bedrijfsvoertuigen	246
(2003/C 222 E/277)	P-1147/03 van Giovanni Pittella aan de Commissie Betreft: „V.I.L.A. S.r.l.”	247
(2003/C 222 E/278)	E-1363/03 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: „Het wenende water”	248
(2003/C 222 E/279)	P-1421/03 van Pernille Frahm aan de Commissie Betreft: Landbouwbeleid	248

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(2003/C 222 E/001)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1026/02**van Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) aan de Commissie***(15 april 2002)*

Betreft: Discriminatie als gevolg van de invoering van plaatselijke milieuvoorschriften in vier Zweedse steden

Vanaf 1 januari van dit jaar hebben vier Zweedse steden — Stockholm, Malmö, Göteborg en Lund — een nieuw milieuvoorschrift ingevoerd. Dit heeft betrekking op motorvoertuigen van 3,5 ton met dieselmotor, en geldt ook voor buitenlandse voertuigen. Motorvoertuigen met een motor conform de Europese normen voldoen niet aan de vereisten van de nieuwe milieuvoorschriften en zouden in die steden slechts onder bepaalde voorwaarden mogen rijden. De eigenaars van die voertuigen zouden verplicht zijn een filter te laten aanbrengen dat alleen in Zweden te verkrijgen is, waarna zij echter alleen nog speciale diesel kunnen tanken. In de praktijk leidt dit ertoe dat enkel nog plaatselijke autocars en ondernemingen in deze steden kunnen rijden, c.q. werkzaam zijn.

Is de Europese Commissie van oordeel dat deze situatie een inbreuk vormt op de regelgeving uit hoofde van het EG-Verdrag, in het bijzonder met betrekking tot de grondrechten?

Hoe denkt de Commissie, indien zij hierin een inbreuk op de EG-regelgeving ziet, op deze situatie te reageren?

**Aanvullend antwoord
van de heer Bolkestein namens de Commissie**

(11 december 2002)

Naar aanleiding van de vraag van het geachte parlementslid heeft de Commissie de Zweedse autoriteiten een administratieve brief gestuurd met het verzoek om nadere informatie terzake. De Zweedse autoriteiten hebben deze brief onlangs beantwoord en de nieuwe milieuwetgeving uiteengezet.

Volgens de nieuwe bepalingen van de steden Stockholm, Göteborg, Malmö en Lund mogen zware vrachtwagens (voertuigen met een brutogewicht van meer dan 3,5 ton) die met een dieselmotor zijn uitgerust en meer dan acht jaar oud zijn, bepaalde milieuzones in deze steden niet meer binnen.

Voor dergelijke voertuigen kan evenwel vrijstelling van dit verbod worden verkregen wanneer:

- de emissie extra laag is;
- ze met een goedgekeurde nabehandelinrichting zijn uitgerust (zelfs wanneer ze een speciale carrosserie hebben); of
- de motor correct is gewijzigd.

Volgens de Zweedse autoriteiten zijn deze bepalingen technisch neutraal omdat er geen bijzondere technische procedure of inrichting wordt verlangd. Er zijn geen vereisten ten aanzien van het type dieselbrandstof dat moet worden gebruikt.

Het doel van deze bepalingen zou de bescherming van de menselijke gezondheid en de verbetering van de milieumomstandigheden in bepaalde gevoelige en dichtbevolkte gebieden zijn. Verder gaat het volgens de Zweedse autoriteiten om belangrijke maatregelen ter uitvoering van Richtlijn 1999/30/EG van de Raad ⁽¹⁾, die het effect van het gebruik van bepaalde motoren met een typegoedkeuring overeenkomstig Richtlijn 88/77/EEG ⁽²⁾ (gewijzigd bij Richtlijn 1999/96/EG) ⁽³⁾ nog versterken.

Het antwoord van de Zweedse autoriteiten wordt momenteel door de desbetreffende diensten van de Commissie onderzocht. Indien deze beoordeling tot de conclusie leidt dat er sprake is van een inbreuk op het Gemeenschapsrecht, zal de Commissie uiteraard de nodige stappen nemen.

⁽¹⁾ Richtlijn 1999/30/EG van de Raad van 22 april 1999 betreffende grenswaarden voor zwaveldioxide, stikstofdioxide en stikstofoxiden, zwevende deeltjes en lood in de lucht, PB L 163 van 29.6.1999.

⁽²⁾ Richtlijn 88/77/EEG van de Raad van 3 december 1987 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten met betrekking tot de maatregelen die moeten worden genomen tegen de emissie van gasvormige verontreinigingen door dieselmotoren, bestemd voor het aandrijven van voertuigen, PB L 36 van 9.2.1988.

⁽³⁾ Richtlijn 1999/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten met betrekking tot maatregelen tegen de emissie van verontreinigende gassen en deeltjes door voertuigmotoren met compressieontsteking en de emissie van verontreinigende gassen door op aardgas of vloeibaar petroleumgas lopende voertuigmotoren met elektrische ontsteking en tot wijziging van Richtlijn 88/77/EEG van de Raad, PB L 44 van 16.2.2000.

(2003/C 222 E/002)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1906/02

van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(2 juli 2002)

Betreft: Vereiste van „settled status” voor studieleningen in het Verenigd Koninkrijk

De autoriteiten van het VK stellen de „settled status” (ingezetene zijn met een verblijfstitel van onbepaalde duur) als voorwaarde om in aanmerking te komen voor een studielening. Is deze vereiste naar de mening van de Commissie in overeenstemming met de Verdragen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(3 september 2002)

Volgens de op het internet ⁽¹⁾ beschikbare informatie moet een aanvrager onder meer voldoen aan de voorwaarde dat hij in het Verenigd Koninkrijk de „settled status” heeft om er in aanmerking te komen voor een studielening. Dit betekent dat hij overeenkomstig de Immigration Act van 1971 in het Verenigd Koninkrijk zijn woonplaats moet hebben en niet onderworpen mag zijn aan enige beperking inzake verblijfsduur krachtens de immigratiewetten.

De Commissie zal het Verenigd Koninkrijk nadere informatie vragen om de verenigbaarheid te beoordelen van de „settled status”-voorwaarde en van de studiefinancieringsregeling van het UK in het algemeen met het Gemeenschapsrecht en meer bepaald met artikel 12 van het EG-Verdrag, Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap ⁽²⁾ en Richtlijn 93/96/EEG van de Raad van 29 oktober 1993 inzake het verblijfsrecht voor studenten ⁽³⁾. Zij zal het geachte parlementslid hierover nader informeren.

⁽¹⁾ Zie de volgende websites voor meer informatie over financiële steun voor studenten hoger onderwijs in het Verenigd Koninkrijk: <http://www.dfce.gov.uk/support/support2000/ch01.htm> en <http://www.dfce.gov.uk/loan2000/>.

⁽²⁾ PB L 257 van 19.10.1968.

⁽³⁾ PB L 317 van 18.12.1993.

(2003/C 222 E/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1911/02**van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie**

(2 juli 2002)

Betreft: Uitkeringen aan Commissieleden

In zijn antwoord op mijn vraag P-1197/02⁽¹⁾ verwees commissaris Kinnock naar enkele eerdere antwoorden op schriftelijke vragen, maar op basis daarvan is mijn vraag niet nauwkeurig genoeg beantwoord. Ik vraag nu dan ook of de overbruggingstoelage die overeenkomstig artikel 41 en 50 van het Statuut van de ambtenaren aan commissarissen moet worden uitgekeerd, zodanig is opgebouwd dat een commissaris vóór de pensioengerechtigde leeftijd de eerste drie maanden een toelage ter grootte van het basissalaris kan krijgen, daarna gedurende 4 tot 6 maanden 85 procent van het basissalaris, daarna vijf jaar lang 70 procent en daarna tot de pensioengerechtigde leeftijd 60 procent (zodat de jaren waarin de overbruggingstoelage wordt uitgekeerd volledig worden meegerekend voor de pensioenopbouw). Hoe valt dit te rijmen met de berekening naar leeftijd die stelt dat degene die een overbruggingstoelage krijgt op 50-jarige leeftijd 63 procent van het basissalaris ontvangt en daarna elk jaar 1,5 procentpunt meer tot en met de leeftijd van 59 jaar? Wordt er op deze overbruggingstoelage nationale of EU-belasting ingehouden? Wordt er over het pensioen van de commissaris belasting aan de Europese Unie betaald ongeacht het land waar de gepensioneerde woont?

⁽¹⁾ PB C 301 E van 5.12.2002, blz. 102.

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(27 augustus 2002)

Wat in de vraag van het geachte parlementslid wordt gesteld klopt niet: de rechtsgrond voor de bezoldigingen van de leden van de Commissie is niet het Statuut maar Verordening 422/67/EEG⁽¹⁾, zoals de Commissie al eerder heeft opgemerkt in haar antwoord op de vorige vraag van het geachte parlementslid over hetzelfde onderwerp⁽²⁾.

Specifieke bepalingen betreffende de overbruggingstoelage en het levenslange pensioen zijn opgenomen in de artikelen 7, 8 en 9 van Verordening 422/67/EEG:

Artikel 7

1. Met ingang van de eerste dag van de maand volgende op die waarin hij zijn ambt heeft nedergelegd en gedurende drie jaar ontvangt het voormalig lid van de Commissie of van het Hof een maandelijks overbruggingstoelage waarvan het bedrag op de volgende wijze wordt vastgesteld:

- 40 % van zijn basissalaris op het tijdstip van de ambtsnederlegging indien zijn ambtsperiode korter was dan 2 jaar;
- 45 % van hetzelfde salaris indien deze periode meer dan 2 jaar doch minder dan 3 jaar bedroeg;
- 50 % van hetzelfde salaris indien deze periode meer dan 3 jaar doch minder dan 5 jaar bedroeg;
- 55 % van hetzelfde salaris indien deze periode meer dan 5 jaar doch minder dan 10 jaar bedroeg;
- 60 % van hetzelfde salaris indien deze periode meer dan 10 jaar doch minder dan 15 jaar bedroeg;
- 65 % van hetzelfde salaris in alle andere gevallen.

2. Het recht op de toelage vervalt, wanneer het voormalige lid van de Commissie of van het Hof belast wordt met een nieuw mandaat bij een Instelling der Gemeenschappen, of overlijdt. In geval van een nieuw mandaat wordt de toelage betaald tot aan de datum van de ambtsaanvaarding; bij overlijden wordt de laatste betaling verricht over de maand waarin het overlijden plaatsvindt.

3. Indien de betrokkene gedurende deze drie jaar een nieuwe functie uitoefent, komt de maandelijks brutobezoldiging, d. w. z. vóór aftrek van belastingen, die hij in zijn nieuwe functie ontvangt, in mindering op de in lid 1 bedoelde toelage, voor zover deze bezoldiging, gevoegd bij deze toelage, hoger ligt dan het bedrag, vóór aftrek van de belasting, dat hij krachtens de artikelen 2, 3 en

4, lid 1, als lid van de Commissie of van het Hof ontving. Voor de bepaling van de in de nieuwe functie ontvangen bezoldiging worden alle bezoldigingselementen in aanmerking genomen, met uitzondering van die welke vergoeding van kosten vormen.

4. Het lid van de Commissie of van het Hof doet op het tijdstip van de ambtsnederlegging en voorts op 1 januari van elk jaar en bij elke wijziging in zijn financiële positie aan de Voorzitter of de President van de Instelling waartoe hij behoorde, opgave van alle bezoldigingselementen die hij beroepshalve ontvangt, met uitzondering van die welke vergoeding van kosten vormen.

Deze opgave, die op erewoord wordt gedaan, is van vertrouwelijke aard. Van de hierin verstrekte inlichtingen mag geen ander gebruik worden gemaakt dan bij deze verordening bepaald en zij mogen niet aan derden worden medegedeeld.

5. Gedurende de in lid 1 genoemde periode van drie jaar ontvangt het voormalig lid van de Commissie of het Hof de in artikel 3 vastgestelde gezinstoelagen.

Artikel 8

1. Na de ambtsnederlegging hebben de leden van de Commissie of van het Hof recht op ouderdomspensioen, ingaande op de dag waarop zij de 65-jarige leeftijd bereiken.

2. Zij kunnen echter verlangen, van de 60-jarige leeftijd af in het genot van dit pensioen te worden gesteld.

In dit geval wordt het pensioen verlaagd overeenkomstig een coëfficiënt volgens onderstaande tabel:

- 60 jaar 0,70
- 61 jaar 0,75
- 62 jaar 0,80
- 63 jaar 0,87
- 64 jaar 0,95

Artikel 9

Het pensioen bedraagt voor elk geheel ambtsjaar 4,50 % van het laatstgenoten basissalaris en voor elke gehele maand 1/12e van dat bedrag. Het bedraagt ten hoogste 70 % van het laatstgenoten basissalaris.

De overbruggingstoelage en het pensioen zijn onderworpen aan de Gemeenschapsbelasting, maar zijn vrijgesteld van nationale belastingen⁽³⁾. De Gemeenschapsbelasting moet worden betaald ongeacht het land van verblijf van het voormalige lid.

⁽¹⁾ Verordening nr. 422/67/EEG, nr. 5/67/Euratom van de Raad van 25 juli 1967 tot vaststelling van de geldelijke regeling voor de Voorzitter en de leden van de Commissie, de President, de rechters en de griffier van, alsmede de advocaten-generaal bij het Hof van Justitie, PB L 187 van 8.8.1967, en latere wijzigingen.

⁽²⁾ Schriftelijke vraag P-1197/02, PB C 301 E van 5.12.2002, blz. 102.

⁽³⁾ Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Gemeenschappen, onterkend te Brussel op 8 april 1965, gehecht aan het Verdrag; Verordening nr. 549/69 van de Raad van 25 maart 1969 (2b); Verordening nr. 260/68 (EEG, Euratom, EGKS).

(2003/C 222 E/004)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2171/02
van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(18 juli 2002)

Betreft: Concurrentie voor de landbouw op de Azoren als gevolg van het Poseima-programma

Krachtens bijlage II van verordening (EG) nr. 1453/2001⁽¹⁾ heeft de Autonome Regio van Madeira het recht om een groot aantal verschillende voedingsmiddelen (al dan niet uit derde landen) vrij van

invoerrechten in te voeren. Het gaat daarbij in de eerste plaats om voedingsmiddelen die ook in de Azoren worden geproduceerd, zoals suiker, melk en vlees. Voorwaarde is wel dat deze producten niet opnieuw uitgevoerd worden. Op die regel bestaan echter enige uitzonderingen (artikel 3, lid 5 van verordening (EG) nr. 1453/2001).

In de laatste uitzondering wordt gesteld dat het verbod op wederuitvoer niet van toepassing is „op het handelsverkeer tussen Madeira en de Azoren onderling”.

Op grond van deze bepaling worden op de Azoren nu producten uit de Autonome Regio van Madeira tegen zulke lage prijzen aangeboden dat plaatselijke producten er niet mee kunnen concurreren. We vragen de Commissie nu om aan te geven of dit de bedoeling van de wijziging van artikel 3, lid 5 van de Poseima-verordening was.

Als dat niet het geval blijkt te zijn, vindt de Commissie het dan niet nodig duidelijk te maken wat wel de bedoeling was? Vindt ze niet dat ze uit hoofde van haar bevoegdheid om toepassingsverordeningen vast te stellen een einde moet maken aan de oneerlijke mededinging ten opzichte van de landbouwproducten uit de Azoren?

Vindt de Commissie niet dat het Poseima-programma de positie van de Autonome Regio van de Azoren verzwakt, als die vergeleken wordt met de positie die deze eilanden zouden hebben als de algemene bepalingen van het Verdrag toegepast zouden worden? Is dat niet strijdig met de strekking van artikel 299, lid 2?

(¹) PB L 198 van 21.7.2001, blz. 26.

**Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie**

(15 oktober 2002)

Op grond van Verordening (EG) nr. 1453/2001 van de Raad van 28 juni 2001 houdende specifieke maatregelen voor bepaalde landbouwproducten ten behoeve van de Azoren en van Madeira en houdende intrekking van Verordening (EEG) nr. 1600/92 (Poseima)(¹) is het verbod op wederuitvoer of herverzending dat geldt voor de producten waarmee deze twee regio's krachtens de door voornoemde verordening ingestelde specifieke voorzieningsregeling (SVR) worden bevoorrad niet van toepassing op de handelsstromen tussen de Azoren en Madeira.

Voornoemde bepaling is op verzoek van de Portugese autoriteiten (²) door de Raad ingevoerd met het doel tussen de regio's van de Azoren en van Madeira een handelsstroom van de producten waarvoor de SVR geldt, mogelijk te maken.

Volgens de door de Commissie ontvangen gegevens zijn in juni 2002 beperkte hoeveelheden producten waarvoor de SVR geldt, waaronder 50 ton witte suiker, uit Madeira herverzonden naar de Azoren.

De Commissie volgt de ontwikkeling van deze nieuwe handelsstromen op de voet en zal alle eventueel noodzakelijke maatregelen nemen om te voldoen aan de wens van de Raad en ter bescherming van de plaatselijke producten in de ultraperifere regio's, in het licht van artikel 299, lid 2, van het EG-verdrag en Verordening (EG) nr. 1453/2001.

(¹) PB L 198 van 21.7.2001.

(²) De tekst van de verordening zoals die was voorgesteld door de Commissie (PB C 96 E van 27.3.2001) bevatte de betreffende bepaling niet.

(2003/C 222 E/005)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2256/02
van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie**

(24 juli 2002)

Betreft: Steun voor zonne-energie in Spanje

Het Ministerie van Wetenschap en Technologie heeft onlangs twee besluiten gepubliceerd voor het verlenen van steun aan zonne-energie in het kader van het plan ter bevordering van vernieuwbare energie (BOE 74).

Op grond van artikel 7 van „Projecten die in aanmerking komen” bestaat er een clause die investeringen uitsluit in zonne-energieinstallaties (thermisch en elektrisch gebruik) die worden opgelegd door wettelijke of reglementaire bepalingen van nationale of Europese overheden.

Deze clause zal echter discriminatoir kunnen zijn voor een bepaalde gemeente die bij toepassing van wet 21 een besluit uitvaardigt ten gunste van zonne-energieinstallaties. In dit geval zouden de eventuele promotors van schone energieinstallaties worden gediscrimineerd en niet in aanmerking komen voor steun overeenkomstig de besluiten die zijn uitgevaardigd door het Ministerie van Wetenschap en Technologie. Dan zou er een conflict ontstaan tussen hetgeen de Europese unie wil bevorderen en heeft goedgekeurd en aan de andere kant wat zij toepast in een lidstaat, c.q. Spanje.

Gelet op:

- het feit dat beide besluiten het Spaanse ministerie zijn geïnspireerd door richtlijnen die worden genoemd in het Witboek „Vernieuwbare energie”;
- het feit dat de Europese Unie in haar Zesde kaderprogramma duidelijk heeft gekozen voor het bevorderen van alternatieve energie als instrument van duurzame ontwikkeling;
- het feit dat de Europese Unie momenteel zich sterk maakt voor steun aan dit soort energie (Alterner, SAVE, het programma „Intelligente energie voor Europa” enz);
- en dat de verschillende lidstaten van de Europese Unie zich bereid hebben getoond om zich te houden aan de afspraken van het Protocol van Kyoto en over te gaan tot ratificering en bloc;

Luidt de vraag of de Commissie niet van mening is dat deze clause bij de Spaanse besluiten over zonne-energie duidelijk in tegenspraak is met bovengenoemde punten en met het huidige Europese beleid voor vernieuwbare energie?

Hoe denkt de Commissie te kunnen bereiken dat deze uitsluitingsclause geen strobreed in de weg legt aan het ontvangen van communautaire steun omdat gesproken wordt van „wettelijke of reglementaire bepalingen die afkomstig van het Europese bestuur”.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(3 september 2002)

De Commissie bedankt het geachte parlementslid voor het naar voren brengen van de onlangs gepubliceerde besluiten van het Spaanse Ministerie van Wetenschap en Technologie houdende vaststelling van voorschriften inzake het verlenen van steun aan fotovoltaische en thermische zonne-energie.

Op basis van de door het geachte parlementslid aangehaalde informatie kan de Commissie op dit ogenblik nog niet formeel zeggen of de Spaanse wet leidt tot discriminatie in verband met de Europese wetgeving. De Commissie zal contact opnemen met de Spaanse overheid om opheldering te krijgen over deze zaak.

(2003/C 222 E/006)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2450/02

van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 augustus 2002)

Betreft: Snelle slijtage van eurobiljetten door bezuinigingen op papier en vernislaag

1. Kan de Commissie bevestigen dat de huidige eurobiljetten opvallend snel scheuren en kreuken en dat ze door slijtage veranderen in minder op valsheid te herkennen vordjes, zodat ze veel sneller en vaker vervangen moeten worden dan vroegere biljetten in de oude valuta van de lidstaten?

2. Kan de Commissie tevens bevestigen dat deze snelle slijtage niet alleen wordt veroorzaakt doordat het papier waarvan ze gemaakt zijn dunner en van mindere kwaliteit is, maar ook doordat een vernislaag (coating) die slijtage tegenhoudt, ontbreekt?
3. Wat is de reden waarom niet meer dezelfde kwaliteit papiergeld kan worden geleverd als voorheen voor de biljetten in onder meer Duitse marken en Nederlandse guldens? Welke lidstaten staan een betere kwaliteit in de weg?
4. Wat zijn voor de Europese Centrale Bank de besparingen die ontstaan door het gebruik van kwalitatief slechter papier en het ontbreken van een coating en welke hogere kosten voor het terughalen en vervangen van papiergeld staan daar tegenover?
5. Wie wordt uiteindelijk benadeeld door de in vraag 4 bedoelde meerkosten?
6. Heeft de Commissie het voornemen om aan de Europese Centrale Bank de wens voor te leggen om op korte termijn over te gaan op de productie van papiergeld van een kwaliteit die niet onderdoet voor het beste papiergeld dat tot eind 2001 in de lidstaten van de EU in omloop was?

Bron: Rotterdams Dagblad, 13 augustus 2002.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(15 oktober 2002)

Volgens artikel 106 van het EG-Verdrag draagt de Europese Centrale Bank (ECB) de uitsluitende verantwoordelijkheid voor de bankbiljetten. Het antwoord op de vragen is derhalve opgesteld in nauw overleg met de diensten van de ECB.

1. Het Eurosysteem is op de hoogte van het bestaan van enkele anekdotische klachten over de kwaliteit van de in omloop zijnde bankbiljetten van 5 EUR. Deze worden momenteel onderzocht. Momenteel, slechts negen maanden na de invoering van de eurobankbiljetten, zijn de totale vervangingspercentages vrij laag doordat er veel nieuwe of nauwelijks gebruikte bankbiljetten in omloop zijn. Er zijn geen aanwijzingen dat de levensduur van de eurobankbiljetten korter zou zijn dan die van de oude munteenheden. De levensduur van de verschillende denominaties kan echter pas nauwkeurig worden bepaald na een volledige levenscyclus van de bankbiljetten, die op gemiddeld drie jaar wordt geschat.
2. Het papier waarvan de bankbiljetten zijn gemaakt, is van soortgelijke kwaliteit als dat van de vroegere nationale bankbiljetten. Tot dusverre wijst niets op snelle slijtage. Sommige landen gaven voorheen wellicht bepaalde denominaties uit die minder snel smoezelig werden en minder aan slijtage onderhevig waren, bijvoorbeeld door een vernislaag op de gedrukte bankbiljetten aan te brengen. Bij het maken van dergelijke vergelijkingen moeten echter de volledige specificaties van de bankbiljetten in aanmerking worden genomen aangezien vele parameters (waaronder ook de integratie van bepaalde veiligheidskenmerken) de duurzaamheid van de bankbiljetten kunnen beïnvloeden.
3. Voor de productie van de eurobankbiljetten worden vrijwel hetzelfde papier en dezelfde procédés gebruikt als destijds voor de productie van de bankbiljetten in Duitse marken. Er is een klein verschil in het gewicht van het papier, dat geen verklaring kan vormen voor een eventueel verschillend gedrag van de bankbiljetten in omloop. De vroegere Nederlandse-guldenbiljetten waren aan beide zijden gevernist, waardoor ze wellicht langer meegingen. Zoals hierboven reeds opgemerkt, kan een vergelijkende beoordeling echter alleen over de gehele levenscyclus en met inachtneming van alle kenmerken van beide munteenheden worden verricht.
4. Zoals reeds vermeld in het antwoord op vraag 1, hebben de nationale centrale banken van het Eurosysteem bij de behandeling van eurobankbiljetten geen hoge ongeschiktheidspercentages geconstateerd. Opgemerkt zij dat het aanbrengen van een vernislaag op de bankbiljetten tot gevolg heeft dat ze minder gauw smoezelig worden, maar dat de biljetten daardoor niet structureel minder onderhevig aan slijtage worden.
5. Indien zou blijken dat de eurobankbiljetten sneller zouden moeten worden vervangen wegens hun kwaliteit, zou het volgende van toepassing zijn: De geraamde vervangingspercentages worden in aanmerking genomen bij het bepalen van de hoeveelheid te drukken bankbiljetten. Aan de nationale centrale banken (NCB's) worden volgens een verdeelsleutel productiequota toegewezen en de NCB's zijn verantwoordelijk voor de productie van hun quotum, hetgeen inhoudt dat zij de opdrachten voor het drukken van de bankbiljetten plaatsen en de kosten van de nieuw gedrukte bankbiljetten dragen.
6. In het Eurosysteem wordt voortdurend aan onderzoek en ontwikkeling op het gebied van bankbiljetten gedaan teneinde de integriteit van de eurobankbiljetten te behouden. De thans bekende gegronde informatie wijst niet op de noodzaak verbeterde eurobankbiljetten uit te geven.

(2003/C 222 E/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2467/02
van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(29 augustus 2002)

Betreft: Steun C35/02 — Aanpassing van het nationale belastingsysteem aan de specifieke kenmerken van de autonome regio Azoren

Hierbij verzoek ik de Commissie mijn vraag E-1703/02⁽¹⁾ opnieuw te beantwoorden aangezien ik hierop slechts het volgende commentaar heb ontvangen: „Het verzoek van de afgevaardigde zal worden behandeld in overeenstemming met verordening (EG) nr. 1049/2001⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie.”

Het spreekt vanzelf dat ik mijn vraag gesteld heb met het oog op genoemde verordening die vanaf 3 december 2001 van kracht is. Ik blijf dus op een antwoord wachten.

Het gaat hier om documenten die op initiatief van de Commissie in het officiële Publicatieblad zijn gepubliceerd omdat de bepalingen van artikel 4 van genoemde verordening hoogstwaarschijnlijk niet van toepassing zouden zijn. De Commissie heeft deze bepalingen overigens op geen enkele wijze ter sprake gebracht.

Gezien het voorafgaande blijf ik wachten op antwoord op mijn vraag E-1703/02, vanzelfsprekend in overeenstemming met verordening nr. 1049/2001.

⁽¹⁾ PB C 28 E van 6.2.2003, blz. 129.

⁽²⁾ PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(4 oktober 2002)

De Commissie heeft het verzoek van het geachte parlementslid om toegang tot de briefwisseling tussen haar diensten en de Portugese autoriteiten in het kader van het eerste onderzoek van een steunmaatregel zorgvuldig onderzocht. Zij kan evenwel enkel bevestigen dat een dergelijk verzoek overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie volgens de geëigende procedures dient te worden behandeld.

De Commissie zal dienaangaande zo spoedig mogelijk contact opnemen met het geachte parlementslid.

(2003/C 222 E/008)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2499/02
van Nicholas Clegg (ELDR) aan de Commissie

(9 september 2002)

Betreft: Etikettering van textiel en kleren

Heeft de Europese Gemeenschap enige conclusies getrokken uit haar rondetafelgesprek van 30 mei 2002 over etikettering in de sector textiel en kleren?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(15 november 2002)

De Commissie heeft op 30-31 mei 2002 in Brussel voor de textiel/kledingsector een rondetafelconferentie over etiketteringsvraagstukken georganiseerd die door meer dan zeventig belanghebbenden is bijgewoond, waaronder vertegenwoordigers van de Europese textiel/kledingsector en vakbonden, lidstaten, kandidaat-lidstaten en de Europese instellingen. Het debat ging over oorsprongsbenamingen, sociale/ethische keurmerken en milieukeuren met bijzondere aandacht voor het milieukeur van de Europese Unie.

Er zijn conclusies en een samenvattend verslag van de rondetafelconferentie opgesteld en naar de deelnemers gestuurd. Deze zijn ook beschikbaar op de Europawebsite op het volgende internetadres: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/textile/competitiveness.htm>.

(2003/C 222 E/009)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2507/02
van Georges Berthu (NI) aan de Commissie

(3 september 2002)

Betreft: Toekomstige boekhoudkundige regels in de verzekeringssector

In een recent artikel in het Franse dagblad „Correspondance économique” (30 april) wordt gemeld dat de internationale boekhoudkundige regels die binnen het Internationaal comité inzake boekhoudnormen (International Accounting Standard Board) zijn opgesteld voor de verzekeringssector, zouden kunnen leiden tot de opgave van een jaarresultaat dat gelijk is aan de variatie van de voor de toekomstige jaren geanticiperde waarde van de contracten in de portefeuille.

Op dit ogenblik wordt in vele landen, met name in Frankrijk, een veel voorzichtiger regel gehanteerd: voor het lopende jaar wordt alleen het daadwerkelijk behaalde resultaat genoteerd; voor de toekomst wordt rekening gehouden met mogelijke verliezen, maar niet met verwachte winsten.

De problemen waarmee grote bedrijven recent op de beurs te maken kregen, hebben getoond hoezeer de onmiddellijke verrekening van toekomstige winsten de deur openzet voor gedurfd interpretaties en vaak zelfs voor manipulaties.

Aangezien het thema nog in de internationale instanties wordt besproken, is de Commissie van plan op deze fora een voorzichtige benadering te verdedigen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(15 oktober 2002)

Krachtens Verordening (EG) nr. 1606/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 19 juli 2002 betreffende de toepassing van internationale standaarden voor jaarrekeningen⁽¹⁾, aangenomen op 7 juni 2002, zullen alle beursgenoteerde ondernemingen van de Unie vanaf 2005 hun geconsolideerde jaarrekening opstellen overeenkomstig internationale standaarden voor jaarrekeningen (International Accounting Standards -IAS). De IAS zijn allereerst ontwikkeld ten behoeve van de gebruikers – in het bijzonder de financiële markten –, die nood hebben aan jaarrekeningen voor algemene doeleinden, en weerspiegelen derhalve voornamelijk de noden van marktdeelnemers.

De International Accounting Standards Board (IASB) werkt sinds 1997 aan een standaard voor verzekeringsovereenkomsten. Deze werkzaamheden zijn nog niet afgerond. Een informeel voorbereidend werkstuk („ontwerpbeginselfverklaring”) wordt momenteel besproken in de IASB. Op basis van besprekingen in de IASB is het tot op heden nog niet duidelijk welk model inzake verwerking van de winst zal worden voorgesteld. De passende verwerking van de winst, met inbegrip van het vraagstuk inzake „winst bij aanvang van het contract” is een centraal punt bij deze discussies.

Toekomstige voorstellen van de IASB zullen door de European Financial Regulatory Advisory Group (EFRAG) en de Commissie worden onderzocht. Toekomstige IAS op dit gebied moeten overeenkomstig de IAS-verordening formeel worden aangenomen vooraleer dwingend te worden in de Gemeenschap.

Terwijl de IAS-hoofddoelstelling van jaarrekeningen voor algemene doeleinden beoogt tegemoet te komen aan de noden van marktdeelnemers, namelijk beleggers en aandeelhouders, beogen prudentiële voorschriften de belangen van polishouders te beschermen. Dit kan zijn gebaseerd op cijfers inzake financiële verslaglegging, maar deze cijfers kunnen worden gewijzigd voor prudentiële doeleinden. Verzekeringstoezichthouders zouden bijvoorbeeld verzekeringsmaatschappijen aanvullende veiligheidsmarges kunnen opleggen om tegemoet te komen aan eventuele prudentiële bezwaren. De Commissie heeft voorheen verklaard dat elke kennelijke vermindering van het niveau van voorzichtigheid in de jaarrekening niet mag leiden tot minder voorzichtigheid bij het prudentieel toezicht van de relevante entiteiten.

⁽¹⁾ PB L 243 van 11.9.2002.

(2003/C 222 E/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2561/02
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(10 september 2002)

Betreft: Harmonisatie financiële diensten

Ziet de Commissie aanleiding de maximale harmonisatieaanpak — in het kader waarvan de bevoegdheid van lidstaten wordt beperkt om eisen toe te voegen voor leiding van bedrijven of openbaarmaking — toe te passen op de voorschriften inzake het prospectus van bedrijven, of zijn minimale normen in dit geval beter op hun plaats?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(4 oktober 2002)

Momenteel verbiedt het gemeenschapsrecht niet dat lidstaten voor de officiële registratie van beursgenoteerde ondernemingen strengere of aanvullende voorschriften opleggen. Richtlijn 2001/34/EG⁽¹⁾ betreffende het prospectus legt evenmin als de richtlijnen vennootschapsrecht van de Gemeenschap de maximale harmonisatie op waarnaar het geachte parlementslid verwijst.

De bestaande situatie zal niet worden gewijzigd na vervollediging van het Actieplan voor financiële diensten, door de Europese Raad gevraagd voor 2005.

Het Actieplan voorziet wel in nieuwe richtlijnen op het gebied van effectenmarkten. Een van de voorstellen van de Commissie dienaangaande⁽²⁾ streeft naar maximale harmonisatie van de publicatievoorschriften voor het prospectus. De reden hiervan is dat bij een dergelijke harmonisatie de goedkeuring van een prospectus in de lidstaat van herkomst van de emittent automatisch zou worden erkend in alle andere lidstaten waar een emittent op gereguleerde markten kapitaal wenst aan te trekken (beginsel van één enkel paspoort voor prospectus). Deze doelstelling kreeg de volledige steun van het Parlement bij de eerste lezing van het voorstel.

De publicatie van een prospectus is evenwel slechts een van de vele voorwaarden waaraan effecten moeten voldoen vooraleer zij op de gereguleerde markten van de lidstaten kunnen worden verhandeld. Het nationaal recht of de beursregelingen leggen nog vele andere vereisten op, zoals in verband met het eigen kapitaal van een vennootschap, gegevens in verband met het beleid van de vennootschap, bewijs van behoorlijk bestuur, of andere informatie die niet in een prospectus wordt opgenomen en dus niet door het voorstel van de Commissie wordt geraakt.

⁽¹⁾ Richtlijn 2001/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 mei 2001 betreffende de toelating van effecten tot de officiële notering aan een effectenbeurs en de informatie die over deze effecten moet worden gepubliceerd, PB L 184 van 6.7.2001.

⁽²⁾ Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende het prospectus dat gepubliceerd moet worden wanneer effecten aan het publiek worden aangeboden of tot de handel worden toegelaten en tot wijziging van richtlijn 2001/34/EG — COM(2002) 460 def. (nog niet gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen).

(2003/C 222 E/011)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2567/02
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(16 september 2002)

Betreft: Prijsstijgingen in de euro-zone

Kan de Commissie de schatting van Eurostat van de mogelijke prijsstijgingen ten gevolge van de overschakeling naar de euro — tot 0.2 procent — per lidstaat in de euro-zone specificeren?

Dank zij deze prijsstijgingen vergelijken met de institutionele regelingen die elk van de lidstaten in de eurozone heeft getroffen ter bescherming van de consument, met vermelding van eventuele vereisten voor prijscontroles in elk van de lidstaten, van verplichte of een vrijwillige dubbele prijsaanduiding en eventuele andere maatregelen om tijdelijke inflatoire gevolgen te voorkomen?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie*(11 oktober 2002)*

De analyses van Eurostat inzake het effect op de inflatie van de overschakeling naar de euro zijn gebaseerd op de geharmoniseerde index inzake consumentenprijzen voor de eurozone als geheel. Er zijn geen gegevens per lidstaat voorhanden.

De voor de eurozone gebruikte statistische tijdreeks technieken zouden minder betrouwbare ramingen opleveren indien een specificatie per afzonderlijke lidstaat zou worden berekend.

Het is derhalve niet mogelijk de gevraagde vergelijking uit te voeren.

*(2003/C 222 E/012)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2603/02
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie***(18 september 2002)*

Betreft: Informele betalingscircuits

Buiten het officiële bankwezen om bestaan er zogenaamde informele betalingscircuits (b.v. Hawala Banking), die vooral voor geldverkeer binnen een etnische gemeenschap worden gebruikt, maar ook op plaatsen waar geen officiële banken gevestigd zijn.

Kan de Commissie in dit verband de volgende vragen beantwoorden:

1. Zijn er EU-lidstaten waar het illegaal is van deze circuits gebruik te maken?
2. In welke EU-lidstaten zijn deze betalingscircuits onderworpen aan een aanmeldings- of registratieplicht (in het kader van de verplichting tot aanmelding van een financiële instelling e.d.)?
3. In welke EU-lidstaten zijn deze circuits onderworpen aan een vergunningsplicht?
4. In welke EU-lidstaten staan deze circuits onder toezicht, zoals het geval is bij kredietinstellingen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(30 oktober 2002)*

De Financial Action Task Force on Money Laundering (financiële actiegroep witwassen van geld – FATF) nam in oktober 2001 acht bijzondere aanbevelingen aan op het gebied van de financiering van het terrorisme⁽¹⁾. Aanbeveling VI heeft betrekking op alternatieve geldoverdrachtcircuits en roept landen op alle geldovermakingsdiensten, met inbegrip van informele circuits of netwerken, aan een vergunnings- of registratieplicht te onderwerpen, en de niet-nakoming van deze plicht passend te bestraffen.

In de lidstaten is de situatie met betrekking tot de tenuitvoerlegging van aanbeveling VI als volgt:

1. De Commissie kent geen lidstaten waarin het gebruik van dergelijke circuits door klanten illegaal is. De niet-nakoming van de vergunnings- of registratieplicht door ondernemingen die geldoverdrachten verrichten, wordt evenwel in alle lidstaten behalve Finland, Griekenland en Ierland bestraft. Deze drie landen hebben aangekondigd dat zij deze kwestie in op stapel staande wetgeving zullen regelen.
2. In Oostenrijk, Denemarken, Finland, Italië, Zweden en het Verenigd Koninkrijk zijn geldoverdrachtdiensten onderworpen aan een registratieplicht.

3. In België, Frankrijk, Duitsland, Luxemburg, Nederland, Portugal en Spanje geldt een vergunningsplicht. In Griekenland of Ierland geldt momenteel weliswaar geen registratie- of vergunningsplicht, doch deze landen hebben wetgeving op dat gebied aangekondigd.
4. In Frankrijk en Duitsland moeten ondernemingen die geldoverdrachten verrichten een bankvergunning hebben.

(¹) Tekst beschikbaar op www.fatf-gafi.org.

(2003/C 222 E/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2604/02
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Raad

(18 september 2002)

Betreft: „Pumpguns”

Helaas hoort men de laatste tijd steeds meer berichten over moord, doodslag en ongevallen die het gevolg zijn van het gebruik van „pumpguns”.

Is de Raad niet van mening dat het nuttig zou zijn „pumpguns” te verbieden, aangezien zij noch door veiligheidsdiensten, noch door sportschutters of jagers worden gebruikt?

Kan de Raad mededelen of hij deze wens deelt en of hij voornemens is zelf maatregelen te nemen en de lidstaten in die richting te bewegen? Is hij tevens bereid over de ontwikkelingen op dit gebied te informeren?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De Raad deelt zeker de bezorgdheid van het geachte parlementslid met betrekking tot de risico's verbonden aan een verkeerd gebruik van „pumpguns” of pompactiegeweren. Het is evenwel niet aan de Raad om acties te initiëren met het oog op een eventueel verbod van dergelijke geweren, zoals het geachte parlementslid voorstelt. Het behoort tot de bevoegdheid van de lidstaten de maatregelen te nemen die zij geschikt achten om het gebruik van pompactiegeweren te beperken of te verbieden.

(2003/C 222 E/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2609/02
van Bruno Gollnisch (NI) aan de Commissie

(18 september 2002)

Betreft: Controle reizigersidentiteit op luchthavens

In het binnenlandse luchtverkeer in Frankrijk worden de identiteitsbewijzen van de reizigers herhaaldelijk gecontroleerd. Zo kan het gebeuren dat een reiziger die in Lyon aankomt uit Parijs, bij het registreren is gecontroleerd en vervolgens bij het aan boord gaan, terwijl er bij aankomst uit Brussel, Berlijn, Madrid enz. noch bij vertrek noch bij aankomst enige controle plaatsvindt.

Worden deze controles door de luchtvaartmaatschappij verplicht gesteld om de tarieven te achterhalen of worden zij door de Franse autoriteiten in verband met de veiligheid opgelegd? Hoe dan ook, vindt de Commissie dat dit verenigbaar is met de Europese regelgeving?

Mochten deze uitzonderingen op de bepalingen van Schengen om veiligheidsredenen worden opgelegd, dan luidt de vraag hoe de Commissie verklaart dat deze veiligheidsregels paradoxaal genoeg in het binnenlandse luchtverkeer strenger zijn dan in het internationale.

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie*(15 november 2002)*

Aangezien het gaat om vluchten binnen een lidstaat, zijn de bepalingen van het acquis van Schengen, waarin het overschrijden van de grenzen tussen de lidstaten wordt geregeld, niet van toepassing.

*(2003/C 222 E/015)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2681/02****van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie***(24 september 2002)*

Betreft: Strijdigheid tussen bewaarplicht voor verkeersgegevens van telecommunicatie en bescherming persoonlijke levenssfeer in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de opvatting van het Nederlandse „College Bescherming Persoonsgegevens” (CBP), de vroegere „Registratiekamer”, geuit in de Nederlandse „Staatscourant” van 5 september 2002, dat een algemene bewaarplicht voor verkeersgegevens van telecommunicatie van een jaar of meer, zoals die mogelijk wordt naar aanleiding van de eind mei in tweede lezing door het Europees Parlement behandelde Richtlijn betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (nr. 2002/58/EG⁽¹⁾), ontoelaatbaar is?
2. Heeft zij tevens kennis genomen van de verwijzing door het CBP naar het meermaals ingenomen standpunt van de Europese privacy-toezichthouders dat een bewaarplicht van een jaar of meer een inbreuk vormt op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer? Wat is uw opvatting daarover?
3. Heeft zij er tevens kennis van genomen dat een algemene bewaarplicht voor verkeersgegevens volgens het CBP strijdig is met de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zoals die is vastgelegd in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)?
4. Kan zij bevestigen dat deze bewaarplicht strijdig is met het genoemde artikel uit het EVRM, zeker als deze plicht niet berust op een voorafgaande beschuldiging en op een afzonderlijke gerechtelijke opdracht tot onderzoek?
5. Kan de Commissie bevestigen dat de Europese Unie bij de artikelen 52, derde lid, en 53 van het in december 2000 in Nice afgekondigde Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie een link heeft gelegd met het op 4 november 1950 onder verantwoordelijkheid van de Raad van Europa totstandgekomen en voor het laatst op 11 mei 1994 gewijzigde EVRM die ertoe leidt dat EU-regelgeving met dit verdrag in overeenstemming dient te zijn?
6. Welke gevolgen dient de strijdigheid tussen eerder vastgelegde mensenrechten, waaronder de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, te hebben voor de thans bij de Raad in ontwikkeling zijnde plannen voor een verplichting tot algemene opslag van verkeersgegevens van datacommunicatie?

⁽¹⁾ PB L 201 van 31.7.2002, blz. 37.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(13 november 2002)*

1. De Commissie is nauw betrokken bij de huidige discussie over de verenigbaarheid van de algemene regels betreffende de bewaarplicht voor verkeersgegevens met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In deze context is de Commissie op de hoogte van de standpunten van de nationale autoriteiten voor de bescherming van persoonsgegevens.

2.en 3. Tijdens de gehele medebeslissingsprocedure die heeft geleid tot de vaststelling van Richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie⁽¹⁾ heeft de Commissie het standpunt verdedigd dat de algemene verplichting om verkeersgegevens te wissen wanneer die niet langer vereist zijn voor de levering en/of aanrekening van een communicatiedienst moet worden gehandhaafd. Eveneens gehandhaafd blijft echter de bestaande ruimte voor de lidstaten om de door de richtlijn opgelegde rechten en plichten te beperken wanneer dat noodzakelijk is voor openbare veiligheid, defensie en staatsveiligheid en de preventie van, het onderzoek naar en het opsporen en vervolgen van strafrechtelijke feiten. Daarbij moet evenwel worden voldaan aan de voorwaarden die nu uitdrukkelijk in dezelfde richtlijn worden genoemd (wetgevingsmaatregel, noodzakelijkheid, passendheid en proportionaliteit in een democratische samenleving, alsook beperktheid in de tijd).

5. De Commissie is het ermee eens dat de regelgeving in overeenstemming moet zijn met bovengenoemd Verdrag.

4.en 6. Er mag niet zonder meer van worden uitgegaan dat er onverenigbaarheid bestaat tussen een maatregel ter bewaring van verkeersgegevens en de door de Unie onderschreven rechten van de mens. De Commissie maakt momenteel een juridische analyse van de verenigbaarheid van maatregelen met het oog op het bewaren van verkeersgegevens en verschillende wettelijke instrumenten, met inbegrip van die waarnaar in de vraag wordt verwezen. Of de lidstaten in overeenstemming met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten een algemene bewaarplicht voor verkeersgegevens kunnen opleggen aan de leveranciers van communicatiediensten, en, indien dat het geval is, in welke vorm en gepaard aan welke beschermingsmaatregelen, is een vraag die nog onbeslist is. Er is in dit verband immers nog geen jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de mens of van het Europees Hof van Justitie.

⁽¹⁾ PB L 201 van 31.7.2002.

(2003/C 222 E/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2717/02
van Vitaliano Gemelli (PPE-DE) aan de Commissie

(26 september 2002)

Betreft: Beroepsprocedures ingesteld door ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Commissie

Uit een eerste antwoord van 24 mei 2002 op schriftelijke vraag E-0661/02⁽¹⁾ is op te maken dat voor wat de Europese Commissie betreft, van de beroepen die in de periode van 1 januari 1996 tot 30 juni 2001 door haar personeelsleden werden ingesteld (30,5 % voor het Gerecht van eerste aanleg en 13,2 % voor het Hof van Justitie) een aanzienlijk deel door de gemeenschapsrechter (gedeeltelijk) gegrond is verklaard.

Deze gegevens volstaan echter niet om de gevolgen van die procedures voor het personeelsbeleid en de financiën ten volle te kunnen beoordelen, wanneer men bedenkt dat de Commissie in de meeste gevallen ook in de proceskosten zal zijn veroordeeld, waaronder de honoraria van de advocaten van de wederpartijen en die van de advocaten van de Commissie zelf.

Kan de Commissie het totale aantal procedures noemen gedurende de referentieperiode, waarin de Commissie de proceskosten voor haar rekening heeft moeten nemen, en het bedrag dat daarmee gemiddeld per procedure was gemoeid?

Kan de Commissie het totale aantal noemen van de bij de Commissie werkzame personen en van de externe personen die zij heeft ingeschakeld voor de afhandeling van beroepszaken uit hoofde van de artikelen 90 en 91 van het Ambtenarenstatuut?

⁽¹⁾ PB C 229 E van 26.9.2002, blz. 117.

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(21 november 2002)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2003/C 222 E/017)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2746/02**van Samuli Pohjamo (ELDR)
en Mikko Pesälä (ELDR) aan de Commissie***(30 september 2002)*

Betreft: Opname van turf in de richtlijn inzake mijnbouwafval

De Europese Commissie bereidt momenteel een richtlijn inzake mijnbouwafval voor. Ons is ter ore gekomen dat de Commissie overweegt om turf onder het bereik van deze richtlijn te laten vallen, hetgeen voor de turfsector in ons land grote praktische problemen zou opleveren vanwege de nieuwe eisen inzake de verwerking en de uitbreiding van de bureaucratie.

Wij zijn hogelijk verbaasd over het voornemen om turf in deze richtlijn op te nemen, omdat turf geen mineraal is en geen afval oplevert dat vergelijkbaar is met mijnbouwafval.

In de Finse omstandigheden is turf een zich langzaam hernieuwende hulpbron, die bij verbranding in combinatie met andere biobrandstoffen met behulp van moderne technieken een zeer goed resultaat oplevert, beter dan bijvoorbeeld de verbranding van alleen hout.

Het lijkt erop dat de noordse turf- en bio-energiesector volslagen onbekend is bij de voorbereidende diensten van de Commissie, om welke reden het raadzaam lijkt de ambtenaren van de Commissie op een fact-finding mission naar het noorden te sturen.

Gaat de Commissie turf opnemen in de richtlijn inzake mijnbouwafval of gaat zij op enige andere wijze nieuwe belemmerende eisen stellen aan het gebruik van turf bij de energieopwekking?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(18 november 2002)*

De Commissie heeft in haar mededeling „Naar een thematische strategie inzake bodembescherming”⁽¹⁾ aangegeven dat zij een voorstel voor een richtlijn inzake mijnafval zou indienen. Maatregelen inzake mijnafval worden ook beschouwd als een prioritaire actie in Besluit nr. 1600/2002/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juli 2002 tot vaststelling van het Zesde Milieuactieprogramma van de Europese Gemeenschap⁽²⁾.

Om met de belanghebbenden te overleggen heeft het directoraat-generaal Milieu een aantal werkdocumenten opgesteld over de mogelijke inhoud van een voorstel voor een richtlijn betreffende het beheer van afvalstoffen uit de winningsindustrie. In deze ontwerp teksten werd de mogelijkheid genoemd om afval door de winning van turf binnen het toepassingsgebied van het voorstel te laten vallen.

Turfwinning is opgenomen in de bijlagen van Richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997 tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽³⁾, als een project van extractieve bedrijven dat aanzienlijke milieueffecten kan hebben. Het beheer van afvalstoffen uit turfwinning valt onder de bepalingen van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽⁴⁾ en kan, afhankelijk van het soort afvalstof, ook vallen onder de bepalingen van Richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen⁽⁵⁾.

In dit stadium heeft de Commissie nog geen beslissing genomen over de inhoud en de reikwijdte van het voorstel. Bij haar beslissing zal de Commissie rekening houden met de genoemde communautaire wetgeving inzake afval en met het beleid van de Gemeenschap inzake energievoorziening. Ze zal ook rekening houden met de opmerkingen en suggesties die naar voren zijn gebracht tijdens het raadplegingsproces, met inbegrip van die van de geachte parlementsleden.

⁽¹⁾ COM(2002) 179 def.

⁽²⁾ PB L 242 van 10.9.2002.

⁽³⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

⁽⁴⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

⁽⁵⁾ PB L 182 van 16.7.1999.

(2003/C 222 E/018)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2751/02
van Michael Cashman (PSE) aan de Commissie

(24 september 2002)

Betreft: Travellerscheques

Is het de Commissie bekend dat, hoewel travellerscheques in euro worden gepromoot als een veilige en deugdelijke manier om op vakantie over geld te kunnen beschikken, dit in bepaalde landen zoals Duitsland en op Mallorca niet het geval is, daar zij in sommige winkels en andere zaken geweigerd worden omdat zij er niet bekend zijn? Is het de Commissie voorts bekend dat buitenlandse banken zelfs een commissie van 18 à 20 % op travellerscheques in euro vragen?

Kan de Commissie mededelen of er wetgeving of reglementering bestaat die de consument beschermt tegen dergelijke praktijken van zaken en banken, alsook van andere actoren zoals postkantoren die desondanks sterk adviseren om travellerscheques te nemen? Kan de Commissie bevestigen dat zij deze zaak zal onderzoeken en mededelen of zij voornemens is om op te treden?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(16 oktober 2002)

De travellerscheque is een door een financiële instelling uitgegeven particulier betaalmiddel die een bepaalde geldsom vertegenwoordigt. De cheque kan worden gebruikt voor aankopen in winkels, hotels enz. of kan bij banken of gespecialiseerde instellingen worden omgezet in contanten.

Dit instrument is geen wettig betaalmiddel. Dit houdt met name in dat geen enkele bank verplicht is om een travellerscheque te aanvaarden. Indien een bank deze cheque aanvaardt, beslist zij in alle vrijheid welke kosten zij aanrekent.

Er bestaat geen enkele specifieke communautaire wetgeving inzake cheques of travellerscheques en de Commissie is niet voornemens op dit gebied tussen te komen.

De aan de orde gestelde problemen kunnen worden behandeld met behulp van algemene rechtsinstrumenten. De reclame door de uitgevende instellingen kan in het kader van de voorschriften inzake misleidende reclame⁽¹⁾ worden geanalyseerd. De voorlichting over de bij het gebruik van travellerscheques aangerekende kosten valt onder de nationale wetgevingen inzake de bekendmaking van de prijzen van diensten.

⁽¹⁾ Richtlijn 84/450/EEG van de Raad van 10 september 1984 betreffende het nader tot elkaar brengen van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake misleidende reclame, PB L 250 van 19.9.1984.

(2003/C 222 E/019)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2761/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 oktober 2002)

Betreft: Taalgebruik Europees noodnummer 112

In haar antwoord op vraag E-0176/02⁽¹⁾ geeft de Commissie te kennen dat de communautaire wetgeving géén verplichtingen bevat over „de talen waarin mensen die het nummer 112 opbellen, te woord moeten worden gestaan. In de praktijk antwoorden de telefonisten van het nummer 112 in de officiële taal of talen van hun land en in vrijwel alle lidstaten ook in het Engels”.

Tijdens een colloquium in Luxemburg (op 10 en 11 mei 2002) over het gebruik van dit noodnummer bleek evenwel dat de veeltaligheid — of beter: het gebrek daaraan — bij zowel gebruikers als beantwoorders voor nogal wat problemen zorgde. Omdat boodschapper en ontvanger elkaar niet goed begrijpen gaat bij deze noodoproepen vaak veel kostbare tijd verloren.

Een van de besluiten was dat het wenselijk zou zijn dat de lidstaten „de noodzakelijke beschikkingen zouden treffen om in hun 112-centra de communicatie in minstens de elf officiële talen van de Unie te waarborgen”. De voorstellen die werden geopperd om aan deze vraag tegemoet te komen gingen van een commerciële vertaaldienst tot automatische vertaling.

Tijdens een bijeenkomst ter bespreking van de efficiënte afhandeling van noodoproepen op 8 en 9 maart 2002 in het Zweedse Rosersberg haalde ook Lars Hedström, hoofd van het Swedish Rescue Services Agency het taalaspect inzake het 112-nummer aan. De oprichting van een netwerk van nationale oproeppunten en een contacteerbare centrale in elke lidstaat die gepaste hulp kan bieden, was slechts een van de mogelijke oplossingen voor het taalprobleem.

Erkent de Commissie dat er zich bij de oproepen op het Europees noodnummer 112 een taalprobleem stelt en dat dit taalprobleem ervoor kan zorgen dat in noodgevallen kostbare tijd verloren gaat? Zo ja, zal zij naar oplossingen zoeken — op welke wijze dan ook — die ervoor zorgen dat de 112-centrales de oproepers kunnen beantwoorden in minstens de elf officiële talen van de EU? Zo neen, waarom niet?

(¹) PB C 172 E van 18.7.2002, blz. 164.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(14 november 2002)

In haar antwoord op de door het geachte parlementslid gestelde schriftelijke vraag E-0176/02 heeft de Commissie aangegeven dat de telefonisten in kwestie de oproepen beantwoorden in de officiële taal of talen van hun land en, in bijna alle lidstaten, in het Engels.

Het spreekt vanzelf dat de Commissie voorstander van is van een verdere ontwikkeling van de talenkennis van de 112-telefonisten en zich ervan bewust is dat het gebrek aan kennis van een bepaalde taal in sommige gevallen een negatief effect kan hebben op de snelheid en doeltreffendheid van de te leveren hulp. Zij is echter van oordeel dat de vorming die voor de telefonisten zou vereist zijn om te waarborgen dat een antwoord kan worden gegeven in de elf officiële talen van de Unie buitensporig veel zou kosten in verhouding tot het beoogde resultaat. In de praktijk is het zeker wenselijk dat de telefonisten afgezien van het Engels de andere in de Unie meest gebruikte talen zouden kennen. Het is echter essentieel dat de telefonist zich bevindt in de nabijheid van de plaats waar de 112-noodoproep afkomstig is zodat een snel en adequaat antwoord kan worden gegeven op de vraag om hulp. Deze eis beperkt noodzakelijkerwijs de mogelijkheid om deze noodoproepen te centraliseren, bijvoorbeeld op nationaal niveau.

Voorts is de Commissie niet overtuigd van het nut van geautomatiseerde antwoordsystemen, en dit om twee redenen. In de eerste plaats waarborgt de huidige stand van de techniek geenszins de snelheid en betrouwbaarheid van de geautomatiseerde reactie. De systemen voor spraakherkenning bijvoorbeeld zijn nog verre van geperfectioneerd genoeg om de telefonist te kunnen vervangen. In de tweede plaats speelt de menselijke telefonist naar de mening van de Commissie een cruciale rol. Iedere persoon die het 112-nummer oproept verkiest zich tot een persoon te richten in plaats van tot een machine, in het bijzonder in de omstandigheden van nood of urgentie die typisch zijn voor 112-oproepen.

(2003/C 222 E/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2797/02

van Caroline Lucas (Verts/ALE) aan de Commissie

(7 oktober 2002)

Betreft: Low Frequency Active Sonar

Naar aanleiding van het antwoord van de Commissie op mijn vorige vraag E-2442/01 (¹): Low Frequency Active Sonar (LFAS) wordt door de Amerikaanse marine gebruikt voor wetenschappelijke, commerciële en militaire doeleinden in de Atlantische Oceaan, waaronder het gebied voor de kust van de Azoren, binnen de territoriale wateren van Portugal. Binnen of zelfs buiten de territoriale wateren van Portugal kan het gebruik van Low Frequency Active Sonar (sonar met een lage frequentie) zeer nadelige gevolgen hebben voor walvissen en dolfijnen die in de Portugese territoriale wateren leven. Vandaar dat Portugal verplicht is de vereiste maatregelen te nemen ter voorkoming van de bewuste verstoring van walvisachtigen die krachtens richtlijn 92/43/EEG (²) van de Raad streng zijn beschermd. Voorts zijn er aanwijzingen dat soortgelijke LFAS-systemen worden ontwikkeld in Frankrijk, Duitsland, Nederland, het Verenigd Koninkrijk en door de NAVO.

Is de Commissie in het licht van het bovenstaande thans voornemens deze zaak met de Amerikaanse regering te bespreken?

Zal de Commissie de Portugese regering attenderen op haar verplichting krachtens richtlijn 92/43 van de Raad?

Is het de Commissie bekend dat soortgelijke projecten in de lidstaten of door de NAVO worden ontwikkeld?

(¹) PB C 81 E van 4.4.2002, blz. 177.

(²) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(29 november 2002)

De walvisachtigen zijn strikt beschermd bij Richtlijn 92/43/EEG (de habitatrichtlijn) (¹) die aan de lidstaten de verplichting oplegt maatregelen te treffen, met name om te voorkomen dat deze dieren opzettelijk worden verstoord.

Sonars van het type Low Frequency Active Sonar (LFAS) zenden met lage frequentie intense geluidspulsen uit. Er bestaan zeer sterke vermoedens inzake de versturende effecten van dit type geluidsgolven voor walvisachtigen, maar over ernst en gevolgen daarvan is nog verder onderzoek nodig.

De Commissie is van mening dat bij het gebruik van dit type technologie de nodige voorzorgen in acht moeten worden genomen teneinde rekening te houden met de potentiële effecten op walvisachtigen. Bovendien zijn de bepalingen van Richtlijn 92/43/EEG betreffende de bescherming van walvisachtigen ten volle van toepassing in de territoriale wateren en ook in de exclusieve economische zones wanneer de desbetreffende lidstaat er zijn soevereine bevoegdheid over uitoefent. De Commissie heeft de lidstaten reeds herhaaldelijk herinnerd aan deze bepaling.

Tot dusverre is de meeste informatie over dit sonartype die de Commissie heeft bereikt, gemotiveerd door het samenvallen van relevante militaire activiteiten met het aanspoelen van specimina van walvisachtigen.

Hoewel de communautaire wetgeving de lidstaten niet verplicht om informatie over dergelijke activiteiten te verstrekken, tenzij in specifieke gevallen zoals in verband met de afwikkeling van klachten, heeft de Commissie zich op het Comité Habitats van 20 november tot de lidstaten gericht met het verzoek uitvoeriger informatie te verkrijgen van de nationale autoriteiten van de lidstaten waar dergelijke gebeurtenissen waarschijnlijk plaatsvinden.

Op dit moment is de Commissie niet van plan dit probleem te berde te brengen in het kader van haar relaties met de Verenigde Staten.

(¹) Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (PB L 206 van 22.7.1992), als gewijzigd bij de Akte van toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden (PB L 1 van 1.1.1995).

(2003/C 222 E/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2806/02

van Jules Maaten (ELDR) aan de Commissie

(30 september 2002)

Betreft: Mededelingen van de Europese Commissie over versoepeling afbouw begrotingstekort voor Eurozone-landen, 24 september 2002

1. Hoe valt de mededeling van de Europese Commissie d.d. 24 september 2002 dat er een versoepeling komt voor het afbouwen van begrotingstekorten te rijmen met de mededeling, ook van 24 september 2002, dat er niet wordt gemorreld aan het Stabiliteitspact, en is de Europese Commissie zich ervan bewust dat zij met deze houding tegen de geest van het Stabiliteitspact handelt en daarmee het al geringe consumentenvertrouwen een ernstige slag toebrengt?

2. Kan de Europese Commissie verklaren hoe zij aan de Ierse burger wil uitleggen waarom dit land eerder dit jaar een waarschuwing kreeg, en grote lidstaat Duitsland daaraan ontsnapte, en dat nu voor de tweede maal binnen een paar maanden een aantal grote lidstaten, met name Frankrijk en Italië, aan de verplichtingen van het Stabiliteitspact kunnen ontsnappen, en kan de Europese Commissie bevestigen dat er nu binnen de Eurozone sprake is van een tweesporenbeleid, namelijk grote landen kunnen aan afspraken ontkomen en kleine landen niet?

3. Hoe valt de huidige positie van de Europese Commissie te rijmen met de persverklaring d.d. 14 mei 2002 van Commissaris Solbes, waarin te lezen valt dat „lidstaten dringend een uiterste inspanning (moeten) leveren om ten laatste in 2004 een sluitende begroting te bereiken. (...) Stabiliteit moet een acquis worden voor Europa” en „Het proces van begrotingsconsolidatie moet zich zo spoedig mogelijk hernemen (...) anders kunnen wij de vruchten van ons economisch beleid niet plukken.”

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(17 oktober 2002)

De mededeling van 24 september 2002 mag in geen geval worden beschouwd als een versoepeling van de regels van het fiscaal kader van de Unie. Er wordt hierin veeleer de nadruk gelegd op een betere toepassing van het stabiliteits- en groeipact (SGP) met het oog op een begroting in evenwicht. Hiertoe wordt uitdrukkelijk rekening gehouden met de gevolgen van cyclische ontwikkelingen op het begrotingsbeleid en wordt de lidstaten gewezen op het belang van een krachtdadig en snel optreden wanneer wordt afgeweken van de afbouw van excessieve begrotingstekorten. Met de mededeling werd ook beoogd het vertrouwen te herstellen door cruciale kwesties te verduidelijken naar aanleiding van verwarrende kritiek op het functioneren van het SGP die de geloofwaardigheid van het fiscaal kader van de Unie ondermijnde. Dit kader steunt de economieën van de Unie doordat het helpt bij het vermijden van onhoudbare fiscale situaties en de inflatieramingen op een uitzonderlijk laag peil handhaaft.

Het persbericht van 14 mei 2002 is niet in tegenspraak met deze mededeling omdat de lidstaten die nog een begrotingstekort hebben, met aandrang wordt verzocht aanzienlijke inspanningen te leveren om hun begroting in evenwicht te krijgen. Gelet op de huidige economische omstandigheden zou het evenwel te hoog gegrepen zijn om te eisen dat dit doel in 2004 wordt bereikt. In overeenstemming met het persbericht van mei 2002 wordt er bij deze lidstaten op aangedrongen dat zij de consolidatie onverwijld hernemen en bovendien dat zij zich ertoe verbinden een afgesproken minimaal deel van de structurele aanpassing te consolideren zodat de overgangperiode uiterlijk in 2006 kan worden afgesloten.

De Commissie is ervan overtuigd dat iedere partij hierin zijn functie zal vervullen. Toch zal de Commissie eisen dat de lidstaten hun verbintenissen in het kader van het EG-Verdrag en het SGP ten volle nakomen; zij zal erop letten dat niet met twee maten wordt gemeten om een bepaalde lidstaat te bevoordelen. De Commissie zal in dit verband zonodig de in het EG-Verdrag en het SGP bepaalde procedures inleiden. Dit strookt met het beleid in het verleden, aangezien de Commissie deze procedures reeds heeft gebruikt in 2001, toen Ierland de globale richtsnoeren voor het economisch beleid niet naleefde en in 2002, toen Duitsland en Portugal het afgesproken begrotingsdoel niet bereikten.

(2003/C 222 E/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2832/02

van Sergio Berlato (UEN) aan de Commissie

(9 oktober 2002)

Betreft: Uitvoerverbod op biologische producten met een Europees certificaat naar de Verenigde Staten

Vanaf 21 oktober 2002 zal het blijkbaar niet meer mogelijk zijn om gecertificeerde biologische producten te exporteren van Europa naar de VS, omdat de organen die belast zijn met de controle en certificatie van biologische producten geaccrediteerd moeten worden door het Amerikaanse Ministerie van Landbouw op basis van Amerikaanse productiecriteriën, en die blijken af te wijken van de Europese productiecriteriën.

Het opgestarte accreditatieproces lijkt een lange en dure bureaucratische procedure met zich mee te brengen, waarbij de specifieke procedures van de controle- en certificatieorganen aangepast moeten worden. Tot op heden heeft geen enkel Italiaans controle- en certificatieorgaan accreditatie van de VS verkregen. Kan de Commissie medelen of er actie ondernomen is op Europees niveau om een akkoord te bereiken tussen de VS en Europa over de gelijkwaardigheid en wederzijdse erkenning van de normen?

Kan de Commissie eveneens medelen wat ze hoopt te bereiken met de inwerkingstelling van het „European Organic Action Plan” en op welke wijze gemakkelijk en snel gedetailleerde informatie kan worden opgevraagd over de werkzaamheden in het kader van dit plan?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(15 november 2002)

Op 21 oktober 2002, 18 maanden na de invoering ervan, treedt het Nationaal Biologisch Programma (NOP) in werking, dat het juridisch kader vormt voor de biologische landbouw in de VS. De Amerikaanse autoriteiten stellen de eis dat biologische producten die in de VS worden ingevoerd, moeten zijn gecertificeerd door controleorganen die zijn erkend door het Amerikaanse ministerie van Landbouw (USDA). Een aantal controleorganen in de Gemeenschap, waaronder een erkend orgaan in Italië, is reeds door de USDA erkend, terwijl andere momenteel nog worden beoordeeld.

Op Gemeenschapsniveau voert de Commissie met het USDA intensieve gesprekken over de technische aspecten. Deze gesprekken vormen de basis voor een mogelijke overeenkomst over gelijkstelling, en wanneer die wordt bereikt, erkennen de Verenigde Staten de algehele regelgeving van de gemeenschap inzake biologische landbouw als gelijkwaardig.

Het USDA heeft verklaard dat het zich flexibel zal opstellen ten aanzien van de overgang na 21 oktober 2002, wanneer het NOP in werking treedt. Producten die reeds „onderweg” zijn, waaronder gewassen die vóór 21 oktober 2002 zijn gezaaid of geplant, worden nog volgens de tot dan toe gevolgde procedures behandeld.

Op verzoek van de Raad onderzoekt de Commissie momenteel de mogelijkheden van een Europees actieplan om biologische levensmiddelen en biologische landbouw te propageren. De Commissie werkt momenteel aan een mededeling aan de Raad en het Parlement, die omstreeks december 2002 wordt gepresenteerd.

(2003/C 222 E/023)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2846/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie**

(10 oktober 2002)

Betreft: Ongelijkwaardige behandeling van drie gegadigden bij aanbesteding dienstuitvoering op hogesnelheidslijn in Nederland teneinde een hoge betaling af te dwingen

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de wijze waarop in Nederland de aanbesteding heeft plaatsgevonden van vijftien jaar dienstuitvoering op de hogesnelheidsspoorlijn Amsterdam – Rotterdam – Breda – Antwerpen, die in 2006 in gebruik zal worden genomen als verlenging van de bestaande hogesnelheidslijn Paris Nord – Brussel Zuid, waarbij drie combinaties van bedrijven waren betrokken, te weten: 1. Nederlandse Spoorwegen (NS) en luchtvaartmaatschappij KLM; 2. Deutsche Bahn en de Britse vervoersonderneming Arriva; 3. de Nederlandse streekvervoerder Connexxion en het Franse conglomeraat CGEA/Vivendi/Connex?

2. Kan de Commissie bevestigen dat geen gelijkwaardige beoordeling heeft plaatsgevonden van de drie gegadigden voor het contract, doordat in afwijking van de „Invitation to tender” alleen met de eerste gegadigde is onderhandeld en de twee andere slechts werden gebruikt om de NS, die eerder een onderhands aanbod had afgewezen, alsnog onder druk te zetten om dit bedrijf te laten instemmen met een betaling van 148 miljoen euro per jaar aan de staat en als gevolg daarvan extreem hoge tarieven voor de toekomstige passagiers?

3. Acht de Commissie deze gang van zaken in overeenstemming met zowel haar voorstel voor een verordening betreffende het optreden van de lidstaten ten aanzien van openbare dienstseisen en de gunning van openbare dienstcontracten op het gebied van het personenvervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren (2000/0212(COD)) van 26 juli 2000 als met het standpunt van het Europees Parlement in

eerste lezing op 14 november 2001 (2000/0212(COD)-PE1), gezien het feit dat deze twee teksten weliswaar van mening verschillen over de verplichting tot openbare aanbesteding voor het gehele openbaar vervoer maar met elkaar overeenstemmen over de gelijkwaardige behandeling die inschrijvers bij de keuze voor een aanbesteding dienen te krijgen om hun geschiktheid te vergelijken?

4. Geeft de in de voorafgaande vragen aangegeven gang van zaken met betrekking tot de aanbesteding de Commissie aanleiding om de Nederlandse regering te vragen de procedure opnieuw te openen en daarbij vooraf een duidelijke keuze te maken tussen een gelijkwaardige vergelijking van alle aanbiedingen of onderhandse aanbesteding die geen verwachtingen wekt bij andere gegadigden?

Bron: Het Nederlandse dagblad „NRC-Handelsblad” van 15 september 2002.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(25 november 2002)

1. De Commissie heeft in 1999 en 2000, dat wil zeggen aan het begin van het proces, informatie ontvangen over de procedures die de Nederlandse autoriteiten overwogen toe te passen met het oog op het sluiten van een concessieovereenkomst voor 15 jaar voor binnenlandse en internationale vervoersdiensten over de „HSL-Zuid”, de hogesnelheidslijn tussen België en Nederland. Nadat was besloten een internationale aanbestedingsprocedure toe te passen, heeft de Commissie het gunningsproces zelf niet gevolgd. Zij heeft hierover ook geen klachten ontvangen, wat voor haar aanleiding zou zijn het proces te onderzoeken.

2. Daarom kan de Commissie niet bevestigen dat de drie inschrijvingen voor deze overeenkomst niet gelijkwaardig zijn beoordeeld. De Commissie was op de hoogte van het begin van de procedure, maar heeft het verdere verloop ervan niet gevolgd.

4. Tot op heden heeft de Commissie geen klachten ontvangen over de gunning van deze concessieovereenkomst en heeft zij geen aanwijzingen dat de Nederlandse autoriteiten de Gemeenschapswetgeving inzake overheidsopdrachten hebben geschonden, op basis waarvan een inbreukprocedure zou kunnen worden ingeleid.

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt hebben de Nederlandse autoriteiten de Gemeenschapswetgeving inzake overheidsopdrachten die van toepassing is op concessieovereenkomsten voor diensten, dat wil zeggen de beginselen van het EG-Verdrag, in het bijzonder die van transparantie en non-discriminatie, dan ook nageleefd. De Nederlandse autoriteiten hebben op 10 juni 1999 een voor-aankondiging gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen. In deze vooraankondiging werd verwezen naar: het internetadres waar de inschrijvingsstukken voor potentiële exploitanten konden worden gevonden. In deze stukken waren de te volgen procedure en de methode voor de beoordeling van de inschrijvingen beschreven. Ook al hebben de Nederlandse autoriteiten eerst overwogen de NS een voorkeursbehandeling te geven voor binnenlandse vervoersdiensten, uiteindelijk hebben zij besloten voor de binnenlandse en internationale vervoersdiensten een openbare aanbestedingsprocedure toe te passen, waarvoor zij alle partijen die in een eerdere fase blijk van belangstelling hadden gegeven, een kwalificatiedocument hebben toegezonden.

De Commissie dankt het geachte parlementslid voor het wijzen op het vraagstuk van gelijkwaardige behandeling van de inschrijvingen. Zij zal de Nederlandse autoriteiten om informatie vragen teneinde te controleren op welke wijze de in de uitnodiging tot inschrijving vermelde beoordelings- en onderhandelingsmethoden zijn toegepast. De Commissie zou het geachte parlementslid dankbaar zijn indien hij haar kopieën van stukken of ander bewijsmateriaal zou kunnen doen toekomen waarover hij mogelijk beschikt en die haar diensten in staat zouden stellen deze kwestie te onderzoeken.

3. Het voorstel van de Commissie voor een verordening betreffende openbare-diensteisen⁽¹⁾ in het openbaar vervoer, is nog niet goedgekeurd. Dit voorstel staat voor overeenkomsten voor spoorwegdiensten een maximale looptijd van 15 jaar toe. De aanbestedingsprocedure moet volgens dit voorstel eerlijk, openbaar en niet-discriminerend zijn. Dit voorstel staat onderhandelingen na inschrijving toe voor overeenkomsten met een geraamde waarde van meer dan 3 000 000 EUR, waarbij echter wel steeds aan de eisen van eerlijkheid, openbaarheid en niet-discriminerendheid moet worden voldaan. Gezien het bovenstaande (zie de procedure die de Nederlandse autoriteiten hebben gevolgd, die wordt beschreven in de documenten die genoemd zijn in (ad 4)) beschikt de Commissie niet over aanwijzingen dat de gunningsprocedure voor deze overeenkomst niet in overeenstemming is met de bepalingen van de voorgestelde verordening.

⁽¹⁾ PB C 365 E van 19.12.2000.

(2003/C 222 E/024)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2847/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(10 oktober 2002)

Betreft: Het ontbreken van onderzoek en preventiemaatregelen met betrekking tot kosmische inslag op de aarde en de daaruit voortvloeiende rampen

1. Is het de Commissie bekend dat er naast bekende natuurrampen, waarvan wel het gebied van voorkomen maar niet het tijdstip en de intensiteit langdurig vooraf te voorspellen zijn, zoals vulkaanuitbarstingen, aardbevingen, tropische orkanen en overstromingen, ook nog veel ernstiger natuurrampen bestaan die wel voorspelbaar zijn, zoals het botsen van meteorieten, kometen en planetoïden met de aarde, wat zich in het verre verleden reeds vaker heeft voorgedaan en nu mede als gevolg van enorme vloedgolven, stof in de lucht en ingrijpende klimaatverandering honderden miljoenen mensen het leven kan kosten?
2. Kan de Commissie bevestigen dat het gevaar niet alleen schuilt in zeer grote klompen steen en ijs van honderden kilometers groot, waarvan de banen reeds nauwkeurig in kaart zijn gebracht, maar ook in de kleinere met een doorsnee van minder dan een kilometer die grotendeels nog niet ontdekt zijn, hoewel zij soms angstwekkend dicht langs de aarde vliegen en gemiddeld eens per 10 000 jaar de aarde raken?
3. Bestaat er geen internationale samenwerking op overheidsniveau voor onderzoek en maatregelen om de gevaren zo veel mogelijk te beperken? Doen alleen de Verenigde Staten enig onderzoek om de voor hun werelddeel gevaarlijke kosmische inslag beter in kaart te brengen en naar de mogelijkheid om de baan van kleine planetoïden af te buigen? Neemt de EU een afwachende positie in?
4. Is de Commissie het met mij eens dat de afzonderlijke lidstaten van de EU onderzoek en preventie onvoldoende aankunnen, en dat juist op dit terrein van grootschalige problemen een belangrijke taak ligt op overkoepelend Europees niveau, voorzover dit probleem niet reeds toereikend wordt aangepakt op het niveau van de VN?
5. Wat neemt de Commissie zich voor om bij te dragen aan het zo veel mogelijk beveiligen van het grondgebied van de Europese staten en hun inwoners tegen de mogelijkheid van rampzalige maar in beginsel voorspelbare inslagen?

Bron: Het Nederlandse dagblad „de Volkskrant” van 19 september 2002.

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(28 november 2002)

De Commissie is op de hoogte van de mogelijke risico's van meteorieten en asteroïden in omloopbanen in de buurt van de aarde, hemellichamen die afkomstig zijn van de wolk van Oort en de Kuipergordel rond het zonnestelsel, waarvan de omloopbaan de baan van de aarde snijdt en die bij botsingen met de aarde rampzalige gevolgen zouden kunnen hebben.

Deze risico's worden in het algemeen uiterst gering en onwaarschijnlijk geacht, maar de gevolgen kunnen mogelijk enorm zijn. Vanwege bezorgdheid over deze risico's, maar ook uit fundamenteel wetenschappelijke belangstelling voor de oorsprong van ons zonnestelsel zijn er de afgelopen jaren enkele projecten opgezet waarbij de hemel wordt afgezocht om alle grote voorwerpen (met een grotere doorsnede dan ongeveer één kilometer) die in het binnenste gedeelte van het zonnestelsel verschijnen, te signaleren en te catalogiseren. Deze projecten worden voornamelijk in de Verenigde Staten uitgevoerd en zijn met steun van de National Aeronautics and Space Administration (NASA) opgezet.

In Europa wordt in een verslag van september 2000 van de „Near Earth Objects Task Group”, ingesteld door de Britse regering, de bedreiging door deze hemellichamen besproken en worden aanbevelingen gedaan voor initiatieven. Als follow-up van het Britse verslag organiseert het „Global Science Forum” van de Organisatie voor economische samenwerking en ontwikkeling (OESO) in januari 2003 in het ESRI-instituut van het Europees Ruimte-agentschap in Frascati (Italië) een workshop over „Near Earth Objects”. Deze workshop is bedoeld om aspecten van deze objecten, met inbegrip van technische en beleidsgebonden activiteiten op nationaal en internationaal niveau, te evalueren. De Commissie zal de resultaten van deze workshop evalueren en nagaan of er maatregelen van de Gemeenschap nodig zijn.

(2003/C 222 E/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2848/02**van María Valenciano Martínez-Orozco (PSE) aan de Commissie**

(4 oktober 2002)

Betreft: Stand van de inbreukprocedure 2000/4879

Aanmaningsbrief (artikel 226) in verband met decreet 34 1/1999 van de Autonome Gemeenschap Madrid (Comunidad de Madrid), waarbij het reglement inzake brandpreventie van deze Gemeenschap werd goedgekeurd.

Kan de Commissie informatie verschaffen over de stand van de inbreukprocedure?

Heeft de Autonome Gemeenschap Madrid reeds gereageerd?

Welke concrete maatregelen is de Commissie van plan te treffen om dit probleem op te lossen, teneinde de naleving van de communautaire wetgeving te garanderen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(23 oktober 2002)

De Commissie kan het geachte parlementslid mededelen dat de Spaanse autoriteiten, in antwoord op de aanmaningsbrief die hun uit hoofde van artikel 226 van het EG-Verdrag werd toegezonden, op 26 juli 2002 in het kader van de bij Richtlijn 98/34/EG ingestelde kennisgevingsprocedure⁽¹⁾ een nieuw ontwerp hebben aangemeld dat met name de intrekking van decreet 341/1999 tot goedkeuring van het reglement inzake brandpreventie van de Autonome Gemeenschap Madrid inhoudt.

De status-quoperiode van drie maanden waarin Richtlijn 98/34/EG voorziet, loopt op 28 oktober 2002 af. Deze termijn is bedoeld om de overige lidstaten en de Commissie in staat te stellen na te gaan of het desbetreffende ontwerp verenigbaar is met het Gemeenschapsrecht. Belanghebbenden kunnen hun tijdens deze periode hun opmerkingen over dit document mededelen. Indien de Commissie of bepaalde lidstaten van oordeel zijn dat de tekst aspecten bevat die eventueel belemmeringen voor het vrije verkeer van goederen kunnen opleveren en die onverenigbaar zijn met de regels van het EG-Verdrag of met Richtlijn 89/106/EEG⁽²⁾, hebben zij het recht een met redenen omkleed advies uit te brengen om Spanje te vragen de desbetreffende bepalingen aan het Gemeenschapsrecht aan te passen. Spanje is verplicht op dit met redenen omkleed advies te antwoorden.

De Commissie zal in ieder geval toezien op het goede verloop van de kennisgevingsprocedure en zal ervoor zorgen dat de Spaanse autoriteiten de — zo nodig gewijzigde — tekst goedkeuren, teneinde de naleving van het Gemeenschapsrecht te garanderen.

⁽¹⁾ Richtlijn 98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften — PB L 204 van 21.7.1998.

⁽²⁾ Richtlijn 89/106/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake voor de bouw bestemde producten — PB L 40 van 11.2.1989.

(2003/C 222 E/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2850/02**van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie**

(4 oktober 2002)

Betreft: Ebro-wateroverhevelingsplan in Catalonië, Spanje

De Catalaanse regionale regering heeft onlangs een plan om de watervoorzieningsnetwerken van Tarragona en Barcelona met elkaar te verbinden, voorgelegd voor openbare raadpleging. Dit project is in feite de eerste fase van het noordelijk deel van de voorgestelde Ebro-wateroverheveling.

De geschatte kosten van het project bedragen 125 miljoen euro en de Spaanse ministers van Milieu en Regionale Ontwikkeling zijn in de zomer overeengekomen om voor 85 % van de totale projectkosten financiële steun aan te vragen bij de Europese Unie.

Het project is zeer omstreven en het maatschappelijk middenveld en de regionale regering van Aragon zijn ertegen, omdat het een enorme wateronttrekking betreft en een bedreiging vormt voor de Ebro-delta, die beschermd wordt in het kader van Natura 2000 en een speciale beschermingszone, een Ramsar-site en een natuurpark is.

Een ander project, Xerta-Senia, is eveneens onlangs door de Catalaanse regionale regering ter publieke raadpleging voorgelegd. Het traject hiervan valt samen met het zuidelijk deel van de voorgestelde Ebro-overheveling.

Met deze voorgestelde projecten overtreden de Spaanse regering en de regionale regering van Catalonië niet alleen de milieuvoorschriften van de EU op basis waarvan de Ebro-delta wordt beschermd (Habitatrichtlijn, Vogelrichtlijn en de Kaderrichtlijn Water), maar ook de wetgeving inzake de EU-structuurfondsen, daar de projecten in werkelijkheid deel uitmaken van één groot project, de Ebro-overheveling, waarvoor een algehele milieu-effectbeoordeling (verg. art. 26 van de verordening inzake de structuurfondsen) noodzakelijk is.

Wat is, in het licht van het duidelijke standpunt van Europees Commissaris Barnier dat structuurfondsprojecten moeten voldoen aan de milieuwetgeving (zie ingezonden brief in The Guardian van 31 juli 2002), de opvatting van de Commissie met betrekking tot de mogelijke gevolgen voor het lokale milieu van de projecten „Tarragona-Barcelona” en „Xerta-Senia” alsmede de eventuele toekomstige onderdelen van het Ebro-overhevelingsplan die worden gepresenteerd voordat de algehele milieu-effectbeoordeling voor het overhevelingsproject is opgesteld?

Is de Commissie voornemens te verlangen dat de algehele milieu-effectbeoordeling voor de Ebro-overheveling, met inbegrip van de dammen in de Pyreneeën, moet zijn afgerond voordat er enig besluit over financiële ondersteuning door de EU wordt genomen?

Antwoord van de heer Barnier Namens de Commissie

(11 november 2002)

Tot nu toe heeft de Commissie geen enkel verzoek ontvangen om medefinanciering door de Structuurfondsen of door het Cohesiefonds voor het door de geachte Afgevaardigde genoemde project. Overeenkomstig Verordening (EG) 1164/1994 van de Raad van 16 mei 1994 tot oprichting van een Cohesiefonds⁽¹⁾ en Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de structuurfondsen⁽²⁾ geldt voor alle besluiten van de Commissie betreffende de medefinanciering van projecten inzake waterbeheer in de lidstaten door deze financieringsinstrumenten, dat de projecten moeten voldoen aan het Gemeenschapsrecht op het gebied van het milieu, en met name de bepalingen inzake milieueffectbeoordelingen.

De Commissie is momenteel nog voortdurend in gesprek met de Spaanse autoriteiten over het mogelijke effect op het milieu van het Spaanse nationale hydrologische plan in het algemeen en van de Ebro-wateroverheveling in het bijzonder. De Commissie heeft nauw met de Spaanse autoriteiten samengewerkt aan de uitvoering van de betrokken communautaire wetgeving inzake habitats, milieueffectbeoordeling en waterbescherming. De Spaanse autoriteiten hebben in januari 2002 vrijwillig een voorlopige strategische milieubeoordeling van de Ebro-wateroverheveling uitgebracht. De betrokken autoriteiten hebben zich er eveneens toe verbonden zowel de hele Ebro-overheveling als de verschillende projecten inzake overheveling naar de diverse stroomgebieden in Zuid-Spanje aan een milieueffectbeoordeling te onderwerpen. Ook de individuele projecten (dammen, aquaducten, tunnels enz.) zullen overeenkomstig de betrokken communautaire wetgeving aan een milieueffectbeoordeling worden onderworpen. De Commissie zal bij haar besluitvorming om projecten in verband met de Ebro-overheveling al dan niet te steunen met middelen uit de Structuurfondsen of het Cohesiefonds uiteraard rekening houden met de verschillende door de Spaanse autoriteiten uit te voeren milieueffectbeoordelingen.

⁽¹⁾ PB L 130 van 25.5.1994.

⁽²⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2003/C 222 E/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2860/02

van Margrietus van den Berg (PSE) aan de Commissie

(10 oktober 2002)

Betreft: Uitblijven van jaarverslag over Actieprogramma bestrijding (aids)

Op 21 februari 2001 is het „Actieprogramma bestrijding (aids)” goedgekeurd. In februari 2002 is NGO's tijdens een consultatiebijeenkomst bij DG Handel toegezegd dat „binnenkort” een separaat jaarverslag over het eerste jaar van het actieprogramma zou worden gepresenteerd.

Inmiddels ligt dit jaarverslag er nog altijd niet en zijn er geruchten dat dit actieprogramma wordt opgenomen in het algehele jaarverslag van de Europese Commissie.

1. Zal de Europese Commissie voldoen aan haar toezeggingen separaat te rapporteren over dit actieprogramma?
2. Zo nee, waarom heeft zij eerder beloofd dit wel te doen?
3. Hoe definieert de Europese Commissie de term „binnenkort”?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(19 november 2002)

De Commissie legt momenteel de laatste hand aan een uitgebreide analyse van het Actieprogramma, dat 18 maanden geleden werd goedgekeurd. Omdat het Actieprogramma een reeks nieuwe en belangrijke initiatieven omvat op het gebied van beleid, programmering en tenuitvoerlegging, zal ditmaal inderdaad een afzonderlijk verslag worden opgesteld, dat niet in het Jaarverslag over het ontwikkelingsbeleid wordt opgenomen.

Het verslag zal naar verwachting en zoals afgesproken in januari 2003 worden goedgekeurd.

Het verslag heeft hoofdzakelijk vertraging opgelopen omdat de Commissie tijd en middelen heeft geïnvesteerd in het Wereldfonds voor de bestrijding van het humaan-immunodeficiëntievirus/het verworven immunodeficiëntiesyndroom (HIV/AIDS), tuberculose (TB) en malaria, de follow-up van de Verklaring van Doha inzake volksgezondheid en aan de handel verbonden intellectuele-eigendomsrechten ((TRIP's), de oprichting van een platform voor klinische proeven zowel voor Europese als voor ontwikkelingslanden en de besprekingen in het Parlement en de Raad over de verordening voor een speciale begrotingslijn voor het Actieprogramma, acties die alle deel uitmaken van het Actieprogramma.

(2003/C 222 E/028)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2871/02

**van Charles Tannock (PPE-DE), Neil Parish (PPE-DE)
en Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie**

(11 oktober 2002)

Betreft: Onwettig Frans verbod op de invoer van Brits rundvlees

De Franse regering zou overwegen haar onwettige verbod op de invoer van Brits rundvlees op te heffen. Dit verbod geldt al meer dan twee jaar. Is de Commissie voornemens Frankrijk een boete op te leggen, zelfs wanneer het verbod wordt opgeheven, en zo ja, zal dat met terugwerkende kracht zijn?

Kan de Commissie bevestigen dat, wanneer zij Frankrijk geen boete oplegt, de Britse regering gerechtigd is om krachtens de Europese Verdragen bij het Hof van Justitie een verzoek om schadevergoeding in te dienen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(11 december 2002)

Indien een lidstaat de maatregelen ter uitvoering van een arrest van het Hof van Justitie niet binnen de door de Commissie vastgestelde termijn heeft genomen, kan de Commissie overeenkomstig artikel 228 van het EG-Verdrag de zaak opnieuw voor het Hof van justitie brengen. In deze tweede zaak vermeldt de Commissie het bedrag van de door de betrokken lidstaat te betalen forfaitaire som of dwangsom die zij in de gegeven omstandigheden passend acht. Indien het Hof in zijn arrest overeenkomstig de procedure van artikel 228 vaststelt dat de lidstaat zijn arrest in de oorspronkelijke zaak niet is nagekomen, kan het deze staat de betaling van een forfaitaire som of een dwangsom opleggen. Die stemt niet noodzakelijk overeen met het voorstel van de Commissie.

In de door de geachte afgevaardigde vermelde zaak van het rundvlees heeft de Commissie tegen Frankrijk tijdig de in artikel 228 voorziene procedure geopend en het Hof meegedeeld welke dwangsom zij passend acht. Alvorens de procedure evenwel tot het stadium van het arrest was gevorderd, heeft Frankrijk wetgeving goedgekeurd om aan zijn Gemeenschapsrechtelijke verplichtingen in deze zaak te voldoen. Na de Franse wetgeving zorgvuldig te hebben onderzocht, is de Commissie tot de conclusie gekomen dat aan de ter zake doende vereisten van de Gemeenschapswetgeving was voldaan. De Commissie heeft haar zaak tegen Frankrijk bijgevolg ingetrokken en verzocht dat de kosten van de volledige procedure door de lidstaat zouden worden betaald.

Rekening houdend met de ervaring met recente zaken (met inbegrip van de zaak die door de geachte afgevaardigde wordt vermeld) heeft de Commissie onlangs besloten haar benadering van de toepassing van artikel 228 te herbekijken en na te gaan op welke wijze en met welke middelen de doeltreffendheid van de arresten van het Hof kan worden verbeterd door gebruik te maken van alle mogelijkheden die de toepassing van forfaitaire sommen of dwangsommen biedt.

Artikel 227 van het EG-Verdrag biedt ieder van de lidstaten die van mening is dat een andere lidstaat een van de krachtens het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, de mogelijkheid zich tot het Hof van Justitie te wenden. Zelfs bij een gunstig arrest van het Hof zal een zaak overeenkomstig dit artikel evenwel niet leiden tot een financiële vergoeding van de lidstaat die de procedure heeft ingeleid.

(2003/C 222 E/029)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2873/02
van Mogens Camre (UEN) aan de Commissie

(7 oktober 2002)

Betreft: Economische steun van de EU aan de Palestijnse Autoriteit

Jarenlang heeft de EU economische steun verleend om de Palestijnse Autoriteit in staat te stellen zich te kwijten van haar taken, hetgeen wordt gezien als voorwaarde voor vreedzame ontwikkeling in de regio.

Volgens artikelen in de pers heeft Yasser Arafat het leeuwendeel van de steun die de Palestijnse Autoriteit heeft ontvangen zelf gestuurd en zich een groot deel van deze middelen voor persoonlijk gebruik toegeëigend. Het Europees Parlement heeft o.m. berichten ontvangen over grote problemen bij de verwezenlijking van een door de EU gefinancierd ziekenhuisproject in de Palestijnse gebieden. In de internationale pers wordt eveneens gemeld dat de activiteiten van de Palestijnse Autoriteit worden gekenmerkt door corruptie en het niet of gebrekkig uitvoeren van met buitenlandse steun gefinancierde taken.

Het is wenselijk duidelijkheid te verschaffen over de bedragen die de EU ieder jaar aan de Palestijnse Autoriteit ter beschikking stelt. Voorts is het van doorslaggevende betekenis opheldering te verkrijgen over de mate waarin de Commissie zeggenschap heeft over het gebruik van kredieten voor de afgesproken doelen.

Kan de Commissie mededelen hoe groot de steunkredieten zijn, hoe zij zijn gebruikt, en of zij van mening is dat de Palestijnse Autoriteit in staat is de steunbedragen te beheren overeenkomstig de normen die in het algemeen gelden voor bilaterale steun van de EU-landen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(18 november 2002)

De Unie heeft de Palestijnen over de periode 1994-september 2002 1,6 miljard euro in de vorm van subsidies en leningen verstrekt. De communautaire financiële steun wordt verleend in het kader van projecten inzake ontwikkelingssteun, humanitaire steun (via het Bureau voor Humanitaire Hulp – ECHO), budgettaire steun voor de VN-organisatie voor hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen (UNRWA) en de directe budgettaire steun voor de Palestijnse autoriteit (PA).

Een overzichtstabel van de financiële steun van de Gemeenschap aan de Palestijnen sedert de sluiting van de Oslo-overeenkomsten in 1993 wordt rechtstreeks aan het geachte parlementslid en het Secretariaat van het Parlement gestuurd.

De aandacht van het geachte parlementslid wordt eveneens gevestigd op de resultaten van de vergadering van 4 november 2002 met EP-vertegenwoordigers (COCOB, COBU, AFET) en ambtenaren van de Commissie over de EU-steun aan de Palestijnen. Een aantal documenten betreffende het beheer van de aan de Palestijnen verstrekte EU-middelen werden te die gelegenheid aan de leden van het Europees Parlement overhandigd, met name een document betreffende de rol van het IMF in het kader van de directe begrotingssteun aan de PA, dat eveneens naar het geachte parlementslid zal worden gestuurd.

(2003/C 222 E/030)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2880/02

van Giles Chichester (PPE-DE) aan de Commissie

(14 oktober 2002)

Betreft: Vorderingen in de liberalisering van de energiemarkt in de Europese Unie

De liberalisering van de energiemarkten in de vijftien lidstaten van de Europese Unie is zeker niet onomstreden, en er zijn uiteenlopende statistieken over de omvang van de liberalisering in omloop.

Ik zou dan ook graag vernemen:

- Tot op welke hoogte de gas- en elektriciteitsmarkt op het ogenblik geliberaliseerd is in de lidstaten van de Europese Unie, en vooral in Frankrijk.
- Welke criteria gebruikt de Commissie om a) de gas- en elektriciteitsmarkt af te bakenen, en b) de graad van liberalisering vast te stellen?
- Wat is de herkomst van de gegevens van de Commissie, en van wanneer dateren ze?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(22 november 2002)

De liberalisering van de gas- en elektriciteitsmarkten in de Europese Unie omvat de volgende maatregelen:

- het zorgen voor concurrentie op de markt voor stroomopwekking of voor de productie of import van gas en de ontwikkeling van transparante wholesale- markten met verschillende spelers,
- het zorgen voor concurrentie op de markt voor gas- en elektriciteitsvoorziening voor eindverbruikers, meer specifiek door de invoering en de geleidelijke uitbreiding van de rechten van de consument om hun leverancier te kiezen,
- scheiding van de delen van de onderneming die natuurlijke monopolies zijn, met name de transport- en distributienetten, door de invoering van specifieke regels inzake de vergoeding voor het gebruik van deze netten,
- integratie van nationale elektriciteits- en gasmarkten door de vaststelling van geharmoniseerde regels inzake transmissietarieven en de toewijzing van capaciteit.

De Commissie heeft onlangs haar tweede benchmarkingverslag gepubliceerd over de internationale elektriciteits- en gasmarkt⁽¹⁾. Het verslag is beschikbaar op de website DG TREN: http://europa.eu.int/comm/energy/en/elec_single_market/index_en.html.

In het verslag wordt een bijgewerkt overzicht gegeven van de beleidsmaatregelen die in de verschillende lidstaten zijn genomen, en van de bereikte resultaten.

Een uit het verslag afkomstige tabel, waarin het niveau van de nagestreefde marktopenstelling is aangegeven en die de recentste informatie van oktober 2002 bevat, wordt onverwijld aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat van het Europees Parlement toegezonden.

Voor Frankrijk laat de tabel zien dat het niveau van de nagestreefde marktopenstelling zowel voor elektriciteit als voor gas in het in de huidige richtlijnen toegestane minimum ligt. Verder is de marktopenstelling voor gas het resultaat van een informeel akkoord tussen de regelgevende instantie en de voornaamste gasmaatschappijen. De Gasrichtlijn⁽²⁾ is niet in Franse wetgeving omgezet en de zaak is momenteel in behandeling bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

Het nastreven van marktopenstelling leidt echter niet vanzelfsprekend tot het goed functioneren van de markt. Inefficiënte regels, mogelijke kruissubsidiëringen, inefficiënte ontvlechting en marktconcentratie kan nog altijd betekenen dat verticaal geïntegreerde bedrijven de inspanningen van mogelijke nieuwe leveranciers kunnen dwarsbomen.

Een alternatieve indicator voor de mate van marktopenstelling in het liberaliseringsproces is die van het aantal consumenten dat gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om van leverancier te veranderen of om opnieuw te onderhandelen met de bestaande leverancier. Een tabel met schattingen voor deze parameter voor respectievelijk grote verbruikers en, voor zover relevant, kleinere commerciële verbruikers en huishoudens wordt onverwijld aan het geachte parlementslid en naar het Secretariaat van het Europees Parlement toegezonden.

De tabel laat zien dat voor de elektriciteit in Frankrijk ongeveer 10-20 % van de in aanmerking komende afnemers van leverancier veranderd is of opnieuw heeft onderhandeld, wat overeenkomt met slechts 5 % van de totale markt. Een gelijkaardige situatie doet zich voor in de sector gas: daar is 20-30 % van de in aanmerking komende afnemers van leverancier veranderd — ten nadeel van Gaz de France (GDF) — wat eveneens overeenkomt met circa 5 % van de totale markt.

Deze informatie is gebaseerd op ramingen van nationale overheden en regulerende instanties, en heeft betrekking op de periode sinds de marktopenstelling, namelijk 1999-2002 voor elektriciteit en 2001-2002 voor gas. In de toekomst is Eurostat van plan de lidstaten aan te moedigen om op regelmatige basis een jaarlijkse evaluatie te verrichten.

⁽¹⁾ SEC(2002) 1038.

⁽²⁾ Richtlijn 96/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit, PB L 27 van 30.1.1997.

(2003/C 222 E/031)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2891/02
van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie

(14 oktober 2002)

Betreft: Problemen met Hoge-Flux-Reactor Petten

Nuclear Research and consultancy Group (NRG) verzorgt de bedrijfsvoering van de zogeheten Hoge-Flux-Reactor in Petten, welke eigendom is van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek van de Europese Commissie.

Het tv-programma Reporter onthulde op 26 september 2003 op basis van documenten uit de centrale zelf dat een groter of kleiner lek in het koelsysteem kan uitdraaien op het droogvallen van de reactorkern en mogelijk tot het smelten van de reactorkern („kan niet met absolute zekerheid worden uitgesloten”).

In de jaren tachtig werd het „Veldman-scenario” (een breuk in de koelleiding) ontwikkeld. Dit scenario is uitgebreid geanalyseerd door een werkgroep waarvan ook oud-operator Veldman deel uitmaakte. De NRG acht de kans dat dit scenario zich voordoet extreem klein en de mogelijke consequenties hoewel serieus, zonder gevolgen voor de omgeving.

De reactor zou tijdens de stillegperiode grondig moeten worden onderzocht op alle mogelijke veiligheidsproblemen.

Staatssecretaris Van Geel (Milieu) laat over deze kwestie veel onduidelijkheid bestaan. Uit zijn brief aan de Tweede Kamer blijkt wel dat er van overheidswege nooit een serieus en grondig onderzoek naar het mogelijk droogvallen van de reactorkern is gedaan („gezien de toen geldende internationale praktijk om researchreactoren niet aan dit soort analyses te onderwerpen”). Onduidelijk is waar Van Geel de mening van zijn Kernfysische Dienst (KFD) op baseert dat er in geval van een breuk geen risico op een ontploffing bestaat.

Is de Commissie ook van mening dat bij kerninstallaties de veiligheid altijd boven alle twijfel verheven moet zijn?

Deelt de Commissie de opvatting dat de Hoge-Flux-Reactor in Petten uit voorzorg tijdelijk moet worden stilgelegd, totdat de ernstige problemen met de veiligheid van deze reactor zijn opgelost?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie*(3 december 2002)*

De Commissie is van mening dat er in nucleaire installaties effectieve regelingen voor de bestrijding van mogelijke radiologische gevaren moeten worden ingevoerd en gehandhaafd om individuele personen, de maatschappij en het milieu te beschermen tegen de schadelijke effecten van ioniserende straling uit deze installaties.

De veiligheid van de hogefluxreactor (HFR) wordt gewaarborgd door de reactor overeenkomstig de desbetreffende veiligheidsregels en -voorschriften onder toezicht en controle van de bevoegde nationale veiligheidsinstanties te exploiteren. In overleg met de veiligheidsinstanties wordt momenteel een aantal ongevalsscenario's geanalyseerd waarbij zich ernstige en minder ernstige lekkages van koelwater voordoen, onder andere door breuken in de koelwaterleidingen. De Commissie is het volledig met de nationale veiligheidsinstanties eens dat de scenario's waarvan wordt uitgegaan geen gevaren inhouden op grond waarvan de HFR zou moeten worden stilgelegd.

*(2003/C 222 E/032)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2906/02****van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie***(16 oktober 2002)*

Betreft: Hogesnelheidslijn (HSL) voor de verbinding van Galicië met Portugal en, via Frankrijk, met de rest van Europa

Hoe staat het met de projecten en werkzaamheden aan de HSL die straks de Galicische steden met elkaar gaat verbinden, Galicië als geheel met de Portugese steden Porto en Lissabon en, via de Spaanse hoogvlakte en Frankrijk, met de rest van Europa? In deze fase van de programmeringsperiode 2000-2006 zou nl. het grootste deel van de railinfrastructuur moeten worden opgeleverd.

Welke communautaire middelen zijn er voor de uitvoering van deze projecten uitgetrokken?

Wat zijn de opleveringsdata voor de verschillende tracés?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(22 november 2002)*

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

*(2003/C 222 E/033)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2926/02****van Ari Vatanen (PPE-DE) aan de Commissie***(9 oktober 2002)*

Betreft: Permanente inbreuken op het Gemeenschapsrecht door de lidstaten

Het Gemeenschapsrecht werd in 1999 voor 94,53 % omgezet. Tussen de formele en feitelijke omzetting gaat echter een diepe kloof.

Op het Gemeenschapsrecht wordt op tal van manieren inbreuk gemaakt. Vooral in de gevallen waarin de inbreuk met opzet geschiedt, moet de Commissie direct ingrijpen. Een voorbeeld van een trage reactie is o.a. de onwettige belasting die Finland heft op ingevoerde auto's, waartegen de Commissie niet in actie kwam op basis van richtlijn 83/183/EEG⁽¹⁾, ofschoon ik de Commissie daarover al meer dan twee jaar geleden informeerde. Dat is voor de burgers van de Europese Unie een onhoudbare situatie.

In duidelijke gevallen van inbreuk op het Gemeenschapsrecht moet de Commissie het recht hebben om een preliminair besluit te nemen en de lidstaat aan te manen tot naleving van het Gemeenschapsrecht. De lidstaat zou het besluit van de Commissie bij het Europese Hof van Justitie kunnen betwisten. Het Europese Hof van Justitie zou gehouden moeten zijn om een dergelijk preliminair besluit altijd met spoed te behandelen, teneinde de rechtszekerheid van de lidstaat niet aan te tasten. Bovendien is het noodzakelijk dat de besluitvorming van het Europese Hof van Justitie wordt bespoedigd, wat met de in 2000 in Nice goedgekeurde bepalingen werd nagestreefd.

1. Is de Commissie van mening dat de huidige omzetting van het Gemeenschapsrecht te traag en te willekeurig verloopt?
2. Denkt de Commissie op de volgende intergouvernementele conferentie voor te stellen dat haar het recht en de bevoegdheid worden toegekend om preliminaire besluiten te nemen?
3. Zo nee, hoe denkt de Commissie deze onbevredigende situatie te verhelpen?

(¹) PB L 105 van 23.4.1983, blz. 64.

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(27 november 2002)

1. Uit de gegevens die worden opgenomen in de jaarlijkse verslagen betreffende het toezicht op de toepassing van het gemeenschapsrecht — die de Commissie sinds negentien jaar aan het Parlement toestuurt — kan volgens de Commissie niet worden afgeleid dat de uitvoering van de gemeenschaps-wetgeving, zoals het geachte parlementslid stelt, traag en onzeker zou zijn.
2. De Commissie herinnert het geachte parlementslid eraan, dat artikel 88 van het EGKS-Verdrag voorziet in een procedure waarbij de niet-nakoming door de lidstaten van de krachtens dit verdrag op hen rustende verplichtingen werd vastgesteld bij een met redenen omkleed besluit van de Commissie, waartegen de betrokken lidstaat beroep kon instellen bij het Hof van Justitie. De Commissie heeft zich in dit stadium van de besprekingen over de Conventie nog niet uitgesproken over de opportuniteit om in het kader van het nieuwe verdrag in een analoge procedure te voorzien.
3. De overwegingen die met name in het kader van het Witboek inzake governance (¹) werden gemaakt, illustreren de aandacht die de Commissie besteedt aan haar rol als hoedster van de verdragen, onder meer op het gebied van preventie — waarop de vraag geen betrekking had —, waarvan zij de ontwikkeling zeer belangrijk acht.

(¹) PB L 287 van 12.10.2001.

(2003/C 222 E/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2946/02

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 oktober 2002)

Betreft: Gevaar voor walvissen door het gebruik van technologieën met een hoge frequentie tijdens marine-oefeningen

Onlangs beschuldigde Greenpeace de NAVO verantwoordelijk te zijn voor de dood van zestien walvissen in de wateren rond de Canarische eilanden tijdens marine-oefeningen ten gevolge van geluidsoverlast door echopeilingen met een hoge frequentie. Veel milieu-NGO's, waaronder de National Resources Defense Council (NRDC), beschouwen het toenemende gebruik van deze technologie als een groot gevaar voor het voortbestaan van een groot aantal zeedieren.

Is de Commissie van plan een onderzoek naar dit verschijnsel in te stellen en verantwoordelijken aan te wijzen? Welke concrete initiatieven gaat de Commissie ontplooien om een eind te maken aan het gebruik van dit soort echopeilingen? Behoort het tot de prioriteiten van de Commissie, in het kader van haar beleid ter bescherming van het zeemilieu, om een speciale commissie te belasten met een studie naar de invloed van deze technologie, naar de overlevingskansen van de dieren in zee en naar mogelijke alternatieve oplossingen? In welke gebieden in de Middellandse Zee is het gevaar bijzonder groot?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(3 december 2002)*

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar: het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag E-2797/02 van mevrouw Lucas ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 17.

(2003/C 222 E/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2950/02**van Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Commissie***(14 oktober 2002)*

Betreft: Informatienetwerk over onderwijs in Europa (NARIC)

Op initiatief van de Commissie is in 1984 een netwerk voor nationale voorlichtingscentra over academische erkenning (NARIC) opgericht. Hieruit blijkt dat het de EU ernst is met het verstrekken van betrouwbare informatie over het gelijkschakelen van academische graden en de geldigheid van titels, diploma's en studies in het buitenland. Dankzij dit initiatief is de mobiliteit van studenten in Europa bevorderd.

Sedert 1984 zijn er allerlei verbeteringen en nieuwe doeleinden toegevoegd. De ministers uit meer dan 30 landen hebben verklaard voor het jaar 2010 een Europese onderwijsruimte tot stand te willen brengen waarin titels directer vergelijkbaar zijn. Dit is de verklaring van Bologna.

Mijn vraag is hoe effectief de resultaten zijn die zijn bereikt met NARIC.

Kan de Commissie statistische gegevens verstrekken over het aantal studenten dat het netwerk raadpleegt om informatie te verkrijgen over erkenning van titels?

Beschikt de Commissie over gegevens over de resultaten van deze raadpleging en worden deze resultaten bijgehouden in de kantoren van de lidstaten? Zo ja, hoeveel tijd verstreek tussen de raadpleging en het antwoord?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(15 november 2002)*

De Commissie beschikt op dit ogenblik niet over betrouwbare statistieken met betrekking tot de vraag van het geachte parlementslid. De statistieken kunnen slechts van individuele NARIC's verkregen worden. De Commissie zal op basis van recente onderzoeken nagaan of voor statistieken kan worden gezorgd en zal niet nalaten het Europees Parlement op de hoogte te stellen van haar bevindingen.

(2003/C 222 E/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2953/02**van Gabriele Stauner (PPE-DE) aan de Commissie***(22 oktober 2002)*

Betreft: Hoogte van de betalingen van en naar bankrekeningen van de Commissie

In antwoord op mijn schriftelijke vraag E-1851/02 ⁽¹⁾ heeft de Commissie mij een list van de banken doorgegeven waarbij zij rekeningen heeft met het oog op betalingen uit en naar de begroting van de Europese Unie.

De Commissie heeft evenwel geweigerd om voor elk van deze banken de omvang van het betalingsverkeer in de jaren 2001 en 2000 aan te geven.

Om het beroepsgeheim en de zakelijke betrekkingen te beschermen, alsmede om de zakelijke belangen van de betrokken ondernemingen niet te schaden, dienen deze gegevens volgens de Commissie geheim te worden gehouden.

Kan de Commissie uiteenzetten in hoeverre een dergelijke openbaarmaking de zakelijke belangen van de betrokken ondernemingen zou schaden?

Is het in het licht van de kritiek op haar boekhoudsysteem niet juist nu in het belang van de Commissie om deze cijfers openbaar te maken om te bewijzen dat de verrichte betalingen en afschrijvingen stroken met hetgeen middels haar jaarrekening kan worden gestaafd?

Waarom vraagt de Commissie niet eenvoudigweg om toestemming van de betrokken banken voor een dergelijke openbaarmaking?

Indien geheimhouding van deze gegevens inderdaad onontkoombaar is, waarom geeft de Commissie die vertrouwelijke informatie niet rechtstreeks aan mij door overeenkomstig artikel 287 van het EG-Verdrag, zoals ook geschiedde bij de beantwoording van mijn schriftelijke vraag E-2235/02 ⁽¹⁾ (door de juridische dienst van de Commissie verleende opdrachten)?

⁽¹⁾ PB C 192 E van 14.8.2003, blz. 24.

⁽²⁾ PB C 137 E van 12.6.2003, blz. 57.

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(29 januari 2003)

De Commissie heeft deze zaak onderzocht en heeft geconcludeerd dat zij gerechtigd is om de omvang van de betalingen aan te geven die in de jaren 2000 en 2001 zijn verricht door de banken die staan vermeld in de lijst van het antwoord op deel 1 van schriftelijke vraag E-1851/02 ⁽¹⁾.

De Commissie zal de gevraagde informatie rechtstreeks toezenden aan het geachte parlementslid en het secretariaat-generaal van het Parlement.

⁽¹⁾ PB C 192 E van 14.8.2003, blz. 24.

(2003/C 222 E/037)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3001/02 van Winfried Menrad (PPE-DE) aan de Commissie

(16 oktober 2002)

Betreft: De uiteenlopende interpretatie van de vogelrichtlijn in de lidstaten

Richtlijn 79/409/EG ⁽¹⁾ inzake het behoud van de vogelstand zorgt steeds weer voor opwinding, zowel bij natuurbeschermers als bij jagers. De belangrijkste reden is de zeer uiteenlopende interpretatie van de richtlijn in de verschillende lidstaten.

Op welke wijze wil de Europese Commissie in het licht van de momenteel gevoerde gesprekken over het opstellen van een interpretatiegids voor de vogelrichtlijn voorkomen dat bij de interpretatie ervan voortaan zulke grote discrepanties ontstaan?

Ziet de Commissie mogelijkheden om de middels deze richtlijn nagestreefde bescherming van de soortenrijkdom, die is toe te juichen, te verwezenlijken met minder bureaucratische rompslomp?

Streeft de Commissie met het oog hierop naar een aanpassing van de vogelrichtlijn?

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(20 november 2002)*

Naast de uiteenlopende interpretaties van de bepalingen van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, die tot enkele meningsverschillen over de uitvoering van de richtlijn hebben geleid, in het bijzonder wat de jachtbepalingen betreft, hebben ook andere factoren een rol gespeeld. Zo hebben bepaalde lidstaten de verschillende bepalingen van de richtlijn niet naar behoren in nationale wetgeving omgezet en niet adequaat uitgevoerd. Verder ontbreekt ook vaak goede wetenschappelijke informatie over vogelpopulaties en daarmee samenhangende biologische aspecten, zoals bijvoorbeeld de trek- en voortplantingsperiode, die van belang is voor een juiste toepassing van de richtlijn in bepaalde lidstaten.

Er bestaat reeds een aanzienlijke hoeveelheid jurisprudentie van het Hof van Justitie, waarin een definitieve interpretatie wordt gegeven van de bepalingen van de richtlijn, met inbegrip van die betreffende de jacht. Het richtsnoer voor de jacht, dat door de Commissie met de hulp van deskundigen uit de lidstaten en de voornaamste belanghebbenden werd opgesteld, moet de toekomstige toepassing van de richtlijn vergemakkelijken, aangezien het een algemeen overzicht met betrekking tot de jacht binnen de grenzen van de richtlijn verschaft. In dat verband zal het zowel verwijzen naar de relevante jurisprudentie, als de wettelijke, wetenschappelijke en instandhoudingsbeginselen aangeven, die uit hoofde van de richtlijn aan het jachtbeheer ten grondslag liggen. Ondanks het feit dat het richtsnoer duidelijkheid schept, is het nog altijd aan het Hof van Justitie om een definitieve interpretatie van een richtlijn te geven.

De Commissie is van plan het richtsnoer ter beschikking te stellen van alle lidstaten en van de voornaamste belanghebbenden, zodat er in de toekomst geen strek uiteenlopende interpretaties van de richtlijn meer mogelijk zijn. De Commissie hoopt dat het richtsnoer de lidstaten zal helpen in het consistent toepassen van de richtlijn, zodat de misverstanden kunnen worden voorkomen die zich in het verleden hebben voorgedaan. De Commissie houdt als hoedster van het EG-Verdrag, toezicht op de toepassing van de richtlijn in elke lidstaat, en zij zal de nodige maatregelen nemen indien zich nalatigheden bij de naleving voordoen.

De Commissie blijft ook een constructieve dialoog stimuleren over duurzaam jagen overeenkomstig de richtlijn tussen de voornaamste belanghebbenden, met inbegrip van vertegenwoordigers van jagers- en vogelbeschermingsverenigingen. De bedoeling is samen te werken om een aantal maatregelen op wetenschappelijk gebied en op het vlak van instandhouding, beheer, educatie en bewustmaking inzake duurzaam jagen te formuleren. Tegelijkertijd moet de eerste doelstelling van de richtlijn, namelijk het behoud van de vogelstand in de Gemeenschap, verzekerd zijn.

Momenteel zijn er, afgezien van aanpassingen van de bijlagen op basis van de voorstellen van de kandidaat-landen bij de uitbreiding van de Unie, geen andere plannen om de richtlijn te wijzigen.

*(2003/C 222 E/038)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3006/02****van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie***(23 oktober 2002)*

Betreft: Klacht nr. 2002/427 over de blootstelling van een school aan schadelijke stoffen — schending van richtlijn 89/391/EEG en het Europees handvest voor de rechten van het kind

In de scholengemeenschap Nideggen worden schoolkinderen dagelijks blootgesteld aan schadelijke stoffen van bouwelementen. Ondanks veelvuldige initiatieven van ouders (bewijzen van besmetting, inschakeling van autoriteiten en ministeries) reageren de verantwoordelijke autoriteiten niet en ondernemen zij geen stappen om de bron van de besmetting te verwijderen.

1. Hoe beoordeelt de Commissie het feit dat bij een blootstelling aan schadelijke stoffen op het werk richtlijn 89/391/EEG⁽¹⁾, artikel 3, onder a) van toepassing is, maar dat deze richtlijn niet geldt voor schoolkinderen?

2. Worden kinderen daardoor in hun rechten niet benadeeld ten opzichte van volwassenen, vooral gezien het feit dat de organen van kinderen veel slechter bestand zijn tegen schadelijke stoffen dan de organen van volwassenen?

3. Hoe beoordeelt de Commissie dit tegen de achtergrond van het Europees Handvest voor de rechten van het kind?
4. Hoe beoordeelt de Commissie het feit dat de kinderen alleen al door de stankoverlast bij het leren worden afgeleid en er daardoor geen sprake is van gelijke kansen ten opzichte van andere scholen?

(¹) PB L 183 van 29.6.1989, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(6 december 2002)

De Commissie vindt het zeer belangrijk dat in de toekomst, het welzijn en de opvoeding van onze kinderen wordt geïnvesteerd. De Commissie is echter niet bevoegd voor problemen die met de gezondheid en de veiligheid van leerlingen verband houden. Het zijn de lidstaten die voor deze materie bevoegd zijn.

Zoals het geachte parlementslid opmerkt, geldt de bestaande communautaire wetgeving inzake gezondheid en veiligheid op het werk uitsluitend voor werknemers en niet voor leerlingen. De Gemeenschap is niet bevoegd voor de gezondheid en de veiligheid van leerlingen en problemen op dit gebied moeten nationaal worden aangepakt. Naast de klachten van de ouders heeft echter ook een leerkracht van de school in Nideggen een klacht ingediend. Het betreft in dit geval een werknemer en daarom heeft de Commissie contact met de Duitse autoriteiten opgenomen om na te gaan of Richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk correct wordt toegepast.

Opgemerkt zij ook dat de Commissie gelijk heeft gekregen in zaak C-2000/5. Deze zaak was aanhangig gemaakt om de Duitse wetgeving in overeenstemming met de bepalingen van de bovenvermelde richtlijn te brengen. Daaruit blijkt dat de Commissie veel belang hecht aan de correcte toepassing van het Gemeenschapsrecht in de lidstaten.

De Commissie beseft dat het thema „het milieu en de gezondheid van kinderen” belangrijk is en heeft het thema dan ook hoog op de politieke agenda geplaatst.

De Commissie bereidt een „mededeling over het milieu en de gezondheid” voor waarin bijzondere aandacht aan kwetsbare groepen (onder meer kinderen) zal worden geschonken. Duidelijk is dat bij de besluitvorming en de ontwikkeling van beleidsmaatregelen meer rekening met kinderen moet worden gehouden. In de mededeling wordt een actieplan voorgesteld om de luchtkwaliteit te verbeteren, vooral ten behoeve van kinderen.

De mededeling wordt in 2003 gepubliceerd.

(2003/C 222 E/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3017/02

van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie

(23 oktober 2002)

Betreft: Gegarandeerde benaming voor ambachtelijk vervaardigde producten

Al sinds 10 jaar bestaan er Europese normen waardoor de consument landbouwproducten met een door een controlesysteem gegarandeerde benaming duidelijk kan herkennen. Voor ambachtelijk vervaardigde producten die kenmerkend zijn voor een bepaald gebied bestaat zoiets niet, hoewel het belang ervan voor de Europese economie groot is. Voor deze producten zou een beschermingssysteem op Europees niveau opgezet moeten worden om namaak en vervalsing te voorkomen. Wat is de mening van de Commissie in dezen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(14 november 2002)

De Commissie deelt de mening van het geachte parlementslid dat de ambachtelijke sector voor de Europese Unie van groot belang is.

Vaak is het echter moeilijk om het belang van ambachtelijke bedrijven voor de Europese economie juist in te schatten omdat er op Europees niveau geen definitie van de ambachtelijke sector bestaat, terwijl eventueel op nationaal niveau gehanteerde definities betrekking hebben op uiteenlopende situaties. Om deze reden is er uiteraard ook geen communautaire definitie van een „ambachtelijk vervaardigd product”. Daarom is onderzoek verricht naar een methodiek voor de statistische definitie van het ambachtelijke kleinbedrijf, waarmee de Commissie de beschikking zou kunnen krijgen over vergelijkbare en preciezere statistische gegevens.

Het geachte parlementslid kan meer informatie over dit onderzoek vinden op internet: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/entrepreneurship/craft/craft-studies/methodology-craftstatistics.htm>

Daar de Commissie inziet dat de Europese ambachten en de kwaliteit van ambachtelijke producten moeten worden opgewaardeerd, heeft zij ook een inventarisatie uitgevoerd van de ambachten in Europa en van de wijzen waarop de knowhow en kennis in deze sector worden overgedragen.

Het eindrapport van dit onderzoek is te vinden op internet: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/entrepreneurship/craft/craft-studies/rarecrafts.htm>

De Commissie zal dan ook verder aandacht besteden aan dit belangrijke onderwerp, in het bewustzijn dat lokale ambachtelijk vervaardigde producten wezenlijk deel uitmaken van de cultuur en economie van de volkeren en de regio's in Europa en dat zij hun kwaliteit ontleen aan de traditionele productiewijze.

(2003/C 222 E/040)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3020/02

van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie

(23 oktober 2002)

Betreft: Versoepeling mestbeleid in Nederland

Op basis van de Evaluatie Meststoffenwet 2002 heeft het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM) in mei 2002 de toenmalige Nederlandse regering geadviseerd om in 2003 de normen voor het opbrengen van stikstof op landbouwgronden aan te scherpen. Als Nederland dat niet doet wordt in 2003 de EU-nitraatrichtlijn (91/676/EEG⁽¹⁾) overtreden. Op 31 mei heeft de toenmalige demissionaire Nederlandse regering besloten geen besluit te nemen over het mestbeleid in 2003. De nieuwe regering laat het Nederlandse parlement weten (bij brief d.d. 4 oktober 2002/TRC 2002/8255) dat zij kiest voor de belangen van de agrarische sector en derhalve boeren meer ruimte wil geven voor vrij ondernemerschap. In feite wil de Nederlandse regering de mestnormen versoepelen in plaats van aanscherpen. „De internationale kaders vormen daarbij het vertrekpunt.”

Dat is verrassend, daar het internationale kader (Nitraatrichtlijn) duidelijk voorschrijft aan welke normen Nederland zich dient te houden. Tevens loopt een inbreukprocedure (gestart in 1998) omdat volgens de Europese Commissie de Nitraatrichtlijn onvoldoende zou zijn geïmplementeerd.

De Europese Commissie is tot nu toe heel scherp en duidelijk geweest over de implementatie van de Nitraatrichtlijn. Welke stappen overweegt de Europese Commissie naar aanleiding van bovengenoemde brief aan de Tweede Kamer?

⁽¹⁾ PB L 375 van 31.12.1991, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(29 november 2002)

Tot nogtoe heeft de Commissie geen recente officiële mededeling van de Nederlandse regering ontvangen over nieuwe intenties om de wetgeving inzake stikstofbemesting aan te scherpen of te versoepelen. De Commissie dankt het geachte parlementslid voor de informatie over het advies van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM) om de normen voor het opbrengen van stikstof op landbouwgronden aan te scherpen.

Zoals het geachte parlamentslid wellicht weet, heeft Nederland de Commissie op 20 april 2000 medegedeeld voornemens te zijn een afwijking op grond van bijlage III, punt 2, onder b), van de Nitraatrichtlijn ⁽¹⁾ toe te staan ten aanzien van de wettelijke grenswaarde van 170 kilogram/hectare/jaar (kg/ha/jr) aan stikstof afkomstig van organische bemesting. Het Nederlandse verzoek voor een afwijking houdt de mogelijkheid in om tot 250 kg/ha/jr aan stikstof afkomstig van organische bemesting op alle soorten grasland (zowel permanent als tijdelijk) op te brengen. Ter rechtvaardiging van deze afwijking heeft Nederland een reeks technische studies overgelegd, onder andere door het bovenvermelde RIVM. Deze studies zijn onderzocht door een door de Commissie ingestelde ad hoc-groep van deskundigen, die in augustus 2001 zijn conclusies en aanbevelingen heeft ingediend. Over deze conclusies en aanbevelingen hebben al meer dan een jaar lang besprekingen plaatsgevonden tussen Nederland en de Commissie.

Deze besprekingen hebben echter niet geleid tot een situatie waarbij de Nederlandse aanpak kan worden goedgekeurd. Ofschoon de Commissie nog geen formeel standpunt over bovenvermelde kennisgeving van een afwijking heeft ingenomen, blijft zij wijzen op de noodzaak van een volledige tenuitvoerlegging van de Nitraatrichtlijn zowel via de door het geachte parlamentslid genoemde inbreukprocedure als in de besprekingen over de afwijking.

⁽¹⁾ Richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.

(2003/C 222 E/041)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3021/02

van Margrietus van den Berg (PSE) aan de Commissie

(23 oktober 2002)

Betreft: EU-hulp aan Afghanistan

CARE International benoemt in haar „Policy Brief on Afghanistan” van 1 oktober 2002 vijf zogenaamde „key findings”, namelijk:

1. In vier recente post-conflictsituaties besteedden donoren een gemiddelde van 250 USD (257 EUR) per persoon per jaar aan hulp. In Afghanistan hebben ze voor 2002 75 USD (77 EUR) toegezegd en over de komende vijf jaar 42 USD (43 EUR) per persoon.
2. Donoren zijn traag met het vrijgeven van fondsen voor opbouw. Het merendeel van de verkregen fondsen is besteed aan noodhulp, niet aan opbouw.
3. Bijdrage aan hulp kan in post-conflictsituaties leiden tot groei en economisch herstel, wanneer hulp in de tijd geleidelijk wordt vergroot.
4. De Afghaanse autoriteiten hebben een minimale strategische controle over de uitgaven van hulpfondsen voor opbouw.
5. Het Nationale Leger zal niet opgeleid worden in de komende twee jaar. Intussen zijn de fondsen voor de vredesmacht, met een geschatte besteding van 4 % van de internationale fondsen sinds 7 oktober 2001, ontoereikend.

Wat is het oordeel van de Commissie over deze vijf punten?

Welke specifieke actie kan de Commissie ondernemen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(11 december 2002)

1. Post-conflict situaties zijn zeer moeilijk met elkaar te vergelijken omdat op elke situatie weer een hele reeks factoren en specifieke plaatselijke omstandigheden van invloed is. De behoefte aan steun voor wederopbouw verschilt dan ook per geval. Men kan dan ook niet louter op het bedrag van de steun per capita afgaan om te beoordelen of de juiste steun wordt verleend. Bij Afghanistan moet vooral rekening worden gehouden met het hoge bevolkingscijfer en de huidige, relatief lage absorptiecapaciteit, factoren die uiteindelijk bepalend zijn voor zinvolle en duurzame investeringen voor wederopbouw. De Commissie is van oordeel dat Afghanistan zeer omvangrijke steun heeft ontvangen van de internationale gemeenschap.

2. Meer dan 20 jaar oorlog en aanhoudende droogte, die nog steeds delen van het land treft, hebben geleid tot een enorme humanitaire crisis die ook nu nog voortduurt. De Afghaanse bevolking heeft derhalve nog steeds behoefte aan noodhulp. Om de nood te lenigen verstrekke het Bureau voor humanitaire hulp (ECHO) 73 miljoen euro voor humanitaire hulp en nog eens 15 miljoen euro als bijdrage aan het Wereldvoedselprogramma van de Verenigde Naties. De Commissie heeft echter duidelijk wederopbouw voor ogen. Van de 277 miljoen euro die de Commissie in 2002 kan besteden is bijna tweederde verleend ten behoeve van fysieke en institutionele wederopbouw. De meeste projecten zijn reeds gestart. De Commissie zal het geachte parlementslid en het secretariaat van het Parlement rechtstreeks een tabel doen toekomen van de EG-bijstand aan Afghanistan.

3. Financiële steun vormt een belangrijk element om het economisch herstel te stimuleren maar ook andere vormen van bijstand kunnen hiertoe bijdragen, zoals institutionele capaciteitsopbouw en stabiliteit in politiek en juridisch opzicht. Het wederopbouwprogramma van de Commissie omvat dan ook verschillende instrumenten die beogen op aanvullende wijze een autonoom herstel/ontwikkelingsproces aan te moedigen.

4. Het is duidelijk dat de Afghaanse autoriteiten tot dusverre slechts beperkte controle hadden over de steun voor wederopbouw. Dit is mede omdat de relevante instellingen pas enkele maanden oud zijn en elementaire capaciteit nog ontbreekt. De Commissie steunt de autoriteiten bij hun inspanningen om meer controle te krijgen over steunfondsen. Zij brengt de bevoegde Afghaanse autoriteiten bijvoorbeeld op de hoogte van alle informatie over door de Gemeenschap gefinancierde projecten en betreft hen meer en meer bij het besluitvormingsproces. Daarnaast verleent de Commissie steun om de capaciteit te creëren die nodig is om de steunbijdragen te beheren.

5. De Commissie beschikt niet over een mandaat om het nationale leger te steunen. De internationale vredesmacht (ISAF), die slechts over een beperkt mandaat beschikt (Kaboel en omgeving), wordt beschouwd als een tijdelijke oplossing om de veiligheidssituatie in het land te verbeteren. In zijn recente verslag over de veiligheid van de Bijzondere Vertegenwoordiger van de Algemene Secretaris van de Verenigde Naties voor Afghanistan, de heer L. Brahimi, werd bevestigd dat Frankrijk en de Verenigde Staten zijn begonnen met het verlenen van militaire opleiding. Tot dusverre werd echter slechts trage vooruitgang geboekt bij de oprichting van een nationaal leger omdat de binnenlandse politiek hierbij een belangrijke inbreng heeft.

(2003/C 222 E/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3027/02

van Patricia McKenna (Verts/ALE) aan de Commissie

(23 oktober 2002)

Betreft: Betrekkingen tussen de EU en Soedan

Kan de Commissie details verstrekken over de status van haar dialoog met Soedan en de doelstellingen daarvan, de bij de dialoog betrokken staf, de structuren, de vorderingen en de rol van de Commissie?

Kan zij daarnaast details verstrekken over de huidige stand van zaken en de korte- en langetermijndoelstellingen van de dialoog met Soedan?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(21 november 2002)

Aangezien sinds maart 1990 geen ontwikkelingshulp kon worden geboden aan Soedan, als gevolg van schendingen van de mensenrechten en de hervatting van de vijandelijkheden in het zuiden, heeft de Commissie de directe dialoog met de regering opgeschort. In november 1999 begon een formele politieke dialoog tussen de Unie en Soedan om het vredesproces te ondersteunen en een vooruitgang op het gebied van bestuur te bevorderen, een proces waaraan de Commissie ten volle heeft meegewerkt. Tijdens een bezoek van een EU-trojka van hoge ambtenaren, waaronder vertegenwoordigers van de Commissie, in december 2001 kwamen de twee partijen overeen dat het nodig was de dialoog in het vooruitzicht van een geleidelijke normalisering van de betrekkingen voort te zetten en te intensiveren.

Sinds februari 2002 en na de kennisgevingsbrief in het kader van het 9e EOF aan de regering van Soedan op 22 januari 2002 heeft de Commissie de beleidsdialoog opgestart met de Soedanese partners voor het opstellen van het strategiedocument (Country Strategy Paper, CSP). Op 21 oktober gaf het EOF-comité het CSP een unaniem gunstig advies. Een besluit van de Commissie over het CSP wordt in november 2002 verwacht.

In 2002 was de dialoog tussen de Unie en Soedan gebaseerd op maandelijkse ontmoetingen tussen de hoofden van missie van de Unie in Khartoum en de regering van Soedan, waaraan ook het hoofd van de delegatie van de Commissie bij Soedan deelneemt. In deze fase wordt de vooruitgang in de dialoog geëvalueerd door de missies van de Unie in Khartoem en de hoofdzetel van de Unie. De conclusies van deze beoordeling worden te zijner tijd bekendgemaakt.

De Unie werkt aan de voorbereidingen voor een trojka-missie naar Khartoem in december 2002, waarbij de Commissie volledig wordt betrokken. Tijdens deze missie zal samen met de regering een beoordeling worden gemaakt van de vooruitgang op het gebied van de in het jaar 2002 gedane verbintenissen op het gebied van democratie en rechtsstaat, mensenrechten en het vredesproces.

(2003/C 222 E/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3030/02

van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie

(23 oktober 2002)

Betreft: Buitensporig hoge roamingprijzen bij mobiele telefonie

Sedert enige tijd voert de Europese Commissie een aantal onderzoeken op het gebied van roamingdiensten die telefoonbedrijven hun klanten aanbieden als ze zich naar het buitenland begeven.

Concreet zijn er vermoedens dat die bedrijven geheime afspraken maken en de prijzen van die dienst kunstmatig hoog houden, met alle nadelige gevolgen voor de gebruikers van dien.

Wat is de Commissie voornemens om dat probleem aan te pakken?

Hoe kunnen die onderzoeken worden bespoedigd opdat zo snel mogelijk een einde komt aan het nadeel dat de gebruikers ondervinden?

Wanneer zullen we de Europeanen roamingtarieven kunnen aanrekenen die niet buitensporig hoog zijn?

In welke compensaties kan voor de getroffen gebruikers worden voorzien?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(3 december 2002)

De Commissie is eind 1999 een onderzoek gestart naar internationale roamingdiensten en heeft de sector aan een diepgaand onderzoek onderworpen. Uit het werkdokument over het sectoraal onderzoek dat in december 2000 op de website van het Directoraat-generaal Concurrentie⁽¹⁾ is gepubliceerd, blijkt dat er een hoge marktconcentratie was, dat zowel de groothandels- als de detailprijzen hoog waren en nog stegen, en dat deze prijzen geen verband leken te houden met de kosten. Als mogelijke mededingingsproblemen werden excessieve prijsstelling en collusie vermeld.

Als acties heeft de Commissie onder meer in juli 2001 onaangekondigde verificaties uitgevoerd in de kantoren van operatoren in Duitsland en het Verenigd Koninkrijk, waar de situatie bijzonder erg bleek te zijn. Sedertdien heeft zij de vergaarde informatie onderzocht en gedetailleerde informatie opgevraagd bij operatoren en anderen. De Commissie overweegt in de nabije toekomst concrete stappen te ondernemen, maar wil in dit stadium nog niet vooruitlopen op het resultaat van het onderzoek of op de betrokkenheid van ondernemingen.

Nadat de Commissie haar onderzoek was gestart, zijn enkele operatoren begonnen met het aanbieden van formules met een eenvormig tarief, evenwel tegen zeer hoge prijzen. Dit wijst erop dat de operatoren nog over voldoende ruimte beschikken om hun prijzen aanzienlijk te verlagen.

Prijsverminderingen zijn uiteindelijk op drie manieren mogelijk: de operatoren kunnen zelf hun prijzen verminderen, de Commissie kan op grond van het mededingingsrecht stappen ondernemen, of de lidstaten kunnen de sector inzake roaming een specifieke regeling opleggen. Voor de reglementering van roaming is een regulerend middel beschikbaar onder de vorm van Richtlijn 2002/21/EG⁽²⁾ (een onderdeel van het nieuwe communautaire regelgevingskader voor elektronische communicatie), ingeval de nationale regelgevingsinstanties van oordeel zijn dat er onvoldoende daadwerkelijke mededinging is in de nationale markt voor internationale roamingdiensten. In dit stadium is het evenwel nog niet duidelijk welke maatregelen nationale regelgevingsinstanties zullen nemen om te verzekeren dat consumenten die hun mobiele telefoon in het buitenland gebruiken volledig het voordeel zullen kunnen genieten van een Europese markt.

(¹) http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/others/sector_inquiries/roaming/working_document_on_initial_results.pdf.

(²) Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn), PB L 108 van 24.4.2002.

(2003/C 222 E/044)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3033/02

van Marco Pannella (NI) aan de Commissie

(23 oktober 2002)

Betreft: Vietnam: veroordeling tot negen jaar cel van een Montagnard die politiek asiel zoekt in Cambodja

De Vietnamese regering heeft enkele dagen geleden officieel bekend gemaakt dat Rlan Loa, een 38-jarige Vietnamees, die tot de etnische minderheid van de Jarai (Montagnards) behoort, veroordeeld is tot negen jaar cel onder de beschuldiging dat „hij naar het buitenland was gevlucht om er de strijd tegen het regime te organiseren”.

In december 2001 had Rlan Loa politiek asiel gezocht in Cambodja. Na zijn arrestatie door de Cambodjaanse politie in januari 2002 is Rlan Loa overgedragen aan de Vietnamese politie zonder in de gelegenheid te zijn gesteld om contact op te nemen met het Hoog VN-Commissariaat voor de vluchtelingen in Cambodja, een flagrante schending van het VN-vluchtelingenverdrag, dat de regering van Phnom Phen geratificeerd heeft.

Rlan Loa is een van de duizenden Montagnards die geprobeerd hebben en nog steeds proberen naar Cambodja te vluchten om te ontsnappen aan de repressie en de krijgswet die de Vietnamese regering heeft ingesteld ten aanzien van de Montagnards naar aanleiding van de vreedzame demonstraties in februari 2001. Ongeveer 1000 Montagnards hebben van het UNHCR in Cambodja al de status van politiek vluchteling gekregen en zij zijn vrijwel allen naar de Verenigde Staten overgebracht, maar de exodus van de autochtone bevolking houdt gewoon aan, terwijl de Cambodjaanse en de Vietnamese regering voortgaan met het schenden van de internationale rechtsregels ter bescherming van politieke vluchtelingen.

Welke stappen overweegt de Commissie bij de Cambodjaanse en Vietnamese autoriteiten te ondernemen om de vrijlating van Rlan Loa te bewerkstelligen en de naleving te waarborgen van het vluchtelingenverdrag, dat Cambodja geratificeerd heeft?

Is de Commissie voornemens een beroep te doen op de artikelen die eerbiediging van de mensenrechten en democratisering als voorwaarde stellen voor de uitvoering van de samenwerkingsakkoorden met Cambodja en Vietnam?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(13 november 2002)

De Commissie verwijst het geachte parlementslicd naar haar antwoorden op zijn eerdere schriftelijke vragen nrs. P-2650/02⁽¹⁾ en E-2845/02⁽²⁾.

In verband met de specifieke in deze vraag genoemde gebeurtenissen wordt bevestigd dat het door de staat uitgegeven Vietnamese dagblad Cong An Nhan Dan (Volkspolitie) heeft bericht dat de heer Rlan Loa na een „openbaar proces” op 1 augustus 2002 door een rechtbank in de provincie Gia Lai is veroordeeld tot negen jaar gevangenisstraf met aansluitend vijf jaar huisarrest, omdat hij het land illegaal verlaten had om tegen de regering van Vietnam te ageren. In het bericht werd de heer Rlan Loa omschreven als een voorstander van de oprichting van een onafhankelijke staat in de centrale hoogvlakten van Vietnam en werd beweerd dat hij contacten had gehad met een niet-Vietnamees verdediger van de rechten van de bewoners van de centrale hoogvlakten.

Het is onmogelijk gebleken bevestiging te krijgen van de „arrestatie” en deportatie uit Cambodja van de heer Rlan Loa, of van enige andere maatregel om te voorkomen dat hij de status van „politiek vluchteling” zou aanvragen. Anderzijds is wel bevestigd dat de status die het Hoog commissariaat van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR) aan Vietnamese montagnards in Cambodja toekent, de status van „vluchteling” en niet van „politiek vluchteling” is.

De Commissie zal samen met de diplomatieke missies van de Unie de ontwikkeling van de situatie van de Vietnamese montagnards van nabij blijven volgen, zowel in Cambodja als in de centrale provincies van Vietnam, en passende maatregelen nemen.

(¹) PB C 137 E van 12.6.2003, blz. 102.

(²) PB C 192 E van 14.8.2003, blz. 81.

(2003/C 222 E/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3036/02

van Dorette Corbey (PSE) aan de Commissie

(24 oktober 2002)

Betreft: Natuurbehoud in Malta

Op 31 maart 1998 werden met zes kandidaat-landen — Hongarije, Polen, Estland, de Tsjechische Republiek, Slovenië en Cyprus — toetredingsonderhandelingen geopend. Op 13 oktober 1999 beval de Commissie de lidstaten aan met Roemenië, de Republiek Slowakije, Letland, Litouwen, Bulgarije en Malta onderhandelingen te openen. Wetgeving met betrekking tot natuurbehoud, zoals de richtlijnen inzake het behoud van de vogelstand en inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, staat op de lijst van prioritaire taken. De EU heeft van bij de start van de onderhandelingen onderstreept dat geen overgangsmaatregelen met betrekking tot natuurbehoud zouden worden toegestaan.

De Times van Malta meldde onlangs (op 22 augustus 2002) dat Malta met de Commissie tot een overeenkomst is gekomen die garandeert dat de traditie van de jacht op en de vangst van zangvogels definitief behouden blijft.

1. Kan de Commissie bevestigen dat aan de kandidaat-landen met betrekking tot de richtlijnen inzake het behoud van de vogelstand en inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna geen uitzonderingen of overgangsmaatregelen zijn toegestaan?
2. Kan de Commissie bevestigen dat met Malta een overeenkomst is gesloten die de jacht op en vangst van zangvogels na de toetreding toestaat?
3. Als uitzonderingen of overgangsmaatregelen zijn toegestaan, hoe, wanneer en door wie is dat dan besloten en hoe en wanneer bracht de Commissie het Europees Parlement daarvan op te hoogte?
4. Als uitzonderingen of overgangsmaatregelen zijn toegestaan, welke bepalingen van de richtlijn inzake het behoud van de vogelstand worden daardoor dan beïnvloed?
5. Kan de Commissie bevestigen dat ze met betrekking tot de correcte uitvoering en doeltreffende handhaving van de richtlijnen inzake het behoud van de vogelstand en inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna nauwlettend op de situatie in de kandidaat-landen zal toezien?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(29 november 2002)*

Het milieuhoofdstuk bij de toetredingsonderhandelingen voor tien kandidaat-lidstaten is voorlopig afgesloten en de Raad heeft voor Malta één overgangsmaatregel goedgekeurd bij de toepassing van Richtlijn 79/409/EEG van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand (de „vogelrichtlijn”) ⁽¹⁾. Voor Richtlijn 92/43/EEG van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (de „habitatrichtlijn”) ⁽²⁾ zijn er voor geen enkele kandidaat-lidstaat vrijstellingen van de eisen of overgangsperiodes toegestaan.

Door in te stemmen met het recente gemeenschappelijke standpunt van de Unie over het milieuhoofdstuk heeft Malta ermee ingestemd de vogelrichtlijn uiterlijk op de datum van toetreding volledig om te zetten en uit te voeren. Dit betekent dat de vogeljacht op Malta met ingang van de toetredingsdatum alleen binnen de in de richtlijn gestelde grenzen mag plaatsvinden. In artikel 9 van deze richtlijn wordt bepaald dat uitzonderingen, indien er geen andere bevredigende oplossing bestaat, onder bepaalde zeer strikte voorwaarden mogelijk zijn. Als Malta toestemming wil geven voor jagen in het voorjaar, bijvoorbeeld op tortelduiven en kwartels, moet aan alle eisen van artikel 9 worden voldaan en mogen deze afwijkingen alleen „onder strikt gecontroleerde omstandigheden” en voor slechts „kleine hoeveelheden” worden toegestaan. Bovendien wordt het gebruik van artikel 9 door de Commissie gecontroleerd en moet Malta in dergelijke gevallen elk jaar verslag uitbrengen over de mogelijke toepassingen.

Wat specifiek het vangen van vogels betreft, is Malta verplicht ervoor te zorgen dat de bepalingen inzake de vogelvangst bij toetreding volledig zijn omgezet en in acht worden genomen, ook al zullen ze wellicht op korte termijn binnen een strikt beperkte periode geleidelijk moeten worden ingevoerd. De Raad heeft voor artikel 5, punten a) en e), artikel 8, lid 1, en bijlage IV, punt a), van de richtlijn een overgangsperiode tot 31 december 2008 toegestaan en Malta heeft deze tijdens de toetredingsconferentie van 1 oktober 2002 geaccepteerd. Door de overgangsperiode kan Malta traditionele vangstmethoden gebruiken voor het vangen van zeven vinkensoorten (zogenaamde klapnetten) om een fokstelsel in gevangenschap op te kunnen zetten.

In de afgelopen twee maanden heeft de Commissie verschillende schriftelijke vragen van het Parlement over de onderhandelingen over de vogelrichtlijn met Malta beantwoord. Het lid van de Commissie dat bevoegd is voor milieuzaken, heeft toegezegd het Parlement via de Commissie Milieubeheer op de hoogte te zullen houden. Het Directoraat-generaal Uitbreiding heeft in april 2002 en oktober 2002 bijgewerkte informatie over de toetredingsonderhandelingen toegezonden aan de voorzitter van de Commissie Buitenlandse Zaken van het Parlement.

De Commissie kan bevestigen dat zij de situatie in de kandidaat-lidstaten ten aanzien van een correcte uitvoering en handhaving van de vogelrichtlijn en de habitatrichtlijn op de voet zal volgen.

Er moet worden bedacht dat de toetreding van Malta tot de Unie zal zorgen voor een sterk verbeterd kader voor de vogelbescherming op dit eiland doordat deze in overeenstemming wordt gebracht met de gemeenschappelijke normen die in de vogelrichtlijn zijn vastgesteld en nu al in alle lidstaten worden toegepast.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2003/C 222 E/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3045/02**van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie***(24 oktober 2002)*

Betreft: Het als onderneming runnen van ziekenhuizen in Portugal

Volgens het Diário Económico van 15 oktober 2002 is in de Portugese overheidsbegroting voor 2003 een post van 662,1 miljoen euro opgenomen voor het „als onderneming runnen van staatsziekenhuizen”.

Volgens voor iedereen beschikbare informatie verzet de Europese Commissie zich tegen het boeken van kapitaaloverdrachten naar openbare vervoersondernemingen als kapitaaloverdrachten. Deze overdrachten zijn namelijk eerder aan te merken als sociale uitgaven dan als economisch rendabele investeringen.

Ik wil daarom aan de Commissie vragen of zij aanvaardt dat de overdrachten zoals die in 2002 ten behoeve van het „als onderneming runnen van ziekenhuizen” zijn gedaan — en zoals die in 2003 opnieuw zullen worden gedaan — als financiële activa zijn geboekt.

Als dat het geval blijkt te zijn, kan de Commissie dan aangeven waarom zij vindt dat openbare ziekenhuizen ondernemingstechnisch gezien wel economisch rendabel zijn, terwijl openbare vervoersbedrijven niet geacht worden rendabel te zijn?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(21 november 2002)

In het voorjaar van 2002 heeft Eurostat de kapitaalinjecties in openbare vervoersbedrijven in Portugal geanalyseerd en besloten deze betalingen als kapitaaloverdrachten te beschouwen en niet als financiële transacties, omdat ze dienden om herhaalde verliezen van deze bedrijven te dekken.

Eurostat bemoeit zich echter niet met de opstelling van de nationale begrotingen. Het onderzoekt de feitelijke gegevens over het overheidstekort en de overheidsschuld. De voor 2002 geplande betalingen voor het nieuwe beheersmodel van ziekenhuizen zullen worden geanalyseerd in de kennisgeving betreffende het overheidstekort en de overheidsschuld van Portugal van maart 2003.

Eurostat zal ook onderzoek verrichten naar de juiste sectorale indeling van ziekenhuizen volgens de regels van het Europees systeem van nationale en regionale rekeningen (ESA 1995).

(2003/C 222 E/047)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3052/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie**

(24 oktober 2002)

Betreft: Uitvoering contract waterreinigingsinstallatie Sanski Most (Bosnië)

Op 23 november 2000 werden de werken voor een waterreinigingsinstallatie in Sanski Most (Bosnië) stopgezet. Het project werd uitgevoerd met de steun van de Europese Commissie, vertegenwoordigd door haar kantoor in Sarajevo. De andere contractant was Purac AB Company uit Zweden, in Sarajevo vertegenwoordigd door WTE Company Sarajevo. De onderaannemer voor de werken was Elektrometal Cazin.

De werken werden stilgelegd door Purac AB/WTE. Daarna werd Elektrometal benaderd door de heer Magowan van het kantoor Carlo Lotti & Associati met de vraag om de werken verder uit te voeren. In eerste instantie moest Elektrometal zorgen voor instandhoudingswerken op de bouwwerf. De onderneming stond hiervoor in tot minstens 2 augustus 2001.

De werken werden niet voortgezet, hoewel Elektrometal zich steeds daartoe bereid heeft getoond. In tal van brieven aan diverse personen en instanties — niet in het minst aan het adres van Purac AB zelf — laat Elektrometal bovendien weten nog geld te goed te hebben voor een bedrag van bijna 147 000 EUR, verwijlntresten en verbrekingsvergoedingen niet meegerekend. Er zijn goede redenen om aan te nemen dat dit bedrag nog steeds niet is uitbetaald aan de rechtmatige bestemming.

Kan de Commissie een stand van zaken geven in dit dossier en meedelen welke maatregelen zij heeft genomen of zal nemen inzake dit project opdat alle contractanten hun rechten en/of plichten vervuld zien?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(3 december 2002)

In overeenstemming met de principes van eerlijke concurrentie en transparantie gold voor de resterende werkzaamheden voor de waterbehandelingsinstallatie Sanski Most een aanbestedingsprocedure. De Commissie kon de door Elektrometal ingediende offerte om de werkzaamheden te hervatten dan ook niet aanvaarden.

Het bedrijf Elektrometal, een onderaannemer van PURAC/WTE, heeft de delegatie van de Commissie diverse malen op de hoogte gesteld van de lopende claims jegens PURAC/WTE. Aangezien het hier een contractuele betrekking betreft tussen Elektrometal en Purac, kan de Europese Commissie zich niet in dit geschil tussen twee particuliere ondernemingen mengen.

(2003/C 222 E/048)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3079/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie
(28 oktober 2002)

Betreft: Afronding van onderzoek naar internationale betrokkenheid bij fraude met geld voor vlasteelt in Spanje en het treffen van maatregelen om herhaling te voorkomen

1. Herinnert de Commissie zich dat bij de fraude met geld voor vlasteelt in Spanje niet alleen Spaanse bedrijven betrokken waren maar ook bedrijven die gevestigd zijn in België en Portugal, en dat deze bedrijven een belangrijke rol speelden bij het zo ondoorzichtig mogelijk maken van de relatie tussen productie, transport, verwerking, verkoop en subsidies?
2. Heeft na het op 19 maart 2001 aan Parlement en Commissie toegezonden verslag van het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF), zoals bedoeld in het antwoord van de Commissie op mijn vragen E-0243/01 ⁽¹⁾, nader onderzoek plaatsgevonden naar de in vraag 1 bedoelde bedrijven buiten Spanje en hun activiteiten?
3. Is een onderzoek als bedoeld in vraag 2 inmiddels gereed? Zo nee, wanneer zijn dan de onderzoeksgegevens beschikbaar op basis waarvan een oordeel kan worden geveld over de manier waarop in de toekomst soortgelijke activiteiten vooraf afdoende kunnen worden tegengegaan?
4. Welke lessen kunnen uit dit onderzoek worden getrokken, of zijn inmiddels door de Commissie getrokken, om herhaling van soortgelijke fraude in de toekomst te voorkomen?
5. Zijn aan de Commissie meer gevallen bekend waarin subsidies van de EU zijn verkregen door middel van het scheppen van ondoorzichtige relaties tussen bedrijven en het organiseren van handel en transporten die de binnengrenzen van de EU overschrijden, waardoor maatregelen die bedoeld zijn om controleerbaar te maken of het toekennen van subsidie terecht plaatsvindt in de praktijk kunnen worden ontdoken?
6. Welke aanvullende maatregelen neemt de Commissie zonedig om te voorkomen dat in de toekomst opnieuw onduidelijke situaties ontstaan die leiden tot het ten onrechte toekennen van subsidies uit de financiële middelen van de EU?

⁽¹⁾ PB C 187 E van 3.7.2001, blz. 205.

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(7 januari 2003)

1. t/m 3. Volgens de informatie die door het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF) is verstrekt, is het correct dat ondernemingen die in bepaalde lidstaten zijn gevestigd in het eindverslag van het OLAF betreffende zijn onderzoek ter zake in Spanje zijn vermeld. De toepassing van de vlasegeling in Portugal is aan een nader, maar afzonderlijk onderzoek van het OLAF onderworpen, waarvan het eindverslag op 26 maart 2002 aan Portugal en de Commissie is toegezonden. De bevoegde autoriteiten van de twee betrokken lidstaten hebben met betrekking tot bepaalde aan de orde gestelde punten een gerechtelijk onderzoek ingesteld. Deze procedures zijn nog steeds aan de gang. Uit het onderzoek van het OLAF is gebleken dat in het kader van deze zaak in België geen enkele subsidie is betaald.

Wat het administratieve en financiële aspect van de toepassing van de regeling in de vlasector in Spanje betreft, heeft de Commissie de Spaanse autoriteiten een brief toegezonden, waarin een financiële correctie wordt aangekondigd. De Portugese autoriteiten heeft zij verzocht haar in kennis te stellen van de maatregelen die zijn genomen om een einde te maken aan de door het OLAF vastgestelde fraudegevallen. Het antwoord van de genoemde autoriteiten wordt momenteel onderzocht.

4. Ingevolge de problemen die zich in deze sector hebben voorgedaan, heeft de Commissie een voorstel voor de hervorming van de gemeenschappelijke marktordening (GMO) voor vlas en hennep ingediend, dat in juli 2000 door de Raad is goedgekeurd. De nieuwe regeling is in werking getreden voor het verkoopseizoen 2001/2002 en heeft tot sanering van de sector geleid.

5. De Commissie beijvert zich in samenwerking met de andere communautaire instellingen en de lidstaten om permanent een doeltreffende en krachtige controle van het brede scala van op communautair niveau gesubsidieerde maatregelen te garanderen.

Wanneer zich gevallen of situaties voordoen zoals door het geachte parlementslid zijn omschreven, zijn passende mechanismen voorhanden om de aandacht van de bevoegde autoriteiten daarop te vestigen en om te garanderen dat op het niveau van de lidstaat of van de Gemeenschap (of van beide) controle wordt uitgeoefend.

6. In het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) heeft Verordening (EEG) nr. 4045/89⁽¹⁾, die onlangs werd gewijzigd, de bepalingen aangescherpt voor de gevallen waarin lidstaten gezamenlijke acties uitvoeren die wederzijdse bijstand vergen.

Het geheel van voorschriften betreffende de goedkeuring van de rekeningen van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw stelt de Commissie in staat de door het geachte parlementslid beschreven situaties in de mate van het mogelijke op te sporen en te voorkomen.

Voorts streeft de Commissie er in het kader van haar beleid ter bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschappen en ter bestrijding van fraude naar alle tekortkomingen te verhelpen, het regelgevingskader te verbeteren en dit aan de veranderende omstandigheden aan te passen. Teneinde nieuwe wetgeving fraudebestendiger te maken, zal het OLAF in een vroeg stadium bij de uitwerking van de wetgevingsvoorstellen worden betrokken. Ten slotte beijvert de Commissie zich tevens om de lidstaten te helpen bij het opsporen en corrigeren van elke onregelmatigheid.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 4045/89 van de Raad van 21 december 1989 inzake de door de lidstaten uit te voeren controles op de verrichtingen in het kader van de financieringsregeling van de afdeling Garantie van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw en houdende intrekking van Richtlijn 77/435/EEG, PB L 388 van 30.12.1989.

(2003/C 222 E/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3097/02
van Joaquim Miranda (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 oktober 2002)

Betreft: Mogelijke klacht van de Commissie tegen de Portugese staat met betrekking tot het bouwen van een fabriek voor de recycling van papier in Mourão (Portugal)

De Portugese regering heeft in wetsbesluit 364 van 17 september 1999 vastgelegd welke voorwaarden zouden gelden voor de privatisering van de onderneming Gescartão (Beheersmaatschappij voor Sociale Deelname), waarin ook het in Mourão gevestigde bedrijf Portucel Recicla ondergebracht was. Deze laatste onderneming is intussen ontmanteld, aangezien ze zich bevond in het gebied dat onder het nieuwe Alqueva-stuwmeer zal verdwijnen. In bovenvermeld wetsbesluit is ook vastgelegd dat door de verkrijger van Gescartão een nieuwe fabriek moest worden gebouwd ter vervanging van opgelaste, ontmantelde fabriek. Dat zou in dezelfde gemeente (Mourão) moeten geschieden. De termijnen voor de bouw waren eveneens in het wetsbesluit vastgelegd. Al deze termijnen zijn echter verstreken zonder dat de verkrijger (een consortium bestaande uit de Sonae-groep en Europac) aan het wettelijk bepaalde gevolg hebben gegeven.

Het consortium heeft intussen aangegeven voornemens te zijn een geheel ander type fabriek te bouwen op een andere plaats. De voorgaande Portugese regering heeft daarmee ingestemd.

De huidige Portugese regering is over deze gang van zaken ondervraagd en ze heeft aangegeven dat de fabriek in Mourão vermoedelijk niet gebouwd zal worden, aangezien die fabriek economisch niet rendabel zou zijn. Ze heeft bovendien medegedeeld dat de Europese Commissie een klacht heeft ingediend tegen de Portugese staat, omdat deze laatste toestemming heeft gegeven een fabriek te bouwen in een beschermd gebied.

De bevolking van Mourão en die van de regio waarin deze gemeente zich bevindt maakt zich terecht zorgen. Kan de Commissie aangeven of ze inderdaad een klacht heeft ingediend? Als dit het geval blijkt te zijn, kan ze dan ook aangeven wanneer deze klacht precies is ingediend, en wat daarvoor de rechtsgronden zijn? Kan de Commissie mij dan ook vertellen in welke mate zij ten tijde van het indienen van de klacht op de hoogte was van het in de inleiding op deze vraag vermelde?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(5 december 2002)*

De Commissie bevestigt het geachte parlamentslid dat zij een klacht heeft ontvangen inzake het in de schriftelijke vraag bedoelde project voor de bouw van een industriële installatie — klacht nr. 2000/4884 — en dat zij in het kader van artikel 226 van het EG-Verdrag een met redenen omkleed advies heeft gericht tot de Portugese regering op grond van niet-naleving van de verplichtingen uit hoofde van artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾.

Uit het milieueffectrapport betreffende het project blijkt dat op de plaats waar de fabriek zal worden gebouwd een zeer groot aantal vogelsoorten leven, met name steppevogels zoals de Tetrax tetrax, Pterocles orientales, Grus grus, Otis tarda en Burhinus oedipnemus, die zijn opgenomen in bijlage I van Richtlijn 79/409/EEG. In het milieueffectrapport wordt geconcludeerd dat het project in kwestie negatieve effecten zal hebben voor de instandhouding van die vogelsoorten.

Krachtens artikel 4, lid 1, van Richtlijn 79/409/EEG moeten voor de leefgebieden van de in bijlage I vermelde soorten speciale beschermingsmaatregelen worden getroffen, opdat deze soorten daar waar zij nu voorkomen, kunnen voortbestaan en zich kunnen voortplanten.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

(2003/C 222 E/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3100/02**van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie***(28 oktober 2002)*

Betreft: Dodelijke arbeidsongevallen in Spanje

In Spanje is ongerustheid ontstaan over de stijging van het aantal dodelijke arbeidsongevallen in de afgelopen maanden. De meeste van deze ongevallen deden zich voor in de bouw en de dienstensector. Het aantal arbeidsongevallen is in het eerste halfjaar van 2002 namelijk gestegen met 9,96 %, oftewel 574 dodelijke ongevallen, zoals blijkt uit officiële gegevens die zijn gepubliceerd in de Spaanse pers. In 2001 vond 1 op de 5 dodelijke ongevallen in de lidstaten van de EU plaats in Spanje.

Kan de Commissie mededelen of het Koninkrijk Spanje alle communautaire wetgeving inzake veiligheid en gezondheid op het werk correct heeft omgezet?

Beschikt de Commissie, tegen de achtergrond van de communautaire maatregelen die zijn vastgesteld om het niveau van de veiligheid en de gezondheid op het werk in de EU te verbeteren, over een algemeen eindrapport met een evaluatie van de belangrijkste ontwikkelingen die zich in Spanje op dit terrein hebben voltrokken?

In de kaderrichtlijn 89/391/EEG⁽¹⁾ betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter verbetering van de veiligheid en gezondheid van werknemers op het werk, is het preventiebeginsel verankerd. Artikel 6, lid 2 van deze richtlijn bepaalt dat de ondernemer gehouden is risico's te voorkomen, onvermijdelijke risico's te evalueren, de oorzaken van risico's weg te nemen, werk aan te passen aan de individu, enzovoort.

Kan de Commissie waarborgen dat deze kaderrichtlijn alsmede de specifieke richtlijnen betreffende de toepassing van maatregelen ter bevordering van de veiligheid en gezondheid van werknemers op het werk, correct worden toegepast?

⁽¹⁾ PB L 183 van 29.6.1989, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie*(29 november 2002)*

In haar mededeling „Zich aanpassen aan de veranderingen in werk en samenleving: een nieuwe communautaire gezondheids- en veiligheidsstrategie 2002-2006”⁽¹⁾ heeft de Commissie een continue vermindering van arbeidsongevallen, ook met dodelijke afloop, vooropgesteld. De nieuwe strategie is

gebaseerd op de versterking van een risicopreventiecultuur, een combinatie van diverse politieke instrumenten — wetgeving, sociale dialoog, initiatieven voor de verbetering, het in kaart brengen van de beste praktijken, sociale verantwoordelijkheid van de bedrijven, economische stimuleringsmaatregelen — en het opzetten van partnerschappen tussen alle actoren op het gebied van gezondheid en veiligheid.

Spanje heeft de Commissie op de hoogte gesteld van de maatregelen tot omzetting van de richtlijnen op het gebied van gezondheid en veiligheid op het werk. De Commissie heeft de maatregelen onderzocht en een inbreukprocedure tegen Spanje ingeleid met betrekking tot sommige bepalingen van Richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk ⁽¹⁾ en Richtlijn 89/655/EEG, gewijzigd door Richtlijn 95/63/EG van de Raad van 5 december 1995 betreffende minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid bij het gebruik door werknemers van arbeidsmiddelen op de arbeidsplaats ⁽²⁾.

De Commissie, bijgestaan door het Raadgevend Comité voor de veiligheid, de hygiëne en de gezondheidsbescherming op de arbeidsplaats, werkt momenteel aan een verslag over de praktische uitvoering van de verschillende richtlijnen op het gebied van gezondheid en veiligheid. Doel is problemen bij de uitvoering op te sporen en sommige bepalingen te verbeteren, zodat de richtlijnen begrijpelijker en coherenter worden en leemten in de bestaande wetgeving worden opgevuld.

Het is de taak van de lidstaten om nauwlettend toe te zien op de nationale maatregelen tot omzetting van de communautaire richtlijnen op het gebied van veiligheid en gezondheid van werknemers op het werk.

⁽¹⁾ COM(2002) 118 def.

⁽²⁾ PB L 183 van 29.6.1989.

⁽³⁾ PB L 335 van 30.12.1995.

(2003/C 222 E/051)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3136/02

van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 oktober 2002)

Betreft: Totstandbrenging van een route voor buitenprofieltransport

De Franse staat heeft besloten tussen Bordeaux en Toulouse een route tot stand te brengen voor buitenprofieltransport, voor het vervoer van Airbus A380-onderdelen, en om te beschikken over een specifiek tracé voor dit soort vervoer. Deze route maakt evenwel een onbegrijpelijke omweg via Barbotan Les Thermes, terwijl er een directe, 7 km kortere weg bestaat.

Gezien de volgende feiten:

- Barbotan is een kuuroord dat werk verschaft aan 1 700 personen, die het slachtoffer dreigen te worden van het teruglopen van de activiteit als gevolg van de aanzienlijke hinder die deze route zal veroorzaken.
- De Commissie heeft vroeger reeds voorgesteld het gebied rond Barbotan aan te merken als gebied van communautair belang. In deze zone leven diverse opmerkelijke diersoorten, waaronder een soort die op grond van de habitatrichtlijn bijzondere bescherming geniet.
- Er werden kredieten uit de structuurfondsen toegekend voor de ontwikkeling van het kuuroord en het behoud van het milieu in het gebied.

Is de Commissie niet van oordeel dat dit project indruist tegen de communautaire milieuwetgeving, meer bepaald de richtlijnen 79/409/EEG ⁽¹⁾ en 92/43/EEG ⁽²⁾? Kan de Commissie mededelen of er voor de totstandbrenging van een route voor buitenprofieltransport tussen Bordeaux en Toulouse kredieten uit de structuurfondsen en/of EIB-leningen zijn toegekend? Zo ja, is dit dan niet in tegenstrijd met de financiering van de bescherming van het milieu in het gebied? Welke initiatieven is de Commissie van plan te nemen om te verkrijgen dat het geplande tracé wordt gewijzigd, met inachtneming van de milieurichtlijnen?

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(27 november 2002)*

De Commissie heeft onlangs twee klachten ontvangen in verband met het door het geachte parlementslid aangeklaagde project voor de totstandbrenging van een route voor buitenprofieltransport tussen Bordeaux en Toulouse met het oog op het vervoer van onderdelen voor de Airbus A 380. De Commissie gaat momenteel na of dit project eventueel onverenigbaar kan zijn met de bepalingen van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand en Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna. Na een analyse te hebben gemaakt van de in het dossier van de klacht vervatte informatie, zal de Commissie de nodige maatregelen treffen om de naleving van de communautaire milieuwetgeving te waarborgen.

De Commissie meldt het geachte parlementslid dat voor dit project geen communautaire financiering ter beschikking is gesteld.

*(2003/C 222 E/052)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3138/02****van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie***(4 november 2002)*

Betreft: Uitvoering van het communautaire initiatief Leader+ in Griekenland

Volgens berichten in de krant „Kathimerini” heeft de Ontwikkelingsmaatschappij in Kozani, die de afgelopen programmeringsperiode verantwoordelijk was voor het Griekse netwerk voor het communautaire initiatief Leader, een brief gestuurd naar de ontwikkelingsmaatschappijen die in de periode 2000-2006 het „Leader+”-programma uitvoeren, met het verzoek om in hun programma’s activiteiten ten behoeve van jachtverenigingen op te nemen.

Met dit voorstel wordt het volgende beoogd:

- „ontwikkeling van de fauna” in geselecteerde regio’s;
- activiteiten in gebieden waar geen jachtverbod geldt,
- opstelling van geïntegreerde beheersplannen voor bosgebieden,
- inrichting van beschermde gebieden voor wild en inventarisering van de bejaging door de jachtverenigingen (!),
- vormingsgroepen voor de opwaardering van menselijke vaardigheden. Doel is het voorlichten van jagers over ecologie, de leefwijze van diersoorten, het beheer van ecosystemen, wapengebruik enz.

Het voorstel is ingediend door de Griekse Jagersbond en ondertekend door zijn voorzitter, die tevens directeur-generaal is van de beheersinstantie voor het derde communautaire bestek in Griekenland. Er wordt 175 000 EUR gevraagd voor de opstelling van beheersplannen en 200 000 EUR voor de vormingsmaatregelen, en wel per plaatselijk „Leader+”-programma.

Dit soort „sponsoring” druist in tegen de selectieprocedure „vanuit de basis” (bottom-up approach) die gevolgd moet worden bij de opstelling van lokale programma’s (mededeling van de EU over Leader+ van april 2000). Zonder dat zij enigerlei bevoegdheid hebben, krijgen de jagers het recht studies over het bosbeheer op te stellen, terwijl het Ministerie van Landbouw zelf 24 studies naar het beheer van bosgebieden heeft aangekondigd, die zullen worden gefinancierd met middelen uit het Europees programma voor plattelandsontwikkeling 2000-2006.

Kan de Commissie meedelen wat zij concreet wil ondernemen om ervoor te zorgen dat het „Leader+”-initiatief onbelemmerd en zonder onrechtmatige inmenging kan worden uitgevoerd? Wat is de Commissie voornemens te doen om te voorkomen dat de EU activiteiten (studies over bosbeheer, seminars, enz.) uit hetzelfde structuurfonds dubbel financiert en dat onbevoegde instanties (Jagersbond en jachtverenigingen) via Leader+ financiële middelen ontvangen?

**Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie**

(30 januari 2003)

Volgens de door de Griekse autoriteiten verstrekte informatie bevatten de ruimtelijke plannen van de plaatselijke groepen (PG's) al op het moment van hun beoordeling door de beheersautoriteit van Leader+ bepaalde activiteiten voor de bescherming en de ontwikkeling van de wilde fauna, buiten de beschermde gebieden, zoals de aanplant van heggen, inzaai op kleinere schaal, de invoering van systemen voor toezicht op de populatie van in het wild levende soorten, voorlichtings- en bewustmakingsactiviteiten, enz. Voor deze activiteiten zal een door de bevoegde bosbouwdiensten op het passende geografische niveau goedgekeurd beheersplan gelden. Deze plannen zijn sterk specifiek en er is geen risico van overlapping met de andere studies voor bosbeheer in het kader van andere programma's zoals het operationeel programma voor plattelandsontwikkeling.

De voorgestelde activiteiten worden overeenkomstig de procedures en de selectiecriteria die in het kader van het programma Leader+ zijn overeengekomen, beoordeeld en geselecteerd. Al deze activiteiten, waarvan slechts een deel de jagers zou kunnen interesseren, zouden naar schatting 3,5 miljoen euro kosten voor het hele programma, d.w.z. ongeveer 1 % van onderdeel 1 van het nationale programma. Dit percentage is slechts ter indicatie.

Wat de opmerkingen van het geachte parlementslid betreft wijst de Commissie op het volgende:

- Aangezien de bovengenoemde activiteiten deel uitmaakten van de ruimtelijke plannen van de PG's die door de beheersautoriteit zijn goedgekeurd, is er geen reden om te stellen dat de aanpak van onderop („bottom-up approach”) niet werd gevolgd.
- Bovendien kan de Commissie, voor zover de plannen voor faunabeheer door de bevoegde instantie worden bevestigd, zich niet daartegen verzetten aangezien zij op grond van het subsidiariteitsbeginsel onder de bevoegdheid van de lidstaat vallen. De toepassing van de selectiecriteria zou moeten volstaan om de bezorgdheid van het geachte parlementslid weg te nemen.

De Commissie is echter sceptisch op vier punten:

- De Griekse autoriteiten bevestigen dat deze activiteiten buiten de beschermde gebieden plaatsvinden. Nu is het vaststellen van speciale beschermingszones overeenkomstig artikel 4, leden 1 en 2, van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾, nog steeds voorwerp van controverse, en in die context heeft de Commissie Griekenland op 19 december 2002 een met redenen omkleed advies gestuurd wegens onjuiste toepassing van de richtlijn. Voordat de betrokken activiteiten in de gebieden buiten de beschermingszones worden beperkt, moet overeenstemming worden bereikt over de vaststelling van die beschermingszones. Volgens de Commissie heeft Griekenland gebieden als speciale beschermingszones ingedeeld die qua aantal en oppervlakte duidelijk achterblijven ten opzichte van de in deze richtlijn opgenomen criteria voor indeling als speciale beschermingszone.
- De Commissie wijst erop dat de Griekse wetgeving voor het jachtseizoen 2002-2003 ook kan worden betwist op grond van artikel 7 van Richtlijn 79/409/EEG. De Commissie heeft al besloten zich hiervoor tot het Hof van Justitie te wenden.
- De opleidings- en bewustmakingsactiviteiten in het kader van het programma Leader+ moeten in eerste instantie bestemd zijn voor de plaatselijke bevolking in de voor het programma geselecteerde gebieden, alsmede voor de ontvangers van steun in het kader van het programma die in die gebieden zijn gevestigd en daar hun activiteiten verrichten. Leader+ lijkt niet geschikt om opleidings- en bewustmakingsactiviteiten te financieren voor personen die zich slechts tijdelijk in Leader-gebieden bevinden.
- Sommige voorgestelde activiteiten ten behoeve van de wilde fauna (bijvoorbeeld de aanplant van heggen, inzaai) zouden gevolgen kunnen hebben voor de milieumaatregelen in de landbouw op grond van hoofdstuk VI du Verordening (EG) nr. 1257/1999⁽²⁾ in gebieden die volgens de Commissie zouden moeten worden beschermd (zie eerste punt hierboven). Deze kwestie moet met de lidstaat worden opgehelderd.

De Commissie zal de bovenstaande opmerkingen aan de bevoegde instanties van de lidstaat toezenden om hun aandacht erop te vestigen en om tot een oplossing te komen die in overeenstemming is met de gemeenschapswetgeving en consistent is met de lopende programmering.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandsontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) en tot wijziging en instelling van een aantal verordeningen, PB L 160 van 26.6.1999.

(2003/C 222 E/053)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3147/02

van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(4 november 2002)

Betreft: Gebruik van de financiële middelen voor de „stadsgebieden”

Voor veel Europese steden is sociale samenhang en duurzame ontwikkeling een van de meest urgente problemen geworden. De achteruitgang van het milieu gaat gepaard met een achteruitgang van de levenskwaliteit van de burgers. Daarom heeft de Europese Unie de afgelopen jaren talrijke acties ondernomen om de steden en de levenskwaliteit van de burgers te verbeteren.

De Commissie heeft er evenwel herhaaldelijk op gewezen dat de Europese middelen onvoldoende worden gebruikt door de lokale overheden, terwijl deze juist een enorme behoefte hebben aan Europese financiële middelen om het hoofd te kunnen bieden aan de talrijke sociale en economische problemen en de milieuverslechtering.

Dit gezegd zijnde vraag ik de Commissie:

1. of er een allesomvattende studie van de stadsgebieden bestaat?
2. of er een actieplan bestaat voor elke grote stad, en met name voor elke Europese hoofdstad?
3. hoe de algemene situatie is en of een vergelijkende studie is gemaakt van het gebruik van de middelen door de Europese hoofdsteden?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(11 december 2002)

De Commissie houdt sinds enkele jaren, in samenwerking met Eurostat, indicatoren van de levenskwaliteit in de Europese steden bij in het kader van de „Stadsaudit”. De resultaten van de eerste fase, waarin 58 steden zijn bestudeerd en die de naam „Stadsaudit I” kreeg, zijn in mei 2000 gepubliceerd. Momenteel staat een „Stadsaudit II” op stapel en de resultaten daarvan zouden begin 2004 beschikbaar moeten zijn: deze studie zal 170 Europese steden bestrijken, waaronder alle grote steden.

In het kader van het communautair initiatief Interreg III cofinanciert de Commissie een programma „Waarnemingspost voor de Ruimtelijke Ordening van het Europees Grondgebied” (ESPON).

Bij dit programma zijn, in overeenstemming met de principes van het Europees Ruimtelijk Ontwikkelingsperspectief (EROP), onder meer de volgende drie studies verricht:

- de rol, de situatie en het potentieel van de stadsgebieden als knooppunten van een polycentrische ontwikkeling,
- de betrekkingen stad — platteland in Europa,
- de territoriale gevolgen van de Structuurfondsen voor de stadsgebieden.

Deze studies, waarvan de eerste resultaten medio 2003 worden verwacht, zullen de bestaande territoriale ongelijkheden in een aantal stadsgebieden en hoofdstedelijke gebieden onderzoeken.

Wat betreft het opstellen op communautair niveau van een actieplan voor elke hoofdstad, heeft de Commissie geen plannen, aangezien de lidstaten daarvoor volgens het subsidiariteitsbeginsel verantwoordelijk zijn.

Wat het gebruik van communautaire middelen, en met name van middelen uit de Structuurfondsen betreft, deze kunnen ter beschikking van de hoofdsteden worden gesteld via nationale programma's (zie bijvoorbeeld doelstelling 3) en, voor sommige, via regionale en lokale programma's (doelstellingen 1 en 2 en de communautaire initiatieven Urban II en Interreg III).

Gelet op het bovenstaande en op het feit dat het beheer van de Fondsen gedecentraliseerd is, beschikt de Commissie niet over de nodige gegevens om het gebruik van de middelen van de Fondsen door de hoofdsteden te vergelijken.

(2003/C 222 E/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3161/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(5 november 2002)

Betreft: Internationale bedrijven zoals McDonald's die kunnen ingaan tegen het Europese sociaal model, nationale regels en het groenboek sociale verantwoordelijkheid

1. Is het de Commissie bekend dat de in Europa spectaculair gegroeide Amerikaanse fastfood-keten McDonald's, die veel jonge werknemers heeft aangetrokken, in Duitsland vestigingen met sluiting bedreigt als de werknemers een ondernemingsraad opzetten, terwijl ze in het Verenigd Koninkrijk vakbondsleden uitsluit van aanstelling of promotie, geen collectieve arbeidsovereenkomsten afsluit en lager betaalt dan de gangbare lonen?

2. Heeft de Commissie er kennis van genomen dat het Internationaal Verbond van Vrije Vakverenigingen (ICFTU) en de daarbij aangesloten vakbonden van mening zijn dat deze problemen de mogelijkheden van de afzonderlijke EU-lidstaten om effectief in te grijpen veelal te boven gaan, en dat het daarom zeer wenselijk is dat er nu op Europees niveau iets wordt gedaan tegen deze praktijken die in strijd zijn met wat algemeen wordt aanvaard als het Europese sociaal model?

3. Is de Commissie bereid om, met erkenning van de bevoegdheden van nationale autoriteiten en de toepassing van nationale wetgeving, het initiatief te nemen tot een Europese coördinatie van activiteiten die erop gericht zijn om dit grote concern en eventuele andere internationale overtreders van nationale regels te corrigeren?

4. Wat onderneemt de Commissie om misbruik van binnengrenzen en het ondermijnen van de binnen Europa gebruikelijke verhouding tussen werkgevers en werknemers tegen te gaan en de concurrentievoordelen van deze misbruiken ten opzichte van andere — wel in overeenstemming met wetten en CAO's functionerende — ondernemingen weg te nemen?

5. Welke mogelijkheden tot sancties vloeien voort uit het Groenboek over de sociale verantwoordelijkheid van bedrijven van 18 juli 2001 ⁽¹⁾ als het gaat om bedrijven die duurzaam wensen af te wijken van de aanbevelingen die gericht zijn op het aantrekken en behouden van geschoolde werknemers, levenslang leren, versterking van de positie van de werknemers, betere informatie in het bedrijf, beter evenwicht tussen werk, gezin en recreatie, grotere diversiteit van de arbeidskrachten, gelijke betaling en loopbaanvooruitzichten voor vrouwen, regelingen voor winstdeelneming en aandeelhouderschap en aandacht voor inzetbaarheid en werkzekerheid?

Bron: het Nederlandse dagblad „de Volkskrant” van 8 oktober 2002.

⁽¹⁾ COM(2001) 366 def.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(6 januari 2003)

De beweringen van het geachte parlementslid hebben betrekking op de handelwijze van het betreffende bedrijf op gebieden (recht van vereniging, vrijheid om collectieve arbeidsovereenkomsten te sluiten, lonen) die niet onder het Gemeenschapsrecht vallen. Het EG-Verdrag sluit zelfs uit dat de Gemeenschap krachtens artikel 137 op deze gebieden minimumvoorschriften vaststelt (zie lid 6 van artikel 137 van het EG-Verdrag). Bij gebrek aan een verband tussen de feiten in kwestie en het Gemeenschapsrecht is de Commissie niet bevoegd om tussenbeide te komen.

De nationale autoriteiten hebben in elk geval altijd het recht om de handelwijze van bedrijven door te lichten, als blijkt dat een bedrijf communautaire richtlijnen betreffende minimumvoorschriften inzake arbeidsverhoudingen niet naleeft. Zo nodig kunnen de nationale autoriteiten maatregelen nemen om de wetgeving te doen naleven.

De strategie ter bevordering van de sociale verantwoordelijkheid van bedrijven (Corporate Social Responsibility, CSR), die de Commissie in een groenboek en een mededeling ⁽¹⁾ voorstelt, voorziet niet in sancties. Het concept CSR verwijst immers naar het feit dat bedrijven meer doen dan wettelijk is voorgeschreven. De Commissie beklemtoont echter op dat wettelijk vastgestelde voorschriften nageleefd moeten worden en dat de naleving ervan moet worden afgedwongen.

⁽¹⁾ COM(2002) 347 def.

(2003/C 222 E/055)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3200/02

**van Paul Lannoye (Verts/ALE)
en Caroline Lucas (Verts/ALE) aan de Commissie**

(8 november 2002)

Betreft: Toezicht op vaccins

Hoewel vaccins onder de medische bereidingen vallen en er hoe langer hoe meer studies zijn waaruit blijkt dat ze een groot aantal ongewenste neveneffecten hebben, bestaat er geen enkel toezicht op, dat te vergelijken is met de geneesmiddelencontrole om de nevenwerkingen van geneesmiddelen te onderzoeken, die wel verplicht is.

Er is wel beschikking 2119/98/EG van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾, die „de invoering beoogt van een netwerk dat de gehele Gemeenschap bestrijkt, ter bevordering van de samenwerking en de coördinatie tussen de lidstaten, met bijstand van de Commissie, ter verbetering van de preventie en beheersing in de Gemeenschap van de in de bijlage genoemde categorieën overdraagbare ziekten”, onder andere ook ziekten die met vaccinatie voorkomen kunnen worden; ze betekent een eerste stap in de richting van controle van vaccins door de Gemeenschap.

Daarnaast zijn er in het specifiek programma voor onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie voor de periode 2002-2006, dat uitgevoerd moet worden door het gemeenschappelijk onderzoekscentrum, specifieke onderzoekswerkzaamheden voor de veiligheid van vaccins gepland.

Vindt de Europese Commissie dan ook niet dat er zo spoedig mogelijk op Europees niveau een controlesysteem voor vaccins opgericht moet worden, dat beantwoordt aan het streefdoel van beschikking 2119/98/EG?

⁽¹⁾ PB L 268 van 3.10.1998, blz. 1.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(11 december 2002)

Uit hoofde van Beschikking nr. 2119/98/EG ⁽¹⁾ werkt de Commissie nauw met de lidstaten samen om de surveillance van overdraagbare ziekten, waaronder de belangrijkste door vaccinatie te voorkomen ziekten, te versterken. Alle belangrijke door vaccinatie te voorkomen ziekten zijn opgenomen in de lijst van overdraagbare ziekten die geleidelijk door het communautaire netwerk bestreken zullen worden (Beschikking 2000/96/EG van de Commissie ⁽²⁾) en er is een gestandaardiseerde gevalsdefinitie voor de rapportage vastgesteld (Beschikking 2002/253/EG van de Commissie ⁽³⁾).

Er bestaat een systeem voor vroegtijdige waarschuwing en maatregelen, dat passende maatregelen op het gebied van de volksgezondheid garandeert bij melding van nieuwe gevallen van belangrijke door vaccinatie te voorkomen ziekten (Beschikking 2000/57/EG van de Commissie ⁽⁴⁾), waaronder: difterie, infecties door *Haemophilus influenzae* groep B, griep, mazelen, bof, kinkhoest, kinderverlamming, rodehond, hepatitis A en B, meningokokkenziekte en pneumokokkeninfecties.

Op geneesmiddelen voor menselijk gebruik, waaronder vaccins, wordt nauwlettend toegezien om een tijdige evaluatie van nieuwe informatie over de risico's en voordelen van deze producten mogelijk te maken, zodat zo nodig passende maatregelen genomen kunnen worden ter bescherming van de volksgezondheid. De verantwoordelijkheid voor de geneesmiddelenbewaking berust bij een aantal partijen, te weten de lidstaten, de Commissie, het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling (EMEA) en de houders van de vergunningen tot het in de handel brengen.

Met alle relevante gegevens over vermoedelijke bijwerkingen van geneesmiddelen voor menselijk gebruik binnen of buiten de Unie wordt rekening gehouden overeenkomstig de artikelen 19-26 van Verordening (EEG) nr. 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling⁽⁵⁾, en de artikelen 101-109 van Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik⁽⁶⁾. De Commissie heeft bij het Parlement en de Raad een voorstel ingediend tot wijziging van bovengenoemde verordening en richtlijn om de veiligheid van geneesmiddelen in de Gemeenschap te verbeteren.

Niettemin schiet de wetenschappelijke kennis nog in vele opzichten tekort. Daarom heeft de Commissie in het kader van het 5e kaderprogramma meer dan 65 onderzoeksprojecten gefinancierd op het gebied van vaccinontwikkeling en vaccinatiestrategieën. Met name in verband met het toezicht en de bijwerkingen verdienen twee projecten speciale vermelding: het Europees onderzoeksprogramma voor een verbeterd toezicht op de veiligheid van vaccins, dat bedoeld is om een wetenschappelijke basis te verschaffen voor een beter toezicht op de veiligheid van vaccins, en het Europees sero-epidemiologisch netwerk 2, dat gericht is op de coördinatie en harmonisatie van de serologische surveillance van de immuniteit voor een reeks door vaccinatie te voorkomen infectieziekten (mazelen, bof, rodehond, difterie, kinkhoest, het varicella-zoster-virus, hepatitis A en hepatitis B).

(¹) Beschikking nr. 2119/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 september 1998 tot oprichting van een netwerk voor epidemiologische surveillance en beheersing van overdraagbare ziekten in de Europese Gemeenschap.

(²) Beschikking 2000/96/EG van de Commissie van 22 december 1999 betreffende de overdraagbare ziekten die geleidelijk door het communautaire netwerk zullen worden bestreken overeenkomstig Beschikking nr. 2119/98/EG van het Europees Parlement en de Raad, PB L 28 van 3.2.2000.

(³) Beschikking 2002/253/EG van de Commissie van 19 maart 2002 tot vaststelling van gevalsdefinities voor het melden van overdraagbare ziekten aan het communautaire netwerk krachtens Beschikking nr. 2119/98/EG van het Europees Parlement en de Raad, PB L 86 van 3.4.2002.

(⁴) Beschikking 2000/57/EG van de Commissie van 22 december 1999 betreffende het systeem voor vroegtijdige waarschuwing en maatregelen ter voorkoming en beheersing van overdraagbare ziekten overeenkomstig Beschikking nr. 2119/98/EG van het Europees Parlement en de Raad, PB L 21 van 26.1.2000.

(⁵) Verordening (EEG) nr. 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling, PB L 214 van 24.8.1993.

(⁶) PB L 311 van 28.11.2001.

(2003/C 222 E/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3218/02

van Marianne Eriksson (GUE/NGL) aan de Raad

(7 november 2002)

Betreft: Inreisvisum voor Russische burgers

In september van dit jaar heb ik drie vrouwen uitgenodigd die werkzaam zijn in een opvangcentrum voor vrouwen in Moermansk. Het was de bedoeling dat zij zouden deelnemen aan een conferentie over mensenhandel en prostitutie die op 9 en 10 oktober werd gehouden in het Europees Parlement. Tijdens de gesprekken die ik met de Belgische ambassades in Moskou en St. Petersburg voerde over de eventuele verstrekking van visa aan de drie personen in kwestie, kreeg ik van al mijn gesprekspartners verschillende antwoorden, maar kennelijk stond het vast dat de Russen met het origineel van mijn uitnodiging naar Moskou moesten en dat zelfs dan niet duidelijk was of zij een visum zouden krijgen. Ik heb gepraat met de instanties die in Zweden verantwoordelijk zijn voor de verstrekking van visa, opdat de drie Russen niettemin via Zweden zouden vliegen; mij werd echter medegedeeld dat zij niet konden volstaan met een

visum voor Zweden om vervolgens door te reizen naar België (Verdrag van Schengen), maar dat zij voor ieder EU-land een afzonderlijk visum nodig hadden. Merkwaardigerwijs kunnen ieder jaar zonder noemenswaardige problemen 500 000 vrouwen illegaal worden ingevoerd om seksueel te worden uitgebuit, maar is het volstrekt onmogelijk drie personen uit te nodigen om over dit verschijnsel van gedachten te wisselen.

Kan de Raad derhalve mededelen of ik een mensensmokkelaar in de arm moet nemen om Russische burgers naar het Europees Parlement te krijgen, en waarom het Verdrag van Schengen niet geldt voor Russische staatsburgers?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De Raad deelt de geachte afgevaardigde mee dat het hem niet toekomt zich uit te spreken over specifieke gevallen die te maken hebben met de behandeling van visumaanvragen door vertegenwoordigingen van lidstaten in het buitenland.

De beslissingen om individuele visa voor een kort verblijf af te geven, worden door de lidstaten die door de desbetreffende bepalingen van het Schengenacquis zijn gebonden, per geval genomen conform de voorschriften van de Schengenovereenkomst en de Gemeenschappelijke Visuminstructies. Op grond van die bepalingen is de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland steeds de vertegenwoordiging van de lidstaat op het grondgebied waarvan het hoofdreisdoel is gelegen. Een aldus verleend visum geeft de houder ervan het recht om zich tijdens de geldigheidsduur van het visum vrij te verplaatsen op het grondgebied van alle lidstaten die de Schengenovereenkomst volledig toepassen, tenzij het gaat om een „visum met territoriaal beperkte geldigheid”.

(2003/C 222 E/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3220/02

van Pedro Marset Campos (GUE/NGL) aan de Commissie

(7 november 2002)

Betreft: Levensvatbaarheid nieuwe luchthaven in Corvera (Murcia-Spanje)

Volgens persberichten is de Spaanse regering van plan een nieuwe luchthaven te bouwen bij Corvera, nu de interministeriële commissie voor defensie en vervoer een gunstig rapport heeft uitgebracht over de aanleg van deze regionale luchthaven. De voorgenomen aanleg zou tegemoet komen aan de behoefte aan nieuwe infrastructuur in verband met de massale toestroom van toeristen.

Is de Commissie hiervan op de hoogte?

Is de Commissie niet van oordeel dat dit nieuwe project in strijd is met de in het Witboek over het Europees vervoersbeleid tot 2010 ⁽¹⁾ vervatte beginselen, op grond waarvan wordt aanbevolen geen nieuwe luchthavens te bouwen?

Is de Commissie niet van oordeel dat Spanje reeds beschikt over een overcapaciteit aan luchthavens, en dat dit gevolgen heeft voor de levensvatbaarheid van nieuwe projecten?

⁽¹⁾ COM(2001) 370.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(2 december 2002)

De Spaanse autoriteiten hebben de Commissie nog niet officieel in kennis gesteld van hun plannen met betrekking tot de aanleg van een nieuwe luchthaven in de regio van Murcia, en zij zijn ook niet verplicht om dat te doen.

Op basis van de algemeen beschikbare informatie is de Commissie op de hoogte van de recente relevante ontwikkelingen.

De Commissie is niet van mening dat eventuele plannen in dat verband zouden ingaan tegen het beleid dat door de Commissie wordt verdedigd in haar „Witboek — Het Europees vervoersbeleid tot het jaar 2010: tijd om te kiezen ⁽¹⁾”.

In dit witboek wordt geenszins aanbevolen om de bouw van nieuwe luchthavens te beperken of te verbieden. Er wordt integendeel duidelijk gesteld dat „Europa niet kan bezuinigen op nieuwe luchthaveninfrastructuur, ook niet in de kandidaat-lidstaten (...)”.

De Commissie is van mening dat het voornamelijk aan de lidstaten is om na te gaan of er al dan niet capaciteitsproblemen zijn, wat in voorkomend geval al dan niet de wenselijkheid van de bouw van nieuwe luchthaveninfrastructuur kan inhouden. De Commissie heeft geen directe bevoegdheden op dit gebied.

(¹) COM(2001) 370 def.

(2003/C 222 E/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3236/02
van Jens-Peter Bonde (EDD) aan de Commissie

(15 november 2002)

Betreft: Begroting

1. Waar worden in de begroting de ontvangsten vermeld van boetes die aan bedrijven wegens overtreding van de marktwetgeving zijn opgelegd?
2. Wie houdt de rekeningen bij waarop de bedragen worden geboekt?
3. Welk bedrag aan boetes heeft de Commissie elk jaar sinds 1990 ontvangen in de vorm van boetes die aan bedrijven wegens overtreding van de marktwetgeving zijn opgelegd?
4. Welk bedrag heeft de Commissie elk jaar sinds 1990 van rekeningen waarop ontvangsten zijn geboekt, afkomstig van boetes die aan bedrijven wegens overtreding van de marktwetgeving zijn opgelegd, naar andere rekeningen overgeschreven?
5. Welk totaal bedrag is per 1 november 2002 op rekeningen geboekt als ontvangsten in de vorm van boetes die aan bedrijven wegens overtreding van de marktwetgeving zijn opgelegd?
6. Op welke rechtsgrondslag berusten genoemde rekeningen, ontvangsten en uitgaven?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(21 januari 2003)

1. Bij definitieve betaling van een geldboete door een bedrijf dat de mededingingsregels niet in acht heeft genomen, worden de ontvangsten onder artikel R 710 van de algemene begroting geboekt.

Voor een geldboete waartegen een bedrijf bij de bevoegde rechterlijke instantie in beroep is gegaan, moet zekerheidshalve een voorlopige betaling plaatsvinden, die op een balansrekening wordt geboekt, dan wel een bankgarantie worden afgegeven.

2. Wat de begroting en de boekhouding betreft, treedt het directoraat-generaal Concurrentie als ordonnateur op en geeft het opdracht tot inning van de vorderingen op de betrokken bedrijven.

Wat het financiële gedeelte betreft, dient de geldboete te worden gestort op een rekening van de Commissie bij een op basis van een openbare aanbesteding geselecteerde commerciële bank. De diensten van de rekenplichtige beheren deze rekening.

3. De definitief ontvangen boetebedragen worden in onderstaande tabel vermeld:

(in euro)

Begrotingsjaar	Jaarrekening en financiële balans	Bladzijde	Artikel	Totaal van de ontvangsten in het begrotingsjaar
1990	Deel II-Afdeling III	116	710	593 608,86
1991	Deel II-Afdeling III	—	710	18 680 761,20
1992	Deel II-Afdeling III	131	710	34 526 287,95

Begrotingsjaar	Jaarrekening en financiële balans	Bladzijde	Artikel	Totaal van de ontvangsten in het begrotingsjaar
1993	Deel II-Afdeling III	139	710	1 115 273,00
1994	Deel II-Afdeling III	159	710	23 464 195,97
1995	Deel II-Afdeling III	171	710	7 437 493,36
1996	Deel II-Afdeling III	177	710	83 271 712,09
1997	Deel II-Afdeling III	196	710	755 000,00
1998	Deel II-Afdeling III	167	710	23 013 000,00
1999	Deel II-Afdeling III	113	710	62 742 494,58
2000	Deel II-I-Afdeling III	146	710	117 109 000,00
2001	Deel II-I-Deel A	207	710	49 426 000,00
Totaal				422 134 827,01

4. De thesaurie van de Commissie heeft deze bedragen voor betalingskredieten gebruikt. Hiermee zijn dus betalingen verricht.

Wat de begroting betreft, vormen de onder artikel R 710 geboekte bedragen een van de elementen van het begrotingssaldo, waardoor in het jaar daarop feitelijk minder beslag wordt gelegd op de eigen middelen van het bruto nationaal product.

5. De Commissie publiceert de boetebedragen in haar jaarrekening. Op 31 december 2001 was het boetebedrag waarover de bevoegde rechterlijke instantie nog uitspraak moest doen of waarvan de betalingstermijn nog niet was verstreken, tot 2,914 miljoen euro opgelopen.

6. De rechtsgronden zijn:

- de artikelen 73 en 74 van het nieuwe Financieel Reglement, dat sinds 1 januari 2003 van kracht is. Daarvóór waren de artikelen 28 en 28 bis van het Financieel Reglement van 1977 van toepassing;
- de interne-procedurevoorschriften voor de inning van de uit het directe beheer voortvloeiende tegoeden, die de Commissie op 17 december 2002 heeft vastgesteld ⁽¹⁾. Vóór deze herschikking waren de door de Commissie op 29 oktober 1986 vastgestelde interne-procedurevoorschriften voor de inning van de uit het directe beheer voortvloeiende tegoeden en van de geldboeten en dwangsommen van de Commissie uit hoofde van het EG-Verdrag van toepassing.

⁽¹⁾ SEC(86) 1748.

(2003/C 222 E/059)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3251/02
van Margrietus van den Berg (PSE) aan de Raad

(11 november 2002)

Betreft: Certificeringsvoorstel van de Commissie voor de diamanthandel

Onderschrijft de Raad het oordeel van de Commissie dat wanneer niet aangetoond kan worden dat diamanten op legale wijze verkregen zijn, de diamanten onvoorwaardelijk in beslag worden genomen ⁽¹⁾?

Kan de verordening in werking treden op 1 januari 2003? Zo niet, hoe kan de Raad dit dan rechtvaardigen in de strijd tegen het internationaal terrorisme?

Gaat de Raad akkoord met de voorgestelde maatregelen? Zo niet, heeft de Raad een beter alternatief?

⁽¹⁾ COM(2002) 455.

Antwoord*(8 mei 2003)*

De Raad verwijst het geachte parlamentslid naar Verordening (EG) nr. 254/2003 van de Raad van 11 februari 2003 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2368/2002 tot uitvoering van de Kimberleyprocescertificering voor de internationale handel in ruwe diamant en naar Verordening (EG) nr. 257/2003 van de Commissie van 11 februari 2003 tot wijziging van diezelfde Verordening (EG) nr. 2368/2002.

*(2003/C 222 E/060)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3271/02****van Salvador Jové Peres (GUE/NGL) aan de Commissie***(12 november 2002)*

Betreft: Betalingen voor verwerkte tomaten uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw

Hoeveel is er de afgelopen vijf oogstjaren (niet begrotingsjaren) per lidstaat aan subsidie uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw verstrekt voor verwerkte tomaten (begrotingslijn B1-1511)?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(3 december 2002)*

De Commissie zendt het geachte parlamentslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks een tabel met de gevraagde gegevens toe.

*(2003/C 222 E/061)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3282/02****van Wilhelm Piecyk (PSE) aan de Raad***(19 november 2002)*

Betreft: Fonds voor vergoeding van schade als gevolg van verontreiniging door olie of gevaarlijke en schadelijke stoffen in de Europese wateren

Op 12 december 1999 zonk voor de kust van Frankrijk de olietanker „Erika”. Daarbij werden grote delen van de kust van Bretagne met olie vervuild.

Als reactie daarop heeft de Commissie eind 2000 via het zogenaamde ERIKA II-pakket onder meer een voorstel ingediend voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot instelling van een fonds voor vergoeding van schade als gevolg van verontreiniging door olie in de Europese wateren ⁽¹⁾.

Het Europees Parlement stemde op 14 juni 2001 in eerste lezing over het verslag-Esclopé ⁽²⁾.

1. Heeft de Raad zich reeds over het Commissievoorstel gebogen en zo ja, op welk niveau?
2. Wanneer denkt de Raad een gemeenschappelijk standpunt terzake vast te stellen?
3. Welke problemen zijn er in de Raad met betrekking tot de vaststelling van een gemeenschappelijk standpunt?

⁽¹⁾ COM(2000) 802 — PB C 120 E van 24.4.2001, blz. 79.

⁽²⁾ PB C 53 E van 28.2.2002, blz. 317.

(2003/C 222 E/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3403/02**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE), José Mendiluce Pereiro (PSE)
en Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE) aan de Raad***(29 november 2002)*

Betreft: Door het weglekken van olie uit de tanker Prestige veroorzaakte milieuramp

Op 13 november ll. heeft de tanker Prestige voor de kust van Galicië schipbreuk geleden.

De olie die daarbij uit de tanker is gelekt -en wellicht nog zal lekken- heeft een ecologische, sociale en economische catastrofe veroorzaakt die Europa, en inzonderheid Spanje, treft.

Naar aanleiding van vergelijkbare gebeurtenissen (schipbreuk van de Urquiola in 1976, de Amoco Cádiz in 1978, de Casón in 1987, de Aegean Sea in 1992, de Braer in 1993, de Sea Empress in 1996, de Erika in 1999) heeft de Europese Unie een groot aantal wetteksten aangenomen. Alles wijst er evenwel op dat de voorgeschreven controles op het vervoer van olie over zee niet de nodige bescherming garanderen.

Welke maatregelen is de Raad naar aanleiding van de catastrofe met de Prestige van plan te nemen wat betreft de veiligheid op zee en de directe gevolgen van de verspreiding van de olie voor het milieu, de economie en de bevolking in het getroffen gebied?

(2003/C 222 E/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3438/02**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Raad***(2 december 2002)*

Betreft: Ongeluk met de tanker Prestige voor de kust van Galicië

Op 13 november ll. heeft de tanker Prestige, geladen met 77 000 ton stookolie, voor de kust van Galicië schipbreuk geleden, en aldus een catastrofe veroorzaakt met onoverzienbare ecologische, economische en sociale gevolgen voor Galicië, een regio van doelstelling 1 die sterk afhankelijk is van de visserij. Deze sector vertegenwoordigt immers meer dan 10 % van het BBP van Galicië.

1. Is de Raad van plan speciale steun te verlenen om de veroorzaakte schade voor zover mogelijk te herstellen? Zal daarbij een beroep worden gedaan op het Solidariteitsfonds, indien het Europees Parlement daarom verzoekt?
2. Kan de Raad bevestigen dat de Prestige afkomstig was van Estland en op weg was naar Gibraltar?
3. Kan de Raad mededelen of het schip aan alle wettelijke vereisten voldeed om in communautaire wateren te varen en Europese havens aan te doen?
4. Kan de Raad mededelen of de samenstelling van de stookolie die het schip vervoerde in overeenstemming was met de communautaire regelgeving?
5. Is de Raad niet van oordeel dat dergelijke catastrofes kunnen worden voorkomen door een striktere wetgeving en strengere controles?
6. Is de Raad niet van oordeel dat de communautaire wetgeving dient te worden gewijzigd en dat de bouw van schepen met een dubbele romp onverwijld verplicht moet worden gesteld?
7. Is de Raad niet van oordeel dat het vervoer van gevaarlijke goederen over zee verder van de kust moet plaatsvinden, teneinde te voorkomen dat ongelukken ernstige schade toebrengen aan het mariene ecosysteem van regio's die, zoals Galicië, sterk afhankelijk zijn van de visserij?

**Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-3282/02, E-3403/02 en E-3438/02**

(13 mei 2003)

De Raad herinnert de geachte parlementsleden eraan dat hij in december 2002 tijdens de plenaire vergadering in Straatsburg en tijdens het vragenuur in januari 2003 een algemene balans heeft opgemaakt en een volledig beeld heeft geschetst van het standpunt dat hij inneemt en de voornemens die hij heeft met betrekking tot vervoer van gevaarlijke stoffen over zee.

De Raad verwijst de vragenstellers dan ook naar de conclusies die hij tijdens zijn zittingen van 6 en 9 december 2002 heeft aangenomen, alsmede naar de conclusies van de Europese Raad van 12 en 13 december 2002 in Kopenhagen.

Inmiddels is de Raad begonnen met de bespreking van een verordeningsvoorstel van de Commissie betreffende het versneld uit de vaart nemen van enkelwandige tankers en het verbod op het vervoer van zware stookolie door enkelwandige tankers van en naar havens van de Europese Unie.

De Raad brengt voorts in herinnering dat de Europese Raad heeft verklaard verheugd te zijn over het initiatief van de Commissie om, binnen het kader van de huidige financiële vooruitzichten, de economische, sociale en ecologische gevolgen van de schipbreuk van de Prestige aan te pakken, en over haar voornemen zich te beraden over de noodzaak van aanvullende specifieke maatregelen. Daarbij zullen ook vraagstukken in verband met aansprakelijkheid en bijbehorende sancties bestudeerd worden. Het is de bedoeling dat de Europese Raad zich tijdens zijn bijeenkomst in maart op basis van een verslag van de Commissie over deze vraagstukken zal buigen.

(2003/C 222 E/064)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3306/02
van Richard Howitt (PSE) aan de Commissie**

(21 november 2002)

Betreft: Vergroting van de dosis foliumzuur ter voorkoming van spina bifida

Uit studies van de Raad voor medisch onderzoek blijkt dat de kans dat baby's met spina bifida geboren worden met 75 % daalt indien tijdens de zwangerschap dagelijks 400 milligram foliumzuur toegediend wordt. Welke maatregelen wil de Commissie nemen om dit meer onder de aandacht van het publiek te brengen en ervoor te zorgen dat er meer foliumzuur ingenomen wordt?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(17 december 2002)

De Commissie is niet op de hoogte van het onderzoek waarnaar in de schriftelijke vraag verwezen wordt. Initiatieven op het gebied van voeding en dieet worden echter gesteund in het kader van het communautair programma ter bevordering van de gezondheid. Bovendien zal de Commissie in december 2002 een verslag publiceren over voeding en gezondheid in het beleid van de Gemeenschap.

(2003/C 222 E/065)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3326/02
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie**

(25 november 2002)

Betreft: Illegale handel in rundvee

In Italië zijn de autoriteiten vermoedelijk een illegale handel in runderen van hoofdzakelijk Duitse afkomst op het spoor gekomen. Een aantal van deze dieren bleek met ziektes besmet te zijn die een gevaar voor de menselijke gezondheid kunnen vormen.

De frauduleuze praktijken werden mogelijk gemaakt door de identificatieplaatjes van de betrokken runderen te vervalsen en verder onderzoek moet nog uitwijzen wie daarvoor verantwoordelijk was. De dieren werden bovendien met behulp van allerlei verboden middelen, zoals anabolica en cortisonepreparaten, opgefokt en daarna illegaal geslacht. Het onderzoek heeft reeds tot de aanhouding van dertig personen geleid, onder wie verscheidene, van medeplichtigheid beschuldigde dierenartsen; in het totaal gaat het om zo'n 700 personen, onder meer veefokkers, slagers, tussenpersonen, handelaars en ambtenaren. De illegale slachtingen hebben de EG naar schatting zo'n 50 miljoen euro gekost.

Acht de Commissie het daarom niet noodzakelijk om naast de surveillancemaatregelen voor de meest voorkomende runderziektes, vooral BSE, het huidige traceerbaarheidssysteem in de vlees- en vleesproductensector, dat ernstige tekortkomingen vertoont, te verbeteren, en wel om de bescherming van de menselijke gezondheid te waarborgen;

Het optreden te evalueren van het Voedsel- en Veterinair Bureau, dat belast is met het toezicht op de inachtneming van het Gemeenschapsrecht inzake voedselveiligheid;

Het toezicht op de grensoverschrijdende handel in rundvlees te verscherpen, teneinde de vele eerlijke fokkers te beschermen?

Antwoord van dhr. Byrne Namens de Commissie

(4 februari 2003)

De Commissie heeft geen informatie van de kant van de Italiaanse autoriteiten ontvangen betreffende de gebeurtenissen waarop de geachte afgevaardigde doelt. De Commissie beschikte echter wel over informatie uit de pers, waaruit bleek dat de verantwoordelijke autoriteiten de zaak onderzochten.

De Commissie zal de Italiaanse autoriteiten om verduidelijking vragen; zij is met name bezorgd over het feit dat het kennelijk dieren uit Duitsland betrof, aangezien in dat geval ook de verspreiding door de betrokken lidstaten van informatie via het systeem voor snelle waarschuwingen voor levensmiddelen in het geding is.

Wat de beschikbaarheid van passende communautaire maatregelen ter voorkoming van illegale activiteiten betreft, dient benadrukt te worden dat de hele reeks wetsbesluiten die de Commissie heeft voorgesteld, en die door de Raad en het Parlement zijn goedgekeurd, plus alle geplande toekomstige wetsvoorstellen, nooit afdoende zullen zijn om alle mogelijke illegale en misdadige handelingen te voorkomen.

De huidige communautaire wetgeving omvat verschillende bepalingen betreffende de traceerbaarheid van runderen.

Verordening (EG) nr. 1760/2000 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juli 2000 tot vaststelling van een identificatie- en registratieregeling voor runderen en inzake de etikettering van rundvlees en rundvleesproducten en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 820/97 van de Raad⁽¹⁾ verplicht de lidstaten ertoe een geautomatiseerde database op te zetten. Deze database moet informatie bevatten over de identiteit van alle runderen, over alle veehouderijen met runderen, en over alle transporten van runderen. Eventuele tekortkomingen van de werking van de databases van de betrokken lidstaten zullen onderzocht worden in het kader van het werkprogramma van de inspectiediensten van de Commissie.

Het Voedsel- en Veterinair Bureau (VVB) van het Directoraat-generaal Gezondheids- en Consumentenbescherming geeft hoge prioriteit aan controles op de naleving van communautaire wetgeving inzake voedselveiligheid. Het Bureau heeft in 2002 een reeks evaluaties verricht in verband met de traceerbaarheid van rundvlees en rundvleesproducten. De verslagen van deze inspectiemissies zijn aan het Parlement doorgegeven en staan ook op de website van het Directoraat-generaal. Naar het schijnt zijn de door de inspecteurs geconstateerde tekortkomingen ten aanzien van de traceerbaarheid niet zozeer het gevolg van inadequate communautaire wetgeving, maar van gebrekkige organisatie en/of het ontbreken van toezicht op de naleving van de geldende wetgeving. Alle onvolkomenheden worden gemeld aan de nationale autoriteiten, die verantwoordelijk zijn voor de correcte tenuitvoerlegging van wetgeving inzake voedselveiligheid op nationaal niveau, en ook voor het vervolgen en bestraffen van criminele activiteiten, waar nodig, zoals in de bedoelde gevallen van illegale handel in runderen.

De traceerbaarheid van levensmiddelen, diervoeders, voedselproducerende dieren, en stoffen die in levensmiddelen of diervoeders verwerkt worden, is op communautair niveau uitvoerig geregeld door Verordening (EG) nr. 178/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2002 tot vaststelling van de algemene beginselen en voorschriften van de levensmiddelenwetgeving, tot oprichting van een Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en tot vaststelling van procedures voor voedselveiligheidsaangelegenheden⁽¹⁾. Met ingang van 1 januari 2005 zal artikel 18 van deze Verordening volledig van toepassing zijn; dit artikel bepaalt dat de exploitanten van levensmiddelenbedrijven en diervoederbedrijven moeten kunnen nagaan wie hun levensmiddelen etc. heeft aangeleverd, en aan welke bedrijven zij zelf hun producten hebben geleverd. De exploitanten moeten hun bedrijven zodanig organiseren dat er passende traceerbaarheidssystemen en -procedures zijn en dat informatie waar de bevoegde autoriteiten om vragen onmiddellijk verstrekt kan worden. Levensmiddelen en diervoeders mogen alleen op de markt gebracht worden als de traceerbaarheid verzekerd is door passende etikettering en/of andere vormen van identificatie.

Wat grensoverschrijdende handel in runderen betreft, zij er op gewezen dat Richtlijn 90/425/EEG van de Raad van 26 juni 1990 inzake veterinaire en zoötechnische controles in het intracommunautaire handelsverkeer in bepaalde levende dieren en producten in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt⁽²⁾ de lidstaten ertoe verplicht te verzekeren dat runderen voldoen aan de voorschriften van Richtlijn 64/432/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake veterinaire rechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens⁽³⁾. Deze richtlijn verplicht lidstaten om ervoor te zorgen dat alleen dieren die aan de relevante voorschriften voldoen vanaf hun grondgebied uitgevoerd worden.

De informatie betreffende mogelijke benadeling van de Gemeenschap voor een bedrag van 50 miljoen euro door clandestiene slachtingen tenslotte zal worden doorgegeven aan het Europees Bureau voor Fraudebestrijding.

⁽¹⁾ PB L 204 van 11.8.2000.

⁽²⁾ PB L 31 van 1.2.2002.

⁽³⁾ PB L 224 van 18.8.1990.

⁽⁴⁾ PB P 121 van 29.7.1964.

(2003/C 222 E/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3341/02

van Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) aan de Commissie

(19 november 2002)

Betreft: Achterstand bij schadeloosstellingsuitkering aan Andalusische vissers

Na het stuklopen van de onderhandelingen over verlenging van de visserijovereenkomst EU-Marokko in 1999 heeft de Raad op 17 december 2001 verordening (EG) 2561/2001⁽¹⁾ vastgesteld ter bevordering van de omschakeling van vaartuigen en vissers die tot in 1999 afhankelijk waren van de visserijovereenkomst met Marokko. In deze verordening is voorzien in steunmaatregelen voor vissers die getroffen zijn door het niet-verlengen van deze overeenkomst.

Momenteel hebben honderden vissers en reders reeds hun vaartuigen gesloopt of een vergunning hiertoe verkregen, doch hebben zij de overeengekomen 12 000 EUR nog niet ontvangen. Deze gezinnen hebben momenteel als enige inkomensbron de werkloosheidsuitkering, een uitkering waarop zij na zes maanden geen recht meer hebben. De meeste van deze gezinnen zullen in december van dit jaar al verstoken zijn van inkomsten. Gezien de moeilijkheden die gepaard gaan met omschakeling van de visserijsector en het feit dat Andalusië van alle EU-regio's een van de hoogste werkloosheidspercentages heeft, is een klimaat van onzekerheid ontstaan en maken de mensen zich in deze kustgebieden grote zorgen.

Is de Europese Commissie op de hoogte van het feit dat vertragingen zijn opgetreden bij de uitbetaling van de steunbedragen aan de Andalusische vissers? Kan de Commissie mededelingen verstrekken over de procedure die wordt gevolgd bij de toekenning van deze steunbedragen en wie in het geval van de autonome gemeenschap Andalusië de voor betaling verantwoordelijke autoriteit is?

Welke controlemechanismen heeft de Europese Commissie als verantwoordelijke instantie voor de uitvoering van de Europese begroting en in hoeverre kan zij toezicht uitoefenen op de bevoegde nationale of regionale instanties? Indien bij controle mocht blijken dat zich onregelmatigheden hebben voorgedaan, welke sanctiemaatregelen denkt de Commissie dan te treffen?

⁽¹⁾ PB L 344 van 28.12.2001, blz. 17.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(6 december 2002)*

De Commissie wijst het geachte parlamentslid erop dat in Verordening (EG) nr. 2561/2001 van de Raad van 17 december 2001 ter bevordering van de omschakeling van vaartuigen en vissers die tot in 1999 afhankelijk waren van de visserijovereenkomst met Marokko, wordt verwezen naar: Verordening (EG) nr. 2792/1999 van de Raad van 17 december 1999 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen en voorwaarden voor de structurele acties van de Gemeenschap in de visserijsector⁽¹⁾.

Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 2561/2001 is het de taak van de door de lidstaten aangewezen instanties om, met inachtneming van Verordening (EEG) nr. 1263/1999⁽²⁾ en Verordening (EG) nr. 2792/1999⁽³⁾, passende maatregelen vast te stellen voor de selectie van projecten en de toekenning van communautaire steun aan die projecten.

Begin 2002 heeft de Commissie een voorschot van ongeveer 37 miljoen euro betaald en is zij met de Spaanse autoriteiten overeengekomen de toepassing van de maatregel regelmatig opnieuw te bekijken.

Op grond van artikel 87 van het EG-Verdrag hebben de Spaanse autoriteiten hun regelingen voor nationale medefinanciering van de communautaire steun, ter goedkeuring aan de Commissie voorgelegd. Deze regelingen zijn in juli 2002 goedgekeurd en vanaf dat tijdstip zijn de Spaanse autoriteiten begonnen met het vaststellen van besluiten inzake de indiening en de goedkeuring van de projecten die in het kader van de bij de genoemde verordening ingevoerde specifieke actie voor Marokko worden medegefinancierd.

De Commissie zal tijdens de volgende vergadering van het toezichtcomité, op 11 december 2002, samen met de Spaanse autoriteiten de stand van zaken bekijken. Daarna wordt een bezoek van ambtenaren van de Commissie aan het betrokken gebied georganiseerd.

⁽¹⁾ PB L 337 van 30.12.1999.

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1263/1999 van de Raad van 21 juni 1999 betreffende het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij, PB L 161 van 26.6.1999.

⁽³⁾ Verordening (EG) nr. 2792/1999 van de Raad van 17 december 1999 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen en voorwaarden voor de structurele acties van de Gemeenschap in de visserijsector, PB L 337 van 30.12.1999.

(2003/C 222 E/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3356/02**van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie***(27 november 2002)*

Betreft: Het Groenboek van de Commissie en de follow-up mededeling over consumentenbescherming

Commissaris Byrne heeft op 7 december 2001 verklaard dat het Groenboek over consumentenbescherming onderdeel moet uitmaken van het Beter Reguleringsinitiatief. Volgens hem was het welslagen van het Groenboek een testcase voor de ideeën over good governance en betere regulering.

Op 5 juni 2002 heeft de Commissie een mededeling over effectrapportage goedgekeurd als onderdeel van het Beter Reguleringspakket, waarin milieueffectrapportage wordt gedefinieerd als integraal onderdeel van het proces om beleidsvoornemens te ontwerpen en besluitvormers alsook het publiek bewust te maken van de mogelijke impact.

De vraag luidt of de Commissie, gezien de verklaring van commissaris Byrne, kan bevestigen dat zij met haar benadering van het Groenboek en de follow-up mededeling over EU-consumentenbescherming op één lijn zit met de in de mededeling van de Commissie over milieueffectrapportage neergelegde beginselen.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(17 december 2002)*

De Commissie is verheugd te kunnen meedelen dat de benadering van het groenboek⁽¹⁾ en de mededeling over de follow-up ervan⁽²⁾ strookt met de in de mededeling over effectbeoordeling beschreven beginselen en een voortrekkersrol speelt bij de werkzaamheden in verband met een betere regelgeving. In de

mededeling over de follow-up van het groenboek verbindt de Commissie zich ertoe een effectbeoordelingsverslag te publiceren ter aanvulling van een toekomstig voorstel voor een kaderrichtlijn over eerlijke handel. Uit het werkprogramma 2003 van de Commissie blijkt dat tijdens het tweede trimester van 2003 een uitgebreid effectbeoordelingsverslag en een voorstel zullen worden ingediend. Bovendien heeft de heer Byrne op 14 november 2002 de conclusies van een aantal studies (onder meer een studie over effectbeoordeling) aan de Raad Concurrentievermogen voorgelegd. U zult deze studie, die de basis vormt voor de effectbeoordeling waarmee het voorstel gepaard gaat, te zijner tijd op de website van het directoraat-generaal Gezondheid en consumentenbescherming kunnen raadplegen.

(¹) COM(2001) 531 def.

(²) COM(2002) 289 def.

(2003/C 222 E/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3357/02

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(27 november 2002)

Betreft: Vuilniswagens in Macastre (Valencia-Spanje)

Dagelijks rijden ongeveer 100 vuilniswagens door het dorpje Macastre, op weg naar de vuilstortplaats van Dos Aguas, hetgeen de bewoners veel overlast bezorgd. Het gaat hier om zeer grote, niet hermetisch gesloten vrachtwagens die stank verspreiden, regelmatig vuilnis verliezen en veel lawaai maken.

Aan deze overlast zou een einde komen als de voor de afvalverwerking verantwoordelijke autoriteiten van de Conglomeratie Valencia de communautaire wetgeving op dit terrein zouden naleven.

Een van de doelstellingen van de richtlijnen 75/442/EEG (¹) en 91/156/EEG (²) inzake afvalstoffen is bescherming van de gezondheid van mens en milieu tegen de schadelijke gevolgen van het ophalen, vervoer, verwerken en storten van afval.

Hoe denkt de Commissie ervoor te zorgen dat de communautaire wetgeving in dit geval wordt nageleefd?

(¹) PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.

(²) PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(16 januari 2003)

Uit het standpunt van de communautaire wetgeving inzake afvalbeheer, dient erop te worden gewezen dat Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen als gewijzigd (¹) een aantal verplichtingen voor de lidstaten bevat met betrekking tot het beheer van afvalstoffen, ondermeer ook het verzamelen en vervoeren van afval.

In het bijzonder schrijft artikel 4 van de richtlijn voor dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen opdat de afvalstoffen worden verwijderd zonder gevaar op te leveren voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu, en met name zonder geluids- of stankhinder te veroorzaken. Uit hoofde van deze bepaling moeten de lidstaten ook de nodige stappen ondernemen om het sluikstorten, dumpen of ongecontroleerd verwijderen van afval te verbieden. Bovendien bepaalt artikel 8 dat de lidstaten de nodige maatregelen treffen opdat de houders van afvalstoffen deze stoffen zouden afleveren aan een particuliere of openbare ophaaldienst, dan wel aan een onderneming die afval verwijdert, ofwel zelf zorgen voor de verwijdering hiervan met inachtneming van de krachtens in artikel 4 vastgestelde maatregelen. Artikel 12 bepaalt dat ondernemingen die afval verzamelen en vervoeren bij de bevoegde instanties geregistreerd moeten zijn, voor zover er geen vergunning vereist is. Tenslotte worden de lidstaten krachtens artikel 13 verplicht de ondernemingen die zich bezighouden met het verzamelen en vervoeren van afval periodiek te laten inspecteren, om ervoor te zorgen dat aan de vereisten van de richtlijn wordt voldaan.

Naast Richtlijn 75/442/EEG van de Raad betreffende afvalstoffen, bevat Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽²⁾ aanvullende specifieke vereisten inzake het vervoer van gevaarlijke afvalstoffen.

Als het geachte parlementslid of iemand anders over gegevens beschikt waaruit blijkt dat aan bovenvermelde of andere Gemeenschapsvereisten niet is voldaan, kunnen zij een formele schriftelijke klacht bij de Commissie indienen.

(¹) Bij Richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991 en Beschikking van de Commissie 96/350/EG van 24 mei 1996, PB L 135 van 6.6.1996.

(²) PB L 377 van 31.12.1991.

(2003/C 222 E/069)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3371/02
van Marianne Eriksson (GUE/NGL) aan de Raad

(27 november 2002)

Betreft: Document van Caïro en reproductieve gezondheid

De regering-Bush heeft tijdens een bijeenkomst ter voorbereiding van de volgende ESCAP-bijeenkomst in Bangkok verklaard het in 1994 door de internationale VN-conferentie van Caïro vastgestelde actieprogramma niet te zullen steunen. In het actieprogramma wordt o.m. de nadruk gelegd op het recht van vrouwen op een goed functionerende reproductieve gezondheidszorg en seksuele voorlichting in ontwikkelingslanden. De VS keert zich thans tegen dit programma en pleit in plaats daarvan voor seksuele onthouding en gezinsplanning. Het is een grote stap terug de vrouwen van de wereld hun reproductieve rechten te ontnemen, zolang nog steeds iedere minuut een vrouw overlijdt aan de gevolgen van een abortus of een zwangerschap.

Is de Raad voornemens de VS op de bijeenkomst van december weerwerk te bieden en het document van Caïro ook in de toekomst te steunen?

Antwoord

(8 mei 2003)

De Raad blijft het actieprogramma steunen dat in 1994 is vastgesteld door de internationale VN-conferentie van Caïro over bevolking en ontwikkeling.

De Raad heeft niet de gelegenheid gehad zijn standpunt betreffende de uitvoering van het programma met de VS te bespreken.

De Raad benadrukt evenwel dat hij in mei 2002 tijdens zijn zitting in de formatie „Ontwikkeling” conclusies heeft aangenomen waarin hij, in punt 13, heeft verklaard dat hij de steun aan de gezondheidssector in de ontwikkelingslanden wil opvoeren en de sterke kanten en comparatieve voordelen van de verschillende partijen verder wenst te benutten, dat hij derhalve het voornemen van de Commissie verwelkomt om de samenwerkingsregelingen met de lidstaten en met de internationale organisaties of openbare/particuliere instanties, met name de UNFPA, te versterken, en dat hij van oordeel is dat deze regelingen ook de initiatieven op regionaal en nationaal niveau ten goede moeten komen.

(2003/C 222 E/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3376/02
van Felipe Camisón Asensio (PPE-DE) aan de Commissie

(20 november 2002)

Betreft: Scheepsramp voor de kust van Galicië

De afgelopen jaren zijn de regels voor veiligheid op zee aangescherpt naar aanleiding van ongelukken met schepen, vooral olietankers, die ernstige gevolgen voor de kusten hadden.

In communautair verband heeft de Commissie gereageerd met het presenteren van twee maatregelpakketten die bekend staan als ERIKA I en ERIKA II. De opzet van deze pakketten was om de controle- en veiligheidssystemen te versterken zowel in de havens (controle door de staat in wiens land de haven ligt), de certificeringsorganen (de classificering) alsook op de schepen zelf (dubbele scheepsramp).

Naar aanleiding van de scheepsramp voor de kust van Galicië met de olietanker Prestige die tussen Letland en Gibraltar schijnt te varen, luidt de vraag: is de Commissie van mening dat, afgaande op de beschikbare informatie, voldaan is aan de communautaire regels voor controle door de staat in wiens land de haven ligt? Zo nee, welke maatregelen wil zij nemen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(16 januari 2003)

Volgens de beschikbare informatie werd de Prestige in 1999 in Rotterdam voor de laatste keer aan een uitgebreide havenstaatcontrole (HSC) onderworpen. Deze controle wees enkel kleine tekortkomingen uit, die nog voor het vertrek van het schip werden hersteld.

Na deze datum heeft het schip geen enkele haven binnen de Unie aangedaan, behalve die van Kalamata (Griekenland) en Gibraltar (het Verenigd Koninkrijk). Het schip heeft echter wel Ventspils, Letland en Sint-Petersburg in Rusland aangedaan. Tijdens deze drie bezoeken werd er geen havenstaatcontrole uitgevoerd uit hoofde van Richtlijn 95/21/EG⁽¹⁾ (HSC) of het Memorandum van Overeenstemming van Parijs.

De Commissie heeft de bevoegde autoriteiten van de betrokken landen schriftelijk gevraagd informatie te verzamelen over de vraag waarom de Prestige niet aan haven (HSC) inspecties is onderworpen.

In elk geval wijst de Commissie in haar Mededeling van 3 december 2002 inzake de vergroting van de veiligheid op zee naar aanleiding van het vergaan van de olietanker „Prestige”⁽²⁾ de lidstaten op het belang de HSC-verplichtingen te respecteren. Zij vraagt de lidstaten ook om voldoende controleurs in dienst te nemen om het minimum aantal controles van 25 % vastgesteld in het Gemeenschapsrecht uit te voeren. De Commissie nodigt de lidstaten ook uit om een voldoende controleniveau in al hun havens en ankerplaatsen te garanderen om het ontstaan van „gedooghavens” te vermijden. De Commissie zal ook specifieke maatregelen terzake voorstellen.

De Commissie zal bijzonder waakzaam blijven wat havenstaatcontroles betreft. In verband hiermee heeft ze onlangs een verzoekschrift ingediend bij het Hof van Justitie, waarin ze verklaart dat twee lidstaten, Frankrijk en Ierland, niet aan voorschrift van minimaal 25 % HSC's hebben voldaan en dus hun communautaire verplichtingen niet zijn nagekomen.

⁽¹⁾ Richtlijn 95/21/EG van de Raad van 19 juni 1995 betreffende de naleving, met betrekking tot de schepen die gebruik maken van havens in de Gemeenschap en varen in de onder de jurisdictie van de lidstaten vallende wateren, van internationale normen op het gebied van de veiligheid van schepen, voorkoming van verontreiniging en leef- en werkstandigheden aan boord (havenstaatcontrole), PB L 157 van 7.7.1995.

⁽²⁾ COM(2002) 681 def.

(2003/C 222 E/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3384/02 van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Raad

(28 november 2002)

Betreft: De ontwikkeling van een wereldwijd systeem van internet-filters en andere vormen van „datamining” in opdracht van het Amerikaanse Ministerie van Defensie

1. Heeft de Raad kennis genomen van de mededeling in „The Washington Post” van 12 november 2002 van voormalig Amerikaans Nationaal Veiligheidsadviseur John Pointdexter, die leiding geeft aan het Information Awareness Office dat onderzoek doet naar een systeem van „datamining” door het Amerikaanse Ministerie van Defensie om overal ter wereld databases en informatiestromen, zoals van vliegtuigmaatschappijen, immigratiediensten, banken en communicatie (internetverkeer), te kunnen onderzoeken en analyseren?

2. Was het voorafgaand aan deze publicatie aan de Raad bekend dat vanuit Amerika wordt gewerkt aan dit systeem dat niet alleen invloed heeft op het berichtenverkeer binnen het eigen land de VS maar ook in de rest van de wereld, waaronder het grondgebied van de lidstaten van de EU?

3. Welke uitbreiding van de af luistermogelijkheden ontstaat hierdoor ten opzichte van de mogelijkheden die het reeds veel langer onder Amerikaanse leiding bestaande af luistersysteem „Echelon” biedt?
4. Wat zijn hiervan de gevolgen voor de thans gangbare bescherming van de privacy en het sinds anderhalve eeuw in democratische rechtstaten erkende briefgeheim?
5. Wat zijn hiervan de gevolgen voor de mogelijkheid van industriële spionage vanuit de VS ten nadele van Europese bedrijven?
6. Wat zijn hiervan de gevolgen voor het op een zelfstandige manier, dus los van Amerikaans toezicht en oneigenlijke beïnvloeding, kunnen functioneren van andere overheden, waaronder de EU en haar lidstaten?
7. Is de Raad bereid te verklaren dat de EU gegevens die worden opgeslagen ingevolge een eventuele bewaarplicht voor elektronisch berichtenverkeer niet wil delen met de VS ten behoeve van het nieuwe systeem? Heeft hij mogelijkheden om deze medewerking te weigeren, en zo ja welke?
8. Heeft de Raad inmiddels bezwaar gemaakt tegen de Amerikaanse plannen of is hij voornemens om dat alsnog te gaan doen?

(2003/C 222 E/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3401/02

van Marco Cappato (NI) aan de Raad

(29 november 2002)

Betreft: Total Information Awareness

Volgens publicaties in de pers heeft de regering van de Verenigde Staten in februari 200 miljoen dollar beschikbaar gesteld voor de oprichting van twee nieuwe bureaus: het Information Exploitation Office en het Information Awareness Office. Het Information Awareness Office werkt aan de ontwikkeling van een programma getiteld Total Information Awareness (TIA), voor het verzamelen, opslaan en verwerken van alle soorten informatie met het oog op het aan het licht brengen van verdachte gedragingen en het identificeren van potentiële terroristen. Een van de geplande activiteiten van het TIA is het ontwikkelen van de Genoa I-software voor het in het geheim bestuderen van alle elektronische databanken en andere internationale gegevensbestanden.

Gezien de mondiale aard van elektronische communicatie zou een dergelijk systeem zelfs rechtstreekse gevolgen hebben voor en van invloed zijn op de communicatie tussen burgers van de EU.

Kan de Raad de regering van de VS om bevestiging van deze informatie vragen? Indien deze informatie wordt bevestigd, is de Raad dan niet van mening dat de geplande activiteiten van het TIA een inbreuk vormen op EU-richtlijnen inzake gegevensbescherming en op andere relevante verdragen tussen de EU, de lidstaten van de EU en de VS? Welke maatregelen gaat de Raad nemen teneinde toe te zien op volledige eerbiediging van de EU-wetgeving en van de rechten en vrijheden van de burgers van

**Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-3384/02 en E-3401/02**

(8 mei 2003)

De Raad levert nimmer commentaar op verklaringen in de pers en wijst erop dat reeds voor de publicatie van het bericht in kwestie in The Washington Post van 12 november 2002 uit open bronnen bekend was dat aan een prototype van het zogeheten Total Information Awareness-systeem gewerkt werd.

De Raad verwijst de geachte parlementsleden naar de verklaring die de Raad over dit onderwerp heeft afgelegd in de plenaire vergadering van het Europees Parlement van 23 oktober 2002.

Meer in het algemeen onderhoudt de Raad een voortdurende dialoog met de regering van de Verenigde Staten, met name in het kader van de trans-Atlantische dialoog, waarbij informatie wordt uitgewisseld over aangelegenheden die voor beide partijen belangrijk of problematisch zijn.

(2003/C 222 E/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3390/02**van Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) aan de Commissie**

(28 november 2002)

Betreft: Moeilijkheden in de kastanje teelt

Kastanje heeft het karakter van een marginaal product binnen de sector gedroogd fruit en ontvangt geen enkele rechtstreekse steun uit het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid in tegenstelling tot andere producten in deze sector. Het valt niet te ontkennen dat kastanje teelt een economische nijverheid is, maatschappelijk en milieutechnisch gezien van het grootste belang in de productiezones. De kastanje teelt heeft een zeer hoge waarde voor het milieu, maar droogte, ziektes onder de bomen en geringe inkomsten voor de boer, in combinatie met oprukkende verstedelijking en speculatie met andere gewassen waar wel communautaire steun aan wordt verleend, maken dat de kastanje teelt dreigt te verdwijnen.

Deze sector maakt momenteel een ernstige crisis door met een sterke terugval in de productie. In Huelva, Andalusië, zijn nauwelijks 700 000 kilo kastanjes geoogst, terwijl de normale productie rond de 6 miljoen kilo per 5 000 ha bos ligt.

Is de Commissie bekend met deze ernstige situatie die de productie doormaakt? Zo ja, denkt de Commissie aan specifieke acties om de hoge waarde van deze productie in stand te houden? Zo nee, waarom is zij niet op de hoogte?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(8 januari 2003)

De Commissie is op de hoogte van de problemen in de kastanjesector, die moeilijkheden van economische, ecologische en sociale aard lijken te veroorzaken voor de telers in Huelva.

De Gemeenschap stelt een aantal middelen ter beschikking om dergelijke situaties te verhelpen.

Hoewel kastanjes buiten de werkingssfeer van de specifieke maatregelen voor noten vallen, waarin is voorzien bij Titel II bis van Verordening (EEG) nr. 1035/72 van de Raad van 18 mei 1972 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector groenten en fruit ⁽¹⁾, kan financiële bijstand voor de verbetering van de productie en de afzet worden verleend via de operationele financieringsregelingen waarin is voorzien bij Verordening (EG) nr. 2200/96 van de Raad van 28 oktober 1996 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector groenten en fruit ⁽²⁾.

Bovendien kan ook via maatregelen voor plattelandsontwikkeling financiële bijstand worden verleend om de belangrijke sociale en ecologische functie van de kastanje teelt te ondersteunen.

⁽¹⁾ PB L 118 van 20.5.1972, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1363/95 van de Commissie van 15 juni 1995, PB L 132 van 16.6.1995.

⁽²⁾ PB L 297 van 21.11.1996, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 911/2002 van de Commissie van 30 mei 2002, PB L 142 van 31.5.2002.

(2003/C 222 E/074)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3397/02**van Werner Langen (PPE-DE) aan de Commissie**

(22 november 2002)

Betreft: Afname van het wijnbouwareaal in Italië

Volgens recente berichten in de pers is het Italiaanse wijnbouwareaal quasi „van de ene dag op de andere” 20 % kleiner geworden. Volgens nieuwe Italiaanse statistische gegevens bedraagt de totale oppervlakte van het areaal nu slechts 675 000 ha, tegenover 862 400 ha in 1990. Deze drastische vermindering van het Italiaanse wijnbouwareaal geeft aanleiding tot tal van speculaties en vermoedens.

Kan de Commissie mededelen over welke gegevens zij beschikt inzake de jaarlijkse afname van het Italiaanse wijnbouwareaal van 1990 t/m 2000, hoe zich die afname feitelijk heeft voorgedaan, en in welke streken en met betrekking tot welke druivensoorten er in die periode veranderingen in het wijnbouwareaal zijn geconstateerd;

Welke subsidies er aan de Italiaanse wijnbouw op grond van welke arealen jaarlijks van 1990 t/m 2000 zijn betaald, en welke concrete gegevens er zijn over de productie van Italiaanse wijn in die periode;

Of er volgens haar verband bestaat tussen de toegenomen verkoop van Italiaanse wijnen en de productie ervan in niet-erkende wijngaarden, en welke maatregelen zij voornemens is te treffen om dit eventuele misbruik te bestrijden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(12 december 2002)

De Commissie beschikt niet over specifieke gegevens in verband met de door het geachte parlementslid verstrekte informatie.

In het kader van de gemeenschappelijke marktordening (GMO) voor de wijnsector, die is ingesteld bij Verordening (EEG) nr. 1493/1999 van de Raad van 17 mei 1999⁽¹⁾, hebben de lidstaten de Commissie een inventaris van hun wijnbouwpotentieel meegedeeld.

Uit deze gegevens blijkt voor Italië een areaal van 792 440 ha aan het begin van het verkoopseizoen 1999/2000, waarvan 263 817 ha voor de productie van in bepaalde gebieden voortgebrachte kwaliteitswijnen (VQPRD) en 528 623 ha voor de productie van tafelwijn.

Voor het wijnbouwjaar 1990/1991 blijkt uit deze gegevens dat het wijnbouwareaal 936 457 ha bestreek, waarvan 228 525 ha voor de productie van VQPRD en 707 932 ha voor de productie van tafelwijn.

Volgens deze cijfers is het Italiaanse wijnbouwareaal de eerste tien wijnbouwjaarzen gedaald met 16 % (met 26 % voor tafelwijn).

Indien de door het geachte parlementslid meegedeelde gegevens zouden worden bevestigd, zal de Commissie de betrokken lidstaat zeker om uitleg over de geconstateerde verschillen vragen.

⁽¹⁾ PB L 179 van 14.7.1999.

(2003/C 222 E/075)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3410/02

van Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE) aan de Commissie

(25 november 2002)

Betreft: Europees actieplan voor levensmiddelen uit de biologische landbouw en de biologische teelt

De Europese top van Göteborg heeft samen met de Raad van Ministers van Landbouw de Commissie in juni 2001 de opdracht gegeven een Europees actieplan voor levensmiddelen uit de biologische landbouw en de biologische teelt op te stellen.

Wat is de stand van de werkzaamheden van de Commissie met betrekking tot het Europees actieplan voor levensmiddelen uit de biologische landbouw en de biologische teelt?

Op welke wijze zal het Europees Parlement bij de uitwerking van het actieplan worden betrokken?

In welke vorm zal de Commissie het actieplan aan de Europese Raad voorleggen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(23 december 2002)

In juni 2001 is tijdens de Europese Raad van Göteborg overeengekomen „dat het gemeenschappelijk landbouwbeleid in zijn huidige en zijn toekomstige vorm onder andere tot doel moet hebben bij te dragen tot het bereiken van duurzame ontwikkeling door meer nadruk te leggen op de bevordering van gezonde producten van hoge kwaliteit, ecologisch duurzame productiemethodes waaronder biologische productie ...”.

De Landbouwwraad van 19 juni 2001 heeft in zijn conclusies de Commissie verzocht de mogelijkheid van een „actieplan van de Europese Unie voor de biologische landbouw en biologisch voedsel” te onderzoeken en voorstellen dienaangaande te formuleren.

De Commissie is in april 2002 met haar werkzaamheden begonnen en heeft een werkdocument samengesteld met daarin het resultaat van het overleg binnen een groep van deskundigen en een interdepartementale werkgroep. De groep van deskundigen telde een groot aantal vertegenwoordigers van de betrokken partijen van de biologische landbouw, zowel uit de publieke als uit de particuliere sector.

Het is de bedoeling dat het werkdocument aan de Landbouwwraad wordt gepresenteerd. De Commissie wil dat daarna diepgaand overleg met de lidstaten en met de sector wordt gevoerd om een Europees actieplan te ontwikkelen aan de hand waarvan een werkprogramma voor de komende jaren zou kunnen worden opgesteld, en dat de verbintenis wordt aangegaan specifieke voorstellen te formuleren en prioriteiten vast te stellen.

De verdere uitwerking van dit actieplan zal echter afhangen van het resultaat van de besprekingen in de Raad over dit werkdocument.

(2003/C 222 E/076)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3412/02

van Glyn Ford (PSE) aan de Raad

(29 november 2002)

Betreft: Christelijke groeperingen in Pakistan

Heeft de Raad contact met de regering van Pakistan opgenomen in verband met de situatie van bepaalde christelijke groeperingen in Pakistan?

Zo niet, is de Raad van plan zulks te gaan doen?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

1. De Raad heeft herhaaldelijk het belang van de vrijheid van godsdienst als fundamenteel mensenrecht onderstreept. Mensenrechten vormen een essentieel onderdeel van de politieke dialoog van de EU met alle landen, waaronder Pakistan.
 2. De EU heeft nota genomen van de gewelddadige incidenten in Pakistan tegen christenen en instellingen van de christelijke gemeenschap, waaronder de aanval op de christelijke school in Murree en het christelijk ziekenhuis in Taxila in augustus 2002, de aanval op de christelijke liefdadigheidsorganisatie in Karachi in september 2002, waarbij zes mensen om het leven zijn gekomen, en zeer onlangs nog, de aanval op een protestantse kerk in Daska, nabij Lahore, op 25 december, waarbij vier vrouwen zijn omgekomen.
 3. De EU heeft de Pakistaanse autoriteiten verscheidene malen haar bezorgdheid overgebracht over de situatie van de christenen in Pakistan. Op 7 augustus en 25 september 2002 heeft de Europese Unie telkens een verklaring afgelegd waarin zij de aanslag op christelijke instellingen betreurt.
 4. De Raad herinnert de geachte afgevaardigde eraan dat de Europese Unie in de verklaring van het voorzitterschap namens de Europese Unie betreffende de verkiezing van de nieuwe minister-president in Pakistan heeft onderstreept dat zij verheugd is dat de macht aan een burgerlijke regering is overgedragen binnen de in het Pakistaanse draaiboek voor democratie gestelde termijn en nogmaals de hoop heeft uitgesproken dat alle partijen en politieke krachten zullen samenwerken voor de verwezenlijking van goed bestuur en goed functionerende democratische instellingen. Zij ziet voorts uit naar samenwerking met de nieuwe Pakistaanse regering op alle punten van gemeenschappelijk belang, waaronder de strijd tegen het terrorisme.
 5. De EU zal krachtens de beginselen waarop zij steunt inzake eerbiediging van de grondrechten, met name de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, die in artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is vervat, de situatie van de christenen in Pakistan op de voet blijven volgen, en zal, indien noodzakelijk, de verschillende problemen met de Pakistaanse regering bespreken.
-

(2003/C 222 E/077)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3420/02**van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie**

(26 november 2002)

Betreft: Bouwprojecten in het gebied van communautair belang van Monti Russu, Aglientu, Sardinië

Langs de kust van Monti Russu, in de gemeente Aglientu (provincie Sassari) wordt binnenkort gestart met de verkaveling voor een project met een totaalvolume van 95 200 m³ door de firma Lido dei Coralli Srl. Tegen deze werkzaamheden is al herhaaldelijk protest aangetekend bij de bevoegde bestuurlijke en juridische autoriteiten op communautair ⁽¹⁾, landelijk, regionaal en plaatselijk niveau door het Comitato per la salvaguardia di Monti Russu en door de milieuorganisaties Amici della Terra en Gruppo d'Intervento Giuridico. Het betreffende terrein valt onder het gebied van communautair belang „Monti Russu” (code ITB000006) overeenkomstig Richtlijn 92/43/EEG, ten uitvoer gelegd met presidentieel decreet nr. 357/1997 (formele lijst van ministerieel decreet nr. 65 van 3 april 2000) en onder het geplande regionaal natuurreserveat „Monti Russu” ⁽²⁾; het wordt beschermd door een verplichting tot landschapsbehoud ⁽³⁾, door specifiek landschapsplan nr. 1 ⁽⁴⁾ en deels door een eis van integrale instandhouding ⁽⁵⁾. Ondanks dat het project duidelijk aanzienlijke gevolgen heeft voor het milieu (de gemeente Aglientu zelf voorziet maximumvolumina tot 350 000 m³ binnen het gebied van communautair belang) is een milieueffectrapportage goedgekeurd ⁽⁶⁾ die absoluut niet volstaat. Met name worden enkele delen van de habitat „Pseudo-steppe with grasses and annuals: Thero-Brachipodietea” *6220, „Mediterranean salt meadows — Juncetalia maritimi” 1410 en „Dune sclerophyllous scrubs-CistoLavanduletalia” 16.28 ten onrechte als gebieden van minder belang aangemerkt; er wordt geen rekening gehouden met de al bestaande bouwplannen en andere belastende factoren voor het terrein, noch met de door de projectontwikkelaar reeds verrichte werkzaamheden voor het verwijderen van struiken en de aanleg van paden, en er worden lachwekkende compensatiemaatregelen voorgesteld ⁽⁷⁾. Daarnaast is na een procedure van preventieve controle geconcludeerd dat geen milieueffectbeoordeling zou worden verricht (Richtlijn 97/11/EG, bijlage II, punt 12, sub c), waarbij de voorafgaande Richtlijn 85/337/EEG is gewijzigd en aangevuld ⁽⁸⁾). De bouwplaats bevindt zich voorts in het centrum van het terrein, zodat het landschap onderbroken wordt. Daarnaast wordt het project LIFE Natura 1999 — 06189 „Juniperus Dunes” van de gemeente Aglientu, waarin de genoemde bouwplannen voorkomen ⁽⁹⁾, door de Europese Unie gefinancierd.

Is de Commissie op de hoogte van deze feiten?

Op grond van welke criteria en procedures is een dergelijk LIFE Natura-project goedgekeurd en gefinancierd?

Is de Commissie voornemens passende maatregelen te nemen om de inhoud van de milieueffectrapportage en van de procedure van preventieve controle concreet te verifiëren?

⁽¹⁾ De door ons ingediende schriftelijke vragen 3340/00 en 0921/01 betreffen dit project.

⁽²⁾ Regionale wet Sardinië nr. 31/1999 (bijlage „A”).

⁽³⁾ Wetsdecreet nr. 490/1999, artt. 139-140 (vastgesteld bij ministerieel decreet van 29 oktober 1964) en 146, lid 1, sub a) en g).

⁽⁴⁾ Decreet van de voorzitter van de autonome regering van Sardinië nr. 266 van 6 augustus 1993.

⁽⁵⁾ Regionale wet nr. 23/1993, art. 2, lid 1, sub a).

⁽⁶⁾ Besluit nr. 1564/V van 11 juli 2001 van de directeur-generaal van het regionaal departement milieubescherming.

⁽⁷⁾ Bijvoorbeeld „het planten van 40 omvangrijke jeneverbesstruiken” in de parken van het dorp als compensatie voor de verwoesting van 32 % van de habitat „Matorral a Juniperus spp 5210” en het „geheel van de andere habitats in het projectgebied”.

⁽⁸⁾ Besluit nr. 2372/VIII van 7 december 2001 van de directeur van de dienst informatie, evaluatie en educatie (SIVEA) van het regionaal departement milieubescherming.

⁽⁹⁾ Zie het herziene fiche van het LIFE-project „Belangrijkste problemen/bedreigingen voor de doelhabittatypen of doelsoorten in het projectgebied betroffen door het project”.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(6 januari 2003)

De Commissie is op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde kwestie. Zij heeft in verband met deze zaak een officiële klacht ingeleid.

De begunstigde van het LIFE-project (gemeente Aglientu) had in de aanvraag laten weten (formulier 99/10) van plan te zijn de totale bebouwde oppervlakte in het voorgestelde gebied van communautair belang te beperken tot ten hoogste 350 000 m². Tevens werd daarbij uitdrukkelijk vermeld dat dit zou gebeuren met volledige inachtneming van de toepasselijke regionale, nationale en communautaire wetgeving, waarbij met name werd verwezen naar: artikel 6 van Richtlijn 92/43/EEG van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾.

Door de Gemeenschap gefinancierde projecten moeten voldoen aan het gemeenschapsrecht. Het besluit inzake het project en de gestelde voorwaarden bekrachtigen deze verplichting en de toezegging van de begunstigde om aan deze eis te voldoen.

De in de klacht genoemde zaak wordt momenteel onderzocht. De Commissie zal de nodige stappen ondernemen, bijvoorbeeld inbreukprocedures ingevolge artikel 226 van het EG-Verdrag, om ervoor te zorgen dat het gemeenschapsrecht wordt nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2003/C 222 E/078)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3426/02
van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(2 december 2002)

Betreft: Gebruik van de kredieten van „DAPHNE” door het gemeentebestuur van Fiumicino

In september 2002 heeft het comité van toezicht van het Italiaanse ministerie van Economische Zaken zijn verslag ingediend betreffende de besteding van de kredieten die door de Europese Unie ter beschikking zijn gesteld.

Hieruit blijkt hoe zorgbarend langzaam en onefficiënt de plaatselijke autoriteiten te werk gaan bij de toewijzing van de projecten: zo zou in 2000 slechts 2 % van het totale Communautaire Stimuleringskader zijn vastgelegd.

Ook de Europese Commissie heeft al herhaaldelijk geklaagd over het ontoereikende gebruik van de Europese middelen door de plaatselijke autoriteiten.

In de wetenschap dat sommige territoriale overheden, zoals het gemeentebestuur van Fiumicino, de Europese subsidies zeer goed kunnen gebruiken voor de bestrijding van misbruiken tegen vrouwen en kinderen, wilde ik de Commissie het volgende vragen:

1. Heeft het gemeentebestuur van Fiumicino projecten in het kader van het Daphne-programma ingediend?
2. Heeft Fiumicino financiële steun voor deze projecten ontvangen?
3. Zijn deze kredieten besteed?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(22 januari 2003)

In het kader van het Daphne-programma heeft het gemeentebestuur van Fiumicino sinds 1997 geen voorstellen ingediend.

(2003/C 222 E/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3427/02
van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(2 december 2002)

Betreft: Gebruik van de kredieten van „DAPHNE” door het gemeentebestuur van Frosinone

In september 2002 heeft het comité van toezicht van het Italiaanse ministerie van Economische Zaken zijn verslag ingediend betreffende de besteding van de kredieten die door de Europese Unie ter beschikking zijn gesteld.

Hieruit blijkt hoe zorgbarend langzaam en onefficiënt de plaatselijke autoriteiten te werk gaan bij de toewijzing van de projecten: zo zou in 2000 slechts 2 % van het totale Communautaire Stimuleringskader zijn vastgelegd.

Ook de Europese Commissie heeft al herhaaldelijk geklaagd over het ontoereikende gebruik van de Europese middelen door de plaatselijke autoriteiten.

In de wetenschap dat sommige territoriale overheden, zoals het gemeentebestuur van Frosinone, de Europese subsidies zeer goed kunnen gebruiken voor de bestrijding van misbruiken tegen vrouwen en kinderen, wilde ik de Commissie het volgende vragen:

1. Heeft het gemeentebestuur van Frosinone projecten in het kader van het Daphne-programma ingediend?
2. Heeft Frosinone financiële steun voor deze projecten ontvangen?
3. Zijn deze kredieten besteed?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(22 januari 2003)

In het kader van het Daphne-programma heeft het gemeentebestuur van Frosinone sinds 1997 geen voorstellen ingediend.

(2003/C 222 E/080)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3440/02

van Marco Cappato (NI) aan de Raad

(2 december 2002)

Betreft: Doorspelen van persoonsgegevens door Europol aan de Verenigde Staten

Tijdens het bezoek van de delegatie van het EP voor de betrekkingen met de Verenigde Staten hebben functionarissen van de Europol-antenne in Washington verklaard dat Europol al herhaaldelijk persoonsgegevens heeft doorgespeeld aan de Amerikaanse overheid. Dat gebeurt alleen indien het leven van personen in gevaar is, onder de verantwoordelijkheid van de directeur van Europol en onder toezicht van de „Board”.

Kan de Raad meer details verstrekken omtrent deze „uitwisselingen” van persoonsgegevens en meer in het bijzonder over de rechtsgrondslag waarop zij berusten? Over hoeveel gevallen, hoeveel personen van welke nationaliteit en over welke gegevens gaat het? Wat waren de buitengewone en levensbelangrijke redenen ervoor? Waarom worden er nooit — nog steeds volgens Europolfunctionarissen in de VS — gegevens doorgespeeld in de andere richting, van de Amerikaanse overheid aan Europol?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

Artikel 2, lid 1, juncto artikel 4 van het besluit van de Raad van 12 maart 1999 houdende vaststelling van de regels betreffende de verstrekking van persoonsgegevens door Europol aan derde staten en instanties⁽¹⁾, voorziet in de rechtsgrondslag voor de uitzonderlijke verstrekking van persoonsgegevens aan de VS, ingeval dit absoluut noodzakelijk is om de wezenlijke belangen van de lidstaten te waarborgen of ter voorkoming van op handen zijnd gevaar dat verband houdt met misdaad. De Raad van bestuur en het gemeenschappelijk controleorgaan worden steeds op de hoogte gesteld.

De Raad kan geen informatie geven over de aard van de gegevens die aan de VSA worden doorgegeven, noch over de achterliggende redenen.

Voorts stelt de Raad het geachte parlamentslid ervan in kennis dat de Raad tijdens de zitting van 19 december 2002 de directeur van Europol machtiging heeft gegeven voor de sluiting van het ontwerp van aanvullende overeenkomst tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese politiedienst inzake de uitwisseling van persoonsgegevens en aanverwante informatie en voor de briefwisseling met betrekking tot die aanvullende overeenkomst.

(¹) PB C 88 van 30.3.1999, blz. 1.

(2003/C 222 E/081)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3444/02
van Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) aan de Raad

(3 december 2002)

Betreft: Agressieve reclame in de lidstaten van de Europese Unie

Om in de geesten van het doelpubliek door te dringen aarzelen sommige bedrijven niet om in de straten van de Europese steden soms reclame te maken met obscene afbeeldingen, zonder daarbij aan de slechte invloed op de opvoeding van jongeren te denken. De vulgaire affiches op openbare plaatsen (bushaltes, metro-ingangen) worden van jaar tot jaar talrijker.

Betekent dit dat alle middelen goed zijn en dat alles toegelaten is als het de verkoop maar bevordert?

Wat zijn de ethische normen voor de reclame in de verschillende lidstaten van de Europese Unie?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De Raad begrijpt dat het geachte parlamentslid de belangen van de Europese bevolking wil beschermen met betrekking tot de vaststelling van ethische normen voor de reclame. Ethiek in de reclame behoort evenwel tot de bevoegdheid van de lidstaten. De Raad bezit geen informatie over de normen die in de verschillende lidstaten worden toegepast.

Wat de communautaire bevoegdheid betreft, draagt de Gemeenschap met het oog op de consumentenbescherming overeenkomstig artikel 153 van het Verdrag „bij tot de bescherming van de gezondheid, de veiligheid en de economische belangen van de consumenten alsmede tot de bevordering van hun recht op voorlichting en vorming, en hun recht van vereniging om hun belangen te behartigen”.

In ieder geval kan de Raad niet optreden zonder een Commissievoorstel in die zin. Tot op heden is bij de Raad nog geen enkel voorstel ingediend.

(2003/C 222 E/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3446/02
van Olivier Dupuis (NI) aan de Raad

(6 december 2002)

Betreft: Top EU-Rusland

Tijdens de laatste top EU-Rusland die op 11 november jl. plaatsvond te Brussel, heeft de Raad niet, zoals te doen gebruikelijk is, zijn eigen diensten ingeschakeld voor de vertolking vanuit het Russisch naar de communautaire talen, van de tekst van de uitgenodigde partij, t.w. de president en de delegatie van de Russische Federatie. Vreemd genoeg verzorgden de tolken van de uitgenodigde partij de vertolking van en naar het Russisch. In het kader van deze Top heeft president Poetin tijdens de persconferentie, die georganiseerd was na afloop van de Top, duidelijk racistische en beledigende uitspraken gedaan en zelfs een bedreiging geuit aan het adres van een journalist van de EU met name toen hij de volgende woorden sprak: „Als u bereid bent radicale islamist te worden en u te laten besnijden, nodig ik u uit naar Moskou te komen. Wij zijn een multiconfessioneel land, er zijn ook specialisten op dit gebied. Ik beveel u aan deze operatie zo te laten verrichten dat er niets meer aangroeit.” Deze woorden zijn niet vertaald door de Russische tolken en zijn pas later bekend geworden in Europa nadat er in de Russische media melding van was gemaakt.

Om welke redenen heeft de Raad bij de Top EU-Rusland afgeweken van de gulden en gezonde regel die voor alle internationale betrekkingen geldt, nl. de diplomatieke traditie -zowel in de lidstaten als in de instellingen van de Unie- om de vertolking naar de talen van de uitnodigende partij te laten verzorgen door de diensten van deze partij, a fortiori bij topconferenties als bovengenoemde? Heeft de Raad formeel protest aangetekend bij de Russische autoriteiten en de AIIC (International Association of Conference Interpreters) om deze flagrante schending van de regels door de Russische tolken te veroordelen en met name de regel die voorschrijft dat tolken de volledige gesproken tekst vertalen? Welke conclusies verbindt de Raad ten slotte aan de racistische, beledigende en zelfs dreigende taal van de president van de Russische Federatie tijdens de persconferentie op 11 november jl. te Brussel?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De Raad attendeert het geachte lid erop dat de top EU-Rusland in uitzonderlijke omstandigheden heeft plaatsgevonden in het Raadsgebouw nadat het voorzitterschap pas laat het evenement van Kopenhagen naar Brussel had verplaatst.

Voor de vertolking werkt de Raad tijdens zijn zittingen gewoonlijk met uitsluitend tolken van de Gemeenschappelijke Tolken-Conferentiedienst (SCIC), teneinde de kwaliteit te garanderen. De opeenvolgende voorzittersschappen volgen normaal deze praktijk voor de organisatie van bijeenkomsten op hoog niveau, zoals bilaterale topbijeenkomsten tussen de EU en derde landen. Dit is evenwel geen onaantastbare regel, en in uitzonderlijke omstandigheden heeft het voorzitterschap bij gelegenheid, na raadpleging van de SCIC, ermee ingestemd dat de vertolking naar een andere taal door de bezoekende delegatie werd verzorgd.

Tijdens de recente top EU-Rusland werd de vertolking naar het Russisch verzorgd door de tolken van de SCIC en op verzoek van President Poetin zorgde de Russische delegatie voor de vertolking naar het Engels.

Deze tolken hebben dus de verklaring van President Poetin vertolkt tijdens de persconferentie waarmee de topbijeenkomst werd afgesloten. De Raad heeft zich bij de Russische autoriteiten noch bij de International Association of Conference Interpreters over het niveau van de vertolking tijdens de topbijeenkomst beklaagd.

Overigens ligt het niet op de weg van de Raad zich uit te spreken over verklaringen die door bezoekende staatshoofden aan de pers worden afgelegd.

(2003/C 222 E/083)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3447/02

van Bob van den Bos (ELDR) aan de Raad

(6 december 2002)

Betreft: Mensenrechtensituatie in Iran/resolutie in de Derde Commissie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Op 21 oktober 2002 vond in de Raad (Algemene Zaken en Externe Betrekkingen) een discussie plaats over de mensenrechtensituatie in Iran en de positie van de Unie terzake. Hierbij stond de vraag centraal hoe het eventueel indienen door de EU van een resolutie over Iran in de Derde Commissie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties zich verhiel tot de met Iran overeengekomen mensenrechtendialoog als onderdeel van een pakket waartoe ook onderhandelingen over een handels- en samenwerkingsovereenkomst behoren. Uiteindelijk werd besloten dat de EU dit jaar geen resolutie over Iran zal indienen in de Derde Commissie en vervolgstappen (bijv. volgend voorjaar bij de Mensenrechtencommissie in Genève) mede zal laten afhangen van het verloop van de geplande dialoog met Iran.

1. Deelt de Raad de mening dat de mensenrechtensituatie in Iran in de afgelopen tijd sterk verslechterd is?

2. Deelt de Raad de mening dat de mensenrechtendialoog van de EU met Iran niet uitsluit dat in andere fora door middel van resoluties de mensenrechtensituatie in Iran aan de orde wordt gesteld? Zo ja, waarom is dan toch besloten om in de Derde Commissie van de Algemene Vergadering van de VN geen resolutie in te dienen?
3. Wat stelt de mensenrechtendialoog eigenlijk voor als op de dag voordat een EU-delegatie Teheran (op 30 september 2002) bezoekt vijf mensen publiekelijk worden opgehangen in Teheran? Welke invloed heeft deze gebeurtenis gehad op de dialoog tussen de EU en Iran?
4. Deelt de Raad de mening dat het besluit om een resolutie in te dienen tijdens de 59ste vergadering van de VN-Mensenrechtencommissie 2003 niet moet afhangen van het verloop van de mensenrechtendialoog maar van de feitelijke mensenrechtensituatie in Iran? Zo nee, waarom niet?

Antwoord

(8 mei 2003)

1. De eerste bijeenkomst uit hoofde van de bij de Raadsconclusies van 21 oktober 2002 ingestelde mensenrechtendialoog tussen de EU en Iran, vond plaats in Teheran op 16 en 17 december 2002. De bijeenkomst bestond in een rondetafel met deelneming van actoren uit de civiele samenleving van de EU en Iran, en afzonderlijke vergaderingen van ambtenaren. De onderwerpen van de rondetafel waren discriminatie en voorkoming van foltering. Tijdens de vergaderingen van de ambtenaren kwamen die onderwerpen en alle andere vraagstukken die de EU op het stuk van de mensenrechtensituatie in Iran zorgen baren, aan de orde. De Raad heeft nog niet de gelegenheid gehad de resultaten van deze eerste bijeenkomst uit hoofde van de dialoog te evalueren of om een standpunt in te nemen over de vraag of de situatie van de mensenrechten in Iran sedert oktober 2002 werkelijk verslechterd is.

2. De Raad heeft in zijn conclusies van 21 oktober 2002 zijn principiële standpunt bevestigd dat het aangaan van een dialoog de indiening van een resolutie in de Derde Commissie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties onverlet laat. Dit beginsel is reeds verankerd in punt 9 van de in 2001 aangenomen EU-richtsnoeren inzake de mensenrechtendialoog.

De Raad heeft op 21 oktober 2002 besloten om tijdens de 57e zitting van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in oktober/november 2002 geen resolutie over de situatie van de mensenrechten in Iran in te dienen. De Raad nam op 21 oktober 2002 evenwel geen besluit over het al dan niet indienen van een resolutie over Iran tijdens volgende zittingen van de Algemene Vergadering van de VN of van de VN-Commissie voor de rechten van de mens.

3. Met de dialoog met Iran worden concrete vorderingen in de situatie van de mensenrechten op het terrein beoogd. De EU-delegatie van mensenrechtendeskundigen die Iran op 30 september en 1 oktober 2002 heeft bezocht, sprak tijdens dat bezoek bij het Iraanse ministerie van Buitenlandse Zaken haar bezorgdheid uit over de openbare terechtstellingen waarnaar in de vraag wordt verwezen.

Om na te gaan of de dialoog tot concrete vorderingen in de situatie van de mensenrechten in Iran leidt, zal de Raad de resultaten ervan regelmatig evalueren. In de benchmarks voor de evaluatie van de vooruitgang wordt verwezen naar: alle kwesties die de EU zorgen baren, onder meer de oplegging van de doodstraf.

(2003/C 222 E/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3466/02

van Eluned Morgan (PSE) aan de Commissie

(6 december 2002)

Betreft: Jumelage van steden

Hoe wil de Commissie de problemen verhelpen die aanvragers van jumelagesubsidies ondervinden door de buitensporig korte termijn tussen de subsidieaanvraag en de corresponderende uitvoeringsperiode?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(20 januari 2003)*

De Commissie hecht het grootste belang aan de jumelage van steden. Ze blijft deze jumelages steunen en haar steunverlening verbeteren.

Na raadpleging en met de goedkeuring van de nationale en regionale vertegenwoordigers van de jumelagebeweging is in november 2000 een nieuw subsidiebeheersysteem met een in verschillende fasen opgedeelde jaarlijkse oproep tot het indienen van voorstellen ingevoerd. Dat betekende een grote verandering voor het beheer van het jumelageprogramma en vergde, zoals kon worden verwacht, een aanpassingsperiode voor de begunstigden.

Het nieuwe systeem is ontworpen als een tijdelijke regeling en is door de Commissie in nauwe samenwerking met de vertegenwoordigers van de jumelagebeweging en met de Commissie cultuur van het Europees Parlement geëvalueerd. Op basis van de resultaten van de evaluatie is voor 2002 een vereenvoudigd systeem ingevoerd. De ervaringen tijdens 2002 waren bemoedigend en de begunstigden hebben blijk gegeven van hun algemene tevredenheid. De oproep tot het indienen van voorstellen voor 2003 was dan ook op continuïteit gebaseerd. De belangrijkste elementen van het huidige systeem zijn onveranderd gebleven.

Tijdens de verschillende raadplegingen hebben de vertegenwoordigers van de jumelagebeweging herhaaldelijk benadrukt dat, met het oog op de praktijk op het terrein, de tijdsperiode tussen de uiterste datum voor indiening van de voorstellen en de aanvang van de respectieve fasen van de activiteiten niet te lang mag zijn. Uit ervaring blijkt evenwel dat één van de problemen met het huidige systeem is dat de begunstigden relatief laat in kennis worden gesteld van de beschikking tot subsidieverlening van de Commissie. Daarom is deze tijdsperiode voor 2003 met een maand verlengd.

De Commissie zal intens blijven overleggen met de belanghebbenden inzake jumelage teneinde de werking van het systeem te beoordelen en te verbeteren. De kwestie van een passende tijdsperiode zal bij de voorbereiding van de oproep tot het indienen van voorstellen voor de volgende jaren opnieuw worden bekeken.

(2003/C 222 E/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3492/02**van Renzo Imbeni (PSE) aan de Raad***(9 december 2002)*

Betreft: Aanpassing van het beroep van douane-expediteur in het kader van de uitbreiding

De uitbreiding van de Europese Unie brengt de afschaffing met zich mee van de douaneformaliteiten in het handelsverkeer met de nieuwe landen die deel gaan uitmaken van de Unie. Kan de Raad mededelen of deze afschaffing geleidelijk zal plaatsvinden, zodat in het handelsverkeer met deze landen toch nog douanedomumenten gebruikt zullen worden, zoals bijvoorbeeld het T 2-formulier voor goederen die in het kader van de regeling voor douanevervoer binnen de Gemeenschap door een van de lidstaten worden vervoerd?

Indien alle douaneformaliteiten volledig worden afgeschaft, is de Raad dan voorstander van een verordening die voorziet in communautaire begeleidende maatregelen ten behoeve van de douane-expeditoren, maatregelen die specifieke en uitzonderlijke acties behelzen, als aanvulling op de maatregelen van de structuurfondsen?

Antwoord*(5 en 6 mei 2003)*

De Raad bevestigt dat de nieuwe lidstaten op de datum van hun toetreding tot de EU het acquis op douanegebied moeten hebben uitgevoerd.

Alle toetredende staten hebben zich ertoe verbonden de nodige maatregelen te treffen om het acquis betreffende deze sector tijdig voor de toetreding over te nemen en uit te voeren, en hun administratieve capaciteit daaraan aan te passen. Daarbij zal in het bijzonder de nadruk worden gelegd op doeltreffend grensbeheer, de invoering van nieuwe technologieën, het normbesef bij de douane en samenwerking tussen alle ter zake bevoegde administratieve diensten.

Elke toetredende staat dient in dit verband zelfs de nodige maatregelen te treffen, met inbegrip van maatregelen inzake herschikking van het personeelsbestand en omscholing, en de Commissie te contacteren met het oog op de financiering van initiatieven ter zake.

Het geachte parlementslid wordt verzocht eventuele vragen betreffende de praktische details aan de Commissie voor te leggen.

(2003/C 222 E/086)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3505/02
van Robert Evans (PSE) aan de Raad

(10 december 2002)

Betreft: Ngawang Sangdrol zit nog steeds gevangen

Weet de Raad dat Ngawang Sangdrol al sinds 1992 gevangen zit en slecht wordt behandeld?

Zij is veroordeeld omdat zij op vreedzame wijze opkwam voor haar recht op vrije meningsuiting.

Heeft de Raad stappen genomen om verbetering te brengen in de omstandigheden waaronder zij gevangen wordt gehouden en haar uiteindelijk vrij te krijgen?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

Op 18 oktober 2002 hebben de Chinese autoriteiten de EU ervan in kennis gesteld dat Ngawang Sangdrol een dag eerder wegens goed gedrag vervroegd was vrijgelaten uit gevangenis nummer één van de autonome regio Tibet. Tevens wezen zij erop dat de beslissing van de rechter om haar wegens goed gedrag voorwaardelijk vrij te laten, was beïnvloed door het feit dat zij vóór de leeftijd van 18 jaar was veroordeeld.

Vóór haar invrijheidstelling had de EU herhaaldelijk de situatie van Ngawang Sangdrol bij de Chinese autoriteiten aangekaart en haar onmiddellijke vrijlating geëist.

(2003/C 222 E/087)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3506/02
van Robert Evans (PSE) aan de Raad

(10 december 2002)

Betreft: Siham Qandah en hoe zij in Jordanië wordt behandeld

Weet de Raad hoe het gaat met Siham Qandah in Jordanië? Kiezers uit mijn kiesdistrict hebben met mij contact opgenomen omdat zij zich zorgen maken over berichten dat zij met haar kinderen noodgedwongen heeft moeten onderduiken. Zij is namelijk bang dat de kinderen haar zullen worden afgenomen nadat haar de voogdij is ontnomen omdat zij de kinderen een christelijke opvoeding geeft.

Kan de Raad deze zaak aankaarten bij de Jordaanse autoriteiten en naar een oplossing voor deze pijnlijke situatie zoeken?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De Raad is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid vermelde feiten. Niettemin heeft hij er tijdens de vergaderingen die in het kader van de associatieovereenkomst met Jordanië worden gehouden steeds op gewezen dat de betrekkingen met Jordanië gebaseerd zijn op de gemeenschappelijke eerbiediging van de democratische beginselen en de fundamentele mensenrechten, die krachtens artikel 2 een essentieel onderdeel van de overeenkomst vormt. Vrijheid van godsdienst is een van deze te eerbiedigen fundamentele vrijheden.

(2003/C 222 E/088)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3507/02
van Giacomo Santini (PPE-DE) aan de Raad
(10 december 2002)

Betreft: Vogelpestepidemie in Italië

Er woedt momenteel in de provincies Verona, Mantova en Brescia een vogelpestepidemie die wordt veroorzaakt door een laag pathogeen H7N3-virus. Tot nu toe is bijna uitsluitend de kalkoenfokkerij getroffen. Om de ziekte in te dijken zijn de Italiaanse autoriteiten van plan de EU om toestemming te vragen om in de risicogebieden de kwetsbare soorten in te enten.

Vaccinatie zou echter met zich meebrengen dat de pluimveeproducten uit de betrokken zones niet meer naar de lidstaten uitgevoerd mogen worden. De drie getroffen provincies leveren zo'n 80 % van alle Italiaanse kalkoenen en ongeveer 20 % van de totale productie wordt uitgevoerd.

De gevolgen van een eventueel uitvoerverbod zijn dan ook duidelijk:

- een daling met ongeveer 20 % van de productie van kalkoenen;
- de invoer van vlees uit derde landen (Brazilië en Thailand);
- het verlies van de Duitse markt;
- het zoveel mogelijk reduceren van de vaccinatiezone, met als gevolg het voortwoekeren van de ziekte en een mogelijke modificatie van het virus, van laag naar hoog pathogeen.

Kan de Raad mij meedelen:

1. Of de bedrijven in het gebied in kwestie toestemming tot dringende vaccinatie kunnen krijgen zonder echter de mogelijkheid te verliezen om uit te voeren naar de andere lidstaten? Wij weten dat deze mogelijkheid bestond naar aanleiding van de vorige vogelpestepidemie in 2000, toen de zogenaamde DIVA-test werd ingevoerd om de positieve — want gevaccineerde — dieren te onderscheiden van de positieve — want zieke — dieren.
2. Bestaat de mogelijkheid om in een uitgebreid gebied te vaccineren met een heteroloog vaccin (H7 N1) en toch te kunnen doorgaan met de uitvoer, met de absolute zekerheid dat het vlees van de uitgevoerde dieren absoluut vrij is van het virus omdat de dieren voor de slacht gezond waren?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De Raad volgt altijd met grote bezorgdheid het ontstaan en het verloop van epidemieën, zoals de op dit ogenblik in Italië woedende epidemie van aviaire influenza, waarnaar het geachte parlementslid verwijst.

De Raad heeft Richtlijn 92/40/EEG tot vaststelling van communautaire maatregelen voor de bestrijding van deze ziekte aangenomen.

De Raad meende, bij de aanneming van Richtlijn 92/40/EEG, dat de aanpak van een dergelijke epidemie in de eerste plaats moest vallen onder de bevoegdheid van de autoriteiten voor veterinaire gezondheid van de lidstaten, die strengere maatregelen zouden kunnen toepassen, maar dat aan de Commissie moest worden opgedragen om deze maatregelen te beoordelen en, eventueel, specifieke uitvoeringsbepalingen vast te stellen en deze, overeenkomstig artikel 21 van de genoemde richtlijn, voor te leggen aan het Permanent Comité voor de voedselketen en de diergezondheid.

Met name de beoordeling van de vaccins en van de diagnostische methoden, alsook de versoepeling van de handelsbeperkingen, waarop het geachte parlementslid doelt, behoren tot de bevoegdheid van de Commissie, die de nodige besluiten ter zake aanneemt.

De Raad verzoekt het geachte parlementslid dan ook zijn vraag rechtstreeks aan de bevoegde autoriteiten te stellen.

(2003/C 222 E/089)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3510/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(10 december 2002)

Betreft: Het verschil tussen nationaal en Europees luchtvaartbeleid voor het totstandkomen van „open skies” en verdringing van luchtvaartmaatschappijen door nieuwkomers

1. Kan de Commissie bevestigen dat van de huidige 15 lidstaten alleen Spanje, Griekenland en Ierland niet zijn betrokken bij ongewenste bilaterale luchtvaartovereenkomsten? Welke van de 12 in 2004 en 2007 toe te laten kandidaat-lidstaten hebben inmiddels eveneens een vergelijkbare overeenkomst gesloten met de Verenigde Staten of overwegen dat alsnog te doen voorafgaand aan hun toetreding tot de EU?
2. Herinnert de Commissie zich haar antwoord op schriftelijke vraag E-2839/00 ⁽¹⁾, waarin niet alleen staat dat inbreukprocedures zijn of worden gestart tegen 10 lidstaten die na juni 1992 bilaterale overeenkomsten met de Verenigde Staten hebben gesloten, maar ook dat afzonderlijke overeenkomsten van EU-lidstaten met betrekking tot „open skies” effectieve onderhandelingen verhinderen en dat zij bij de Raad een voorstel heeft ingediend om een gemeenschappelijk transatlantisch luchtvaartgebied (TCAA) tussen de Europese Economische Ruimte (EER) en de Verenigde Staten tot stand te brengen?
3. Gaat het de Commissie vooral om het op grond van art. 10 van het Verdrag scherper vastleggen van de verdeling van de bevoegdheden tussen de EU en haar lidstaten, of meer om een verandering van het luchtvaartbeleid? In hoeverre verandert er werkelijk iets vanaf het ogenblik dat de thans bestaande bilaterale overeenkomsten van de lidstaten met de VS worden ontbonden?
4. Streeft de Commissie ernaar dat de sinds 1987 gefaseerd doorgevoerde liberalisering binnen de EU, die ertoe leidt dat elke maatschappij met een geldig Air Operators Certificate binnen de EU het recht kan opeisen om op elke willekeurige route te vliegen, wordt uitgebreid tot het gezamenlijke grondgebied van EU en VS, wat dan in feite zou neerkomen op verdere versterking van het reeds door de meeste lidstaten gestarte systeem van „open skies”, dat uiteindelijk niemand beschermt tegen moordende concurrentie?
5. Wat zullen de gevolgen zijn van het door de Commissie voorgestane beleid voor de toekomstige verhouding tussen de reeds langdurig bestaande nationale luchtvaartmaatschappijen en de nieuw opgekomen prijsvechters?

⁽¹⁾ PB C 136 E van 8.5.2001, blz. 106.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(31 januari 2003)

1. De arresten van het Hof van Justitie in de zogenoemde „open skies”-zaken hebben specifiek betrekking op acht lidstaten. De vaststellingen van het Hof dat bepaalde elementen van bilaterale luchtvaartovereenkomsten in tegenspraak zijn met het Gemeenschapsrecht zijn echter belangrijk voor praktisch iedere dergelijke overeenkomst waarbij een lidstaat partij is, of het nu „open skies”-overeenkomsten zijn of niet. Daarom zijn de bevindingen van het Hof voor alle lidstaten belangrijk. Het merendeel van de toetredende landen heeft „open skies”-overeenkomsten gesloten met de Verenigde Staten.
2. De Commissie heeft inderdaad bij de Raad voorstellen ingediend inzake onderhandelingen over een overeenkomst tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten om een transatlantisch luchtvaartgebied (TCAA) tot stand te brengen. Deze overeenkomst zal, na ondertekening, ook van toepassing zijn voor de nieuwe lidstaten, zodra deze zijn toegetreden.
3. De TCAA heeft tot doel verder te gaan dan de huidige „open skies”-overeenkomsten en een eind te maken aan de versnippering van de Europese markt wegens de bestaande bilaterale overeenkomsten en moet een grotere operationele en financiële flexibiliteit voor de communautaire luchtvaartmaatschappijen creëren.
4. Het huidige regelgevend kader beperkt de mogelijkheid van de communautaire luchtvaartmaatschappijen om efficiënt te kunnen concurreren met hun Amerikaanse tegenhangers, ondanks de totstandkoming van een open gemeenschappelijke markt voor de luchtvaart binnen de Gemeenschap. In de nieuwe door de Commissie beoogde situatie, zullen de luchtvaartmaatschappijen van beide partijen dezelfde mogelijkheden hebben om binnen de grenzen van een strikte toepassing van de veiligheids-, milieu- en mededingingsmaatregelen, met elkaar te concurreren.

5. Het beleid dat door de Commissie beoogd wordt, zal bijdragen tot en wordt gesteund door zowel prijsvechters als traditionele luchtvaartmaatschappijen. Hun relatie zal bepaald worden door commerciële en operationele overwegingen en niet zozeer door de beperkingen in de bilaterale luchtvaartovereenkomsten.

(2003/C 222 E/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3520/02

van Ursula Schleicher (PPE-DE) aan de Raad

(10 december 2002)

Betreft: Statuut en financiering van Europese politieke partijen

Sedert het door het Europees Parlement op 17 mei 2001 uitgebrachte advies wordt in de Raad van ministers zonder resultaat beraadslaagd over de verordening van de Raad betreffende het Statuut en de financiering van Europese politieke partijen. Op grond van de kritiek van de Europese Rekenkamer was deze verordening bedoeld als overgangsregeling, met invoering van een eigen rechtsgrondslag, tot inwerkingtreding van de verdragswijziging als gevolg van het Verdrag van Nice.

Een eventueel nieuw voorstel van de EU-Commissie op basis van de rechtsgrondslag van het Verdrag van Nice zal door het Europees Parlement in het kader van de medebeslissingsprocedure worden behandeld. Wat denkt de Raad te ondernemen om voor deze overgangsperiode een solide regeling te vinden die ook de kritiek van de Europese Rekenkamer doorstaat?

Antwoord

(13 mei 2003)

Het Verdrag van Nice, dat een nieuwe rechtsgrondslag creëert voor de verordening waarop de vraag betrekking heeft, is op 1 februari 2003 in werking getreden. Er is dus niet langer sprake van een overgangsperiode in de zin van de vraag van het geachte parlamentslid.

(2003/C 222 E/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3526/02

van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(10 december 2002)

Betreft: Reisverbod voor Sadri Chiari

Sinds begin oktober van dit jaar heeft mevrouw Radhia Nasrawi, advocaat bij de balie van Tunis, al tweemaal een bezoek gebracht aan de deken van de onderzoeksrechters in de hoop om uitleg te krijgen over de gerechtelijke vervolging van feiten die teruggaan tot maart 1997 en maart 2000, ten laste van haar cliënt, de kunstschilder Sadri Chiari, die lid is van de RAID (Attac Tunesië) en de Nationale Raad voor de vrijheden in Tunesië (CNLT). Zoals bij vroegere gelegenheden heeft mr. Nasrawi geen antwoord kunnen krijgen. Toch zijn het die zogenaamde zaken waar het Ministerie van Binnenlandse Zaken zich op beroept wanneer het op 16 juni 2001, een jaar na de aanvraag tot hernieuwing, Sadri Chiari, zijn paspoort teruggeeft, ter verantwoording van het verbod om het Tunesisch grondgebied te verlaten, dat tegen hem uitgevaardigd was. Chiari is sindsdien al zesmaal naar de luchthaven van Tunis-Carthago gegaan, en telkens opnieuw verhindert men hem om te vertrekken.

Is de Commissie op de hoogte van het reisverbod voor Sadri Chiari? Vindt ze niet dat de weigering van de gerechtelijke autoriteiten om ook maar de minste uitleg te geven over de zaken die het reisverbod verantwoorden, en de herhaalde weigering om Sadri Chiari vrij te laten reizen, een zoveelste uiting van de positionele willekeur vormen die in Tunesië heerst, en een nieuw voorbeeld van de minachting van de Tunesische autoriteiten voor de onafhankelijkheid van de justitie, de geldende wetten en de internationale overeenkomsten die door Tunesië geratificeerd zijn? Welke initiatieven neemt ze of denkt ze te nemen om ervoor te zorgen, aan de hand van de partnerschapsovereenkomst tussen Tunesië en de Europese Unie, dat er van Tunesische kant een einde aan de vervolging van Sadri Chiari komt, en meer in het algemeen dat artikel 2 van de overeenkomst volledig in acht genomen wordt?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(17 januari 2003)*

De Commissie is ervan op de hoogte dat de heer Khiari het grondgebied van Tunis niet mag verlaten en weet dat hij zich naar Frankrijk wil begeven om zijn doctorale proefschrift te verdedigen. De Commissie is echter niet op de hoogte van de exacte reden voor dit verbod noch de rechtsgrond waarop de Tunesische autoriteiten zich baseren.

De Commissie zal echter eerst over meer volledige informatie moeten beschikken om de argumenten van Tunesische zijde op hun waarde kunnen beoordelen en na te gaan of zij stroken met de Associatieovereenkomst.

De Commissie zal gebruik maken van alle kanalen waarover zij de beschikking heeft, met name de politieke dialoog die gecoördineerd wordt door het voorzitterschap van de Unie om specifieke gevallen waarin de mensenrechten worden geschonden onder de aandacht te brengen bij de Tunesische autoriteiten.

De Commissie zou overigens graag zien dat het geachte parlementslid haar informeert over het resultaat van eventuele aanvullende stappen die hij zou nemen in het kader van de interparlementaire dialoog met Tunesië.

*(2003/C 222 E/092)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3527/02****van Ian Hudghton (Verts/ALE) aan de Commissie***(3 december 2002)*

Betreft: Het Nationaal Park Biebrza, Polen

De vraag aan de Commissie luidt welke aandacht is geschonken aan de gevolgen voor het milieu van de aanleg van de snelweg van Helsinki naar Warschau (de Via Baltica) door het Nationaal Park Biebrza in Noordoost-Polen en welke risico's hieraan verbonden zijn voor het unieke ecosysteem van dit gebied. In hoeverre is de Commissie betrokken bij het vaststellen van het voorgestelde traject voor deze belangrijke verbindingsweg en bij het besluit om de oorspronkelijke plannen waarbij de route ten westen van het Nationaal Park zou lopen, alsnog te wijzigen. Tenslotte: hoe kan de Commissie de teloorgang van flora en fauna in het Nationaal Park rijmen met de verplichting die de EU is aangegaan om natuurlijke habitats in stand te houden en met de noodzaak dat Polen als kandidaatlid zich houdt aan deze wetgeving?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(8 januari 2003)*

De Commissie stelt zich op het standpunt dat alle kandidaat-lidstaten zich al in de fase voorafgaand aan de toetreding moeten houden aan de bepalingen van de milieuwetgeving van de Gemeenschap, zoals Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (de milieueffectbeoordelingsrichtlijn (MEB-richtlijn)) ⁽¹⁾, Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (habitatrichtlijn) ⁽²⁾ en Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand (vogelrichtlijn) ⁽³⁾. Dit is met name van belang voor grootschalige investeringen in infrastructuur zoals de Via Baltica.

De Commissie heeft begrepen dat de regionale autoriteiten van Podlaskie recentelijk een besluit hebben genomen over het tracé van de Via Baltica (TINA-corridor nr. 1) in Noordoost-Polen. Deze tracékeuze voor de Via Baltica zou gevolgen hebben voor het nationaal park Biebrza.

Volgens de MEB-richtlijn valt de aanleg van autowegen ⁽⁴⁾ onder bijlage I, punt 7 b). In dit geval is artikel 4, lid 1, van toepassing, waarin is bepaald dat in bijlage I bedoelde projecten aan een beoordeling moeten worden onderworpen overeenkomstig de procedures van de artikelen 5 tot en met 10. Daarom moet er een verplichte MEB worden uitgevoerd.

Het nationaal park Biebrza is duidelijk van grote betekenis voor de natuur. Bovendien is het meer dan waarschijnlijk dat dit park als Natura 2000-gebied zal worden aangewezen. Dit impliceert dat er strikte instandhoudingsvoorschriften zullen gelden. Volgens artikel 6 van de habitatrichtlijn moet er voor

investeringen die vermoedelijk significante gevolgen voor een Natura 2000-gebied zullen hebben, een effectbeoordeling plaatsvinden. Als er negatieve gevolgen zijn, mag de investering alleen worden toegestaan als alternatieve oplossingen ontbreken of om dwingende redenen van groot openbaar belang.

De Commissie heeft de Poolse autoriteiten schriftelijk hierop gewezen en gevraagd te bevestigen dat de voorschriften van artikel 6 van de habitatrichtlijn in deze kwestie zijn nageleefd. De Poolse autoriteiten hebben verklaard dat de twee betrokken gemeenten een prognose van de milieueffecten hebben gemaakt. Een ruimtelijke-orderingsbesluit om het tracé van de weg vast te leggen, is nog niet genomen. Zij hebben de Commissie toegezegd haar op de hoogte te houden van nieuwe ontwikkelingen.

De Commissie benadrukt dat er in het kader van PHARE of ISPA geen financiering plaatsvindt van de aanleg van de Via Baltica door het nationaal park Biebrza in Polen. Ook is er geen voorstel voor een dergelijk project in het kader van ISPA of PHARE in behandeling genomen. In gevallen waarin het om de financiering van grote infrastructuurprojecten nog voor de toetreding gaat, worden „soortgelijke normen” gehanteerd als op grond van de milieuwetgeving van de Gemeenschap voordat de Commissie steun verleent aan de kandidaat-lidstaten. Dit houdt ook in dat de MEB-richtlijn wordt toegepast. Bovendien moet de kandidaat-lidstaat nagaan of vanuit milieuoogpunt kwetsbare gebieden in de toekomst eventueel onder de bescherming van de habitat- of de vogelrichtlijn komen te vallen.

(¹) PB L 73 van 14.3.1997.

(²) PB L 206 van 22.7.1992.

(³) PB L 103 van 25.4.1979.

(⁴) Onder autoweg verstaat men een weg die beantwoordt aan de definitie van de Europese overeenkomst inzake internationale hoofdverkeerswegen van 15 november 1975.

(2003/C 222 E/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3528/02
van Amalia Sartori (PPE-DE) aan de Raad
(10 december 2002)

Betreft: Onrechtstreekse steun aan de regering van Birma

De multinational British American Tobacco, die op de tabaksmarkt actief is en zijn hoofdkantoor in Londen heeft, is één van de belangrijkste Britse investeerders in Birma (Myanmar). Het bedrijf heeft de leiding over Rothmans, dat op zijn beurt in een 40/60 % joint venture met Economic Holding Myanmar vormt. Laatstgenoemde maatschappij is in handen van de militaire regering, waarvan helaas bekend is dat zij de mensenrechten voortdurend schendt. Birma leeft namelijk sinds 1962 onder een militaire dictatuur die verantwoordelijk is voor foltering, mishandelingen, opsluiting, dwangarbeid en ontelbare moorden op mannen, vrouwen en kinderen.

Birma is bovendien het land met de meeste kindsoldaten ter wereld.

British American Tobacco is medeplichtig aan deze dictatuur, aangezien zijn investeringen het regime versterken en ertoe bijdragen dat de huidige regering aan de macht blijft.

Wat is de Raad van plan te ondernemen in het licht van deze financiële steun aan een regime dat wereldwijd berucht is voor zijn misdaden tegen de mensheid, waarbij een lidstaat en dus de hele Unie betrokken is?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

1. De Raad heeft sinds 1996 een aantal gemeenschappelijke standpunten over Birma vastgesteld. Het gaat met name om gemeenschappelijk standpunt 96/635/GBVB van 28 oktober 1996 (¹), verlengd en gewijzigd bij gemeenschappelijk standpunt 2000/346/GBVB van 26 april 2000 (²) en bij gemeenschappelijk standpunt 2002/831/GBVB van 21 oktober 2002 (³).

Het thans geldend gemeenschappelijk standpunt 2002/831/GBVB, door de Raad vastgesteld op 21 oktober 2002, voorziet in een aantal gerichte sancties tegen het regime in Birma, zoals een visumverbod en bevrozing van tegoeden ten aanzien van de huidige en voormalige leden van de regering van Birma, leden van de Raad voor vrede en ontwikkeling, voormalige leden van de SLORC, en hoge militairen.

2. De Raad heeft echter geen standpunt ingenomen over eventuele investeringen door Europese ondernemingen in Birma en evenmin heeft hij de specifieke kwestie van B.A.T/Rothman's joint venture met Economic Holding Myanmar besproken.

⁽¹⁾ PB L 287 van 8.11.1996, blz. 1-2.

⁽²⁾ PB L 122 van 24.5.2000, blz. 1-5.

⁽³⁾ PB L 285 van 23.10.2002, blz. 7-11.

(2003/C 222 E/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3530/02

van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(10 december 2002)

Betreft: Concurrentie tussen grote havens met een gemeenschappelijk achterland en verspilling van overheidsgeld om die concurrentie te winnen

1. Herinnert de Commissie in huidige samenstelling zich de discussie van haar voorganger met het Europees Parlement over de noodzaak om de concurrentie tussen de zeehavens te reguleren, welke discussie uiteindelijk niet heeft geleid tot daarop toegespitte voorstellen in haar in eerste lezing op 14 november 2001 door het Europees Parlement behandelde voorstel inzake een richtlijn met betrekking tot de toegang tot de markt van havendiensten die is gericht op het bevorderen van concurrentie binnen de zeehavens?

2. Is het de Commissie bekend dat het probleem van de concurrentie vooral betrekking heeft op de havens aan de oostzijde van de Noordzee die alle tezamen min of meer hetzelfde dichtbevolkte achterland bedienen, te weten de in vier afzonderlijke lidstaten gelegen havens van Hamburg, Bremen, Amsterdam, Rotterdam, Antwerpen, Zeebrugge en Duinkerken, en die als gevolg daarvan elk afzonderlijk de strijd voeren om dezelfde ladingpakketten in plaats van te streven naar taakverdeling?

3. Is het de Commissie tevens bekend dat de concurrentie tussen de in vraag 2 bedoelde havensteden in de loop der jaren heeft geleid tot het elkaar overbieden met overheidsinvesteringen, tot het scheppen van overcapaciteit in verhouding tot de ontwikkeling van de omvang van het scheepvaartverkeer, tot het voortdurend streven naar een lager tarief dan dat van de nabije concurrentie, tot het zo veel mogelijk ondoorzichtig maken van de eigen financiële inzet en tot spionage bij de concurrentie?

4. Herinnert de Commissie zich hoe moeilijk het was om binnen de EU te komen tot een gemeenschappelijk systeem voor inzameling van scheepsafval en ladingresiduen dat zowel van toepassing is voor de Noordzee en de Oostzee als voor de Middellandse Zee? Erkent zij dat er grote verschillen bestaan tussen de kleine gespreid liggende havens met een beperkte invloedssfeer, zoals in vele gevallen rond de Middellandse Zee, en grote in elkaars invloedssfeer gelegen havens in het dichtbevolkte Noordzeegebied? Is voor die onder sterk verschillende omstandigheden functionerende havens wel een gemeenschappelijke soort bedrijfsvoering op te leggen in het verband van de EU, of ziet de Commissie reden om de nadruk te leggen op het tot stand komen van kleinschaliger regelingen voor havens die elkaars werk in sterke mate beïnvloeden?

5. Accepteert de Commissie dat het voor de concurrentie tussen havens niets uitmaakt of er wel of geen EU bestaat? Of streeft zij buiten de voorgestelde richtlijn om naar een afzonderlijke oplossing voor dit probleem? Leidt dit tot voorstellen voor regelgeving en is de door haar toegezegde notitie bedoeld als voorbereiding daarvan?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(12 februari 2003)

1. en 5. De Commissie herinnert zich alle eerdere discussies over een Europees havenbeleid. Zij wil het geachte parlementslicid erop wijzen dat de voorschriften van het Verdrag inzake staatssteun op havens van

toepassing zijn. De essentie van deze voorschriften is uiteengezet in de mededeling van de Commissie aan het Parlement en de Raad „De verbetering van de kwaliteit van de dienstverlening in zeehavens: van cruciaal belang voor het vervoer in Europa”⁽¹⁾ van 13 februari 2001. Op verzoek van het Parlement en de Raad werd deze instellingen een meer gedetailleerd document ter beschikking gesteld om de huidige discussie over de richtlijn inzake havendiensten te vergemakkelijken.

2. t/m 4. De Commissie is op de hoogte van het feit dat er, met name sinds de voltooiing van de interne markt, een intense havenconcurrentie is. Dit is zeker het geval in Noordwest-Europa, waar de havens vooral het achterland bedienen, alhoewel de concurrentie tussen havens in geen geval daartoe beperkt blijft.

De Commissie is op de hoogte van het feit dat openbare en particuliere instanties de voorbije jaren in Noordwest-Europese havens belangrijke investeringen hebben gedaan en dat nog steeds doen. Er is geen aanwijzing dat deze investeringen tot aanzienlijke overcapaciteit hebben geleid. Er zijn intengendeel aanwijzingen dat er over het algemeen een evenwicht is gevonden tussen capaciteitsvraag en -aanbod.

Openbare investeringen kunnen worden gedaan, op voorwaarde dat de voorschriften van het EG-Verdrag worden nagekomen. De Commissie zal, zoals ze dat in het verleden ook heeft gedaan, klachten opvolgen om na te gaan of de voorschriften zijn nageleefd. De Commissie gelooft echter niet dat een operationele beheersinstantie op communautair niveau moet worden opgericht om ladingen en activiteiten te verdelen tussen havens, en de havens van Noordwest-Europa in het bijzonder, omdat het weinig waarschijnlijk is dat een dergelijke instantie de commerciële activiteiten van havens en hun klanten op een adequate manier kan vervangen.

Het communautair initiatief Interreg III voor de periode 2000-2006, in het kader van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (ERDF), kan bijdragen tot het stimuleren van de samenwerking tussen havens met het oog op een meer evenwichtige en duurzame ontwikkeling van het zeevervoer in Europa. In het kader van bepaalde programma's, zoals „Noordzeegebied”, „Oostzeegebied”, „Noordwest-Europa”, „Atlantisch gebied” of „westelijke Middellandse Zee” kunnen nationale, regionale of lokale autoriteiten en andere instanties de kwesties aanpakken die onder punt 4 zijn vermeld en samenwerken bij de behandeling van onderwerpen als zeevervoer en samenwerking tussen havens. Meer informatie is te vinden op http://europa.eu.int/comm/regional_policy/interreg3.

⁽¹⁾ COM(2001) 35 def.

(2003/C 222 E/095)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3557/02

van Marie Isler Béguin (Verts/ALE) aan de Raad

(12 december 2002)

Betreft: Oprichting Europese Bank voor preventie en herstel van milieuschade

De afgelopen 10 jaar sinds de ineenstorting van het Oostblok in Europa had de EU als een van haar prioriteiten de tenuitvoerlegging en de follow-up van de economische en industriële overgang van de Oost-Europese landen, in antwoord op hun spoedige kandidaatstelling voor opnemings in de EU en ter voorbereiding op deze toetredingen. Met het oog hierop en met de uitdagingen die deze omschakeling op een West-Europees niveau met zich meebracht, had de EU een ad-hocbank opgericht: de Europese Bank voor Wederopbouw en Ontwikkeling.

Het overgangsproces is van beslissend belang geweest voor elk van de kandidaat-landen, in de vorm van garanties, financieringen en strategieën die werden gewaarborgd door de EBWO. Het feit dat de EU momenteel een definitieve datum heeft vastgesteld voor de toetredingen, bewijst hoe ver dit proces is gevorderd en maakt tegelijkertijd ruimte voor nieuwe, even dringende prioriteiten.

De gevolgen van recente natuurrampen tonen duidelijk aan dat het milieu een minstens zo grote uitdaging vormt als de overgang van de communistische economieën naar een West-Europees model. De gevolgen van de verstoringen van de ecosystemen, alsmede de klimatologische, meteorologische en mariene gevolgen, waar het Europees continent momenteel nadrukkelijk mee wordt geconfronteerd, heeft een immense financiële impact. De rekening van deze milieuschade, die is opgetreden en ook in de toekomst nog zal gaan optreden, en die is toe te schrijven aan tientallen jaren van productiewijzen en een levenswijze waarin absoluut geen aandacht werd geschonken aan het milieu, is onlangs in het VN-milieuprogramma (PNUE) geraamd op ongeveer 150 miljard dollar per jaar.

Acht de Raad deze feiten en cijfers geen overtuigend bewijs voor de noodzaak — in termen van uitdagingen en risico's en dus in termen van middelen en inspanningen — van een communautair beleid dat erop is gericht acties te ontwikkelen die daadwerkelijk de problemen te lijf gaan en voorzien in de ontwikkeling van een milieuscenario?

Is de Raad niet van oordeel dat de coördinatie en het beheer van de herstructurering van het milieubeleid, en het beperken van deze milieucrisis, één gecentraliseerde gesprekspartner en acteur noodzakelijk maken, naar het voorbeeld van de EBWO?

Zou het niet de verantwoordelijkheid van de Raad zijn om in een dergelijke context een Europese bank op te richten voor preventie en herstel van milieuschade, die tot taak krijgt te controleren, te informeren en op te voeden en de ecologische overgang van vandaag en morgen te bevorderen?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De Raad heeft van de Commissie geen voorstel in die zin ontvangen. De door het geachte parlementslid aan de orde gestelde kwestie is derhalve niet door de Raad behandeld.

De Raad heeft echter bij Verordening (EG) nr. 2012/2002 van 11 november 2002⁽¹⁾ het Solidariteitsfonds van de Europese Unie opgericht, dat hoofdzakelijk bedoeld is om een gedeelte van de overheidsuitgaven te dekken van een lidstaat of een staat die in 2004 lidstaat zal worden indien deze getroffen wordt door een grote natuurramp, om er zo spoedig mogelijk toe bij te dragen dat in alle rampgebieden weer normale levensomstandigheden heersen.

Op het Fonds kan een beroep worden gedaan voor elke ramp die schade veroorzaakt die wordt geschat op hetzij meer dan 3 miljard EUR in prijzen van 2002, hetzij meer dan 0,6 % van het bruto nationaal inkomen van de betrokken staat. Een regio die is getroffen door een buitengewone ramp (vooral een natuurramp) welke het grootste deel van de bevolking treft en ernstige en langdurige gevolgen voor de levensomstandigheden en de macro-economische stabiliteit van die regio heeft, kan evenwel in uitzonderlijke gevallen ook steun uit het Fonds krijgen indien niet aan bovengenoemde kwantitatieve criteria is voldaan. Het bedrag van de steun uit hoofde van deze maatregel is beperkt tot 7,5 % van het jaarbedrag aan begrotingsmiddelen waarover het Fonds kan beschikken, te weten: 1 miljard euro.

De steun van het Fonds moet, als additioneel instrument, een aanvulling blijven op de inspanningen van de door de ramp getroffen staat. Het Fonds is niet bedoeld ter vervanging van bestaande economische en sociale cohesieinstrumenten waarmee maatregelen op het gebied van risicopreventie en het herstel van beschadigde infrastructuur kunnen worden gefinancierd, of om derde partijen te ontslaan van hun verantwoordelijkheid dan wel om schadeloosstelling te financieren ingeval van niet-verzekerbare risico's.

De Raad wacht tot slot ook nog op de voorstellen die de Commissie heeft aangekondigd in het kader van haar wetgevings- en werkprogramma voor 2003 en waarmee wordt beoogd duurzame ontwikkeling te bevorderen en de sociaal-economische samenhang te versterken, door evenwichtige antwoorden te bieden op milieuproblemen en sociaal-economische problemen, door middel van de uitvoering van de communautaire strategie voor duurzame ontwikkeling.

⁽¹⁾ PB L 311 van 14.11.2002, blz. 3.

(2003/C 222 E/096)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3563/02 van Brice Hortefeux (PPE-DE) aan de Raad

(12 december 2002)

Betreft: Veiligheid op zee

Drie jaar na het ongeluk met de Erica is nu het treurige einde van de zo ongelukkig gedoopte „Prestige” aanleiding voor heropening van de discussie over de milieuverantwoordelijkheid van olievervoerders.

Volgens het voorzorgsbeginsel zouden schepen die niet beantwoorden aan de veiligheidsnormen, naar sloopwerven gestuurd moeten worden in plaats van de open zee op. De keuze van de reders wordt echter uitsluitend ingegeven door winstbejag. Momenteel is het helaas zo dat het meest vervuilende raffinaderijafval wordt vervoerd door de minst betrouwbare (en dus de goedkoopste) schepen.

Na de schipbreuk van de Erica en op instigatie van Frankrijk hebben de Europese autoriteiten gereageerd en heeft het Europees Parlement een pakket maatregelen goedgekeurd dat moet leiden tot wetgeving die dwingender is ten opzichte van classeringsmaatschappijen en reders. In deze regelgeving is voorzien dat alle olietankers met een enkelvoudige scheepswand uiterlijk 2015 uit de vaart moeten zijn genomen.

Wat doen wij echter in afwachting hiervan? Tien dagen na de schipbreuk van de Prestige is een tanker van hetzelfde type, de Byzantio (dezelfde leeftijd, dezelfde structuur, dezelfde lading, dezelfde bevrachter, namelijk de bevrachter die drie jaar geleden de Erica had gehuurd van Total Fina Elf) op weg naar de Franse en Spaanse kusten ...

Is de Raad, enkele dagen voor het begin van de eerste bestuursraad van het geheel nieuwe Europees Agentschap voor veiligheid op zee, van plan om, tegen de achtergrond van deze zeer verontrustende situatie, nieuwe noodmaatregelen te treffen die op 5 en 6 december op de komende Raad van Europese ministers van Vervoer zouden kunnen worden goedgekeurd?

(2003/C 222 E/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3581/02

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(13 december 2002)

Betreft: Beslissingen van de Spaanse premier en de Franse president betreffende de afbakening van gescheiden zeecorridors voor schepen zoals de Prestige

Welk besluit heeft de Raad genomen of zal de Raad nemen ten aanzien van de beslissingen die de Spaanse premier en de Franse president naar verluidt hebben genomen met betrekking tot de afbakening van gescheiden zeecorridors voor schepen zoals de Prestige? Welke praktische gevolgen zullen deze beslissingen hebben voor de schade die dergelijke rampen in de kustgebieden aanrichten?

(2003/C 222 E/098)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3582/02

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(13 december 2002)

Betreft: Uitvoeringsniveau van de wetgevingspakketten „Erika” in de lidstaten van de Europese Unie

In hoeverre worden de wetgevingspakketten „Erika” toegepast door de lidstaten van de EU? Welke landen hebben op een bepaald moment verhinderd dat er een overeenkomst werd bereikt om de in deze wetgeving vervatte maatregelen vervroegd toe te passen? Welke argumenten voerden zij aan om een dergelijk standpunt te rechtvaardigen?

(2003/C 222 E/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3583/02

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(13 december 2002)

Betreft: Evaluatie van de economische kosten van de ramp met de Exxon Valdez voor de kust van Alaska en voorzieningen betreffende de ramp met de Prestige voor de kust van Galicië

De economische kosten van de ramp met de Exxon Valdez voor de kust van Alaska werden, overeenkomstig de door de VS van de onderneming Exxon geëiste schadevergoeding, vastgesteld op 1 miljard dollar voor schade aan het natuurlijk erfgoed en nog eens 2 miljard dollar voor opruiming en andere noodzakelijke activiteiten. Welk bedrag stelt de Raad in het vooruitzicht voor Galicië gelet op het feit dat de ramp met de Prestige voor de Galicische kust ernstigere gevolgen heeft dan die met de Exxon Valdez?

(2003/C 222 E/100)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3584/02
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(13 december 2002)

Betreft: Wetgevingspakketten „Erika” en de „Oil Pollution Act” van 1990 in de Verenigde Staten

Waarom heeft de Raad — na de ramp met de olietanker Erika en voordat de kust van Galicië getroffen werd door een reeks ongevallen met schepen zoals de Polycomander, de Aegean Sea, de Urquiola en de Casón — in de initiatieven van de wetgevingspakketten „Erika” geen strikte maatregelen voor financiële aansprakelijkheid en veiligheidsgaranties opgenomen zoals die welke in de in 1990 door de VS aangenomen „Oil Pollution Act” van de reders en de schepen worden geëist?

(2003/C 222 E/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3587/02
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(13 december 2002)

Betreft: Voornemen om de kust van Galicië uit te roepen tot rampgebied van de Europese Unie ten gevolge van de schipbreuk van de Prestige

De schipbreuk van de Prestige werd de afgelopen jaren voorafgegaan door zes soortgelijke ongevallen. Nergens anders ter wereld vinden er zoveel tragische zeerampen plaats als in Galicië. Deze ongelukken zijn mede het gevolg van politieke onkunde en nalatigheid. Is de Raad, gelet op deze situatie, voornemens om de kust van Galicië uit te roepen tot rampgebied en is zij bereid de nodige financiële en politieke middelen ter beschikking te stellen om het economische, sociale en ecologische herstel van Galicië te waarborgen?

(2003/C 222 E/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3589/02
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(13 december 2002)

Betreft: Specifieke maatregelen van de Raad om de gevolgen van zeerampen in de uitermate belangrijke corridor voor de kust van Galicië te voorkomen en te bestrijden

Welke specifieke maatregelen heeft de Raad genomen om de gevolgen van zeerampen in de uitermate belangrijke corridor voor de kust van Galicië te voorkomen en te bestrijden na de diverse tragische ongevallen waarvan Galicië tijdens de afgelopen jaren het slachtoffer is geworden?

(2003/C 222 E/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3625/02
van Paolo Costa (ELDR), Giovanni Procacci (ELDR), Luciano Caveri (ELDR),
Francesco Rutelli (ELDR), Dirk Sterckx (ELDR), Rosa Miguélez Ramos (PSE),
Gilles Savary (PSE), Luciana Sbarbati (ELDR), Marco Formentini (ELDR),
Giovanni Fava (PSE), Massimo Carraro (PSE)
en Helena Torres Marques (PSE) aan de Raad

(16 december 2002)

Betreft: Veiligheid in de zeevaart

De wettelijke en regelgevende maatregelen van drie jaar geleden na de ramp met de Erika hebben geen nieuwe en ongeëvenaarde zeeramp in de Europese Unie kunnen voorkomen.

Hoewel het tankschip Prestige met een enkele romp uitgerust en 26 jaar oud was, heeft het zich sinds 1999 aan alle controle weten te onttrekken. Is de Raad bereid, gezien de nieuwe ramp, om op de Europese Raadsvergadering van half december voortijdige toepassing van het tijdschema voor te stellen dat vastgelegd wordt door de verordening op versnelde invoering van de voorschriften op dubbele scheepswanden of gelijkwaardige normen voor ontwerpen van tankschepen met enkelwandige romp, en vanaf nu het verkeer van alle tankschepen en vrachtschepen voor het vervoer van chemische stoffen, die met enkele romp uitgerust zijn, voor de Europese kusten, vooral die van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee, te verbieden?

Nog vóór de uiteindelijke goedkeuring van de maatregelenpakketten Erika I en II hadden de Vijftien ingestemd met een principiële politieke verbintenis van de EU-lidstaten om de voorgeschreven maatregelen meteen toe te passen, nog voor de omzetting van de richtlijnen. Met welke middelen is de Raad bereid om te waarborgen dat dat ook daadwerkelijk gebeurt?

Verder blijkt uit het eerste onderzoek dat de Prestige van St. Petersburg onderweg was naar Singapore. Het toezicht op de veiligheidsnormen op zee viel dus niet alleen onder Europese verantwoordelijkheid, en maatregelen ter plaatse in Europa mogen niet verhinderen dat er ook op internationaal vlak opgetreden wordt. Stemt de Raad in met een dringende bijeenroeping van een vergadering met de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) om de voorwaarden tot stand te brengen waaronder er wetgevend opgetreden kan worden op wereldniveau?

En wat is ten laatste het standpunt van de Raad tegenover een strategie van het type „versterkte samenwerking” tussen bepaalde lidstaten voor de veiligheid van de scheepvaart? Zou de Raad kunnen aanvaarden dat in bepaalde zeegebieden die bijzonder kwetsbaar zijn, zoals bijvoorbeeld de Middellandse Zee, de verplichting van een dubbele romp onmiddellijk van kracht wordt?

(2003/C 222 E/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3761/02

van Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) aan de Raad

(23 december 2002)

Betreft: Spaans voorstel in de Verenigde Naties

In de pers wordt gemeld dat Spanje van plan is om in de algemene vergadering van de VN, in het bijzonder in het kader van UNCLOS (Verdrag van de VN inzake het recht van de zee), een voorstel in te dienen houdende een wijziging van de regels inzake de veiligheid op zee en de preventie van de vervuiling van het maritieme milieu. In concreto behelst het Spaanse voorstel inkorting van de periode gedurende dewelke enkelwandige tankers uit de vaart moeten worden genomen.

Kan de Raad bevestigen of Spanje in de Raad hetzelfde standpunt heeft ingenomen en of deze wens tot inkorting van de bedoelde periode door de rest van de lidstaten wordt ondersteund?

**Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-3563/02, E-3581/02, E-3582/02, E-3583/02,
E-3584/02, E-3587/02, E-3589/02, E-3625/02 en E-3761/02**

(5 en 6 mei 2003)

De Raad verwijst de geachte parlementsleden naar de verklaring die het voorzitterschap tijdens de vergaderperiode van het Europees Parlement in december 2002 namens de Raad heeft afgelegd over de verschillende punten die zij aan de orde stellen, en naar de antwoorden die hij tijdens het vragenuur op 15 januari 2003 in Straatsburg heeft gegeven op de vragen H-833/02, H-839/02, H-847/02 en H-871/02, van respectievelijk de heer Josu Ortúondo Larrea, de heer Manuel Medina Ortega, de heer Camilo Nogueira Román en de heer John Cushnahan.

(2003/C 222 E/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3569/02

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Raad

(12 december 2002)

Betreft: Toestand van onveilige kernreactoren in kandidaat-lidstaten

De werkgroep veiligheid kernreactoren van de Raad is bezig met de opstelling van een evaluatie van de veiligheid van kernreactoren in de kandidaat-lidstaten. Nog in de zomer van 2001 heeft deze werkgroep een lijst gepubliceerd van een aantal veiligheidsproblemen in bijvoorbeeld de kerncentrales Temelin in Tsjechië en Paks in Hongarije.

Volgens critici van de kerncentrales in de kandidaat-lidstaten is er op het gebied van de vergroting van de veiligheid niet veel gebeurd, afgezien van het feit dat uit de hoofdsteden van de kandidaat-lidstaten een groot aantal documenten naar Brussel is gestuurd. Concrete verbeteringen van de veiligheid heeft daarentegen echter niet plaatsgevonden en de veiligheid van de kerncentrales is niet aangetoond.

Kan de Raad mededelen hoe de vergroting van de nucleaire veiligheid in Temelin en Paks, en voorts in de kandidaat-lidstaten in het algemeen, wordt aangepakt?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad wijst erop dat de Groep nucleaire veiligheid in mei 2001 een eerste verslag heeft opgesteld met een aantal aanbevelingen voor de kandidaat-lidstaten op het gebied van de veiligheid. In juni 2002 heeft de groep een tweede verslag opgesteld, waarbij zij is uitgegaan van de antwoorden die zij van deze landen ontvangen had en van hun toezeggingen om passende maatregelen te nemen. Het geachte parlementslid zal vaststellen dat het tweede verslag veel minder aanbevelingen bevat; dat geldt zowel voor alle kandidaat-lidstaten in het algemeen als voor de twee landen waarnaar hij in zijn vraag verwijst, namelijk Tsjechië en Hongarije. Al deze landen hebben alle aanbevelingen die de groep in haar eerste verslag geformuleerd had, aanvaard en bestudeerd, en hebben beloofd zich te beijveren om de resterende problemen en onopgeloste vraagstukken op te lossen. Het onderzoek dat tot deze twee verslagen geleid heeft, heeft geen afbreuk gedaan aan de bevoegdheden van de nationale autoriteiten van de kandidaat-lidstaten. Het ging niet om een controle in het kader van een normale goedkeuringsprocedure, maar om een evaluatie, zoals deskundigen die gewoonlijk verrichten.

Voor nadere informatie verwijst de Raad het geachte parlementslid naar de periodieke evaluatieverslagen van de Commissie, waarin rekening is gehouden met bovengenoemde verslagen en met de uitvoering van de veiligheidsaanbevelingen door de kandidaat-lidstaten.

(2003/C 222 E/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3571/02

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(12 december 2002)

Betreft: Voorstel voor een geheimhoudingsclausule in het zevende kaderprogramma voor onderzoek

In Zweden leeft de opvatting dat de Zweedse grondwet niet strookt met het voorstel voor een geheimhoudingsclausule in het zevende kaderprogramma voor onderzoek. Volgens het tijdschrift *Ny Teknik* is geheimhouding in de ontwerpovereenkomst voor het nieuwe kaderprogramma regel en openheid uitzondering.

Overeenkomstig de Zweedse wetgeving dienen de universiteiten echter inzicht van zaken te geven en hebben zij niet het recht openbaar onderzoek geheim te houden. Naar verluidt heeft de Zweedse ministerie van Onderwijs de Commissie medegedeeld dat het dezelfde regels wenst als in het vijfde en vierde kaderprogramma.

Is de Commissie voornemens de Zweedse standpunten in overweging te nemen of staat bedoeld geheimhoudingsvoorstel in zijn huidige vorm vast?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(23 januari 2003)

Het in het tijdschrift *Ny Teknik* genoemde rapport heeft betrekking op een van de eerste versies van het ontwerpcontract voor onderzoekprojecten in het kader van het zesde kaderprogramma. Na commentaar van de Zweedse delegatie tijdens een vergadering van de werkgroep Contracten van lidstaten en geassocieerde staten, stelde de Commissie een herziene versie van het ontwerpcontract op. De

vertrouwelijkheidsclausule bepaalt dat de Commissie en de contractanten zich ertoe verbinden de vertrouwelijkheid te bewaren van alle informatie die hen met betrekking tot de uitvoering van het project wordt meegedeeld en die met betrekking tot de uitvoering van het project als vertrouwelijk is aangemerkt. Dit en de andere aspecten in verband met vertrouwelijkheid zijn in overeenstemming met de bepalingen van Zweedse wet.

(2003/C 222 E/107)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3576/02
van Herbert Bösch (PSE) aan de Commissie

(13 december 2002)

Betreft: Stimulering van grensoverschrijdende mobiliteit van werknemers — EURES

In het voorstel voor een beschikking van de Commissie tot uitvoering van Verordening (EEG) nr. 1612/68⁽¹⁾ van de Raad voor wat betreft het tot elkaar brengen en de compensatie van aanbiedingen van en aanvragen om werk is de volgende overweging opgenomen: „In het licht van de sinds 1993 opgedane ervaring en om rekening te houden met recente ontwikkelingen in de EURES-context en deze te consolideren, zou het netwerk thans moeten worden versterkt en ten volle geïntegreerd in de activiteiten van de diensten voor de arbeidsvoorziening van de lidstaten. De thans bestaande verdeling van de verantwoordelijkheden en de besluitvormingsprocedures moeten worden herzien.”

Door deze wijziging moeten de EURES-middelen volledig naar de nationale diensten voor de arbeidsvoorziening worden gesluisd. Er worden geen middelen meer voor projecten in de grensregio's toegewezen. Maar juist de grensregio's zouden na de uitbreiding in 2004 in aanmerking moeten komen voor bijzondere steun.

Welk belang heeft de subsidiëring van de grensregio's in EURES-verband voor de Europese Commissie? Is een eigen artikel in bovengenoemde beschikking voorzien, waarin het bestaan van de grens-EURES (EURES-T) en hun taken worden erkend? Zo neen, waarom is een dergelijk artikel niet opgenomen in de beschikking van de Commissie?

Met de uitbreiding in 2004 zullen de grensregio's aan belang winnen. Hoe waarborgt de Commissie dat de grensregio's ook na de EURES-hervorming in dezelfde mate worden gesubsidieerd?

Talrijke innovatieve EURES-projecten konden vooral door de samenwerking van de diensten voor de arbeidsvoorziening en de sociale partners succesvol ten uitvoer worden gebracht. Kan de Commissie ervoor zorgen dat de sociale partners ook in de toekomst betrokken zullen blijven bij EURES?

Hoe is de Commissie van plan de mobiliteit van werknemers nog meer te stimuleren?

⁽¹⁾ PB L 257 van 19.10.1968, blz. 2.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(31 januari 2003)

De bevordering van de grensoverschrijdende mobiliteit van de werknemers in de grensregio's is een essentieel onderdeel van EURES. De doelstellingen van EURES, zoals omschreven in de nieuwe beschikking van de Commissie⁽¹⁾, zijn de ontwikkeling van de Europese arbeidsmarkten die open staan en toegankelijk zijn voor iedereen, de transnationale, interregionale en grensoverschrijdende uitwisseling van vacatures en sollicitaties, transparantie en uitwisseling van informatie over de Europese arbeidsmarkten, inclusief over de levensomstandigheden en over de mogelijkheden voor de verwerving van vaardigheden, en de ontwikkeling van methodologieën en indicatoren voor dit doel. In lijn met Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 inzake het vrij verkeer van werknemers in de Gemeenschap omvatten de in het kader van EURES ontplooiende activiteiten transnationale, grensoverschrijdende en sectorale activiteiten. De beschikking van de Commissie verwijst naar grensoverschrijdende activiteiten, waaronder de diensten voor arbeidsvoorziening die voor de grensregio's verantwoordelijk zijn en de sociale partners op verschillende niveaus. De samenstelling en de hoofdbeginselen voor de toekomstige organisatie van de grensoverschrijdende EURES-partnerschappen zullen worden vastgesteld in het EURES-handvest dat de Commissie in het voorjaar van 2003 zal goedkeuren.

De doelstellingen van EURES, waaronder de grensoverschrijdende activiteiten in de grensregio's, zullen ook na de uitbreiding gelden overeenkomstig de toetredingsverdragen en rekening houdend met de overgangsregelingen voor het vrij verkeer van personen. De voorbereiding van de uitbreiding is een van de sleutelementen van het EURES-werkprogramma voor 2003. Het volume van de voor EURES beschikbare begrotingsmiddelen zal ook in de toekomst afhangen van het besluit van de begrotingsautoriteit.

De Commissie meent dat een actieve deelname van de sociale partners van cruciaal belang is voor het welslagen van EURES. Overeenkomstig de nieuwe beschikking van de Commissie inzake EURES zullen de sociale partners op Europees niveau vertegenwoordigd worden in zowel de strategiegroep op hoog niveau als de werkgroep. Zoals hierboven reeds vermeld, zullen de voornaamste beginselen voor de toekomstige organisatie van de grensoverschrijdende EURES-partnerschappen in het EURES-handvest worden vastgelegd. Het voorstel van de Commissie bepaalt dat een grensoverschrijdend partnerschap bestaat uit de openbare diensten voor arbeidsvoorziening tezamen met vakbonds- en werkgeversorganisaties van alle betrokken regio's.

Naast EURES worden met name de financiële middelen van Interreg gebruikt voor de bevordering van de mobiliteit van de werknemers in de grensregio's.

(¹) C(2002)5236 def.

(2003/C 222 E/108)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3585/02
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(13 december 2002)

Betreft: Vestigingsplaats van het Europees Agentschap voor de veiligheid van de zeevaart

Een aanzienlijk deel van het intercontinentale zeeverkeer van en naar Europa vaart langs de kust van Galicië. De tragische ramp met de olietanker Prestige heeft eens te meer bevestigd dat Galicië vanwege zijn ligging relatief gezien het grootste aantal zeerampen ter wereld te verduren krijgt. Is de Raad, gelet hierop, van plan een Galicische stad voor te dragen als vestigingsplaats voor het Europees Agentschap voor de veiligheid van de zeevaart? Zo niet, welke redenen weerhouden hem ervan dit te doen? Hoe luidt het voorstel van de Spaanse regering? Heeft dit land Galicië voorgedragen als vestigingsplaats voor het agentschap?

Antwoord

(8 mei 2003)

Het voorzitterschap van de Raad heeft in december 2002 voor het Europees Parlement een verklaring afgelegd betreffende de maatregelen die zijn getroffen om de gevolgen van de ramp met de Prestige te beperken. In deze verklaring wordt eraan herinnerd dat de Europese Raad tijdens zijn bijeenkomst van 7, 8 en 9 december 2000 te Nice, de lidstaten heeft verzocht om de maatregelen, die erop gericht zijn het Europees signalerings- en informatiesysteem over het zeeverkeer te verbeteren, een Europees agentschap voor veiligheid op zee op te richten en de lacunes in het bestaande internationale systeem op het gebied van aansprakelijkheid en schadeloosstelling aan te vullen, en waarover met 15 landen overeenstemming is bereikt, vervroegd uit te voeren aangezien er geen internationale kaderregeling voor vereist is.

De verordening van het Europees Parlement en de Raad tot oprichting van een Europees Agentschap voor maritieme veiligheid is op 25 augustus 2002 in werking getreden. Zij bevat echter geen bepaling betreffende de definitieve vestigingsplaats.

Deze situatie doet echter niets af aan de in de verordening vastgestelde verplichting om de nodige maatregelen te nemen opdat het Agentschap binnen twaalf maanden na de inwerkingtreding van de onderhavige verordening met zijn werkzaamheden begint. Er is trouwens afgesproken dat het Agentschap zijn activiteiten voorlopig in de gebouwen van de Europese Commissie in Brussel uitoefent.

De Europese Raad, die tijdens de bijeenkomst in Göteborg (15 en 16 juni 2001) heeft toegezegd zich te blijven inspannen voor een besluit betreffende de vestigingsplaats van verscheidene toekomstige organen, met dien verstande dat het in 1992 in Edinburgh genomen besluit van kracht blijft, heeft ondertussen de oprichting van het Agentschap verwelkomd.

De openingsvergadering van de Raad van bestuur van het Agentschap heeft op 4 december 2002 plaatsgevonden. Tijdens die vergadering is het actieplan van het Agentschap vastgesteld en is de aanstelling van de uitvoerend directeur voor januari 2003 gepland. Tijdens de zitting van 6 december 2002 heeft de Raad met voldoening kennis genomen van deze ontwikkelingen en de verwachting uitgesproken dat weldra een werkprogramma wordt aangenomen waardoor het Agentschap met bekwame spoed operationeel kan zijn en uitgangspunten kan vaststellen voor acties die op Gemeenschapsniveau en in een ruimer internationaal verband kunnen worden ondernomen. Daartoe behoort de bevordering van de uniformiteit en kwaliteit van de havenstaatcontrole-inspecties in al de havens van de lidstaten, alsook voor de Commissie, de vaststelling en verifiëring van de procedures voor de goedkeuring en controle van classificatiebureaus.

De Raad heeft nota genomen van het voornemen van het Parlement om in de begroting voor 2003, 50 % van de financiële middelen voor het Europees Agentschap voor maritieme veiligheid in de reserve op te nemen, in afwachting van een definitief besluit over een permanente vestigingsplaats. Indien het Europees Parlement bij zijn standpunt blijft, zal het voor de betrokkenen moeilijker worden om het Agentschap zo spoedig mogelijk operationeel te maken.

De Raad heeft nota genomen van het besluit van de Commissie, waarvan melding wordt gemaakt in de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad inzake de vergroting van de veiligheid op zee naar aanleiding van het vergaan van de olietanker „Prestige”⁽¹⁾, om het Agentschap voorlopig in haar eigen gebouwen te huisvesten. De Raad verheugt zich tevens over de door de Commissie in haar mededeling verstrekte informatie dat de Commissie alles in het werk heeft gesteld om het Agentschap zes maanden vroeger dan gepland operationeel te maken.

⁽¹⁾ COM(2002) 681 def.

(2003/C 222 E/109)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3590/02

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 december 2002)

Betreft: Specifieke maatregelen van de Commissie om de gevolgen van zeerampen in de uitermate belangrijke corridor voor de kust van Galicië te voorkomen en te bestrijden

Welke specifieke maatregelen heeft de Commissie genomen om de gevolgen van zeerampen in de uitermate belangrijke corridor voor de kust van Galicië te voorkomen en te bestrijden na de diverse tragische ongevallen waarvan Galicië in de afgelopen jaren het slachtoffer is geworden?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(10 februari 2003)

Naar aanleiding van de ramp met de olietanker „Prestige” heeft de Commissie op 3 december 2002 een mededeling⁽¹⁾ gepubliceerd over de maatregelen die moeten worden genomen om de veiligheid op zee te vergroten en de kusten van de Europese Unie te beschermen.

De Raad Vervoer heeft op 6 december 2002 conclusies aangenomen ter ondersteuning van de Commissie-initiatieven die tot doel hebben een herhaling van dergelijke rampen te voorkomen en de gevolgen ervan te bestrijden.

Deze actie van de Commissie heeft al concrete resultaten opgeleverd. Zo is op 20 december 2002 bij het Parlement en de Raad een voorstel ingediend voor een verordening met het oog op het verbod van het vervoer van zware stookolie in enkelwandige olietankers naar en vanuit EU-havens en met het oog op de versnelde vervanging van enkelwandige door dubbelwandige tankschepen⁽²⁾. Voorts werkt de Commissie aan de voorbereiding van een reeks nieuwe wetgevingsmaatregelen waarmee wordt beoogd strafmaatregelen op te leggen aan elke persoon (dat wil zeggen niet alleen de reder, maar ook de bevrachter, de classificatiemaatschappij of iedere andere betrokken persoon) die ten gevolge van een zware nalatigheid verontreiniging veroorzaakt.

Tenslotte is de Commissie in meer algemene zin van mening dat het zeerecht momenteel al te zeer voorrang geeft aan het recht op vrije doorvaart, en dit ten koste van de belangen van de kuststaten. Die staten moeten zich kunnen verdedigen tegen de bedreiging die uitgaat van schepen die duidelijk niet aan de normen voldoen. In die context, en zoals aangekondigd in haar mededeling van 3 december 2002, zal de Commissie een initiatief nemen met het oog op de herziening van het Verdrag inzake het recht van de zee.

⁽¹⁾ COM(2002) 681 def.

⁽²⁾ COM(2002) 780 def.

(2003/C 222 E/110)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3591/02

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 december 2002)

Betreft: Wetgevingspakketten „Erika” en de „Oil Pollution Act” van 1990 in de Verenigde Staten

Waarom heeft de Commissie — na de ramp met de olietanker Erika en voordat de kust van Galicië getroffen werd door een reeks ongevallen met schepen zoals de Polycomander, de Aegean Sea, de Urquiola en de Casón — in de initiatieven van de wetgevingspakketten „Erika” geen strikte maatregelen voor financiële aansprakelijkheid en veiligheidsgaranties opgenomen zoals die welke in de in 1990 door de VS aangenomen „Oil Pollution Act” van de reders en de schepen worden geëist? Aanleiding tot deze wet was het ongeval met de Exxon Valdez. De wetsvoorschriften hebben betrekking op de ongelimiteerde economische aansprakelijkheid van de betrokken partijen, de waarborg ten bedrage van 1 miljard die van de reders wordt geëist en het verplichte gebruik van dubbelwandige olietankers in de Amerikaanse wateren. Het is duidelijk dat de Europese wetgeving en de bevoegdheden van de EU op dit vlak tekortschieten. Is het mogelijk dat de „Oil Pollution Act” ten gevolge van deze situatie een negatieve selectie heeft teweeggebracht zodat schepen die in goede staat verkeren de VS bevoorraden — sinds het ongeval met de Exxon Valdez hebben zich in dat land immers geen tragische ongelukken meer voorgedaan — en schepen die in slechte staat verkeren de landen van de EU bevoorraden en ongevallen veroorzaken, onder meer in Galicië?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(26 februari 2003)

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid over de mogelijke schadelijke gevolgen van de Amerikaanse „Oil Pollution Act” van 1990. Het unilaterale optreden van de Verenigde Staten betekent inderdaad een groter risico dat minder veilige schepen nu naar de Europese wateren zullen uitwijken. De Commissie, die zich bewust is van dit risico, heeft derhalve gereageerd met de maatregelen in de pakketten Erika-I en II.

In het kader van het pakket Erika-II heeft de Commissie met name voorgesteld het schadevergoedingsplafond voor slachtoffers van olievervuiling fors op te trekken door een fonds te creëren met behulp waarvan de schade kan worden vergoed die is berokkend door olieverontreiniging in de Europese wateren (het COPE-fonds). Het plafond dat momenteel 185 miljard euro bedraagt zou dan kunnen worden opgetrokken tot 1 miljard euro ⁽¹⁾ zodat alle slachtoffers van olieverontreiniging in de wateren van de Unie volledig kunnen worden vergoed en de procedure voor compensatie sneller kan worden afgehandeld.

Na het advies van het Parlement in eerste lezing heeft de Raad dit voorstel echter niet opgevolgd maar gepleit voor de oprichting van een soortgelijk fonds op internationaal niveau. In tegenstelling tot de Verenigde Staten zou de Unie derhalve in een internationaal kader maatregelen nemen met betrekking tot de aansprakelijkheid van de vervuilers.

Bezorgd over het uitblijven van vorderingen op dit gebied heeft de Commissie in haar mededeling van 3 december 2002 ⁽²⁾ de lidstaten verzocht onverwijld het protocol te bekrachtigen tot oprichting van een aanvullend fonds voor schadevergoeding van olievervuiling, ervoor te zorgen dat het plafond voor de schadevergoeding wordt vastgesteld op 1 miljard euro en dat het fonds volledig operationeel is voor eind 2003. Voorts heeft zij hen gevraagd passende sancties op te leggen aan diegenen die zich schuldig maken aan vervuiling veroorzaakt door ernstige nalatigheid.

Tevens heeft zij herhaaldelijk onderstreept dat het aanvullend internationaal fonds alleen een aanvaardbare alternatieve oplossing is voor het COPE-fonds indien het plafond voor schadeloosstelling ten minste 1 miljard euro bedraagt en indien alle kustlidstaten vanaf het begin hieraan deelnemen. Gebeurt dit niet dan is het van vitaal belang snel het aanvankelijke voorstel van de Commissie met het oog op de oprichting van een COPE-fonds goed te keuren, zoals dit gewijzigd is na goedkeuring van het Parlement.

Concreet betekent dit dat de Commissie reeds begonnen is met de voorbereiding van een nieuwe reeks wetgevende maatregelen die met name beogen straffen op te leggen aan een ieder (dat wil zeggen niet alleen reders maar ook de eigenaar van de vracht, classificatiebureaus of andere betrokkenen) die verantwoordelijk is voor vervuiling als gevolg van nalatigheid. Maatregelen zullen worden voorgesteld om de strijd aan te binden tegen (opzettelijke) olielozingen door vaartuigen en worden aangevuld met maatregelen gericht op het bijeenbrengen van bewijsmateriaal en de vervolging van de vervuilers. De Commissie wil erop wijzen dat vervuilers zich niet kunnen onttrekken aan hun verantwoordelijkheid met als reden dat zijn bijdragen aan het IOPC.

⁽¹⁾ PB C 120 E van 24.4.2001.

⁽²⁾ COM(2002) 681 def.

(2003/C 222 E/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3611/02

van Kathleen Van Brempt (PSE) aan de Commissie

(16 december 2002)

Betreft: Veiligheid auto's

Kooiconstructies, airbags, gordelspanners en elektronische regelsystemen redden jaarlijks duizenden levens. Toch kent de veiligheidsmedaille volgens hulpverleners ook een keerzijde. Volgens hulpverleners kunnen brandweerlieden niet zomaar lukraak beginnen te knippen in een wrak om gewonden te bevrijden. Overal kunnen sensoren zitten, die airbags en gordelspanners kunnen activeren. Dit leidt tot vertraging bij het bevrijden van de slachtoffers. Brandweerlieden roepen dan ook op om van alle autofabrikanten per model informatie te krijgen over het uitschakelen van airbags en de beste plaats om te knippen met een hydraulische schaar. Hulpverleners hoeven dan alleen op de computer het type auto in te toetsen om precies te weten hoe ze de slachtoffers het beste kunnen bevrijden. De hulpverleners klagen dat enkel autofabrikant Volvo positief op deze vraag reageert.

Is de Commissie op de hoogte van de problematiek dat het steeds moeilijker wordt om beknelde slachtoffers vlug te bevrijden?

Wat is de mening van de Commissie over de oproep van hulpverleners?

Is de Commissie ervan op de hoogte dat de autofabrikanten niet geneigd lijken de oproep van de hulpverlening te beantwoorden?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(30 januari 2003)

De Commissie is niet in kennis gesteld van bijzondere problemen bij het bevrijden van de inzittenden van voertuigen die zijn uitgerust met beveiligings- of beschermingssystemen die automatisch worden geactiveerd, zoals airbags. De Commissie stelt vast dat steeds meer voertuigen standaard zijn uitgerust met deze systemen, die ten doel hebben de inzittenden beter te beschermen in het geval van frontale of laterale botsingen. Er zij op gewezen dat er geen communautaire voorschriften zijn die deze voorzieningen verplicht stellen of reglementeren. Het kan echter niet worden ontkend dat bevrijdingswerkzaamheden op de plaats van een ongeval bepaalde gevaren kunnen meebrengen indien geen rekening wordt gehouden met dergelijke voorzieningen.

Aangezien de organisatie van de hulpdiensten onder de bevoegdheid van de lidstaten valt en er aanzienlijke verschillen bestaan tussen het wagenpark van de verschillende landen, heeft de Commissie het steeds verkieslijk geacht om het aan de lidstaten over te laten de nodige maatregelen te nemen. De Commissie is echter bereid dit probleem te onderzoeken mits haar meer informatie wordt verstrekt over de praktische problemen die zich klaarblijkelijk voordoen bij bevrijdingswerkzaamheden.

De Commissie is niet op de hoogte van de onwelwillendheid van autofabrikanten om alle nuttige informatie hieromtrent aan de hulpdiensten door te geven. Voorshands is het volgens haar de taak van de nationale wetgevers is om de fabrikanten te verplichten de gepaste documentatie ter beschikking te stellen en om eventueel rechtsvervolging in te stellen. Zij herinnert er ook aan dat in de communautaire wetgeving betreffende autowrakken ⁽¹⁾, die sinds april 2002 van toepassing is, onder meer is vastgesteld dat de fabrikanten en producenten van onderdelen informatie moeten verstrekken over de demontage van de in de handel gebrachte voertuigen; deze informatie kan eventueel ter beschikking van de hulpdiensten worden gesteld.

(¹) Richtlijn 2000/53/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 september 2000 betreffende autowrakken — PB L 269 van 21.10.2000.

(2003/C 222 E/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3612/02

van Bob van den Bos (ELDR) aan de Raad

(16 december 2002)

Betreft: Mensenrechtenclausule

Ter voorbereiding op het verslag van het Europees Parlement vraag over de mensenrechten in de wereld 2002 ik u om het volgende:

1. Sinds de jaren negentig neemt de Europese Unie een mensenrechtenclausule op in bilaterale handels- en samenwerkingsakkoorden met derde landen. Kan de Raad een overzicht geven van opschorting van dergelijke akkoorden in de periode 1990 tot heden? Kan de Raad daarbij aangeven om welke reden tot opschorting is besloten?
2. Kunt u een overzicht geven van de bespreking van mensenrechtenresoluties van het Europees Parlement in de Algemene Raad: op welke vergadering werd welk onderwerp behandeld en met welk resultaat?
3. Kunt u een overzicht geven van de aanwezigheid van vertegenwoordigers van de Raad bij de behandeling van mensenrechtenkwesties op plenaire vergaderingen van het Europees Parlement in de periode april 2002 tot nu? Kunt u daarbij telkens aangeven op welk niveau de Raad werd vertegenwoordigd en hoe de rapportage aan de Raad van Ministers heeft plaatsgevonden?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

1. De EU heeft mensenrechten sedert 1995 als een „essentieel element” opgenomen in handels- en samenwerkingsovereenkomsten met derde landen. In de betreffende bepalingen staat dat de eerbiediging van fundamentele mensenrechten en van democratische beginselen ten grondslag ligt aan het binnen- en buitenlandse beleid van de partijen en een „essentieel element” van de overeenkomst vormt. In geval van inbreuken kan de overeenkomst worden opgeschort. Vóór 1995 werd het eerbiedigen van de mensenrechten vaak uitdrukkelijk genoemd — bijvoorbeeld in de preambule van overeenkomsten — zonder dat dit echter een essentieel element was.

Tot op heden is geen enkele overeenkomst waarin een mensenrechtenclausule als „essentieel element” was opgenomen, opgeschort. In de gevallen waarin de EU evenwel meende dat een partnerland de essentiële elementen van de overeenkomst had geschonden, zijn sommige bepalingen van de overeenkomst opgeschort. Dit was onder meer het geval voor de financiële bepalingen van de Overeenkomst van Cotonou ten aanzien van Zimbabwe (2002), de Comoren (2000), Ivoorkust (2000), Fiji (2000), Haïti (2000), en Liberia (2001). In andere gevallen werd de ondertekening van samenwerkingsakkoorden uitgesteld vanwege bezorgdheid op het gebied van de mensenrechten, bijvoorbeeld met Kroatië (1995), Pakistan (1999), Algerije (1998) en Rusland (1995).

De nadruk ligt meer op het bevorderen van de dialoog en van positieve maatregelen dan op sancties. De EU maakt van elke gelegenheid gebruik om staten ertoe aan te zetten de mensenrechten te eerbiedigen en te bevorderen. Ook wijst zij partnerlanden op hun verplichtingen uit hoofde van overeenkomsten waarin een mensenrechtenclausule als „essentieel element” opgenomen is.

2. Bij elke Raadszitting in de formatie „Algemene Zaken” wordt nota genomen van alle resoluties, besluiten en adviezen die het Europees Parlement in zijn vorige vergaderperiode(n) heeft goedgekeurd. Daarbij memoreert de Raad dat hij bij de behandeling van de betreffende punten terdege rekening heeft gehouden/zal houden met de door het Europees Parlement ingenomen standpunten. Het spreekt voor zich dat de mensenrechtenproblematiek per definitie daaronder valt.

3. Wat betreft de vertegenwoordiging van de Raad tijdens de debatten in de vergaderperiodes van het Europees Parlement, staat in artikel 26 van het reglement van orde van de Raad dat „de Raad voor het Europees Parlement of commissies van het Europees Parlement kan worden vertegenwoordigd door het voorzitterschap of, met instemming van het voorzitterschap, door het volgende voorzitterschap of de secretaris-generaal.”

De Raad heeft zich regelmatig aan dit voorschrift gehouden, telkens wanneer hij in de plenaire vergadering het woord voerde. Hij moge het geachte parlementslid voorts verwijzen naar de notulen die het Europees Parlement na elke vergaderperiode opstelt en waarin de verlangde gegevens staan.

(2003/C 222 E/113)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3627/02

van Kathleen Van Brempt (PSE) aan de Commissie

(10 december 2002)

Betreft: Verhoging speelgoedprijzen

Consumentenverenigingen in Nederland en België doen momenteel onderzoek naar de winkelprijzen van speelgoed. In Nederland zegt de Consumentenbond genoeg signalen te hebben ontvangen dat winkeliers onderling gelijke prijzen afspreken en dat fabrikanten de prijzen kunstmatig hoog houden. De Consumentenbond meldt bovendien dat de prijs van de populairste spelen in twee jaar tijd met veertig procent is gestegen. Ook ziet de consumentenorganisatie een verlaat euro-effect: de prijs van veel speelgoed is met de komst van de euro naar boven afgerond. Soms betekent dat een stijging van 10 procent ten opzichte van vorig jaar.

Is de Commissie op de hoogte van onderlinge prijsafspraken op de speelgoedmarkt in Nederland en België en in de rest van de EU? Zo ja, wat doet ze hiertegen?

Is de Commissie ervan op de hoogte dat speelgoedverkopers hogere speelgoedprijzen vragen door de komst van de euro? Zo ja, kan de Commissie me hierover cijfers geven?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(17 januari 2003)

Het is de Commissie bekend dat consumentenverenigingen momenteel onderzoek doen naar de winkelprijzen van speelgoed op de Nederlandse en Belgische markten. Gezien het sterk nationale karakter van beide markten, is de Commissie van mening dat de vermeende prijsafspraken best behandeld worden door de nationale mededingingsautoriteiten. De Commissie werd op de hoogte gesteld van het feit dat er in dit opzicht reeds contacten bestaan tussen de Nederlandse mededingingsautoriteit en de betreffende consumentenvereniging.

Niet alleen de Commissie, maar ook niet-gouvernementele organisaties en onderzoeksinstituten hebben de overschakeling van contant geld op de euro in januari 2002 op de voet gevolgd.

Onderzoek van Eurostat ⁽¹⁾ toont aan dat de overgang naar de euro geleid heeft tot enkele prijsverhogingen voor specifieke producten, zoals restaurants & cafés en kapsalons. Desalniettemin bleven de gevolgen voor de prijzen in de eurozone over het algemeen beperkt. Voor de artikelen uit het geharmoniseerde indexcijfer van de consumptieprijzen, ligt de prijsverhoging hoogstwaarschijnlijk tussen 0,0 en 0,2 %.

Op het gebied van speelgoed, heeft Eurostat de meest gedetailleerde gegevens over de productengroep „spellen, speelgoed en hobby's” (COICOP 09.3.1 — een rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement gezonden bijlage omschrijft nauwkeurig wat dit omvat).

Voor Nederland bedroeg de inflatie voor de periode van 12 maanden per einde november 2002 voor „spellen, speelgoed en hobby's” 0,6 %, terwijl die voor alle artikelen 4,1 % beliep. De inflatie voor België voor „spellen, speelgoed en hobby's” bedroeg 1,2 %, tegenover 1,6 % voor alle artikelen. Derhalve bleven de prijsverhogingen voor deze productengroep in beide landen lager dan het gemiddelde voor alle consumptieproducten.

Deze vergelijkingen tonen aan dat, terwijl de prijzen voor afzonderlijke speelgoedartikelen misschien sterk zijn gestegen, er geen uitzonderlijke prijsverhoging lijkt te zijn voor speelgoed in het algemeen.

⁽¹⁾ Zie Eurostat News Release nr. 23/2002 van 28 februari 2002, nr. 58/2002 van 16 mei, en nr. 84/2002 van 17 juli.

(2003/C 222 E/114)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3631/02

van Bill Newton Dunn (ELDR) aan de Commissie

(17 december 2002)

Betreft: Betaling van door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen opgelegde boetes

Naar verluidt is de Franse regering door het Hof van Justitie veroordeeld tot het betalen van een boete van 100 000 GBP per dag zolang zij haar verbod op de invoer van — overigens volstrekt onverdacht — Brits rundvlees handhaaft.

Is de Commissie, ongeacht het inmiddels verschuldigde totaalbedrag, bereid bij de Franse regering aan te dringen op betaling van de volledige dwangsom?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(8 januari 2003)

Nog voordat de door de Commissie krachtens artikel 228 van het EG-Verdrag voor het Hof van Justitie ingestelde procedure tot het stadium van een arrest was gevorderd, heeft Frankrijk wetgeving goedgekeurd tot opheffing van zijn verbod op de invoer en het in de handel brengen van Brits rundvlees dat voldoet aan de aan de datum gerelateerde uitvoerregeling.

Aangezien de Commissie, na de Franse wetgeving te hebben onderzocht en een aantal aspecten van de praktische uitvoering ervan te hebben bestudeerd, van oordeel was dat Frankrijk aan zijn Gemeenschaps-rechtelijke verplichtingen had voldaan, werd de zaak voor het Hof ingetrokken. De Commissie heeft echter wel een eis tot betaling van de gerechtskosten staande gehouden.

Op 5 december 2002 heeft de President van Hof gelast zaak C-274/02 in het register van Hof door te halen. Overeenkomstig het verzoek van de Commissie werd Frankrijk tot de gerechtskosten veroordeeld.

De geachte afgevaardigde wordt in dit verband ook verwezen naar: het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-2871/02 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 25.

(2003/C 222 E/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3633/02
van Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) aan de Raad

(17 december 2002)

Betreft: Associatieovereenkomst EU/Chili en eerbiediging van de rechten van de Mapuche

De op 18 november jl. tussen Chili en de EU gesloten associatieovereenkomst voorziet in een clausule ter bescherming van de mensenrechten. In punt twee van het hoofdstuk over de politieke dialoog is namelijk gestipuleerd dat „het voornaamste doel van de politieke dialoog (...) erin bestaat de bevordering, verspreiding, ontwikkeling en gemeenschappelijke verdediging van democratische waarden zoals de eerbiediging van de mensenrechten te waarborgen ...”.

Chili is het enige land in Latijns-Amerika dat het bestaan van inheemse volkeren niet erkent. De eerbiediging en bescherming van de rechten van die volkeren, en met name van de Mapuche, laten echter nog veel te wensen over. Bovendien weigert de Chileense regering de uit 1989 daterende Overeenkomst 169 inzake inheemse volkeren en stammen van de Internationale Arbeidsorganisatie te ratificeren. Tevens heeft de politie zich kennelijk herhaalde malen schuldig gemaakt aan diverse vormen van arbitrair geweld jegens Mapuche-gemeenschappen, en blijkt zij daarbij vaak vrijuit te gaan.

Ook duurzame ontwikkeling fungeert als een van de uitgangspunten van de associatieovereenkomst, terwijl het grondgebied van de Mapuche ten offer valt aan onoordeelkundige exploitatie van natuurlijke rijkdommen. Daarnaast doen er zich tal van milieuconflicten voor, b.v. naar aanleiding van de ontbossing van een groot deel van de Mapuche-gebieden en de bouw van stuwdammen in de Alto Bío Bío, het woongebied van de Pehuenche. Bij de geplande bouw van de Ralco-waterkrachtcentrale dreigt een van oudsher door indianen bewoond gebied van 3 500 ha onder water te komen staan, worden de aanspraken van de inheemse bevolking met voeten getreden en zullen een aantal Mapuche- en Pehuenche-families — soms tegen hun wil — uit hun woongebied moeten verdwijnen.

Kan de Raad derhalve mededelen:

- of hij op de hoogte is van de situatie van de Mapuche, alsook van de eventuele schending van hun rechten en hun grondgebied door de Chileense overheid?
- of hij van plan is bij de inwerkingtreding van de overeenkomst ook de politieke en sociale situatie van de Mapuche-gemeenschappen bij de politieke dialoog te betrekken, opdat de Chileense regering haar beleid jegens inheemse volkeren aanpast?
- of hij voornemens is vertegenwoordigers van de Mapuche bij de politieke dialoog in het kader van de associatieovereenkomst te betrekken?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

1. De Europese Unie is zich bewust van de „Ralco-problematiek” en volgt de ontwikkelingen op de voet.
2. De Associatieovereenkomst EU-Chili werd op 18 november ondertekend. Volgens artikel 198, lid 3, kunnen enkele bepalingen daarvan voorlopig worden toegepast met ingang van de eerste dag van de maand volgende op de datum waarop Chili en de EU elkaar in kennis hebben gesteld van de voltooiing van de daartoe vereiste procedures. De artikelen 12 tot en met 15 betreffende de politieke dialoog zullen evenwel pas in werking treden wanneer beide partijen hun ratificatieprocedures hebben afgesloten.

De Raad hoeft niet op de inwerkingtreding van de Associatieovereenkomst te wachten om met Chili politieke kwesties en met name vraagstukken betreffende de schending van mensenrechten te bespreken. De Raad van de EU houdt, op basis van de bestaande gezamenlijke verklaring inzake de politieke dialoog

die aan de kaderovereenkomst inzake samenwerking tussen de EG en Chili van 1996 is gehecht, met de Chileense autoriteiten op verschillende niveaus regelmatig vergaderingen in het kader van de politieke dialoog. Hij zal, zo nodig, niet aarzelen om bij hen vraagstukken betreffende ernstige schendingen van mensenrechten in het algemeen of een specifiek geval van schending van de rechten van inheemse bevolkingsgroepen aan de orde te stellen.

3. Noch in bovengenoemde gezamenlijke verklaring, die is gehecht aan de kaderovereenkomst inzake samenwerking tussen de EG en Chili uit 1996, noch in de bepalingen inzake de politieke dialoog van de Associatieovereenkomst tussen de EU en Chili wordt expliciet voorzien in de deelname van vertegenwoordigers van de civiele samenleving aan de politieke dialoog EU-Chili. Volgens de huidige toepasselijke regels werd de politieke dialoog EU-Chili tussen beide partijen ingesteld op het niveau van de president van Chili en de hoogste EU-autoriteiten, of tussen de ministers van Buitenlandse Zaken of andere ministers en hoge ambtenaren van beide partijen. Het is echter aan elke partij om een besluit te nemen over de samenstelling van haar delegatie, die, zo nodig, vertegenwoordigers van haar civiele samenleving kan omvatten.

Gememoreerd wordt tevens dat artikel 11 van de Associatieovereenkomst bepaalt dat de partijen regelmatige bijeenkomsten bevorderen van vertegenwoordigers van de civiele samenleving in Chili en in de Europese Unie, waaronder de academische gemeenschap, de sociale en de economische partners en de NGO's, waar kwesties zoals de door het geachte parlementslid aan de orde gestelde, kunnen worden besproken.

In zijn zitting op 11 november 2002 memoreerde de Raad dat hij veel belang hecht aan de resolutie van 30 november 1998 betreffende autochtone bevolkingsgroepen in het kader van de ontwikkelingssamenwerking van de Gemeenschap en haar lidstaten. Bij die gelegenheid was de Raad tevens van oordeel dat de belangen van de autochtone bevolkingsgroepen kunnen worden geïntegreerd in de politieke dialoog met partnerlanden, en dat partnerlanden zouden kunnen worden aangemoedigd om de interculturele dialoog en samenwerking te stimuleren.

(2003/C 222 E/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3651/02

van Antonio Di Pietro (ELDR) aan de Commissie

(11 december 2002)

Betreft: Sluiting van „HMC Pubblicità”

De media meldten onlangs dat „Cairo Communications” van Urbano Cairo, de vroegere directeur van Publitalia, de nieuwe concessiehouder voor reclame is van de televisiezender „La7”, die deel uitmaakt van de groep Tronchetti Provera.

De vroegere concessiehouder van „La7”, „HMC Pubblicità”, dat voor 100 % in handen is van SEAT/Telecom, wordt binnenkort opgedoekt. Voor meer dan 40 werknemers dreigt ontslag en de hele procedure kan bezwaarlijk normaal worden genoemd (het ondertekenen van voorgedrukte brieven; de situatie van het bedrijf wordt aan het personeel als onafwendbaar voorgesteld, enz).

Het verlenen van de reclameconcessie van „La7” aan „Cairo Communications” zou, gezien de directe band tussen dat bedrijf en „Publitalia”, kunnen leiden tot een verdere versterking van het systeem van dominante posities en verregaand quasi-monopolie in de televisie- en reclamesector in Italië, met alle gevolgen van dien, niet het minst de verdere afbraak of zelfs het geheel verdwijnen van het democratisch pluralisme en correcte informatie, die momenteel al tot een minimum herleid zijn.

Als bewijs daarvan en ondanks de omvang en de impact ervan voor de mededinging en het functioneren van de hele televisie- en reclamesector, is de gehele operatie La7/Cairo/HMC in de media nauwelijks aan bod gekomen.

Aangezien bovendien nog andere operaties aan de gang zijn, zoals tussen de groep Tronchetti Provera en de groep Fininvest, met onder meer de overname van „Edilnord” en het bedrijf „Pagine Utili”, wilde ik de Commissie vragen of zij kan en wil optreden in het kader van de operatie La7/Cairo Communications en de sluiting van „HMC” op grond van het feit dat deze transactie de verregaande monopoliepositie van „Mediaset” en het door „Mediaset” gecontroleerde „Publitalia” in de televisie- en reclamesector nog versterkt.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(15 januari 2003)*

Het geachte parlamentslid verwijst naar een overeenkomst tussen een Italiaanse omroep (La 7) en een Italiaanse concessiehouder voor reclame (Cairo Communications) aangaande de Italiaanse reclamemarkt.

De Commissie is niet op de hoogte van enige klachten aangaande deze overeenkomst tussen Cairo Communications en La 7 en is ook niet in kennis gesteld van deze overeenkomst. Bovendien beschikt de Commissie momenteel over geen enkele informatie om uit te maken of de overeenkomst in kwestie de handel tussen de lidstaten onderling merkbaar beïnvloedt en daardoor onder het toepassingsgebied van de regels betreffende mededinging valt.

Het geachte parlamentslid verwijst ook naar de positie van Mediaset/Publitalia op de Italiaanse televisie- en reclamemarkten. Hieromtrent heeft de Commissie geen informatie die de conclusie zou kunnen staven dat de overeenkomst tussen Cairo Communications en TV La 7, door bepaalde vermeende banden tussen de partijen bij de overeenkomst en Publitalia, zou kunnen leiden tot een mogelijke versterking van de positie van deze laatste op de voornoemde markten.

(2003/C 222 E/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3662/02**van Marie Isler Béguin (Verts/ALE) aan de Raad***(18 december 2002)*

Betreft: Wijziging van het akkoord WHA 12-40 tussen de Wereld Gezondheidsorganisatie WHO en het Internationaal Atoomagentschap IAEA

Op 28 mei 1959 heeft de twaalfde Assemblee van de wereldgezondheidsorganisatie zich in haar resolutie WHA 12-40 door een akkoord met de Internationale Organisatie voor Atoomenergie verbonden. Hierdoor worden de werkzaamheden of de programma's van de WHO, die samenvallen met die van de IAEA, onderworpen aan de controle en beoordeling van laatstgenoemde organisatie en moet er krachtens artikel 1, lid 3 van de resolutie een consensus bereikt worden over de procedures en de follow-up van de werkzaamheden en programma's.

In hetzelfde artikel wordt de expliciete en eenzijdige taakstelling van de IAEA vermeld, die „als belangrijkste doel heeft onderzoek wereldwijd aan te moedigen, te steunen en te coördineren, en de ontwikkeling en de efficiënte aanwending van atoomenergie voor vreedzame doeleinden te stimuleren (...)”. In het in juli 1946 geratificeerde en op 7 april 1948 in werking getreden oprichtingsverdrag van de WHO hebben de verdragsluitende staten, in overeenstemming met het Handvest van de Verenigde Naties, bij wijze van veiligheidsbeginsel bepaald dat „een goede informatieverstrekking aan en een actieve medewerking van de bevolking van wezenlijk belang zijn voor de verbetering van de volksgezondheid en dat de regeringen verantwoordelijk zijn voor de gezondheid van hun burgers”, terwijl de „studiegroep inzake gevolgen van atoomenergie voor de geestelijke gezondheid” in het in 1958 aan de WHO voorgelegde verslag tot de conclusie kwam dat „de meest bevredigende oplossing voor het vreedzaam gebruik van atoomenergie in de toekomst de opkomst van een nieuwe generatie mensen zou zijn, die geleerd zou hebben te leven met onwetendheid en onzekerheid (...)”.

Stelt de Commissie zich geen vragen over het feit dat deze twee internationale organisaties zo duidelijk onder één hoedje spelen, door de WHO-verslagen te onderwerpen aan de censuur van de pro-nucleaire IAEA?

Is de Commissie niet verontrust over de negatieve gevolgen die deze onmiskenbare compromissen van de WHO hebben voor de integriteit en de kwaliteit van de EU-studies ter voorbereiding van communautaire programma's en initiatieven betreffende de nucleaire sector en met kernenergie samenhangende ziekten (veroorzaakt door het gebruik van verarmd uranium in Irak en in de Federale Republiek Joegoslavië of door de gevolgen van Tsjernobyl in Oost-Europa)?

Moet de Commissie, gezien het niet-transparante en afhankelijke karakter van de WHO, hetgeen bevestigd wordt door het feit dat de WHO zelf slechts 10 jaar na datum een conferentie organiseerde over het drama van Tsjernobyl en door het niet openbaar maken van de verslagen hierover, niet een einde maken aan dit „samenspel” tussen beide organisaties, dat voortvloeit uit enkele clausules van genoemd akkoord?

Verbindt de Commissie zich ertoe om, in het kader van haar bilaterale dialoog met deze twee internationale organisaties, wijziging te eisen van akkoord WHA 12-40 (artikel 1, lid 3: „zij houden elkaar op de hoogte”), zoals voorzien wordt in artikel 13?

Antwoord*(13 mei 2003)*

De Raad deelt het geachte parlementslid mede dat de in haar vraag aan de orde gestelde punten niet door hem zijn besproken.

*(2003/C 222 E/118)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3729/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Raad***(19 december 2002)*

Betreft: Legale status binnen EU voor Iraanse oppositie in ballingschap die opkomt voor pluralistische democratie en zich verzet tegen theocratische dictatuur

1. Heeft de Raad er kennis van genomen dat een jonge generatie in Iran zich in toenemende mate afzet tegen het feit dat het gekozen parlement en de gekozen president niet de werkelijke staatsmacht uitoefenen, maar dat de macht over leger, politie, rechtspraak, censuur en burgerlijke vrijheden in handen is van een niet door de kiezersuitspraak van samenstelling te veranderen conservatieve theocratische elite die tegenstanders gevangen zet of ter dood brengt?
2. Acht u het onder deze omstandigheden, waarin Iran geen democratie en geen rechtsstaat genoemd kan worden, terecht dat organisaties die het meest nadrukkelijk verandering willen brengen in deze toestand en daarom in Iran verboden zijn, buiten Iran worden behandeld als terroristische organisaties?
3. Wordt op u druk uitgeoefend door Iraanse autoriteiten om over te gaan tot het als terroristische organisatie aanmerken van de in 1981 opgerichte en thans in Parijs gevestigde National Council of Resistance of Iran (NCRI), de overkoepelende organisatie die als een 560 leden tellend parlement in ballingschap mensen van verschillende godsdiensten, etnische groepen en politieke opvattingen verenigt en campagne voert voor een democratisch, seculier en pluralistisch Iran, de gelijkstelling van vrouwen aan mannen, zelfbestuur voor de etnische minderheidsregio's en vrije verkiezingen onder toezicht van de Verenigde Naties?
4. Heeft u kennis genomen van de bijval die acties oproepen ter ondersteuning van de Iraanse democratische oppositie in ballingschap en voor een legale positie van zulke organisaties binnen de EU, zoals de oproep op 18 juli 2002 door 453 leden van beide huizen van het Britse parlement, de uitspraak van het Deense parlement op 14 november 2002 voor een dialoog met relevante opposities in Iran om het proces van hervorming aan te moedigen, en de steun die inmiddels is uitgesproken door de parlementen van Italië, België en Luxemburg en door parlementsliden in Frankrijk, Duitsland en Zweden voor een legale positie van de in 1965 opgerichte Mujahedin Khalq (P.M.O.I), tegenwoordig de grootste en actiefste oppositiebeweging binnen de NCRI?
5. Bent u bereid om de in vraag 4 bedoelde Mujahedin Khalq op zo kort mogelijke termijn de zekerheid te bieden dat zij kan functioneren als volledig legale organisatie, die er niet van wordt verdacht dat zij terroristische daden op het grondgebied van lidstaten van de EU zou kunnen begaan, en die derhalve geen belemmeringen ondervindt in haar vreedzame activiteiten en fondsenwerving?

Antwoord*(13 mei 2003)*

De Raad heeft op 17 juni 2002 besloten de betrekkingen tussen de EU en Iran te verdiepen. De Raad heeft benadrukt dat hij de hervormingsgezinde krachten in Iran wenst te steunen. Bij het nemen van zijn besluit heeft de Raad onderstreept dat intensivering van het handelsverkeer en de samenwerking met Iran zal worden gekoppeld aan duidelijke positieve ontwikkelingen op diverse gebieden die de EU zorgen baren, zoals mensenrechten, terrorismebestrijding, verspreiding van massavernietigingswapens en het vredesproces in het Midden-Oosten. De Raad heeft tevens aangekondigd de vooruitgang op deze gebieden te zullen evalueren. Het EU-beleid ten aanzien van Iran heeft derhalve een politieke context waarin de EU bepaalde verwachtingen heeft ten aanzien van de totstandbrenging van hervormingen in Iran.

Op 12 december 2002 werden er parallelle onderhandelingen geopend over enerzijds handel en samenwerking, en anderzijds politieke aangelegenheden. Daarbij verstrekten de EU uitleg over de koppeling tussen de handelsaspecten en de politieke aspecten van de betrekkingen EU-Iran, en Iran lijkt ermee te hebben ingestemd dat de toekomstige contractuele betrekkingen tussen de EU en Iran als een pakket moeten worden beschouwd.

Daarnaast hebben de EU en Iran in december 2002 een mensenrechtendialoog ingesteld, waaraan wordt deelgenomen door deskundigen, NGO's en regeringsfunctionarissen.

Wat de concrete vraag van het geachte parlementslid betreft, wijst de Raad erop dat de Mujahedeen-e Khalq Organisatie (MEK of MKO) is opgenomen in de EU-lijst van personen en groepen die betrokken zijn bij terroristische daden als bedoeld in gemeenschappelijk standpunt 931/2001⁽¹⁾, als gewijzigd. De Gemeenschap en de lidstaten zijn hieraan gebonden.

Met betrekking tot de NCRI neemt de Raad nota van het standpunt van het geachte parlementslid. De Raad heeft thans geen concrete plannen ten aanzien van de NCRI.

⁽¹⁾ PB L 344 van 28.12.2001.

(2003/C 222 E/119)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3730/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 december 2002)

Betreft: Maatregelen tegen import van Amerikaans voedsel dat zonder vermelding van samenstelling en herkomst genetisch veranderde ingrediënten bevat

1. Is het de Commissie bekend dat de Nederlandse Keuringsdienst van Waren, thans onderdeel van de nieuwe Voedsel- en Warenautoriteit (VWA), het arbeidsintensief vindt om te achterhalen of geïmporteerde voedingsmiddelen genetisch veranderde onderdelen bevatten en hoeveel van die onderdelen daarin aanwezig zijn, vooral omdat Amerikaanse regels geen onderscheid maken tussen natuurlijk voedsel en gentech-voedsel, driekwart van de Amerikaanse voedingsmiddelen gentech-elementen bevat en informatie over erfelijk materiaal in Amerika achterblijft?
2. Heeft de Commissie inzicht of de organisaties die in andere lidstaten zijn belast met het toezicht op de voedselveiligheid, eveneens constateren dat de controle bij import veel tijd kost?
3. Wat onderneemt u om instellingen als de VWA ervan te overtuigen dat de controle op gentech-voedsel wel degelijk goed mogelijk is, op basis van wetenschappelijke testen of van een systematische documentatie?
4. Betekent het ontbreken van Amerikaanse regels voor de bescherming van consumenten die geen gentech-producten wensen, dat binnen de EU méér controles moeten worden uitgevoerd dan nodig zou zijn bij Amerikaanse medewerking, omdat het niet verantwoord is om uit te gaan van de goede trouw en de vrijwillige medewerking van alle exporterende bedrijven buiten Europa?
5. Betreft u bij handelsbesprekingen met de VS dat de toegang van Amerikaanse voedingsmiddelen tot de EU-landen in de toekomst gevaar loopt indien die voedingsmiddelen door een tekort aan voorafgaande informatie over de samenstelling noodzaken tot intensieve en daardoor dure controles door overheden, en dat zelfs in het geval van toegestane import het veroorzaken van onnodige kosten wordt doorberekend aan de veroorzaker?
6. Doen dergelijke problemen zich alleen voor bij de twee goedgekeurde soorten maïs en sojabonen, die reeds vóór 1998 op grond van Richtlijn 90/220/EEG⁽¹⁾ op de EU-markt werden toegelaten als voeding voor mens of dier, of ook bij toekomstige importen waarop de Verordeningen (EG) 1139/98⁽²⁾, 49/2000⁽³⁾ en 50/2000⁽⁴⁾ of de toekomstige verordeningen COM(2001) 425⁽⁵⁾ en COM(2001) 182⁽⁶⁾ van toepassing zijn?

7. Acht u op grond van het gestelde in de vragen 1, 4 en 5 naast de bestaande regels en de nieuwe Richtlijn 2001/18/EG⁽⁷⁾ nog verdere aanvullende maatregelen nodig om in de nabije toekomst te kunnen komen tot een correcte en volledige beoordeling van de aanwezigheid van gentech in voedsel en een toereikende voorlichting daarover?

Bron: Het Nederlandse dagblad „Trouw” d.d. 4 december 2002.

⁽¹⁾ PB L 117 van 8.5.1990, blz. 15.

⁽²⁾ PB L 159 van 3.6.1998, blz. 4.

⁽³⁾ PB L 6 van 11.1.2000, blz. 13.

⁽⁴⁾ PB L 6 van 11.1.2000, blz. 15.

⁽⁵⁾ PB C 304 E van 30.10.2001, blz. 221.

⁽⁶⁾ PB C 304 E van 30.10.2001, blz. 327.

⁽⁷⁾ PB L 106 van 17.4.2001, blz. 1.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(10 februari 2003)

De controle en inspectie van voedingsmiddelen, met inbegrip van genetisch gemodificeerde voedingsmiddelen, valt onder de bevoegdheid van de lidstaten. Het Voedsel- en Veterinair Bureau van de Commissie voert inspecties uit in de lidstaten om de officiële controlesystemen voor voedingsmiddelen met of van genetisch gemodificeerde organismen te beoordelen. De verslagen van deze inspectiebezoeken worden op internet gepubliceerd: http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/fnaoi/reports/genetic_mod_nov_food/index_en.html.

In 2001 heeft de Commissie een aanbeveling voor een gecoördineerd controleprogramma voor onder meer genetisch gemodificeerde voedingsmiddelen voorgesteld. Het voorstel kreeg op de vergadering van het Permanent Comité voor levensmiddelen op 17-18 december 2001 unanieme steun van de lidstaten en is in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾ gepubliceerd.

In het gecoördineerd controleprogramma wordt geen melding gemaakt van de frequentie voor het nemen van monsters en/of uitvoeren van inspecties, maar worden de lidstaten verzocht toereikende maatregelen te nemen om een overzicht van de toestand in alle lidstaten te bieden. Volgens de aanbeveling moeten de lidstaten de Commissie vóór 1 mei 2003 op de hoogte stellen van de resultaten van de inspecties en controles. Op basis van die resultaten kan de Commissie nieuwe controlesystemen ontwikkelen.

Voedingsmiddelenimporteurs die producten in de Gemeenschap invoeren, moeten het geldende Gemeenschapsrecht naleven, met name Verordeningen (EG) nr. 258/97⁽²⁾, (EG) nr. 1139/98⁽³⁾, (EG) nr. 49/2000⁽⁴⁾, (EG) nr. 50/2000⁽⁵⁾ en alle toekomstige door de Commissie voorgestelde verordeningen.

De autoriteiten van de lidstaten kunnen sancties opleggen wanneer in de Gemeenschap geproduceerde of geïmporteerde levensmiddelen het Gemeenschapsrecht schenden. Het is echter niet mogelijk een product de toegang tot de Europese markt te ontzeggen omdat gecontroleerd moet worden of het product in overeenstemming is met het Gemeenschapsrecht.

Het voorstel van de Commissie betreffende de traceerbaarheid en etikettering van genetisch gemodificeerde organismen en de traceerbaarheid van met genetisch gemodificeerde organismen geproduceerde levensmiddelen en diervoeders beoogt dat de Commissie richtsnoeren voor het nemen van monsters en uitvoeren van testen ontwikkelt met het oog op gecoördineerde inspectie- en controlemaatregelen in de Gemeenschap om de naleving van de verordening af te dwingen.

De verordening betreffende genetisch gemodificeerde levensmiddelen en diervoeders zal na goedkeuring door de Raad en het Europees Parlement de Verordeningen (EG) nr. 258/97, (EG) nr. 1139/98, (EG) nr. 49/2000 en (EG) nr. 50/2000 vervangen. Het voorstel voor een verordening betreffende genetisch gemodificeerde levensmiddelen en diervoeders bepaalt dat een methode voor het aantonen van het product moet worden ingediend, die door het communautair referentielaboratorium moet worden gevalideerd voordat een vergunning kan worden verleend.

Het door de Commissie als nieuw communautair referentielaboratorium voorgedragen Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek heeft al een netwerk van laboratoria voor genetisch gemodificeerde organismen in de lidstaten opgericht. Hoofddoel van dit netwerk is het ontwikkelen van gevalideerde detectiemethodes en het bespreken van technische kwesties betreffende het nemen van monsters, de identificatie en de kwantificatie van genetisch gemodificeerde producten.

Al deze initiatieven zullen de controle en inspectie van genetisch gemodificeerde levensmiddelen door de lidstaten vergemakkelijken.

Het overleg met derde landen, waaronder de Verenigde Staten, over genetisch gemodificeerde levensmiddelen vindt in verscheidene fora plaats op verschillende niveaus. Normen, richtsnoeren en aanbevelingen voor de reglementering van genetisch gemodificeerde voedingsmiddelen, met inbegrip van de etikettering van dergelijke producten, worden besproken in de Codex Alimentarius, met name in het comité voor de etikettering van voedingsmiddelen en de taakgroep inzake op moderne biotechnologie gebaseerde voedingsmiddelen. In dit verband en in andere fora bevordert en verdedigt de Commissie de communautaire juridische aanpak.

De Verenigde Staten en andere derde landen zijn goed op de hoogte van de aangekondigde Europese wetgeving. Het voorstel van de Commissie betreffende genetisch gemodificeerde levensmiddelen en diervoeders is bekendgemaakt aan de comités Sanitaire en Fytosanitaire Maatregelen (SPS) en Technische Handelsbelemmeringen (TBT) van de Wereldhandelsorganisatie (WTO). De Commissie heeft gereageerd op opmerkingen van verschillende landen, waaronder de Verenigde Staten. De reactie van de Commissie kan geraadpleegd worden op internet: http://europa.eu.int/comm/food/fs/gmo/gmo_ongoinit_en.html.

-
- (¹) Aanbeveling van de Commissie van 25 januari 2002 betreffende een gecoördineerd programma voor 2002 inzake de officiële controle op levensmiddelen, PB L 26 van 30.1.2002.
- (²) Verordening (EG) nr. 258/97 van het Europees Parlement en de Raad van 27 januari 1997 betreffende nieuwe voedingsmiddelen en nieuwe voedsel ingrediënten, PB L 43 van 14.2.1997.
- (³) Verordening (EG) nr. 1139/98 van de Raad van 26 mei 1998 betreffende de verplichte opneming in de etikettering van bepaalde met genetisch gemodificeerde organismen geproduceerde levensmiddelen van andere gegevens dan die waarin Richtlijn 79/112/EEG voorziet.
- (⁴) Verordening (EG) nr. 49/2000 van de Commissie van 10 januari 2000 houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 1139/98 van de Raad betreffende de verplichte opneming in de etikettering van bepaalde met genetisch gemodificeerde organismen geproduceerde levensmiddelen van andere gegevens dan die waarin Richtlijn 79/112/EEG voorziet.
- (⁵) Verordening (EG) nr. 50/2000 van de Commissie van 10 januari 2000 inzake de etikettering van voedingsmiddelen en voedsel ingrediënten die genetisch gemodificeerde of met genetisch gemodificeerde organismen geproduceerde additieven en aroma's bevatten.

(2003/C 222 E/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3748/02
van Francesco Speroni (NI) aan de Raad

(13 december 2002)

Betreft: Bevolkingscijfer van de lidstaten

In de protocollen bij het Verdrag van Nice wordt verwezen naar: de „totale bevolking van de Unie”, zonder verdere specificatie.

Behoren daartoe, voor wat de Unie betreft, enkel de inwoners met EU-burgerschap of ook de inwoners zonder EU-burgerschap, of nog andere groepen? Worden de EU-burgers die niet in de Unie wonen ook in de berekening van de totale bevolking van de Unie opgenomen, of niet?

Aan de hand van welke van de volgende criteria wordt het bevolkingscijfer van de afzonderlijke staten bepaald, met het oog op de vaststelling van het quorum van 62 % van de totale bevolking van de Unie:

- a) alle inwoners van de betrokken staat, ongeacht hun nationaliteit;
- b) alle inwoners die de nationaliteit van de betrokken lidstaat of een andere EU-lidstaat hebben;
- c) enkel de staatsburgers van de betrokken staat die aldaar wonen;

- d) enkel de staatsburgers van de betrokken staat die aldaar of in een andere EU-lidstaat wonen;
- e) alle staatsburgers van de betrokken staat, waar ze ook wonen;
- f) overige?

Antwoord

(8 mei 2003)

De Raad heeft deze specifieke aspecten nog niet besproken, maar hij zal deze vragen en de implicaties ervan tijdig vóór 1 november 2004 — wanneer het genoemde criterium van kracht wordt — behandelen. Met betrekking tot de statistische gegevens die op het niveau van de Unie worden gebruikt, informeert de Raad het geachte parlements lid dat het gebruikelijk is af te gaan op de door Eurostat verstrekte gegevens.

(2003/C 222 E/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3757/02 van Bernd Lange (PSE) aan de Commissie

(23 december 2002)

Betreft: Kwantificeerbare milieudoelstellingen in de vervoerssector

In artikel 5, lid 2, sub d) van het zesde actieprogramma van de Europese Gemeenschap voor het milieu wordt de Commissie in verband met de nagestreefde vermindering van de uitstoot van broeikasgassen met 8 % verzocht om vóór eind 2002 met kwantificeerbare milieudoelstellingen te komen met het oog op een duurzaam vervoerssysteem. Een groep deskundigen bij de Commissie heeft op drie punten (broeikasgassen, luchtkwaliteit en geluidsniveau) kwantificeerbare doelstellingen voorgesteld.

De Raad heeft op zijn vergadering van 6 december 2002 gesteld dat deze drie aspecten (uitstoot van broeikasgassen, uitstoot van schadelijke stoffen en geluidsniveau) voor de vervoerssector van priorair belang zijn, en bevestigt dat op verkeersgebied milieudoelstellingen voor de middellange en lange termijn noodzakelijk zijn.

Wat is de stand van zaken bij het overleg binnen de Commissie? Wanneer zal de Commissie een voorstel voor kwantificeerbare milieudoelstellingen in de vervoerssector indienen?

Zal de Commissie zich houden aan het tijdschema dat is opgesteld in het zesde actieprogramma voor het milieu? Zo nee, waarom niet?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(11 februari 2003)

In het Witboek over het Europees vervoersbeleid uit 2001⁽¹⁾ merkte de Commissie met het oog op het bereiken van het uiteindelijke doel van duurzaam vervoer op: „Er moet een operationele definitie worden opgesteld van een duurzaam vervoerssysteem, om de politieke beslissers in de juiste richting te sturen. De kwantificering van de aangekondigde doelstellingen moet zo veel mogelijk worden voortgezet. De Commissie wil met het oog hierop in 2002 met een mededeling komen waarin deze doelstellingen nader uiteen worden gezet.” Een dergelijke uitnodiging was ook opgenomen in het zesde milieu-actieprogramma.

In de conclusies van de Raad van 6 december 2002 is vermeld dat op drie gebieden — broeikasgassen, emissies van verontreinigende stoffen en lawaai — verdere maatregelen van zowel de lidstaten als de Gemeenschap nodig zijn. In alle sectoren wordt hieraan gewerkt.

In dezelfde conclusies verheugt de Raad zich erover dat de Commissie actief doorgaat met haar werkzaamheden met betrekking tot het onderzoek van het mogelijk gebruik van indicatieve milieudoelstellingen op lange en middellange termijn voor de vervoersector op communautair niveau.

In de loop van 2002 heeft de Commissie gewerkt aan de verdere ontwikkeling van het concept milieudoelstellingen voor het vervoer, ondermeer op basis van de adviezen van haar Gezamenlijke groep deskundigen inzake vervoer en milieu, die gezamenlijk wordt beheerd door het Directoraat-generaal (DG) Vervoer en Energie en het DG Milieu.

Het huidige stand van zaken is dat de besprekingen in de Commissie nog aan de gang zijn met het oog op het bepalen van een passende aanpak voor het vaststellen van doelstellingen. Daarom is de beoogde mededeling nu opgenomen in het werkprogramma van de Commissie voor 2003 ⁽²⁾ en wordt zij bijgevolg verwacht in de loop van 2003. In deze mededeling zullen algemene principes voor het gebruik van milieudoelstellingen voor het vervoerbeleid worden uiteengezet en milieuproblemen worden geïdentificeerd waarvoor dergelijke doelstellingen op communautair niveau van nut kunnen zijn.

⁽¹⁾ COM(2001) 370 def.

⁽²⁾ COM(2002) 590 def.

(2003/C 222 E/122)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3770/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(16 december 2002)

Betreft: Omschakeling van de wapenindustrie

Voorafgaand aan de hervorming van de Structuurfondsen liep het programma Konver. Dat verschafte aan de wapenindustrie desgewenst financiële middelen waarmee de wapenfabrikant kon omschakelen op een civiele productie. Nu zijn deze omschakelingsmaatregelen ten gunste van de wapenindustrie in de normale begroting van de Structuurfondsen opgenomen.

Kan de Commissie medelen hoeveel geld de voorbije vijftien jaar is gebruikt voor steun aan de omschakeling van de wapenindustrie en kan zij, uitgesplitst per lidstaat, aangeven hoe deze fondsen werden aangewend?

Kan zij specifiek voor België aangeven welke bedrijven of overheden van deze steun gebruik hebben gemaakt?

Werd van de totale steunverlening voor de omschakeling van de wapenindustrie al een evaluatie gemaakt en kan de Commissie aangeven hoeveel arbeidsplaatsen van de wapenindustrie werden afgeleid naar de civiele sector?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(16 januari 2003)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2003/C 222 E/123)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3774/02
van Margrietus van den Berg (PSE) aan de Raad

(16 december 2002)

Betreft: Uitstel implementatie certificeringssysteem diamanten

Is het waar dat de certificaten, nodig voor de diamanthandel, nog niet gedrukt zijn?

Heeft dit te maken met het verzet van België en het Verenigd Koninkrijk tegen het voorstel van de Commissie?

Klopt het dat hierdoor de implementatie van het certificeringssysteem vertraging oploopt?

Kan de Raad nu wel met zekerheid zeggen dat het systeem op 1 februari 2003 zal ingaan, wanneer hij zijn eerdere belofte dat het systeem op 1 januari 2003 in werking treedt, niet lijkt na te komen?

Antwoord*(13 mei 2003)*

De Raad is ervan in kennis gesteld dat het drukken van de certificaten als bedoeld in artikel 2 van Verordening (EG) nr. 2368/2002 van de Raad van 20 december 2002 tot uitvoering van de Kimberleyprocescertificering voor de internationale handel in ruwe diamant, op 20 januari 2003 is afgerond.

Wat de geplande implementatie van het systeem betreft, moge de Raad het geachte parlamentslid verwijzen naar Verordening (EG) nr. 254/2003 van de Raad van 11 februari 2003 houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 2368/2002 tot uitvoering van de Kimberleyprocescertificering voor de internationale handel in ruwe diamant, alsmede naar Verordening (EG) nr. 257/2003 van de Commissie van 11 februari 2003, eveneens houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 2368/2002.

*(2003/C 222 E/124)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3786/02****van Johannes Swoboda (PSE) aan de Commissie***(6 januari 2003)*

Betreft: Discriminatie op grond van taal bij bekendmaking van vacatures op Europees niveau

1. Is de Europese Commissie van mening dat de formulering „English mother tongue or equivalent” in de tekst van bekendmakingen van vacatures bij Europese organisaties discriminerend is?
2. Zo neen, hoe brengt zij dan het beginsel van niet-discriminatie in overeenstemming met de voorwaarde „English mother tongue or equivalent” waaraan de sollicitanten moeten voldoen?
3. Zo ja, welke stappen is zij bereid te ondernemen om aan deze discriminatie een eind te maken?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie*(26 februari 2003)*

Het EG-Verdrag en het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen verbieden elke discriminatie op grond van nationaliteit en de Commissie leeft de bepalingen van het Verdrag en van het statuut vanzelfsprekend strikt na.

Een specifieke taalvoorwaarde in de publicatie van een betrekking kan inderdaad discriminatie van onderdanen van andere lidstaten tot gevolg hebben. Een dergelijke differentiatie kan evenwel objectief verantwoord zijn, bijvoorbeeld door de aard van een specifieke betrekking en de precieze functies die moeten worden vervuld. In het bijzonder de ambten van vertalers en tolken vereisen een diepgaande kennis van specifieke talen, afhankelijk van de behoeften van de instelling.

Om te oordelen of de vermelding van een taalvereiste in een publicatie van een specifieke betrekking als discriminerend kan worden beschouwd, dient meer informatie te worden ingewonnen over de desbetreffende betrekking. Indien de geachte afgevaardigde mij details verstrekt over de advertentie(s) waarnaar hij in deze vraag verwijst, zal ik erop toezien dat aan de zaak de nodige aandacht wordt besteed, zodat kan worden vastgesteld of er in dit geval sprake is van ongerechtvaardigde discriminatie.

*(2003/C 222 E/125)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3788/02****van Bruno Gollnisch (NI) aan de Raad***(6 januari 2003)*

Betreft: Franse etiketten voor consumptieproducten in Frankrijk

De wet van 4 augustus 1994 op het gebruik van de Franse taal stelt het Frans verplicht „voor alle documenten ter informatie van de gebruiker of consument: etikettering, prospectussen, catalogen, brochures en andere informatieve documenten, enz.”.

De Europese richtlijn van 20 maart 2000 tot codificering van die van 18 december 1978 herinnert eraan dat het in strijd met de Europese regels is dat een reglementering van een lidstaat het gebruik van een bepaalde taal voor de etikettering van levensmiddelen oplegt zonder de mogelijkheid open te laten om een andere taal te gebruiken.

De Commissie heeft Frankrijk laten weten, in een advies in aansluiting op een arrest van 12 september 2000 van het Europees Hof van Justitie — gevelde in antwoord op een prejudiciële vraag van het Hof van beroep van Lyon — dat het twee maanden heeft om zich naar de wet te voegen.

De Franse regering heeft daarop bij decreet nr. 2002-1025 van 1 augustus ll. artikel R. 112-8 van de verbruikswet gewijzigd: de verplichting tot etikettering in het Frans blijft bestaan, maar daarnaast staat een nieuw tweede lid vermeldingen in één of meerdere andere talen toe.

Vindt de Raad die wijziging van de reglementering voldoende voor de inachtneming van de Europese regels?

Of met andere woorden: behoudt een lidstaat het rechtmatig recht om te eisen dat de etiketten van levensmiddelen die op zijn grondgebied verkocht worden, minstens in de landstaal gesteld zijn?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De door het geachte parlementslid gestelde vraag valt onder de bevoegdheid van de Europese Commissie die, overeenkomstig artikel 211 van het Verdrag, toeziet op de toepassing van de communautaire richtlijnen en derhalve ook van de in de vraag bedoelde Richtlijn 2000/13/EG.

De Raad stelt het geachte parlementslid dan ook voor zijn vraag aan de Europese Commissie te richten.

(2003/C 222 E/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3789/02

van Olivier Dupuis (NI) aan de Raad

(6 januari 2003)

Betreft: Antonio Russo

De heer G.G. heeft een reconstructie gemaakt van de moord op Antonio Russo, Italiaans journalist en correspondent van het Italiaanse radiostation „Radio Radicale”. Antonio Russo is waarschijnlijk op 16 oktober 2000 in de Georgische stad Tbilisi vermoord, maar datum en plaats zijn nog niet bevestigd. In zijn toelichting verklaart de heer G.G.: „(...) Antonio Russo is in de val gelokt door agenten van de FSB — die allen afkomstig zijn uit Kaukasische republieken, zowel uit het GOS als uit autonome republieken —, en dit met de medewerking van enkele leden van welbekende Tsjetsjeense, Georgische, Azerbeidzjaanse en Armeense maffia-achtige clans, die door provocateurs van de Russische geheime dienst ertoe aangezet zijn om Antonio Russo te vermoorden. Bij deze affaire is ook de Rus Fedo Sergijejevic’ Petov betrokken, die niet enkel het vertrouwen geniet van Dr. Arlacchi, maar ook dankzij diens bescherming een heel netwerk van contacten heeft kunnen uitbouwen en fortuin maakt met het witwassen van kapitaal dat afkomstig is van hoofdzakelijk in het GOS gepleegde illegale praktijken (...) en dat doorgesluist wordt naar Oostenrijkse, Hongaarse, Kroatische en Griekse bankrekeningen (...)”. De desbetreffende documentatie zal zo snel mogelijk worden overgedragen aan de Georgische en Italiaanse rechercheurs die de moord onderzoeken. Bovendien verklaart de Raad in zijn antwoord op schriftelijke vraag P-2110/01⁽¹⁾: „Vertegenwoordigers van de lidstaten in Tbilisi en de delegatie van de Commissie aldaar blijven de zaak op de voet volgen”.

Welke maatregelen wil de Raad nemen om na te gaan of de reconstructie van de heer G.G. betrouwbaar is? Wat is de Raad over het onderzoek in de zaak-Russo bekend? Wat heeft de Raad na zijn antwoord van 21 oktober 2001 ondernomen en welke verdere maatregelen zullen genomen worden in samenwerking met de Georgische, Franse en Italiaanse autoriteiten, teneinde de moord op Antonio Russo op te helderen?

⁽¹⁾ PB C 81 E van 4.4.2002, blz. 109.

Antwoord*(5 en 6 mei 2003)*

Zoals hij in zijn antwoord op de vorige vraag over deze zaak heeft gesteld, kan de Raad geen commentaar leveren op geruchten of speculaties over eens strafzaak. De Raad heeft geen gedetailleerde informatie over de vorderingen van het onderzoek ontvangen. Hij vertrouwt erop dat de Italiaanse, Franse en Georgische autoriteiten de omstandigheden rond de dood van Antonio Russo onderzoeken. Vragen betreffende het onderzoek dienen aan de bevoegde instanties te worden gericht.

*(2003/C 222 E/127)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3793/02**

**van Dorette Corbey (PSE)
en Marie Isler Béguin (Verts/ALE) aan de Commissie**

(7 januari 2003)

Betreft: Jaarverslag over de natuur en de biodiversiteit in Europa

Op 14 maart 2002 hechtte het Europees Parlement — met een meerderheid van 370 stemmen voor, 8 tegen en 14 onthoudingen — zijn goedkeuring aan een resolutie over de biologische verscheidenheid ⁽¹⁾. De informatie over de biologische verscheidenheid in Europa is nog gefragmenteerd en ongecoördineerd. Een jaarverslag zou het Parlement, de Raad en de Commissie de gelegenheid geven om de vinger op de pols te houden wat betreft de situatie van de biologische verscheidenheid in Europa en om tijdig maatregelen te ontwikkelen wanneer die geboden zijn. Een jaarverslag zou ook motiverend en inspirerend zijn voor hen die zich inspanningen getroosten: de geboekte vooruitgang zou zichtbaar worden gemaakt en op terugslagen zou kunnen worden gereageerd met nieuwe maatregelen of aanvullingen op de bestaande beleidsmaatregelen.

1. Is de Commissie bereid om aan het verzoek van het Parlement tegemoet te komen en het initiatief te nemen tot de opstelling van een jaarverslag over de natuur en biodiversiteit in Europa?
2. Voor de opstelling van een jaarverslag is een reeks indicatoren en een netwerk van rapporteurs vereist. Zal de Commissie hiertoe gebruik maken van het Europese Centrum voor Natuurbehoud en zal zij bij de coördinatie en ontwikkeling van monitoring-methoden voortbouwen op de resultaten van dit centrum? Hoe denkt de Commissie het Europees Milieuagentschap hierbij te betrekken?

⁽¹⁾ Resolutie van het Europees Parlement over de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement: Behoud van de biologische diversiteit — Actieplannen op het terrein van het behoud van natuurlijke hulpbronnen, landbouw, visserij, alsmede ontwikkelingssamenwerking en economische samenwerking (COM(2001) 162 — C5-0467/2001 — 2001/2189(COS)).

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(11 februari 2003)*

De Commissie is het met het geachte parlementslid eens dat de informatie over de biodiversiteit in Europa nog versnipperd is. Zij erkent de waarde van regelmatige verslagen om het Parlement, de Raad en de Commissie in staat te stellen een vinger aan de pols te houden wat betreft de toestand van de biodiversiteit in Europa en om zonodig tijdig maatregelen te treffen.

Hoewel er op dit ogenblik geen jaarverslag is dat op alle punten voldoet aan de doelstellingen van punt 13 van de resolutie inzake biodiversiteit, worden deze doelstellingen al tot op zekere hoogte bereikt met een aantal bestaande rapportageprocedures waarbij de Commissie, de lidstaten en/of Europese agentschappen betrokken zijn. Voorbeelden zijn: algemene jaarverslagen (bijvoorbeeld Voorjaarsverslag, jaarverslag over de uitvoering en handhaving van de communautaire milieuwetgeving (Annual Survey on the Implementation and Enforcement of Community Environmental Law) en mogelijkerwijze de jaarlijkse evaluatie van het milieubeleid (Annual Environment Policy Review)), regelmatige (maar niet jaarlijkse) verslagen over natuur en biodiversiteit die vereist zijn in het kader van de strategie en actieplannen op het gebied van de biodiversiteit en krachtens de Vogelrichtlijn en de Habitatrichtlijn ⁽¹⁾, en diverse verslagen van het Europees Milieuagentschap.

De huidige rapportageperiodes van drie en zes jaar waarin het acquis op het gebied van natuurbehoud en biodiversiteit voorziet, vloeien voort uit de consensus over de vraag welke rapportageperiode wenselijk en haalbaar was, die bestond op het tijdstip waarop elk instrument werd aangenomen. De vraag kan dan ook worden gesteld of en in welke mate jaarlijkse verslagen over natuur en biodiversiteit wenselijk en haalbaar zijn en in welke mate de lidstaten en de instellingen van de Gemeenschap het hierover met elkaar eens zijn.

Monitoring en indicatoren zijn een essentieel element van de rapportage en aan deze aspecten wordt momenteel dan ook intensief gewerkt. Zo werkt het Europees Milieuagentschap voor de Commissie aan een reeks indicatoren voor de biodiversiteit, die kunnen worden gebruikt om de vooruitgang in de actieplannen op het gebied van de biodiversiteit te monitoren. Wellicht is het mogelijk om een aantal van deze indicatoren te gebruiken voor het verzamelen en analyseren van gegevens op jaarbasis. Voorts heeft het Europees Milieuagentschap (met zijn Europees Thematisch Centrum) een contract gesloten met het Europees Centrum voor Natuurbehoud (ECNC) om een onderzoek te doen naar methodes voor het monitoren van natuurbehoud. De Commissie, het Europees Milieuagentschap (met zijn Europees Thematisch Centrum), het Britse Joint Nature Conservation Committee, het ECNC en het milieuprogramma van de Verenigde Naties — Regionaal Bureau voor Europa (UNEP-ROE) houden zich actief bezig met andere initiatieven op dit gebied, zoals: monitoring voor Natura 2000 gebieden, monitoring en beoordeling van de staat van instandhouding in het kader van communautaire natuurbehoudrichtlijnen, een internationale werkgroep voor monitoring en indicatoren (Bio-MIN), een Europees kader voor biodiversiteitsmonitoring en -indicatoren (European Biodiversity Monitoring and Indicator Framework, EBMI-F), de ontwikkeling van agrarische milieu-indicatoren (in het IRENA-project) en indicatoren (waaronder indicatoren voor de natuur en biodiversiteit) voor het monitoren van programma's voor plattelandsontwikkeling. De Commissie is voornemens in verband met deze kwesties een beroep te blijven doen op het Europees Milieuagentschap en andere geschikte contractanten zoals het ECNC.

Kort samengevat is de Commissie van mening dat het wenselijk en haalbaar is om jaarlijks verslag uit te brengen over een aantal van de in punt 13 van de resolutie genoemde aspecten, maar dat het op dit ogenblik niet wenselijk of haalbaar is om een jaarverslag op te stellen waarin alle aspecten uitgebreid worden behandeld. De Commissie is echter gaarne bereid na te gaan in welke mate deze aspecten voldoende aan bod komen in de huidige rapportage, in hoeverre het wenselijk en haalbaar kan zijn om eventuele lacunes op te vullen en in hoeverre jaarlijkse rapportage nodig is gezien het tempo waarin de biodiversiteit verandert, de snelheid waarmee vooruitgang wordt geboekt in programma's en projecten en de beschikbaarheid van gegevens. Hierbij zou rekening moeten worden gehouden met de lopende werkzaamheden in verband met monitoring en indicatoren, die een geschikte basis kunnen opleveren voor selectieve jaarlijkse rapportage over natuur en biodiversiteit. De Commissie ziet de komende herziening van de strategie en de actieplannen op het gebied van de biodiversiteit als een uitgelezen gelegenheid om de rapportage over natuur en biodiversiteit te herzien.

(¹) Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, PB L 103 van 25.4.1979 en Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, PB L 206 van 22.7.1992.

(2003/C 222 E/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3808/02

van Olivier Dupuis (NI) aan de Raad

(7 januari 2003)

Betreft: Uitbreiding van de EU met de landen van de Balkan en de Kaukasus

De staatshoofden van Macedonië, Joegoslavië, Kroatië, Albanië en Bosnië hebben aan de autoriteiten van de EU een gezamenlijke brief gestuurd waarin zij de Europese Unie verzoeken om op de Top van Kopenhagen een duidelijk en concreet perspectief te bieden voor hun streven de Europese Unie te integreren. De presidenten van de vijf landen schrijven: „Wij wachten af of het slotdocument van de Top van Kopenhagen een verwijzing zal bevatten naar de voorstellen betreffende toetreding van onze landen in de vorm van een boodschap en een krachtige aansporing om door te gaan op de weg naar integratie met de EU (...)”. „Volledig doordrongen van het werk dat hiertoe nog door ons moet worden verzet, zijn wij ervan overtuigd dat onze gemeenschappelijke doelstelling in het voordeel werkt van verwezenlijking van onze nobele visie — eenmaking van Europa”, „het openen van een vooruitzicht op onze toetreding tot de EU is zeer belangrijk voor de verdieping van het lopende democratisch en hervormend proces alsook voor versterking van de stabiliteit in de regio”.

Tegelijkertijd hebben meer dan 300 parlementariërs uit Albanië, Armenië, Azerbeidzjan, Kroatië, Georgië, Kosovo, Macedonië (Fyrom) en Joegoslavië, (Servië-Montenegro) een beroep gedaan op de Conventie, de Raad, de Commissie en het Europees Parlement waarin zij solliciteren naar de status van kandidaat-lidstaten voor de Europese Unie. Deze 311 parlementariërs zijn verheugd over de „historische gebeurtenis” van de uitbreiding met tien landen uit Midden-Europa, maar zij constateren dat zij, hoewel zij hard en onder duizenden moeilijkheden werken aan het doen wortelen van de vrijheid, democratie en rechtsstaat, in de marge van Europa en buiten het eigenlijke Europese eenmakingsproces worden gehouden. Zij concluderen: „Wij weten dat toetreding van elk van onze landen afhangt van het vermogen om volledig te voldoen aan de politieke criteria van Kopenhagen en de economische criteria zoals vastgesteld door de Verdragen en het *acquis communautaire*.” Wij verlangen geen voorkeursbehandeling, geen bevoorrechtiging, geen voortrekkerij: wij verlangen slechts dat wij ons mogen inzetten voor het bereiken van deze fundamentele doelstelling.

Welke concrete politieke initiatieven denkt de Raad te nemen om een concreet gevolg te geven aan het verlangen van deze landen om zich aan te sluiten bij de Europese familie en eindelijk hun legitieme ambitie te verwezenlijken om lid te worden van de Europese Unie? Weet de Raad dat zonder een duidelijk vooruitzicht op toetreding tot de EU de inspanningen die deze landen zich getroosten om de democratie en de rechtsstaat te verstevigen en een economische ontwikkeling te garanderen, op niets dreigen uit te lopen en de deur open kunnen zetten naar instabiliteit en zelfs naar nog ernstiger scenario's? Is de Raad bereid te besluiten om Albanië, Armenië, Azerbeidzjan, Bosnië, Kroatië, Georgië, Kosovo, Macedonië (Fyrom), Moldova en Joegoslavië, (Servië-Montenegro) op de lijst te plaatsen van kandidaat-lidstaten van de Europese Unie tijdens de komende top van staatshoofden en regeringsleiders in Griekenland?

Antwoord

(13 mei 2003)

Zoals het geachte parlamentslid ongetwijfeld bekend is, berust mogelijk lidmaatschap van de EU op artikel 49 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, dat bepaalt dat elke Europese staat die de in artikel 6, lid 1, genoemde beginselen in acht neemt, kan verzoeken lid te worden van de Unie. Het verzoek wordt gericht tot de Raad, die besluit met eenparigheid van stemmen na de Commissie te hebben geraadpleegd en na instemming van het Europees Parlement. In genoemd artikel 6, lid 1, worden de beginselen van vrijheid, democratie, eerbiediging van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en van de rechtsstaat benadrukt. De Raad zal elk verzoek om lidmaatschap dan ook overeenkomstig artikel 49 VEU behandelen.

Het Europese perspectief van de door het geachte parlamentslid genoemde landen van de Westelijke Balkan (Albanië, Bosnië en Herzegovina, Kroatië, de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië en Servië en Montenegro) („mogelijke kandidaten voor toetreding”) is in het licht van de conclusies van de Europese Raad van Feira van 19-20 juni 2000 reeds bevestigd tijdens de Top van Zagreb tussen de EU en deze landen in november 2000, en is sedertdien herhaald.

Het Stabilisatie- en Associatieproces (SAP), met inbegrip van de daartoe behorende strategische doelstellingen, economische en politieke voorwaarden en instrumenten, staat centraal in het beleid van de EU ten aanzien van de Westelijke Balkan. De Top van Zagreb van 24 november 2000 heeft het SAP bezegeld doordat de regio ingestemd heeft met de doelstellingen en voorwaarden. De Raad onderstreept dat het SAP neerkomt op een langetermijnbeleid ter ondersteuning van duurzame hervormingen die verenigbaar zijn met de EU, omdat het de landen van de regio helpt bij de voorbereiding van hun integratie in de EU. De snelheid waarmee elk land de verschillende fasen van het SAP doorloopt, waarbij het de verantwoordelijkheid voor het proces op zich neemt, hangt af van het toenemend vermogen van elk land om de verplichtingen op zich te nemen die voortvloeien uit een steeds nauwere associatie met de EU en van de mate waarin het zich voegt naar het conditionaliteitsbeleid dat de Raad op 29 april 1997 heeft bepaald.

Wat betreft het „concrete gevolg” dat de Raad kan geven aan „het verlangen van deze landen om zich aan te sluiten bij de Europese familie”, waar het geachte parlamentslid om vraagt, zij opgemerkt dat het SAP drie instrumenten omvat: het eerste instrument komt neer op EG-bijstand uit hoofde van de CARDS-verordening, met steeds meer nadruk op steun voor hervormingen en institutionele opbouw, zoals in de stabilisatie- en associatieovereenkomsten wordt verlangd. Het tweede instrument betreft de opstelling en de uitvoering van stabilisatie- en associatieovereenkomsten (SAO), die een hoeksteen van het proces vormen. De sluiting van stabilisatie- en associatieovereenkomsten houdt in dat de ondertekenende staat zich ertoe verbindt om in een overgangperiode een formele associatie met de EU te voltooien. Die associatie is gebaseerd op de geleidelijke totstandbrenging van een vrijhandelszone en van hervormingen die gericht zijn op overname van het EU-acquis op een beperkt aantal gebieden of van EU-normen, zodat de landen in de regio het proces van integratie in de EU-structuren op gang kunnen brengen. Waarschijnlijk zullen onderlinge verschillen tussen de overeenkomsten voor individuele landen zich hoofdzakelijk manifesteren

in de overgangperiode vóór de volledige verwezenlijking van de associatie met de EU, alsmede in de precieze timing en formulering van de verplichtingen. Het einddoel wordt echter voor alle landen geacht hetzelfde te zijn: volledige totstandbrenging van een associatie na een overgangperiode via het nakomen van dezelfde kernverplichtingen. Met de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië en Kroatië zijn al dergelijke overeenkomsten gesloten. Voorts heeft de Raad de Commissie op 21 oktober 2002 gemachtigd om met Albanië onderhandelingen te openen over een dergelijke SAO. Het derde instrument tenslotte komt neer op de toepassing vanaf december 2000 van een uitermate preferentiële handelsregeling op alle landen die onder het SAP vallen. De openstelling van de markten van de EU voor nagenoeg alle producten uit de landen van het SAP, mits aan de betrokken SAP-voorwaarden is voldaan, is bedoeld om buitenlandse investeringen te bevorderen en de exportcapaciteit te ontwikkelen, en draagt bij tot de algehele politieke en economische stabiliteit van de regio.

De EU evalueert jaarlijks de vooruitgang die elk land in het kader van het SAP heeft geboekt. Op 13 mei 2002 is dat voor het laatst gebeurd.

De Europese Raad heeft tijdens zijn bijeenkomst in Kopenhagen van 12-13 december 2002 de lidmaatschapscriteria gememoreerd die in juni 1993 tijdens de Europese Raad van Kopenhagen waren omschreven, en heeft het Europese perspectief bevestigd van de landen van de Westelijke Balkan die betrokken zijn bij het stabilisatie- en associatieproces dat de Europese Raad in Feira had vastgesteld. De Raad heeft onderstreept vastbesloten te zijn hun inspanningen in de zin van een nauwere aansluiting bij de EU te steunen. De Europese Raad heeft derhalve het besluit van het aantredende Griekse voorzitterschap verwelkomd om op 21 juni in Thessaloniki een top te organiseren van de lidstaten van de EU en de landen die deelnemen aan het stabilisatie- en associatieproces.

Bij de wederopbouw van Kosovo speelt de Europese Unie een prominente rol. De Europese Unie is veruit de belangrijkste donor van bijstand aan Kosovo en aan de zuidoostelijke Europese regio in het algemeen, en neemt het voortouw bij de wederopbouw.

Met de door het geachte parlementslid genoemde landen van de zuidelijke Kaukasus (Armenië, Azerbeidzjan en Georgië) en Moldavië zijn de EU en haar lidstaten via partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomsten verbonden. De EU is vastbesloten bij te dragen tot de rechtsstaat, tot economische hervormingen, vrede, veiligheid en stabiliteit in deze landen. De partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomsten moeten ten volle en daadwerkelijk worden uitgevoerd, omdat voortdurende ontwikkeling van democratie en mensenrechten een cruciale factor is voor de bevordering van stabiliteit in de zuidelijke Kaukasus. Moldavië zal dank zij consolidatie van de democratie en binnenlandse politieke stabiliteit, een oplossing van het Trans-Dnjestrise conflict, aanhoudende vooruitgang met de economische hervormingen en goede betrekkingen met de buurlanden meer voordeel hebben van de nauwe betrekkingen met de toekomstige uitgebreide Unie. De Europese Raad van Kopenhagen heeft onderstreept dat de EU haar betrekkingen met onder meer Moldavië wenst te verbeteren via een langetermijnbenadering die democratische en economische hervormingen, duurzame ontwikkeling en handel bevordert, en dat zij daartoe nieuwe initiatieven uitwerkt. Daaraan zij toegevoegd dat geen van de betrokken landen om lidmaatschap heeft verzocht. Voorts kan de Raad niet vooruitlopen op het besluit dat de Europese Raad in een volgende bijeenkomst zal nemen.

Ten slotte wordt het geachte parlementslid opnieuw geattendeerd op de conclusies van de Europese Raad van Kopenhagen, waarin beklemtoond wordt dat het lopende uitbreidingsproces de Europese integratie een nieuw elan zal geven. De Europese Raad heeft onderstreept dat dit proces een belangrijke kans biedt om de betrekkingen met de naburige landen te verbeteren op basis van gemeenschappelijke politieke en economische waarden, en dat de Unie vastbesloten blijft nieuwe scheidslijnen in Europa te vermijden, en stabiliteit en voorspoed binnen en buiten de nieuwe grenzen van de Unie te bevorderen.

(2003/C 222 E/129)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3815/02

van Maria Sanders-ten Holte (ELDR) aan de Raad

(9 januari 2003)

Betreft: De stand van zaken betreffende de ratificatie van het Verdrag van Montreal tot het brengen van eenheid in enige bepalingen inzake het internationaal luchtvervoer

De lidstaten hebben het Verdrag van Montreal tot het brengen van eenheid in enige bepalingen inzake het internationaal luchtvervoer op 28 mei 1999 ondertekend en de Raad heeft aangegeven dat de Gemeenschap de vijftien akten van bekrachtiging eind 2002 gezamenlijk zou neerleggen teneinde eventuele verschillen tussen lidstaten te vermijden.

Hoewel de Raad op mijn vorige vraag hieromtrent aangaf dat het bekrachtigingsproces in alle lidstaten van start is gegaan en in sommige lidstaten reeds voltooid is wens ik mijn vraag te herhalen.

1. Kan de Raad toezeggen dat het Verdrag van Montreal eind 2002 in werking kan treden?
2. Zo niet, kan de Raad aangeven welke landen nog in gebreke blijven?

Antwoord

(8 mei 2003)

Zoals reeds vermeld in zijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 1800/02, heeft de Raad de lidstaten aanbevolen het Verdrag van Montreal te bekrachtigen overeenkomstig hun constitutionele bepalingen. Er is afgesproken dat de akten van bekrachtiging — zowel die van de lidstaten als die van de Gemeenschap — op gecoördineerde wijze worden nedergelegd.

Een meerderheid van de lidstaten heeft het bekrachtigingsproces reeds voltooid; de overige lidstaten zijn voornemens dat te doen in de loop van 2003.

(2003/C 222 E/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3816/02 van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Commissie

(9 januari 2003)

Betreft: Afschaffing internationale telefoontarieven tussen de EU-lidstaten

De Europese Unie maakt een periode door van ingrijpende veranderingen, met aan de einder een Intergouvernementele Conferentie in 2004 waarop de hervorming van de Verdragen en de aanpassingen aan de uitbreiding hun beslag moeten krijgen. Sinds de Top van Laken lijkt alle EU-beleid volledig in het teken te staan van het streven naar een grotere saamhorigheid binnen de EU.

In deze strategie, die ik volledig onderschrijf, zou het logisch zijn maatregelen te nemen die zijn gericht op versterking van de idee van een Europees burgerschap.

In dit verband, en in het belang van de consument, verdient het aanbeveling de kwestie van de internationale telefoontarieven tussen de lidstaten nogmaals aan de orde te stellen, aangezien er geen enkel zinnig argument is aan te voeren voor handhaving hiervan in een interne markt, die als een van haar grondbeginselen het vrije verkeer van personen, diensten en kapitaal heeft.

Acht de Commissie handhaving voor onbepaalde duur van de internationale telefoontarieven tussen de EU-lidstaten verenigbaar met de interne markt?

Kan de Commissie aangeven wat afschaffing van deze tarieven in de weg staat en langs welke weg deze doelstelling zou kunnen worden verwezenlijkt?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(24 februari 2003)

De liberalisering van de telecommunicatiemarkt werd van bij het begin als een cruciaal element voor de totstandbrenging van de interne markt beschouwd.

Sinds 1 januari 1998 is de telecommunicatiemarkt geliberaliseerd in het grootste deel van de Unie, waarbij mededinging wordt gecombineerd met een hoger harmonisatieniveau om de door de interne markt geboden kansen maximaal te kunnen benutten.

Het bestaande regelgevingskader was in de eerste plaats ontworpen om de overgang van een monopoliesituatie naar een situatie van mededinging te sturen en was daarom vooral afgestemd op de totstandbrenging van een concurrerende markt en de rechten van nieuwe toetreders tot de markt.

Dit proces heeft, wat de internationale telefoontarieven betreft, geleid tot een vermindering van de door de traditionele exploitanten gehanteerde tarieven met 40 % in de periode 1998-2002. Voorts blijkt uit gegevens die zijn opgenomen in het laatste verslag van de Commissie over de tenuitvoerlegging van het pakket telecommunicatieregelgeving ⁽¹⁾ dat het aantal exploitanten dat gebruikt maakt van carrièrkeuze en -voorkeuze voor internationale gesprekken respectievelijk 412 en 272 bedraagt. Overeenkomstig dit tenuitvoerleggingsverslag hanteren alternatieve exploitanten zelfs tarieven die tot 65 % lager liggen dan die van de gevestigde maatschappijen.

Het nieuwe regelgevingskader heeft tot doel meer concurrentie te brengen in de sector en zo voor de consument betere tarieven en een hogere kwaliteit te waarborgen. Krachtens de nieuwe verordening kunnen de nationale regelgevende autoriteiten de markten analyseren en beoordelen en beschikken zij over de bevoegdheid passende regelgeving op te leggen op gebieden waarop de markt onvoldoende concurrerend is.

Alleen in afwezigheid van daadwerkelijke concurrentie zullen er wettelijke verplichtingen komen. Verplichtingen uit hoofde van de bestaande wetgeving moeten worden ingetrokken tenzij wordt aangetoond dat de markt onvoldoende concurrerend is.

Meer concreet is het verschil tussen lokale en interlokale gesprekken in sommige lidstaten al vervaagd. Bovendien belet de huidige regelgeving de exploitanten geenszins om één enkel tarief aan te bieden voor gesprekken naar andere lidstaten, op voorwaarde dat daarbij niet wordt geraakt aan de vrije mededinging. Er zijn echter economische redenen waarom internationale en nationale tarieven van elkaar verschillen, met name verschillen in de onderliggende kosten en problemen in verband met tariefonevenwichten. Zelfs in geïntegreerde economieën als de Amerikaanse hanteren telefoonmaatschappijen verschillende tarieven naargelang van de plaats waar het gesprek wordt aangevraagd en de Staat van de persoon die gebeld wordt. Dit lijkt geen effect te hebben op het burgerschapsgevoel, terwijl het er toch voor zorgt dat de telefoonmaatschappijen niet verplicht zijn om permanent verlies te lijden.

Afrondend kan worden gesteld dat het wettelijk kader voor de ontwikkeling van een echte interne markt voor telefoongesprekken tussen lidstaten reeds bestaat en dat de effecten daarvan zich geleidelijk ten volle zullen doen gevoelen via de mechanismen van het hierboven bedoelde nieuwe regelgevingskader voor de telecommunicatiemarkten.

⁽¹⁾ COM(2002) 695 def.

(2003/C 222 E/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3819/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(9 januari 2003)

Betreft: Ontduiking van rij- en rusttijden in het internationale vrachtovervoer doordat gegevens over vrije dagen alleen in de eigen lidstaat worden gecontroleerd

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het onderzoek door de Nederlandse Justitie naar het op grote schaal overtreden van de rij- en rusttijden voor vrachtwagenchauffeurs van transportbedrijven, wat mogelijk wordt doordat sommige werkgevers aan hun chauffeurs altijd briefjes meegeven waaruit blijkt dat zij één of meer van de voorafgaande dagen vrijaf zijn geweest, zodat de door de tachograaf geregistreerde gegevens van die dagen bij controles niet hoeven te worden getoond?
2. Is het de Commissie bekend dat deze overtredingen worden bevorderd doordat de transportbedrijven belang hebben bij het met zo min mogelijk personeel snel kunnen afleveren op verafgelegen bestemmingen van bederfelijke goederen zoals groenten, fruit en bloemen, terwijl de chauffeurs door soms wekenlang achtereens 100 tot 120 uur per week achter het stuur te zitten meer geld ontvangen dan bij de toegestane werkweek het geval zou zijn?
3. Kan de Commissie bevestigen dat er tot nu toe geen sluitend systeem bestaat waarbij in het internationaal transport dezelfde mate van effectieve controle mogelijk is als bij het binnenlands goederenvervoer, omdat niet gecontroleerd wordt of gecontroleerd kan worden of een werknemer van een buitenlands bedrijf op de desbetreffende dagen daadwerkelijk vrij is geweest?
4. Zijn de Commissie van transportbedrijven in andere EU-lidstaten soortgelijke gegevens bekend als die welke nu in Nederland in de openbaarheid komen?

5. Zijn haar van transportbedrijven in de kandidaat-lidstaten van de EU soortgelijke gegevens bekend?
6. Wat kan de Commissie bijdragen aan het waterdicht maken van de controles op de rijtijden, ook van chauffeurs van ondernemingen die gevestigd zijn in een andere lidstaat dan die waar de controle plaatsvindt, zodat ontduiking van de regels onmogelijk wordt en het internationale wegverkeer niet langer bijzondere gevaren oplevert door een verminderd reactievermogen of zelfs het in slaap vallen van de chauffeurs als gevolg van via fraude met rijtijdgegevens afgedwongen uitputting?

Bron: Het Nederlandse dagblad „de Volkskrant” van 12 december 2002.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(13 februari 2003)

De Commissie was niet op de hoogte van het onderzoek door het Nederlandse Ministerie van Justitie naar overtredingen van de communautaire voorschriften inzake rijtijden en rustperiodes. Wat betreft de valse briefjes voor vrije dagen, verwijst de Commissie het geachte parlementslid naar haar antwoord op schriftelijke vraag P-3827/02 van de heer Bowman ⁽¹⁾.

Voorts kan de Commissie bevestigen dat, aangezien er geen communautaire wetgeving is waarbij het gebruik van dergelijke certificaten wordt geregeld, de aanvaarding daarvan door handhavingsambtenaren in de verschillende lidstaten volledig naar eigen oordeel gebeurt. Er is momenteel geen verplichting voor de lidstaten om statistieken te vergaren of een standpunt in deze kwestie in te nemen.

Wat gegevens over naleving, overtredingen, controles en sancties betreft, stelt de Commissie een tweejaarlijks verslag over de tenuitvoerlegging van de verordening op ⁽²⁾. Dit verslag heeft enkel betrekking op de lidstaten, niet op de kandidaat-landen. Tot dusver hebben de lidstaten de kwestie van de valse briefjes niet gesignaleerd als een probleem in het kader van hun bijdragen tot het verslag.

De invoering van de elektronische tachograaf in 2004 en betere controles zijn de beste manier om de doelmatigheid van de handhaving in de toekomst te verbeteren, zoals reeds is aangegeven in het antwoord op bovengenoemde schriftelijke vraag.

⁽¹⁾ PB C 161 E van 10.7.2003, blz. 150.

⁽²⁾ COM(2001) 767 def: Verslag van de Commissie over de tenuitvoerlegging in 1997-1998 van Verordening (EEG) nr. 3820/85 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer.

(2003/C 222 E/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3822/02 van Pasqualina Napoletano (PSE) aan de Raad

(20 december 2002)

Betreft: Het recht op asiel in de Unie

Op 28 november 2002 hebben de Italiaanse autoriteiten de heer Muhammad al Shari en zijn familie van de Milanese luchthaven „Malpensa” naar Syrië gerepatrieerd, ook al wacht hem daar de doodstraf.

Volgens de Italiaanse grondwet mogen personen die ter dood veroordeeld zijn in een land waar de doodstraf nog bestaat, niet uitgeleverd worden.

Volgens het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie „wordt niemand tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld” en is het recht op asiel gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève en het Protocol van 31 januari 1967.

De Europese Unie en Syrië onderhandelen momenteel over de associatie-overeenkomsten.

Vindt de Raad daarom niet dat hij dringend moet ingrijpen om ervoor te zorgen dat de doodstraf niet uitgevoerd wordt en dat de veiligheid van de heer Muhammad al Shari en zijn familie gewaarborgd wordt?

(2003/C 222 E/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3843/02
van Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL) aan de Raad

(9 januari 2003)

Betreft: Uitwijzing van het gezin Al-Shari uit Italië

De Italiaanse politie heeft Muhammad Al-Shari, een Syrische ingenieur die jaren geleden in zijn land ter dood veroordeeld is wegens lidmaatschap van de Moslimbroederschap, tezamen met zijn echtgenote en hun vier zonen aan de Syrische politie uitgeleverd. Zij zijn eerst vijf dagen op de Milanese luchthaven Malpensa vastgehouden, zonder dat zij enig contact mochten hebben met de buitenwereld, hetgeen flagrant indruist tegen de internationale asielverdragen en het in alle toonaarden bezongen Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het gezin Al-Shari is afkomstig uit Irak en had dus eigenlijk naar dat land moeten zijn „teruggestuurd”, terwijl zij nu zijn uitgeleverd aan de Syrische dictatuur.

Ik kan nu al aankondigen dat de zaak aanhangig zal worden gemaakt bij het Hof van de Rechten van de Mens in Straatsburg. Wat is de Raad voornemens om zich ervan te vergewissen of de doodstraf die tegen Muhammad Al-Shari is uitgesproken inmiddels al dan niet is uitgevoerd en om de fysieke integriteit van het gezin Al-Shari te waarborgen? Is de Raad bereid de Italiaanse regering te wijzen op haar internationale verplichtingen?

Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen P-3822/02 en E-3843/02

(5 en 6 mei 2003)

De Raad heeft geen informatie over het geval waarnaar de geachte parlementsleden verwijzen.

Op dit gebied gaat de Raad voort met zijn besprekingen over de richtlijnvoorstellen die betrekking hebben op de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen en staatlozen die als vluchteling willen worden erkend, of andere personen die anderszins internationale bescherming behoeven, moeten voldoen, alsmede op de procedures voor toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Deze voorstellen beogen minimumnormen vast te stellen voor sommige van de kwesties die de geachte parlementsleden aan de orde hebben gesteld.

(2003/C 222 E/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3825/02
van Avril Doyle (PPE-DE) aan de Raad

(20 december 2002)

Betreft: Richtlijn geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik

Kan de Raad meedelen of de richtlijn geneesmiddelen voor geneeskundig gebruik op een vergadering van de Landbouwwraad zal worden behandeld?

Zo niet, kan de Raad dan meedelen in welke samenstelling van de Raad dit zeer belangrijke onderwerp zal worden behandeld?

En welke prioriteit zal worden verleend aan het ter behandeling op de relevante agenda van de Raad plaatsen van deze richtlijn?

Antwoord

(13 mei 2003)

1. De Commissie heeft in november 2001 een maatregelenpakket voorgesteld voor de hervorming van de communautaire geneesmiddelenwetgeving. Dit pakket omvat een voorstel voor een nieuwe verordening tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik, alsook voorstellen tot wijziging van de bestaande richtlijnen inzake geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik.

2. De Raad heeft hoge prioriteit gegeven aan de werkzaamheden betreffende deze voorstellen. Aangezien de drie delen van het pakket nauw met elkaar verband houden, zijn de besprekingen

hoofdzakelijk in een enkel forum gevoerd. Tot dusver hebben deze besprekingen vooral betrekking gehad op de voorgestelde verordening. Eind juni en eind december 2002 is hierover van gedachten gewisseld binnen de Raadsformatie waarvan de ministers van Volksgezondheid deel uitmaken.

3. Tijdens de voorbereidende werkzaamheden zijn evenwel ook afzonderlijke besprekingen gevoerd over enkele sleutelvraagstukken die specifiek zijn voor de richtlijn geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, namelijk de kwestie van de beschikbaarheid van dergelijke producten, en de vraag hoe ervoor kan worden gezorgd dat niet voor de voedselproductie bestemde paarden met de noodzakelijke geneesmiddelen kunnen worden behandeld. De Raad zal deze aangelegenheid met gepaste aandacht behandelen teneinde voor het gehele pakket een bevredigende oplossing te vinden die alle noodzakelijke technische aspecten omvat. Voor de aanneming is nog geen nauwkeurig tijdschema vastgesteld.

(2003/C 222 E/135)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3836/02

van Anna Terrón i Cusí (PSE) aan de Commissie

(9 januari 2003)

Betreft: Uitvoering van de begrotingskredieten in Catalonië tussen 2000 en 2002

Wat is de stand van de uitvoering van de vastleggings- en betalingskredieten in de begrotingsjaren 2000, 2001 en 2002 in het kader van de structuurfondsen, het Cohesiefonds en de communautaire initiatieven in Catalonië?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(25 februari 2003)

In de onderstaande tabel vindt het geachte parlementslid een overzicht van de besteding van de vastleggings- en betalingskredieten uit de Structuurfondsen (inclusief de communautaire initiatieven (CI's)) en het Cohesiefonds in de jaren 2000, 2001 en 2002.

(in miljoen euro)

		Programmeringsperiode 1994-1999			Programmeringsperiode 2000-2006		
		2000	2001	2002	2000	2001	2002 ⁽¹⁾
Doelstelling 2	Vastleggingen	—	—	—	0,0	360,5	182,7
	Betalingen	0,0	255,2	0,0	0,0	156,2	93,9
Doelstelling 3	Vastleggingen	—	—	—	30,4	31	31,6
	Betalingen	8,3	11,9 ⁽²⁾	0,0	0,0	0,0	34
Doelstelling 5b	Vastleggingen	—	—	—			
	Betalingen	15,0	8,7	0,0			
CI's	Vastleggingen	—	—	—	0,000	5,6	8,7
	Betalingen	1,0	0,0	0,0	0,0	1,7	2,5
FIOV ⁽³⁾	Vastleggingen				0,0	16,1	16,6
	Betalingen				0,0	3,2	4,8
Cohesiefonds	Vastleggingen				120,4	627,7	365,8
	Betalingen				0,0	53,6	467,3

⁽¹⁾ Voorlopige gegevens.

⁽²⁾ Het betreft de voorschotten op de tranche 1999.

⁽³⁾ Volgens de door de Spaanse autoriteiten in de jaarverslagen over de uitvoering verstrekte gegevens; voor het jaar 2002 hebben de beschikbare gegevens betrekking op de stand van zaken op 15 oktober 2002 (peildatum voor de aan het Toezichtcomité voorgelegde documentatie). FIOV: Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij.

Wat de pluriregionale programma's in het kader van de doelstellingen en initiatieven en de in de periode 1994-1999 uit het Cohesiefonds medegefinancierde projecten betreft, beschikt de Commissie niet over gegevens per regio.

(2003/C 222 E/136)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3839/02

van Olivier Dupuis (NI) aan de Raad

(9 januari 2003)

Betreft: Bewijzen voor het bestaan van concentratiekampen in Noord-Korea

Het bestaan van concentratiekampen — werkkampen — in Noord-Korea, waarover allang werd gesproken, maar nooit door niet- Noord-Koreaanse getuigenverklaringen is bevestigd, is aangetoond aan de hand van satellietbeelden die de „Far Eastern Economic Review” via een commerciële aanbieder van satellietbeelden openbaar heeft gemaakt.

Deze beelden werden door een voormalige gevangenvaarder, Ahn Myong Chol, die in 1994 naar Zuid-Korea is gevlucht, herkend als beelden van het concentratie- en werkkamp Haengyong.

De Zuid-Koreanen en de Amerikaanse geheime dienst hebben lange tijd het gerucht verspreid dat zij satellietfoto's van de kampen bezaten, maar de vermoedelijke bewijzen zijn nooit openbaar gemaakt.

Beschikt de Raad over hetzelfde soort satellietbeelden of is hij op de hoogte gebracht door een van de lidstaten die soortgelijke bewijzen bezitten voor het bestaan van concentratiekampen in Noord-Korea? Beschikt de Raad over informatie omtrent andere concentratiekampen in Noord-Korea waarvan het bestaan met satellietbeelden kan worden bewezen? Wanneer is de Raad voornemens de satellietbeelden of andere bewijzen voor het bestaan van concentratiekampen in Noord-Korea aan de terzake bevoegde commissie van het Europees Parlement te doen toekomen en welke politieke stappen denkt hij ten aanzien van Pyongyang te nemen om ervoor te zorgen dat alle concentratiekampen onmiddellijk worden gesloten en alle gevangenen onverwijld worden vrijgelaten?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad beschikt niet over satellietbeelden zoals bedoeld in de vraag van het geachte parlementslid, noch over enig ander bewijs van het bestaan van concentratiekampen. De Raad is op de hoogte van beweringen dat veel mensen in zogenaamde „heropvoedingskampen” worden vastgehouden.

De Raad memoreert dat de EU er in gesprekken met Noord-Korea regelmatig op wijst hoe belangrijk zij de eerbiediging van de mensenrechten en de rechtsstaat vindt.

De EU-trojka heeft de DVK in juni 2002 bezocht en duidelijk gesteld dat de EU concrete verbeteringen inzake de mensenrechtenproblematiek in de DVK verwacht. De trojka heeft benadrukt dat er onafhankelijke toezichthouders moeten worden toegelaten om de juistheid te controleren van de vele negatieve verslagen die internationaal over de situatie in de DVK rondgaan. Bijzondere aandachtspunten zijn de gevangenkampen, de godsdienstvrijheid, marteling en de behandeling van teruggestuurde vluchtelingen. De EU zal deze kwesties bij de Noord-Koreaanse regering aan de orde blijven stellen, telkens wanneer de gelegenheid zich voordoet.

(2003/C 222 E/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3840/02
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(9 januari 2003)

Betreft: Bewijzen voor het bestaan van concentratiekampen in Noord-Korea

Het bestaan van concentratiekampen — werkkampen — in Noord-Korea, waarover allang werd gesproken, maar nooit door niet-Noord-Koreaanse getuigenverklaringen is bevestigd, is aangetoond aan de hand van satellietbeelden die de „Far Eastern Economic Review” via een commerciële aanbieder van satellietbeelden openbaar heeft gemaakt.

Deze beelden werden door een voormalige gevangenebewaarder, Ahn Myong Chol, die in 1994 naar Zuid-Korea is gevlucht, herkend als beelden van het concentratie- en werkkamp Haengyong.

De Zuid-Koreanen en de Amerikaanse geheime dienst hebben lange tijd het gerucht verspreid dat zij satellietfoto's van de kampen bezaten, maar de vermoedelijke bewijzen zijn nooit openbaar gemaakt.

Beschikt de Commissie over hetzelfde soort satellietbeelden of is zij op de hoogte gebracht door een van de lidstaten die soortgelijke bewijzen bezitten voor het bestaan van concentratiekampen in Noord-Korea? Beschikt de Commissie over informatie omtrent andere concentratiekampen in Noord-Korea waarvan het bestaan door satellietbeelden kan worden bewezen? Wanneer is de Commissie voornemens de satellietbeelden of andere bewijzen voor het bestaan van concentratiekampen in Noord-Korea aan de terzake bevoegde commissie van het Europees Parlement te doen toekomen en welke politieke stappen denkt zij ten aanzien van Pyongyang te nemen om ervoor te zorgen dat alle concentratiekampen onmiddellijk worden gesloten en alle gevangenen onverwijdeld worden vrijgelaten?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(29 januari 2003)

De Commissie heeft rapporten ontvangen van diverse internationale mensenrechtenorganisaties, met name van Amnesty International, waarin melding wordt gemaakt van het bestaan van concentratiekampen in de Democratische Volksrepubliek Korea (DVK). De Commissie heeft desondanks geen satellietbeelden ontvangen die het bestaan van dergelijke kampen bewijzen.

De mensenrechtensituatie in de DVK blijft de Unie grote zorgen baren en wordt dan ook nauwlettend gevolgd. Mensenrechtenkwesties, waaronder eventuele concentratiekampen, worden systematisch ter sprake gebracht in de politieke contacten met de Noord-Koreaanse autoriteiten, meest recentelijk in juni 2002 in Pyongyang.

De Commissie kan het geachte parlementslid verzekeren dat zij de mensenrechtensituatie in de DVK nauwlettend zal blijven volgen en deze in haar contacten met de Koreaanse autoriteiten ter sprake zal blijven brengen.

(2003/C 222 E/138)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3858/02
van María Valenciano Martínez-Orozco (PSE) aan de Commissie

(6 januari 2003)

Betreft: Verwerking van de aangespoelde olie van de „Prestige”

Het bedrijf „Proteccion Medioambiental (PMA)” (milieuzuiveringsbedrijf), dat reeds verscheidene malen door de Galicische regering is beboet wegens overtredingen op de milieuwet, is van alle firma's die zijn ingehuurd voor de verwerking van de tonnen olieafval die sinds het zinken van de „Prestige” dagelijks van de Galicische kusten worden verwijderd, de grootste. PMA slaat de verwijderde olie op in grote bassins om deze vervolgens te recycleren tot stortsteen voor de bouw.

Enkele milieu- en buurtverenigingen hebben echter hun bezorgdheid geuit over het feit dat de voor de vervaardiging van deze stortsteen gebruikte ovens een stinkende en vermoedelijk giftige rook uitstoten die, indien geen passende maatregelen worden getroffen, gevolgen zou kunnen hebben voor dorpen in de buurt.

Kan de Commissie garanderen dat bij de verwerking van het olieafval van de „Prestige” alle relevante communautaire voorschriften worden geëerbiedigd?

Welke maatregelen overweegt de Commissie om ervoor te zorgen dat het afval van de „Prestige” correct wordt verwerkt en dat dit geen nieuw gevaar voor het milieu oplevert in de vorm van luchtvervuiling, en geen bedreiging vormt voor de gezondheid van de bevolking?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(11 februari 2003)

Wat de communautaire wetgeving betreffende afvalbeheer betreft, is het belangrijk op te merken dat in Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, als gewijzigd ⁽¹⁾, een aantal centrale verplichtingen van de lidstaten wordt genoemd met betrekking tot het beheer van afvalstoffen, met inbegrip van stoffen die per ongeluk zijn geloosd, weggelekt en dergelijke ⁽²⁾ zoals de stookolie van de olietanker „Prestige”.

Meer bepaald moeten de lidstaten krachtens artikel 4 van de richtlijn de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of verwijdering van de afvalstoffen plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder dat procédés of methoden worden aangewend die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben. In het bijzonder dient dit te gebeuren zonder risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, zonder geluids- of stankhinder te veroorzaken en zonder schade te berokkenen aan natuur- en landschapsschoon. Voorts moeten de lidstaten de nodige maatregelen treffen om het onbeheerd achterlaten of het ongecontroleerd lozen of verwijderen van afvalstoffen te verbieden. Overeenkomstig de artikelen 9 en 10 moeten inrichtingen of ondernemingen die de nuttige toepassing of de verwijdering verrichten, bovendien een vergunning hebben gekregen van de relevante nationale bevoegde instantie. De lidstaten moeten tenslotte niet alleen voldoen aan de voorschriften van Richtlijn 75/442/EEG, maar ook aan de bepalingen van Richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen ⁽³⁾ en van Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen ⁽⁴⁾, waaronder verwijderde zware stookolie valt ⁽⁵⁾. Het zijn de lidstaten zelf die verantwoordelijk zijn voor de tenuitvoerlegging van deze communautaire verplichtingen.

De Commissie beschikt niet over gegevens die erop zouden wijzen dat er bij de behandeling van de uit de Prestige gelekte stookolie in Galicië methoden worden gebruikt die indruisen tegen de communautaire regelgeving. Als het geachte parlementslid of een andere persoon echter redenen heeft om te geloven dat er inbreuken zijn op specifieke communautaire verplichtingen, kunnen zij een formele klacht indienen bij de Commissie. Krachtens artikel 211 van het EG-Verdrag moet de Commissie toezien op de toepassing van de bepalingen van het Verdrag en van de bepalingen welke de instellingen krachtens dit Verdrag vaststellen.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975, als gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG van de Raad (PB L 78 van 26.3.1991) en Beschikking 96/350/EG van de Commissie (PB L 135 van 6.6.1996).

⁽²⁾ Zie item Q4 van bijlage I bij Richtlijn 75/442/EEG, als gewijzigd.

⁽³⁾ PB L 182 van 16.7.1999.

⁽⁴⁾ PB L 377 van 31.12.1991.

⁽⁵⁾ Zie de code voor gevaarlijke afvalstoffen „13 07 01* – Stookolie en dieselolie” in Beschikking 2000/532/EG van de Commissie van 3 mei 2000 (PB L 226 van 6.9.2000), als gewijzigd bij Beschikking 2001/119/EG van de Commissie van 22 januari 2001 (PB L 47 van 16.2.2001), waarbij een geharmoniseerde communautaire lijst van gevaarlijke afvalstoffen wordt vastgesteld.

(2003/C 222 E/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3866/02

van Pasqualina Napoletano (PSE) aan de Commissie

(10 januari 2003)

Betreft: Benoemingen bij het Europees Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving (EWDD)

Dr. Carlo Perucci, een voormalig lid van het Wetenschappelijk Comité van het EWDD, ontving op 12 april 2002 van het Italiaanse Ministerie van Werkgelegenheid en Sociale Zaken een brief waarin hem werd meegedeeld dat zijn opdracht bij het Waarnemingscentrum vanaf april 2002 werd beëindigd.

Toch bleef dr. Perucci nog tot november 2002 regelmatig de convocaties voor de vergaderingen van het Wetenschappelijk Comité ontvangen.

In december 2002 werd zijn mandaat als beëindigd beschouwd en werd dr. Perucci zeven maanden voor de normale afloop ervan vervangen.

Meent de Commissie niet dat de vroegtijdige beëindiging van het mandaat van dr. Perucci indruist tegen het beginsel dat het mandaat van de leden van het Wetenschappelijk Comité van het EWDD drie jaar duurt (eventueel vernieuwbaar)?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(10 februari 2003)

Overeenkomstig artikel 10 van Verordening (EEG) nr. 302/93 van 8 februari 1993 tot oprichting van een Europees Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving bestaat het Wetenschappelijk Comité van het EWDD uit een vertegenwoordiger van elke lidstaat, benoemd voor een periode van drie jaar.

Aangezien de leden van het Wetenschappelijk Comité door de lidstaten worden benoemd, kunnen zij hen ook afzetten.

De Commissie kan juridisch gesproken niet ingrijpen in de samenstelling van het Wetenschappelijk Comité, noch in de benoeming van de vertegenwoordigers van de lidstaten.

(2003/C 222 E/140)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3887/02

**van Theodorus Bouwman (Verts/ALE), Bartho Pronk (PPE-DE)
en Stephen Hughes (PSE) aan de Commissie**

(13 januari 2003)

Betreft: Bescherming tegen blootstelling aan asbest

1. De gewijzigde Richtlijn 83/477/EEG zal, als deze wordt goedgekeurd door de Raad, werknemers beter beschermen tegen de risico's van asbest, maar schiet tekort wat betreft de bescherming van het milieu in het algemeen en het voorkomen van blootstelling aan asbest buiten de werkomgeving. Is de Commissie daarom bereid om na te gaan welke initiatieven kunnen worden genomen op Europees niveau om de blootstelling aan asbest te beperken voor hen die wonen en werken in de buurt van locaties en gebouwen die asbest bevatten en voor het milieu in het algemeen?

2. Is de Commissie bereid het nodige te doen om na te gaan of de nationale registers van locaties en gebouwen die asbest bevatten nuttig kunnen zijn (a) om de omvang aan te geven van het probleem van potentiële asbestvervuiling en (b) om de voorzorgsmaatregelen te bepalen in geval van een ramp?

3. Is de Commissie ervan op de hoogte dat er sterke aanwijzingen zijn dat met asbest vervuild afval, afkomstig uit Nederland, „illegaal” in België werd gedumpt? Zo ja, welke maatregelen kan de Commissie nemen om een eind te maken aan deze praktijken?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(12 maart 2003)

1. Het voorstel voor een richtlijn⁽¹⁾ tot wijziging van Richtlijn 83/477/EEG van de Raad van 19 september 1983 betreffende de bescherming van werknemers tegen de risico's van blootstelling aan asbest op het werk⁽²⁾ bevat bepalingen die tot doel hebben de verspreiding van asbeststof op de werkplek te voorkomen. Uiteraard dragen deze maatregelen er tegelijkertijd toe bij dat wordt voorkomen dat asbest in het milieu wordt verspreid, waardoor ook degenen die in de omgeving wonen en werken beter worden beschermd.

De Commissie is van mening dat de tekst van bovengenoemd voorstel de werknemers aan de bron een evenwichtige en efficiënte bescherming biedt, omdat het volgende is bepaald: „Alvorens te beginnen met sloop- of onderhoudswerkzaamheden moeten de voor de werkruimten verantwoordelijke werkgevers, indien van toepassing na het opvragen van informatie bij de eigenaren, alle nodige maatregelen nemen om de materialen te identificeren waarvan wordt vermoed dat ze asbest bevatten. Indien er onzekerheid bestaat over de aanwezigheid van asbest in een materiaal of constructie, worden de voorschriften en procedures voor asbestverwijderingswerkzaamheden gevolgd.”

2. De Commissie is momenteel niet bereid om stappen te ondernemen in verband met registers die nuttig kunnen zijn om de omvang van het probleem te bepalen of in verband met voorzorgsmaatregelen. Wanneer er echter een ramp mocht plaatsvinden waarbij terreinen en gebouwen betrokken zijn die met asbest zijn besmet, bijvoorbeeld in geval van brand, dan zouden mogelijke voorzorgsmaatregelen kunnen worden gevormd door (verhoogde) brandbeveiliging van die terreinen en gebouwen. In dat verband zou een register van met asbest besmette terreinen en gebouwen nuttig kunnen zijn.

3. In verband met de communautaire wetgeving inzake afvalbeheer moet erop worden gewezen dat:

- a) Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap⁽³⁾ verplichte controleprocedures voorschrijft die moeten worden toegepast om afvalzendingen tussen de lidstaten te controleren. Er geldt met name een zeer strenge controleprocedure voor de verwijdering van afval dat risico's oplevert voor de gezondheid van de mens en het milieu. Deze omvat voorafgaande kennisgeving van de geplande zending en voorafgaande schriftelijke toestemming door de betrokken instanties voordat de zending kan plaatsvinden.
- b) Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975⁽⁴⁾ betreffende afvalstoffen als gewijzigd een aantal essentiële verplichtingen voor de lidstaten bevat in verband met het beheer van afval, waaronder asbesthoudend afval. Met name schrijft artikel 4 voordat de lidstaten de nodige maatregelen moeten nemen om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van de afvalstoffen plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder dat procédés of methoden worden aangewend die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben. Dit moet met name worden gedaan zonder risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, zonder geluids- of stankhinder te veroorzaken en zonder schade te berokkenen aan natuur- en landschapsschoon.

Bovendien worden de lidstaten uitdrukkelijk verplicht de nodige maatregelen te nemen om het onbeheerd achterlaten of het ongecontroleerd lozen of verwijderen van afvalstoffen te verbieden.

De Commissie is niet op de hoogte van en evenmin in kennis gesteld van redenen om te veronderstellen dat er illegale zendingen van asbesthoudend afval van Nederland naar België hebben plaatsgevonden of dat methodes om overeenkomstig de wettelijke bepalingen van Nederland naar België verzonden asbesthoudend afval te verwerken in strijd zouden zijn met de communautaire voorschriften.

⁽¹⁾ PB C 304 E van 30.10.2001.

⁽²⁾ PB L 263 van 24.9.1983.

⁽³⁾ PB L 30 van 6.2.1993.

⁽⁴⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

(2003/C 222 E/141)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3890/02

van Robert Goebbels (PSE) aan de Commissie

(13 januari 2003)

Betreft: Uitvoering van het Sapard-programma in 2001

Om de kandidaat-lidstaten op hun toetreding voor te bereiden heeft de Europese Unie verschillende voorbereidende programma's ingesteld, en meer in het bijzonder het Sapard-programma, dat bedoeld is om de landbouwstructuren van de toekomstige lidstaten beter aan te passen. Voor het Sapard-programma zijn er in 2000 en 2001 telkens 520 miljoen euro uitgetrokken. Volgens het verslag-Böge lag de uitvoeringsgraad van het programma na twee jaar op niet meer dan 6,48 %, en volgens de voorzitter van het Rekenhof zijn er van de 520 miljoen voor 2001 maar 9,2 % gebruikt, waarvan niet meer dan 1 miljoen euro daadwerkelijk in de kandidaat-lidstaten aangeland is.

Vandaar mijn vragen:

1. Kan de Commissie uitleggen hoe het komt dat er van de ongeveer 60 miljoen euro die uitgegeven zijn in 2001, maar 1 miljoen daadwerkelijk in de kandidaat-lidstaten terecht gekomen is?
2. Welke tussenpersonen en andere raadgevende instanties hebben het verschil in hun zak gestoken? Kan de Commissie een lijst van die tussenpersonen en raadgevers bezorgen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(10 februari 2003)

De in 2001 door de Commissie verrichte betalingen in het kader van het Sapard-programma bedragen 30 491 677 EUR. Voor verdere details verwijzen wij naar Afdeling 7 en de relevante bijlagen van het Sapard-jaarverslag 2001. Het betaalde bedrag bestond voor het grootste deel uit aan de begunstigde landen betaalde voorschotten. Dankzij deze voorschotten beschikken deze landen over contant geld dat alleen mag worden gebruikt voor de betaling van de communautaire bijdrage aan de eindbegunstigden.

Overeenkomstig de financiële uitvoeringsbepalingen van de meerjarenovereenkomst die met elke kandidaat-lidstaat is gesloten, worden verdere betalingen verricht op basis van de door die kandidaat-lidstaat gedane uitgaven. Deze vergoedingen mogen alleen worden betaald wanneer het begunstigde land subsidiabele uitgaven heeft gedaan en bij de Commissie een aanvraag tot vergoeding van die uitgaven heeft ingediend. Dit is op zijn beurt weer afhankelijk van de aanvragen tot vergoeding die door de eindbegunstigde in de kandidaat-lidstaat bij het Sapard-orgaan zijn ingediend. Afhankelijk van het type project, kan het zijn dat dit pas vele maanden na goedkeuring van het project gebeurt, zoals dat ook in de lidstaten het geval is.

Zoals vermeld in het Jaarverslag 2001 van de Rekenkamer, heeft de Commissie voor twee landen, te weten Bulgarije en Estland, betalingen verricht als vergoeding voor uitgaven die in dat jaar door de eindbegunstigden zijn gedaan. Deze betalingen bedroegen ongeveer 1 000 000 EUR. De reden hiervoor is dat alleen deze twee landen lang genoeg met het Sapard-instrument hadden gewerkt om de Commissie de mogelijkheid te geven de gedane uitgaven op rechtmatige wijze te vergoeden. Er zij erop gewezen dat de door de Commissie verrichte betalingen als vergoeding voor gedane uitgaven eind 2002 bijna tien keer zoveel bedroegen.

Het bedrag dat de Commissie in ieder land aan de uitvoeringsorganen heeft betaald, maar dat nog niet is uitbetaald aan de eindbegunstigden, blijft in elk land op de Sapard-rekening staan (een onder de verantwoordelijkheid van het begunstigde land bij een financiële instelling of bij het ministerie van Financiën geopende rentedragende rekening, in euro).

Derhalve kan er niets van het voorschot van 30,5 miljoen euro zijn gebruikt voor „tussenpersonen en raadgevers”.

(2003/C 222 E/142)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3892/02

van Marco Cappato (NI) aan de Raad

(13 januari 2003)

Betreft: Steun van de Europese Unie aan de regering van Soedan

Tijdens een bezoek aan Soedan op 9-10 december 2002 heeft een delegatie van de Europese Troika met de Soedanese regering een overeenkomst ondertekend waardoor een eerste fonds beschikbaar komt voor steun aan de regering van Khartoem voor de technische voorbereiding van samenwerkingsprogramma's die effectief zullen worden opgestart op het moment van de definitieve ondertekening van een vredesovereenkomst.

Een en ander doet zich voor enkele weken na afloop van de tweede ronde van de vredesgesprekken tussen de regering en het Volksbevrijdingsleger die op niets zijn uitgelopen als gevolg van het besluit van de regering van el-Bashir om alle verzoeken van de rebellenstrijders van de hand te wijzen, met name de benoeming van iemand uit het zuiden van het land tot eerste vice-president, een billijke verdeling van de olieopbrengsten en de laïcisering van stad Khartoem.

Tijdens het bezoek is uit persbronnen vernomen dat de regering staande houdt begin dit jaar van de Europese Unie een formeel schrijven te hebben ontvangen waarin deze belooft de ontwikkelingssamenwerking op te vijzelen met een steunbedrag van 155 miljoen euro, dat zou worden toegekend op basis van de overeenkomsten van Cotonou van juni 2000.

Gezien de verantwoordelijkheid van de regering van Khartoem in de gedeeltelijke mislukking van de tweede ronde van de vredesgesprekken, wilde ik de Raad vragen op grond van welke elementen hij heeft besloten de economische, financiële en politieke steun aan het regime van el-Bashir te deblokkeren?

Welk bedrag is op basis van het met de Soedanese autoriteiten gearafaerde akkoord uitgetrokken voor de technische uitwerking van de samenwerkingsprogramma's?

Bevestigt of ontkent de Raad het bestaan van een stuk van de Unie waarin deze zich ertoe verbindt 155 miljoen euro toe te kennen aan het regime van Khartoem?

(2003/C 222 E/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0077/03

van Marco Cappato (NI) aan de Raad

(23 januari 2003)

Betreft: Doodstraf in Soedan

Op 3 januari van dit jaar heeft het fungerend voorzitterschap van de Europese Unie de terdoodveroordeling en de barbaarse straffen die zijn opgelegd aan vijf Soedanezen veroordeeld als absoluut onverenigbaar met het internationaal recht en met de verplichtingen die zijn neergelegd in het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, dat door Soedan is bekrachtigd, inzake marteling en andere vormen van wrede en onmenselijke behandeling. Bij die gelegenheid heeft de Unie de regering van Soedan verzocht deze vijf veroordeelden bij presidentiële beschikking gratie te verlenen en veroordelingen tot de dood door ophanging en amputatie van ledematen te vermijden.

Op 6 januari heeft de minister van Justitie Ali Mohamed Osman Yassin op dit verzoek als volgt gereageerd: „Islamitische straffen worden door een rechtbank opgelegd en kunnen door geen enkele autoriteit worden gewijzigd, aangezien ze op grond van de voorschriften in de koran zijn vastgesteld.”

Drie van de vijf doodvonnissen zijn inmiddels ten uitvoer gebracht.

Kan de Raad, in het licht van het bovenstaande, mededelen:

- Wat voor betrekkingen de Unie denkt te onderhouden met een land dat zijn gedrag rechtvaardigt met een beroep op de voorschriften van de koran en daarbij blijk geeft van minachting voor de internationale verdragen die het niettemin heeft bekrachtigd?
- Is de Unie voornemens de opschorting van de doodstraf door ophanging en van straffen waarbij ledematen worden geamputeerd als voorwaarde te stellen voor de inwerkingtreding van de overeenkomst die op 10 december vorig jaar met de regering in Khartoum is gesloten? In deze overeenkomst wordt een fonds in het vooruitzicht gesteld voor de technische voorbereiding van de samenwerkingsprogramma's, die bij de ondertekening van een definitief vredesverdrag weer van start moeten gaan.
- Welke rol denkt de Unie te spelen bij het vredesproces, nu de regering in Khartoum belemmeringen opwerpt waardoor de start van de derde fase van de gesprekken tot nog toe is verhinderd — gesprekken die dezer dagen in Machakos hadden moeten beginnen?

**Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-3892/02 en E-0077/03**

(13 mei 2003)

Ingevolge het EU-besluit van 1999 om een hernieuwde politieke dialoog met de regering van Sudan aan te gaan, hebben in Khartoem jaarvergaderingen op hoog niveau plaatsgevonden. Doel van deze vergaderingen is toetsing van de vooruitgang met betrekking tot de thema's van de dialoog (mensenrechten, democratie, rechtsstaat en het vredesproces). De resultaten van deze besprekingen zijn weergegeven in een gezamenlijk communiqué van 10 december 2002.

In de Raadsconclusies van 17 juni 2002 wordt duidelijk gesteld dat vooruitgang in het vredesproces voor de EU prioritair blijft. Een voorwaarde voor de normalisatie van de betrekkingen met Sudan is dat de regering van Sudan aantoonbaar dat er vooruitgang is geboekt met betrekking tot alle ijkpunten van de politieke dialoog. Op deze basis en in het licht van de in 2001 vastgestelde ijkpunten heeft de EU-trojka in december 2002 de in 2002 geboekte vooruitgang beoordeeld.

De hervatting van de ontwikkelingssamenwerking met een bedrag van 155 miljoen euro, waarvan het geachte parlementslid gewag maakt, houdt verband met de verbintenis die de EU in 2001 is aangegaan, met name om Sudan er in 2002 van in kennis te stellen dat het Landenstrategiedocument (LSD) met het vermelde steunbedrag is uitgewerkt. Het LSD zal evenwel pas worden ondertekend nadat een vredesakkoord is bereikt. Dat bedrag is tot op heden dan ook niet uitbetaald. De Commissie zal (samen met de lidstaten in het comité van het EOF) de procedures voortzetten met het oog op een definitief besluit over de uitbetaling van het bedrag wanneer aan die eis is voldaan.

De EU maakt van elke gelegenheid gebruik om Sudan ertoe aan te sporen de mensenrechtensituatie, vooral wat de doodstraf en folteringen betreft, te verbeteren. De EU blijft ook druk uitoefenen op de regering van Sudan om de bekrachtigingsprocedure met betrekking tot het verdrag tegen folteringen af te ronden. Helaas blijven lijfstraffen en de doodstraf moeilijke onderwerpen in de dialoog met de regering van Sudan. Gezien de ruimere implicaties van deze specifieke kwesties, tracht de EU in dit stadium ook druk op Sudan uit te oefenen in de Commissie voor de rechten van de mens te Genève.

De EU blijft het vredesproces steunen en is ervan overtuigd dat een vredesakkoord verdere vooruitgang op het gebied van de mensenrechten zal vergemakkelijken. Op 5 februari is de laatste gespreksronde geëindigd; het door beide partijen ondertekende memorandum van overeenstemming geeft aan dat over enkele belangrijke punten een akkoord is bereikt. De volgende ronde zal, onder meer, betrekking hebben op de wijze waarop de macht en de rijkdommen zullen worden verdeeld.

(2003/C 222 E/144)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3896/02
van Kathleen Van Brempt (PSE) aan de Commissie**

(14 januari 2003)

Betreft: Onderzoek gericht op een verminderd en duurzaam gebruik van pesticiden

In de mededeling COM(2002) 349 inzake de thematische strategie voor een duurzaam gebruik van pesticiden stelt de Commissie dat meer dan 200 projecten in verband met pesticiden gefinancierd werden, maar het is niet duidelijk in welke mate deze onderzoeksprojecten bijdragen aan een duurzaam gebruik van pesticiden.

Kan Commissie mededelen:

1. hoeveel, over welke tijdsperiode en voor welk bedrag (in verhouding tot het totale onderzoeksbudget) al deze projecten gefinancierd werden?
2. hoeveel projecten (en voor welk bedrag) gericht zijn op:
 - a) monitoring van pesticidenresidu's in bodem, water en lucht
 - b) monitoring van voedselresidu's

- c) onderzoek naar de gezondheidseffecten van pesticiden
 - d) onderzoek naar de milieueffecten van pesticiden
 - e) ontwikkeling van alternatieve plaagbestrijdingsmethoden in de landbouw
 - f) ontwikkeling van alternatieve plaagbestrijdingsmethoden buiten de landbouw en voor biociden
 - g) uitwerking van een geïntegreerde teeltmethode in de landbouw
 - h) verminderen van het gebruik en afhankelijkheid van pesticiden in het algemeen?
3. hoe de Commissie de resultaten van dergelijke onderzoeken openbaar maakt en/of pro-actief verspreidt in de Unie?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(14 februari 2003)

1. Van 1984 tot 2002 zijn 298 projecten in verband met pesticiden gefinancierd uit hoofde van verschillende communautaire kaderprogramma's voor onderzoek. Een lijst van de titels daarvan, gegroepeerd naar de verschillende kaderprogramma's, wordt rechtstreeks aan het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement gezonden (bijlage I). Het meest relevante onderzoek met betrekking tot de strategie voor het duurzame gebruik van pesticiden wordt echter momenteel uitgevoerd in het kader van projecten die worden gefinancierd uit hoofde van het 5e kaderprogramma. Van 1999 tot 2002 zijn 114 projecten in verband met pesticiden gefinancierd met een communautaire bijdrage van 164,7 miljoen euro, hetgeen overeenkomt met 1,2 % van de totale begroting van het 5e kaderprogramma voor onderzoek en ontwikkeling.
2. De lijst in bijlage II, die rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat van het Parlement wordt gezonden, geeft een overzicht van de projecten per onderwerp als genoemd in de schriftelijke vraag. Deze informatie is gebaseerd op projecten die gefinancierd werden uit hoofde van het 5e kaderprogramma met betrekking tot de strategie voor het duurzame gebruik van pesticiden.
3. De Commissie publiceert de resultaten van onderzoeksprojecten door middel van projectlijsten in catalogi en in de CORDIS-database, die toegankelijk is via de CORDIS-website. Voorts heeft ieder onderzoeksproject een specifieke verspreidingsstrategie met ondermeer publicatie in wetenschappelijke tijdschriften, presentaties op verschillende relevante conferenties en vergaderingen. Aan het eind van de onderzoeksprojecten worden de consortia verzocht de bijzonderheden van hun resultaten bekend te maken in een „Plan voor de uitvoering van technologie”, dat later op CORDIS wordt gepubliceerd. Meer informatie over projecten is ook te vinden op http://europa.eu.int/comm/research/agriculture/research_themes/plant_health.html. In 2003 wordt op deze site ook begonnen met de verspreiding van projectresultaten.

(2003/C 222 E/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3901/02

van Lennart Sacrédeus (PPE-DE) aan de Raad

(14 januari 2003)

Betreft: De EU, de VN-conferentie over drugs te Wenen in april 2003 en steun aan ouders bij de opvoeding

In april 2003 zal te Wenen een belangrijke herziening plaatsvinden van het drugsbeleid van de VN, dat berust op de VN-overeenkomsten inzake drugs van 1961, 1971 en 1988.

Blijft de EU zich inzetten voor een restrictief drugsbeleid en voor handhaving van de VN-overeenkomsten, die dan niet worden opgezegd of afgezwakt?

Is de Raad bereid vast te houden aan het belangrijke beginsel om ouders fundamentele steun te verlenen bij de opvoeding van hun kinderen, zodat deze niet aan drugs verslaafd raken, hetgeen betekent dat de wetgeving (en daarmee de samenleving) net als de VN-overeenkomsten afstand neemt van drugsgebruik en dit als een misdrijf beschouwt?

Antwoord*(8 mei 2003)*

De Raadsinstanties zijn begonnen met het vaststellen van het standpunt van de Europese Unie voor de genoemde conferentie. Tot dusver is een eventuele wijziging van de VN-overeenkomsten niet aan de orde gekomen. De Europese Unie zal zich bij het vaststellen van haar standpunt laten leiden door het EU-actieplan inzake drugs waarover in juni 2000 overeenstemming is bereikt. Punt 5.2 van het actieplan bepaalt dat de internationale samenwerking moet worden ontwikkeld op basis van de door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in juni 1998 vastgestelde principes. In punt 2 van de politieke verklaring die tegelijkertijd is aangenomen werd gewezen op de noodzaak van toetreding tot de drie internationale overeenkomsten.

Bij de tussentijdse evaluatie van het actieplan werd opgemerkt dat er ruimte moet zijn voor een nationaal drugsbeleid met een eigen aanpak van het drugsprobleem, waarin nationale verschillen tot uiting komen wat betreft de problemen, de cultuur, de middelen, enz.

Wat steun aan ouders bij de opvoeding van hun kinderen betreft, staat in punt 3.1 van het actieplan inzake drugs 2000-2004 dat de lidstaten de scholen dienen aan te moedigen om in hun leerprogramma preventie van legale en illegale drugs op te nemen en programma's te ontwikkelen om ouders te helpen.

*(2003/C 222 E/146)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3903/02****van Bill Newton Dunn (ELDR) aan de Raad***(14 januari 2003)*

Betreft: Uiterst onaangename ervaring van een van mijn kiezers op het station Brussel-Zuid

Eind oktober wilde de (Wit-Russische) echtgenote van iemand uit mijn kiesdistrict haar thuisland bezoeken met de trein. Ze nam de Eurostar van Londen naar Brussel en was zo onverstandig zich niet te realiseren dat ze een doorreisvisum voor België nodig had.

De vrouw had een geldig paspoort en een ticket heen en terug naar Minsk, maar werd toch aangehouden in Brussel-Zuid en door twee agenten naar het politiebureau gebracht. Ze werd in een smerige cel geplaatst samen met verscheidene mensen die waren aangehouden voor andere misdrijven. De cel had een open toilet en de muur was besmeurd met uitwerpselen. Na meer dan twee uur mocht ze de cel verlaten en werd ze toegesnauwd in het Frans, waar ze geen woord van begrijpt. Een van de politiemannen (groot, slank, met rood haar) beledigde haar nationaliteit, lachte om haar paspoort en beledigde haar in het bijzijn van een gniffelende collega. Ze was in tranen en doodsbang. Ze vroeg of ze mocht telefoneren maar dit werd haar geweigerd. Ze verzocht om een tolk en een advocaat maar dit werd haar geweigerd. Haar werd opgedragen een Nederlands document te ondertekenen dat ze niet begreep, en men zei haar dat ze de keuze had: ondertekenen of in de smerige cel blijven. Tenslotte werd ze terug op de Eurostar gezet, waar ze de hele reis terug naar Londen in een bewaakte wagon moest doorbrengen.

De echtgenote van mijn kiezer was fout omdat ze geen doorreisvisum had. Maar moest ze daarom op deze manier behandeld worden?

Antwoord*(8 mei 2003)*

De Raad kan geen commentaar leveren op persoonlijke berichten over de manier waarop mensen door de autoriteiten van de lidstaten zijn behandeld in de uitoefening van taken die geheel onder de bevoegdheid en verantwoordelijkheid van de lidstaten vallen.

(2003/C 222 E/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3913/02

**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE),
Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE)
en Josu Ortuondo Larrea (Verts/ALE) aan de Raad**

(14 januari 2003)

Betreft: Weigering van de toegang van vertegenwoordigers van Galicië, Baskenland en Andalusië tot de Raad landbouw en visserij

Voorafgaand aan de bijeenkomst van de Raad landbouw en visserij van 16 tot en met 19 december in Brussel hebben de delegaties van Galicië, Baskenland en Andalusië bij de permanente vertegenwoordiging van Spanje bij de Europese Unie een speciale kaart aangevraagd voor hun visserijspecialisten opdat deze toegang zouden kunnen krijgen tot de perszaal van de Raad van Ministers en rechtstreeks informatie zouden kunnen ontvangen, net als de leden van gelijkwaardige vertegenwoordigingen van andere lidstaten die direct belanghebbenden zijn bij de onderwerpen op de agenda van deze Raadsbijeenkomst. Het verzoek van de drie delegaties beoogde geenszins de toegang tot de vergaderzaal van de Raad maar slechts tot de publiekelijk toegankelijke zaal waar de persagentschappen en de journalisten rechtstreeks worden geïnformeerd.

Kan de Raad zich uitspreken over de houding van de Spaanse staat die de regionale vertegenwoordigers van de autonome gewesten Galicië, Baskenland en Andalusië de toegang heeft ontzegd tot de perszaal van de Raad van Ministers?

Antwoord*(13 mei 2003)*

De Raad is niets bekend van de aangehaalde feiten en kan zich er derhalve niet over uitspreken.

De Raad wenst echter wel te benadrukken dat de toegang tot de perszaal van de Raad allereerst is voorbehouden aan de geaccrediteerde journalisten. Voorts kunnen vertegenwoordigers van beroepsverenigingen en regionale vertegenwoordigingen worden toegelaten, indien er plaatsen beschikbaar zijn.

Daartoe zijn, onder het beheer van de bevoegde diensten, bepaalde formaliteiten ingesteld voor de afgifte van een toegangkaart voor het perscentrum ter gelegenheid van een zitting van de Raad. Bij deze formaliteiten wordt uitgegaan van gelijke behandeling binnen de limiet van het aantal beschikbare plaatsen.

(2003/C 222 E/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3914/02

van Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) aan de Raad

(14 januari 2003)

Betreft: Europol

Op lijn B5-822 van de EU-begroting voor 2002 is een bedrag van 5 miljoen euro (p.m.) uitgetrokken om Europol de middelen te geven om de acties van de lidstaten ter bestrijding van het terrorisme te versterken en te coördineren en de totstandkoming van een crisiscentrum en communicatiesystemen te financieren. Dit krediet is opgenomen in het hoofdstuk B0-40 (voorzieningen) in afwachting van de goedkeuring van de rechtsgrondslag die voor het eerst de financiering van een activiteit van Europol via de begroting van de Europese Unie mogelijk zou maken.

Op basis van door Europol verstrekte begrotingscijfers heeft de Commissie op 31 juli 2002 een voorstel voor een besluit van de Raad ingediend dat voorziet in een bedrag van 3 038 600 EUR.

Op 8 oktober 2002, twee maanden later dus, besloot de Raad het Europees Parlement te raadplegen. Om te zorgen dat de Raad het voorstel nog voor het eind van het jaar zou kunnen aannemen en het in de begroting 2002 uitgetrokken bedrag niet zou vervallen, maar overgedragen kon worden naar de begroting 2003, heeft het Parlement in zijn wetgevingsresolutie van 5 december 2002 onverwijld zijn goedkeuring gehecht aan het Commissievoorstel en het voorstel doorgezonden naar de Raad, zodat deze het tijdig zou kunnen aannemen.

Om welke redenen heeft de Raad het voorstel voor een besluit van de Commissie nog niet aangenomen?

Betekent het feit dat de Raad toestaat dat de kredieten komen te vervallen, dat de Raad meent dat de voorgestelde middelen niet nodig zijn, ondanks de ramingen van Europol?

Heeft de Raad bij het nemen van zijn besluit rekening gehouden met de meningen van Europol, de Europese Commissie en vooral het Europees Parlement over deze kwestie? Wat is de mening van de Raad over het unanieme standpunt van het Parlement om een deel van de gemeenschapsbegroting te bestemmen voor de financiering van bepaalde Europol-activiteiten?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De Raad stelt het geachte parlementslicd ervan in kennis dat het voorstel voor de totstandbrenging van een rechtsgrondslag om communautaire subsidies aan Europol mogelijk te maken binnen de Raad is besproken. Enkele delegaties waren van mening dat het voorstel een poging was om af te wijken van het in de Europol-Overeenkomst neergelegde beginsel, namelijk dat de begroting van Europol uit de bijdragen van de lidstaten wordt gefinancierd, en niet ten laste komt van de begroting van de Europese Gemeenschappen.

Zij waren van oordeel dat wijziging van dit beginsel een wijziging zou vereisen van artikel 35 van de Europol-Overeenkomst.

Tegen deze achtergrond kon de Raad geen overeenstemming bereiken over het voorstel van de Commissie voor een besluit van de Raad betreffende de financiering van bepaalde activiteiten van Europol in het kader van de samenwerking inzake terrorismebestrijding.

(2003/C 222 E/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3920/02

van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(14 januari 2003)

Betreft: Alarm vanwege vluchten vogels in het centrum van Rome

De afgelopen dagen zijn er in Rome voor de zoveelste keer reeksen auto-ongelukken gebeurd die verband houden met de massale aanwezigheid van vogels in de stad, met alle verwoestende gevolgen van dien.

Bij het invallen van de winter worden de straten van Rome overspoeld door groepen vogels die, in plaats van door te vliegen naar het zuiden, in de stad blijven om te profiteren van de afwezigheid van roofvogels en van de hogere temperaturen als gevolg van de vervuiling; de kruinen van de Romeinse bomen worden zo gekoloniseerd door duizenden musachtigen, die de burgers aanzienlijke overlast bezorgen, niet alleen door de herrie die zij maken, maar vooral ook vanwege de grote hoeveelheden vogelpoep op de grond.

De zwaarst getroffen zones zijn die waar de concentratie bomen zo hoog is dat enorme aantallen vogels worden aangetrokken. Door hun poep wordt het asfalt gevaarlijk glad, wat desastreuze gevolgen heeft voor het verkeer in de stad (de autoriteiten zijn namelijk gedwongen de weg af te sluiten en het verkeer om te leiden) en voor de veiligheid van motorrijders en automobilisten, die huns ondanks bij verkeersongelukken betrokken raken.

Gezien de ernst van de situatie heeft de gemeente Rome de bomen laten snoeien en de vluchten met kunstmatige signalen naar elders proberen te leiden; dit is echter volstrekt onvoldoende gebleken.

De doeltreffendste oplossing is waarschijnlijk anticonceptie in het land van herkomst, Zweden. Kan de Commissie in het licht daarvan mededelen:

1. of er projecten bestaan voor soortgelijke crisissituaties en of de gemeente Rome er een heeft opgesteld om de vogels eventueel te verdrijven, vanwege het gevaar voor de verkeersveiligheid in de stad;
2. of er voorbeelden zijn, in andere lidstaten van de Unie, van goede praktijken op dit punt?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(6 februari 2003)*

De Commissie is niet op de hoogte van enig project dat bedoeld is om het aantal trekvogels dat tijdens de trek in steden terechtkomt, te beperken. Zij heeft dan ook geen voorbeelden van goede praktijken. De Commissie beschikt evenmin over informatie over enig project van de stad Rome met dit doel.

Iedere maatregel om het aantal vogels in Rome te beperken moet worden genomen met inachtneming van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾, indien nodig met gebruikmaking van afwijkingen als bedoeld in artikel 9 van de richtlijn.

Ofschoon het probleem een internationale dimensie kan hebben, zijn uitsluitend de lidstaten bevoegd voor de aanpak ervan. De Commissie kan alleen, en zal desgevraagd ook doen, contacten tussen de betrokken lidstaten faciliteren. Daartoe is echter meer informatie nodig, met name met betrekking tot de identificatie van de soorten die problemen veroorzaken, bijzonderheden over aantallen en informatie over hun oorsprong.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

(2003/C 222 E/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3921/02**van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie***(14 januari 2003)*

Betreft: Wegennet in de wijk Tiburtino in Rome

De gemeente Rome heeft een stadsvernieuwingsplan ontwikkeld voor het zuidoosten van de stad Rome (Tiburtino), een gebied dat veel te lijden heeft van ernstig verval en milieuvervuiling. Doel van het plan is de vervallen gebieden in Tiburtino en het Parco dell'Aniene op te knappen en te herstellen. Er is een weg gepland die parallel komt te lopen aan de via Tiburtina (langs het gehele traject van het voormalige detailplan 18 L, met aansluiting op het plaatselijke wegnnet en verlenging van de naburige via Cerchiara), een fietspad (van „Ponte Mammolo” naar Lunghezza, een plaatsje in de buurt van Rome) en voetpaden naar de huizen.

Het gebied is echter aangetast door talloze eerder opgetrokken industrie- en woongebouwen en door een ringweg die in verbinding staat met het voedselindustriecentrum en het technologisch complex van Tiburtino. Daarnaast zijn ongeveer 1000 inwoners niet aangesloten op het drinkwaternet en op de riolering, het wegdek is in slechte staat en er is nauwelijks straatverlichting.

Nog meer bouwwerkzaamheden zouden de situatie verder kunnen verslechteren, vooral omdat er schijnbaar geen rekening is gehouden met de verkeersproblemen in dit gebied, waar het verkeersvolume aanzienlijk is. 940 000 personen wonen, werken en recreëren hier: inwoners, werknemers van de bedrijven in de omgeving en bezoekers van de nabijgelegen villa d'Este en villa Adriana (UNESCO-monumenten). Het gebied telt nog steeds slechts één grote eenbaansweg zonder vluchtstrook (de via Tiburtina), een stuk stadsautoweg zonder derde rijstrook en één enkele spoorlijn.

Naar aanleiding hiervan heeft het overkoepelende wijkencomité van de inwoners van het gebied een verzoekschrift ingediend bij de bevoegde gemeentelijke autoriteiten en bij het Europees Parlement (verzoekschrift 698/2002 over de verkeerssituatie van de via Tiburtina in Rome).

Kan de Commissie, in het licht van het voorafgaande, mededelen:

1. of de gemeente Rome voor het stadsvernieuwingsplan „Tiburtino” een milieu-effectbeoordeling overeenkomstig de bepalingen van Richtlijn 85/337/EEG⁽¹⁾ heeft laten uitvoeren, en of de verplichting de burgers voor te lichten uit hoofde van Richtlijn 2001/42/EG⁽²⁾ in acht is genomen;
2. of het mogelijk is alle nieuwe bouwwerkzaamheden te blokkeren totdat de dringendste werkzaamheden aan het wegnnet zijn uitgevoerd?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽²⁾ PB L 197 van 21.7.2001, blz. 30.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(25 februari 2003)*

De Commissie is van mening dat programma's en plannen niet vallen onder Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽¹⁾, zij het vóór of na wijziging daarvan door Richtlijn 97/11/EG ⁽²⁾.

Wanneer zou worden geoordeeld dat een plan in aanmerkelijke mate de kenmerken van een project heeft, dan zou Richtlijn 85/337/EEG van toepassing zijn. Op basis van de door het geachte parlementslid gegeven informatie is het echter niet mogelijk te oordelen of het nieuwe door de gemeenteraad van Rome geplande Prusst-programma ter renovatie en omvorming van het langs de Tiber gelegen gebied al dan niet als een project moet worden beschouwd.

In het licht van het bovenstaande en aangezien het ontbreekt aan specifieke gronden om een klacht in te dienen betreffende de toepassing van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad in dit specifieke geval, is er momenteel geen sprake van inbreuk op de richtlijn. Wanneer het geachte parlementslid nadere informatie toezendt op basis waarvan de Commissie kan oordelen over deze kwestie in het licht van bovengenoemde richtlijn, zal zij zich verder over deze zaak buigen.

Krachtens Richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's ⁽³⁾, moeten bepaalde plannen en programma's die een aanzienlijk effect kunnen hebben op het milieu worden onderworpen aan een milieueffectbeoordeling. De lidstaten zijn echter nog niet verplicht de bepalingen van deze richtlijn toe te passen. De uiterste termijn voor de lidstaten om de wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen in werking te doen treden om aan de richtlijn te voldoen, is 21 juli 2004.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

⁽³⁾ PB L 197 van 21.7.2001.

(2003/C 222 E/151)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3923/02**van Olivier Dupuis (NI) aan de Raad***(14 januari 2003)*

Betreft: Dood van de Tsjetsjeen Salman Raduyev in een Russische gevangenis

Op zondag 15 december 2002 heeft de Russische minister van Justitie medegedeeld dat Salman Raduyev — de eerste Tsjetsjeense commandant die gearresteerd is en door de rechtbank veroordeeld is tot levenslange gevangenisstraf voor de gijzelname in Kislar in 2001 — op 14 december 2002 op de ziekenafdeling van de Siberische gevangenis „de witte zwaan” in de stad Solikamsk (regio Perm) na een dagenlange doodstrijd op 35-jarige leeftijd is overleden aan de gevolgen van een inwendige bloeding, die volgens Russische bronnen te wijten was aan oude oorlogswonden welke nooit geheel waren genezen (sic).

Op maandag 16 december 2002 is in de Moskouse krant Kommersant een artikel verschenen, overgenomen door de Süddeutsche Zeitung, waarin anonieme verklaringen waren opgenomen van het gevangenispersoneel, volgens welke Raduyev — naar zeggen van zijn celgenoot — doodgeslagen zou zijn na zich te hebben verzet tegen een onverwachte doorzoeking van de cel door de gevangenisbewakers. De Russische minister van Justitie had op grond van de getuigenissen van o.a. Salman Raduyev Denemarken en Groot-Brittannië om de arrestatie en uitlevering van Akhmed Zakaiev verzocht, aangezien Raduyev verklaard zou hebben dat Zakaiev persoonlijk zou hebben meegedaan aan ontvoering van personen en terroristische daden. In hetzelfde artikel suggereerde de krant Kommersant het volgende scenario van de gebeurtenissen: Raduyev zou eerst gedwongen zijn verklaringen tegen Zakaiev af te leggen en zou vervolgens geëlimineerd zijn.

Is de Raad op de hoogte van deze informatie en, zo ja, hoe heeft hij gereageerd? Welke officiële stappen denkt de Raad te ondernemen om helderheid te verschaffen over de werkelijke omstandigheden van de dood van Raduyev? Wat denkt de Raad meer in het algemeen over de capaciteit van de Russische staat om de verplichtingen van een rechtsstaat na te komen?

Antwoord*(8 mei 2003)*

De Raad is op de hoogte van hetgeen wordt beweerd in verband met de dood van Salman Raduyev in een Russische gevangenis in december 2002. Hij is van oordeel dat deze beweringen aan de bevoegde Russische autoriteiten dienen te worden voorgelegd. De Raad zal deze zaak op de voet volgen.

De Raad zal tijdens de talrijke vergaderingen die in het kader van de politieke dialoog met Rusland op alle niveaus worden gehouden, blijven benadrukken dat democratie en eerbiediging van de mensenrechten sleutelementen van het strategisch partnerschap tussen de EU en Rusland zijn. De Raad zal ook blijven onderstrepen dat vooruitgang in het hervormingsproces in Rusland, onder meer de versterking van de rechtsstaat, essentieel is voor een verdere ontwikkeling van de betrekkingen. De Raad is bereid de Russische autoriteiten daarbij te steunen.

*(2003/C 222 E/152)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0006/03****van Olivier Dupuis (NI) aan de Raad***(16 januari 2003)*

Betreft: Beslissing van de Russische gerechtelijke autoriteiten om kolonel Boudanov ontoerekeningsvatbaar te verklaren

Op 16 december 2002 werd de Russische legerkolonel Iouri Boudanov, na het vierde psychiatrische onderzoek in het kader van het tegen hem gevoerde proces wegens wurging van de Tsjetsjeense tiener Elsa Koungaieva in maart 2002, „ontoerekeningsvatbaar” en „zich niet bewust van zijn daden” verklaard.

Wat vindt de Raad van dit vonnis, rekening houdend met het feit dat de Russische autoriteiten het proces Boudanov aankondigden als het begin van het gerechtelijk optreden tegen de golf van mensenrechtenschendingen, oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid, die sinds jaren in Tsjetsjenië gepleegd worden? Is de Raad niet van mening dat de Russische autoriteiten met dit vonnis aan de leden van militaire en paramilitaire strijdkrachten het signaal hebben gegeven dat hun tijdens militaire operaties in Tsjetsjenië gepleegde misdaden, volledig ongestraft zullen blijven? Welke maatregelen willen de Raad en de lidstaten terzake nemen binnen de aangewezen multilaterale (Raad van Europa, Commissie mensenrechten van de Verenigde Naties, OVSE, ...) en bilaterale organisaties?

Antwoord*(8 mei 2003)*

De Raad heeft de controverse rond de beslissing waarbij kolonel Boedanov ontoerekeningsvatbaar werd verklaard in verband met een incident dat zich heeft voorgedaan toen hij aan het hoofd van een legereenheid stond, uiteraard gevolgd. Het algemene beginsel blijft evenwel dat de Raad zich niet uitspreekt over rechterlijke beslissingen.

*(2003/C 222 E/153)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0007/03****van Joan Colom i Naval (PSE) aan de Raad***(16 januari 2003)*

Betreft: Hulpverlening aan de slachtoffers van de catastrofe met de olietanker Prestige

Het ongeluk met de olietanker Prestige in november van vorig jaar en de olieramp die het heeft veroorzaakt vormen ongetwijfeld de grootste milieucatastrofe in de moderne geschiedenis van Spanje, waarvan duizenden mensen het slachtoffer zijn. De Europese Raad heeft in de conclusies (punten 32, 33 en 34) van zijn bijeenkomst in Kopenhagen „zijn leedwezen en grote bezorgdheid uitgesproken over het

ernstige ongeval met de olietanker Prestige voor de noordwestkust van Spanje” en gesteld dat „de daaruit voortvloeiende schade voor het mariene en het sociaal-economische milieu en de bedreiging van de middelen van bestaan van duizenden mensen onduelbaar zijn”.

Welke concrete steunmaatregelen ten behoeve van de slachtoffers van deze ramp heeft de Raad op 31 december 2002 goedgekeurd? Is er naast de toezegging dat er maatregelen zullen worden getroffen om herhaling van soortgelijke rampen te voorkomen ook voorzien in extra financiële steun aan Spanje?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad verwijst het geachte parlementslid naar de antwoorden van de Raad op de vragen E-3563/02 van Brice Hortefeux, E-3581/02, E-3582/02, E-3583/02, E-3584/02, E-3587/02 en E-3589/02 van Camilo Nogueira Román, E-3625/02 van Paolo Costa et al. en E-3761/02 van Emmanouil Bakopoulos, die betrekking hadden op hetzelfde onderwerp.

(2003/C 222 E/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0011/03 van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(10 januari 2003)

Betreft: Koers van de euro

De Europese Centrale Bank (ECB) maakt referentiekosten voor 28 valuta bekend (aldus het antwoord van de Commissie op mijn vraag E-0177/02 ⁽¹⁾ van 5 februari 2002).

Kan de Commissie een overzicht indienen van de (percentages waarmee deze) valuta bij de jaarwisseling 2002/2003 ten opzichte van de euro in waarde zijn gestegen of gedaald in vergelijking met de koers bij de invoering van de euro op 1 januari 1999?

⁽¹⁾ PB C 301 E van 5.12.2002, blz. 28.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(10 februari 2003)

Aangezien het de ECB is die deze informatie verzamelt en bekendmaakt, is het wellicht beter de bron direct te raadplegen. Op de website van de ECB (<http://www.ecb.int/stats/eurofxref/>) is gemakkelijk informatie te vinden over de referentiekosten, gebaseerd op de regelmatige dagelijkse overlegprocedure tussen de centrale banken binnen en buiten het Europees Stelsel van Centrale Bank. Historische reeksen van een subset van de referentiekosten wordt ook gepubliceerd in het Maandbericht.

(2003/C 222 E/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0012/03 van Helle Thorning-Schmidt (PSE) aan de Commissie

(20 januari 2003)

Betreft: Havendiensten

De Commissie heeft in februari 2001 een voorstel ingediend voor een richtlijn inzake de toegang tot de markt voor havendiensten. Dit voorstel is in februari 2002 herzien.

Naar aanleiding van de gebeurtenissen op 11 september 2001 hebben de Amerikaanse autoriteiten regels afgekondigd op grond waarvan een uiteenlopende mate van certificering c.q. identificering moet plaatsvinden van medewerkers die vracht naar de VS afhandelen, waaronder havenpersoneel.

Ook is het de bedoeling het IMO-verdrag inzake de veiligheid op zee (SOLAS) zodanig aan te passen dat de problematiek van de terrorismebestrijding in aanmerking wordt genomen. Dit zal gevolgen hebben voor de vraag wie er in havens goederen, containers enz. kan afhandelen.

Hoe wil de Commissie in de richtlijn inzake de toegang tot de markt voor havendiensten rekening houden met de terrorismebestrijding?

Zal de Commissie een nieuw richtlijnvoorstel indienen waarin het aspect van de terrorismebestrijding een plaats krijgt? Zo nee, kan de Commissie meedelen hoe zij een hoog veiligheidsniveau bij zelfafhandeling wil waarborgen (zie artikel 11 van de richtlijn)?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(25 februari 2003)

De Commissie gelooft niet dat de voorgestelde richtlijn inzake „toegang tot de markt voor havendiensten”⁽¹⁾ het passende wetgevingsinstrument is om veiligheidsmaatregelen in te voeren na de aankondiging van dergelijke initiatieven door de Gemeenschap of de Verenigde Staten.

Wat met name het herziene Verdrag inzake de veiligheid op zee (SOLAS) betreft, wordt de aandacht van het geachte parlamentslid erop gevestigd dat dit Verdrag uitsluitend betrekking heeft op de veiligheidsaspecten aan boord van schepen en de directe interface tussen schepen en havenfaciliteiten, maar niet op de volledige complexiteit van het geheel van de havenactiviteit.

De Commissie is voornemens een voorstel in te dienen dat tot doel heeft de resultaten van de diplomatieke conferentie van de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) om te zetten in communautaire wetgeving.

Voorts werkt zij momenteel aan een wetgevingsvoorstel dat meer specifiek betrekking heeft op de veiligheid van/in havens. Het is de bedoeling dat via dit initiatief de veiligheidsaspecten in de havens als geheel, alsook bepaalde intermodale aspecten in verband met de interactie tussen havens en hun interland, worden geregeld.

⁽¹⁾ PB C 154 E van 29.5.2001.

(2003/C 222 E/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0018/03

van Mario Mantovani (PPE-DE) aan de Raad

(20 januari 2003)

Betreft: Overstromingen in Noord-Italië

Onlangs werd Noord-Italië, en met name de regio's Varese, Como, Lecco, Bergamo, Brescia en Lodi, zwaar getroffen door grote aardverschuivingen en overstromingen, die veroorzaakt zijn door de uitzonderlijk grote hoeveelheid neerslag in het gebied. De getroffen regio's zullen zware financiële moeilijkheden ondervinden om deze schade te herstellen. Kan de Raad, gelet op het voorgaande en rekening houdend met de uitzonderlijke omstandigheden van deze ramp, de verzekering geven dat voor de getroffen gebieden dringend een beroep gedaan zal worden op het Solidariteitsfonds (Verordening van de Raad (EG) nr. 2012/02⁽¹⁾ van 11 november 2002), zodat deze regio's het hoofd kunnen bieden aan de gevolgen van deze ramp?

⁽¹⁾ PB L 311 van 14.11.2002, blz. 3.

Antwoord

(8 mei 2003)

Overeenkomstig artikel 2 van Verordening (EG) nr. 2012/2002 van de Raad van 11 november 2002 tot oprichting van het Solidariteitsfonds van de Europese Unie, kan hoofdzakelijk steun uit het Fonds worden verleend wanneer zich in een lidstaat een grote natuurramp heeft voorgedaan.

Als grote ramp in de zin van het Fonds wordt beschouwd elke ramp die schade veroorzaakt die wordt geschat op hetzij meer dan 3 miljard euro in prijzen van 2002, hetzij meer dan 0,6 % van het BNI van de getroffen lidstaat.

In uitzonderlijke gevallen, zelfs wanneer niet aan deze kwantitatieve criteria wordt voldaan, kan echter ook steun uit het Fonds worden verleend wanneer een bepaalde regio of bepaalde regio's in een lidstaat getroffen is (zijn) door een buitengewone ramp welke het grootste deel van de bevolking treft en ernstige en langdurige gevolgen voor de levensomstandigheden en de economische stabiliteit van de getroffen regio of regio's heeft. Het bedrag van de steun uit hoofde van deze specifieke bepaling mag niet meer bedragen dan 7,5 % van de totale jaarlijkse begrotingsmiddelen van het Fonds, die beperkt zijn tot 1 miljard euro.

De betrokken lidstaat dient zelf de relevante procedure in te leiden, door binnen tien weken na de datum waarop zich de eerste door de ramp veroorzaakte schade heeft voorgedaan, bij de Commissie een verzoek om hulpverlening in te dienen overeenkomstig artikel 4 van Verordening (EG) nr. 1012/2002.

De Raad verzoekt het geachte parlements lid dan ook zijn vraag tot de Commissie te richten.

(2003/C 222 E/157)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0019/03

van Margrietus van den Berg (PSE) aan de Commissie

(20 januari 2003)

Betreft: Aanbesteding Nederlandse treindiensten

In Nederland staan 31 treindiensten, die door de huidige aanbieder, de NS, als rendabel zijn aangewezen, op de lijst voor aanbesteding. De verzelfstandiging van de NS heeft de afgelopen jaren door afnemende prestaties reeds voor grote problemen gezorgd voor de reizigers. Velen trekken de wijsheid van deze stap in twijfel en vragen zich af of de NS niet gewoon in overheidshanden thuishoort.

1. Is het juist dat op basis van Europese regelgeving Nederland niet verplicht is de aanbesteding van 31 treindiensten door te zetten?
2. Is het juist dat bij een goede afweging ook de nodige investeringen in materieel dienen te worden meegenomen om tot een duurzame aanpak te komen, en acht u weglating van deze kostenpost geen onaanvaardbare vershraling van het aanbod voor de reiziger?
3. Zou het niet beter zijn voor de betrokken regio's — zoals Noord-, Zuid- en Oost-Nederland, waar deze diensten uiterst belangrijk zijn (sociaal, economisch en bereikbaarheid) — vooralsnog af te zien van aanbesteden of een bezinningsperiode af te spreken, waarin het veiligstellen van de belangen van reiziger en regio weer voorop wordt gesteld?
4. Bent u bereid in de komende Europese Vervoersraad deze problematiek, die in vele Europese regio's reeds tot vershraling en problemen heeft geleid, bij de Europese ministers van Vervoer aan de orde te stellen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(27 februari 2003)

Behalve in het geval van concessies voor openbare werken, i.e. contracten waarbij de vergoeding voor de uitvoering van de werken geheel of gedeeltelijk bestaat in het recht de desbetreffende installatie te exploiteren⁽¹⁾, zijn de gedetailleerde regels van de Europese richtlijnen betreffende openbare aanbestedingen niet van toepassing op het door het geachte parlements lid genoemde geval. Wanneer echter een contractsluitende autoriteit of instantie besluit contracten voor het aanbieden van spoordiensten te gunnen aan een derde partij, moet hierbij worden voldaan aan de beginselen van het EG-Verdrag, met name die van gelijkheid van behandeling, niet-discriminatie en transparantie. Wat meer bepaald het beginsel van transparantie betreft, houdt overeenkomstig de bestaande jurisprudentie de „op de aanbestedende dienst

rustende verplichting tot transparantie in dat aan elke potentiële inschrijver een passende mate van openbaarheid wordt gegarandeerd, zodat de dienstenmarkt voor mededinging wordt geopend en de aanbestedingsprocedures op onpartijdigheid kunnen worden getoetst”⁽²⁾.

Voorts heeft de Commissie een voorstel ingediend voor een verordening betreffende de gunning van openbare-dienstcontracten op het gebied van het personenvervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren⁽³⁾. In dit voorstel ondersteunt de Commissie de verplichting tot aanbesteding, met een beperkt aantal uitzonderingen, voor openbare-dienstcontracten in het geval van financiële compensaties voor de exploitant of wanneer exclusieve rechten worden verleend. De twee voornaamste argumenten voor dit voorstel zijn dat uit de ervaring blijkt dat de aanbesteding van openbare-dienstcontracten een doeltreffende methode is om een betere dienstverlening voor de passagiers te waarborgen tegen lagere kosten voor de belastingsbetaler, en dat het geven van een directe financiële compensatie of het verlenen van exclusieve rechten voor het leveren van openbaarvervoerdiensten juridisch kan worden aangevochten. Hoewel dus aanbesteding overeenkomstig bedoelde verordening momenteel niet verplicht is, zijn direct gegunde contracten naar het oordeel van de Commissie minder wenselijk en juridisch kwetsbaar.

Overheidsinstanties die een aanbesteding voor openbare raildiensten uitschrijven moeten daarbij, zoals ook aangegeven in het Commissievoorstel, rekening houden met de kwaliteitseisen voor passagiers. Een van die eisen kan zijn dat er moet worden geïnvesteerd.

De Commissie is van mening dat de aanbesteding van raildiensten, in het bijzonder van regionale raildiensten, tot dusverre goede resultaten heeft opgeleverd voor de passagiers. Proeven met het aanbesteden van openbaarvervoerdiensten in Oost-Nederland zijn succesvol gebleken, met name in termen van integratie van bus- en raildiensten.

De Commissie heeft een voorstel ingediend betreffende openbare-diensteisen voor het personenvervoer en is voorstander van onverwijld verdere bespreking daarvan op de Raad Vervoer teneinde dit dossier te doen vooruitgaan en zo de verwezenlijking van de doelstellingen van het gemeenschappelijk vervoerbeleid, zoals uiteengezet in het witboek „Het Europese vervoersbeleid tot het jaar 2010: tijd om te kiezen”⁽⁴⁾, dichterbij te brengen.

⁽¹⁾ Bijvoorbeeld de aanleg en exploitatie van een spoorweglijn.

⁽²⁾ Zie het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, zaak C-324/98, Telaustria.

⁽³⁾ PB C 151 E van 25.6.2002.

⁽⁴⁾ COM(2001) 370 def.

(2003/C 222 E/158)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0022/03

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(20 januari 2003)

Betreft: Gevolgen voor het milieu van de geplande Agua Blanca-mijn in de gemeente Monesterio (Badajoz — Spanje)

In de gemeente Monesterio (Badajoz), in een gebied dat erkend is als natuureservaat en ecologisch waardevol, bestaan plannen voor de ontginning van een open nikkelmijn, de Agua Blanca-mijn. Er worden ook drie bassins aangelegd die uiterst verontreinigende producten zouden bevatten en een oppervlakte bestrijken van meer dan 100 hectare. Door dit project zou meer dan 350 hectare berglandschap verdwijnen, er zouden grote afvalbergen ontstaan en er zou meer dan 40 miljoen m³ grond moeten worden verzet. Het milieueffectrapport schat dit gebied niet naar waarde, want het maakt geen melding van enkele van de belangrijkste diersoorten in het gebied, zoals de zwarte ooievaar, de Iberische lynx, de wilde kat, de faraorat, verscheidene soorten vleermuizen of de vroedmeesterpad en evenmin van gewassen zoals de wolfsmelk en de orchidee, terwijl het wel diersoorten vermeldt die in het gebied niet voorkomen, zoals de hermelijn.

Dit mijnproject is een voorbeeld van niet-duurzame ontwikkeling, zowel op sociaal gebied als wat het milieu betreft, en het betekent een regelrechte vernietiging van het natuurlijk milieu, zoals ook het geval was bij de Aznalcóllar-mijn. Een van de grootste problemen bij dit project is dat de vervuulende stoffen, als ze vrijkomen of doorsijpelen, terechtkomen in de Ribera de Cala die op grond van de habitatrichtlijn is beschermd als belangrijke waterloop voor de inheemse visfauna in Europa.

Dit project maakt mogelijk inbreuk op de milieuwetgeving van de EU. Welke maatregelen denkt de Commissie, als hoedster van de Verdragen, te nemen om de naleving van het Gemeenschapsrecht te verzekeren, in het bijzonder van de richtlijnen 85/337/EEG ⁽¹⁾ betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten en 92/43/EEG ⁽²⁾ inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(25 februari 2003)

Voor Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽¹⁾, zij vermeldt dat in artikel 2 van deze richtlijn is bepaald dat de projecten die een aanzienlijk milieu-effect kunnen hebben, met name gezien hun aard, omvang of ligging, op die effecten moeten worden beoordeeld voordat een vergunning wordt verleend. Hierbij dient volgens artikel 3 op passende wijze een identificatie, beschrijving en beoordeling te worden gegeven van de directe en indirecte effecten van een project op bijvoorbeeld dier en plant.

De Commissie zal zich op de kortst mogelijke termijn richten tot de Spaanse autoriteiten teneinde deze over de inhoud van de impactbeoordeling die door het geachte parlementslid wordt betwist, vragen te stellen, en hen om inlichtingen te verzoeken van de mogelijke toepassing van de Richtlijnen 85/337/EEG en 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽²⁾ in de kwestie die in deze schriftelijke vraag wordt aangekaart.

De Commissie zal in ieder geval, in haar hoedanigheid van hoedster van de verdragen, de noodzakelijke maatregelen treffen om zeker te stellen dat het Gemeenschapsrecht in het onderhavige geval zal worden nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2003/C 222 E/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0023/03

van Yves Piétrasanta (Verts/ALE), Marie Isler Béguin (Verts/ALE),
Renzo Imbeni (PSE), Catherine Guy-Quint (PSE), Harlem Désir (PSE),
Alonso Puerta (GUE/NGL), Gérard Onesta (Verts/ALE),
Francis Wurtz (GUE/NGL), Alejo Vidal-Quadras Roca (PPE-DE),
Charles Tannock (PPE-DE), Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE),
Monica Frassonni (Verts/ALE), Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL),
Pedro Marset Campos (GUE/NGL), Alexander de Roo (Verts/ALE),
Didier Rod (Verts/ALE), Danielle Auroi (Verts/ALE), Paul Lannoye (Verts/ALE),
Bart Staes (Verts/ALE), Caroline Jackson (PPE-DE), Struan Stevenson (PPE-DE),
Theodorus Bouwman (Verts/ALE), Armando Cossutta (GUE/NGL),
Nuala Ahern (Verts/ALE), Jan Wiersma (PSE)
en Robert Goodwill (PPE-DE) aan de Raad

(20 januari 2003)

Betreft: Steun en tegemoetkomingen van de Europese Unie voor de slachtoffers van Tsjernobyl

De ontploffing van de kerncentrale van Tsjernobyl in 1986 is het ernstigste ongeluk in de geschiedenis van de kernenergie voor burgerlijke doeleinden. Sindsdien en nog vele eeuwen lang blijft er een schrikbarende radioactieve erfenis over die vooral de Europese landen Oekraïne en, op de eerste plaats, Wit-Rusland te dragen krijgen, die ook zonder dat al in zwakke toestand verkeren door een lastige economische, sociale en politieke overgang.

De grote aantallen slachtoffers onder de bewoners van het gebied die direct bestraald zijn, en de 600 000 man opruimkrachten die naar de plaats van het industrieel onheil gestuurd zijn, krijgen nu nog het gezelschap van degenen die verplicht worden om ter plaatse te verblijven of er terug te keren door economische noodzaak of politiek gebrek aan doorzicht.

Cesium-137 en strontium-90, twee radioactieve stoffen die onzichtbaar maar alomtegenwoordig zijn en waarvan de halfwaardetijd ongeveer 30 jaar bedraagt, zijn blijvend aanwezig in 5 % van de bodem van de Oekraïne en 23 % van die van Wit-Rusland, zodat de bevolking door de twijfelachtige situatie en economische noodzaak gedwongen wordt om volledig in haar eigen onderhoud te voorzien. Op dit ogenblik wordt de toestand al gekenmerkt door pandemieën van schildklierkanker, leukemie, aangeboren misvormingen en een ongehoorde aantasting van het milieu, die de budgettaire, sanitaire en medische mogelijkheden van één enkel land ver te boven gaan, zeker van landen die voortgekomen zijn uit de ineenstorting van de Sovjetunie. Wetenschappelijke kringen waarschuwen dat het ergste nog moet komen in de vorm van gevolgen voor het milieu van de ecosystemen en een pathologische nasleep voor de „Tsjernobyl-generaties”.

Eén van die wetenschapsmensen, professor V.B. Nesterenko⁽¹⁾, directeur van het onafhankelijk Wit-Russisch Instituut voor stralingsbescherming Belrad, zet zijn baanbrekend studiewerk naar stralingsziekten voort en spaart noch moeite noch de geringe middelen van zijn instituut om nazorg en medische behandelingen voor de bevolking van de geteisterde streken te blijven ontwikkelen, ondanks de vele moeilijkheden en beperkingen die in Wit-Rusland schering en inslag zijn.

Erkent de Raad dat bij een zo groot menselijk drama en bij nood en behoeften van een dergelijke omvang de politieke toestand in Wit-Rusland op geen enkele manier een opgave of zelfs intrekking van de humanitaire en medische hulpverlening van de Europese Unie aan het Wit-Russische volk kan rechtvaardigen, maar dat de politieke context ons er veeleer toe moet aanzetten om onze inspanningen en aanwezigheid ter plaatse in het belang van dat Europees martelaarsvolk en zijn onafhankelijke wetenschapsmensen en medisch personeel uit te breiden?

Welke aanbevelingen denkt de Raad de Europese Commissie te doen om het Belrad-instituut en zijn directeur, professor Nesterenko, te steunen, gezien de beleidskeuzen van zijn vorige voorzitter, de heer Aznar⁽²⁾?

Waarom zou de Raad niet bij de Europese Commissie voorspreken met het oog op een curatief verblijfsprogramma voor Wit-Russische, Russische en Oekraïense kinderen in de medische en ziekenhuis-structuur van de Europese Unie?

⁽¹⁾ <http://www.fortunecity.com/boozers/vines/860/indexfr.htm>.

⁽²⁾ „Er moet gebruik gemaakt worden van het Tacis-programma om de gevolgen van de ramp van Tsjernobyl tegen te gaan. De Tacis-maatregelen moeten met medewerking van het maatschappelijk middenveld uitgevoerd worden, want bij de huidige stand van zaken in de betrekkingen tussen de Europese Unie en Wit-Rusland is het niet mogelijk om beleidsmaatregelen of programma's in samenwerking met de Wit-Russische regering over overheid door te voeren” (30 april 2002).

Antwoord

(8 mei 2003)

De Raad neemt er nota van dat Oekraïne en Belarus nog steeds de gevolgen van de ramp van Tsjernobyl ondervinden. De EU heeft de voorbije jaren steun verleend aan deze landen en hun bevolking en blijft geëngageerd om steun en bijstand te bieden aan de civiele maatschappij van Belarus.

Tenzij de autoriteiten van Belarus zich duidelijk openstellen voor democratisering en zo een basis verschaffen voor herziening van de conclusies van de RAZ van 1997, zal de steun van de EG echter geconcentreerd blijven op de civiele maatschappij, opleiding en onderwijs en humanitaire projecten in verband met de gevolgen van Tsjernobyl in de regio van Gomel.

In die geest van bijstand aan het volk van Belarus financiert de Commissie momenteel een project gericht op de aanpak van de gevolgen van de ramp van Tsjernobyl voor de omwonende bevolking van Oekraïne en de twee buurlanden, Rusland en Belarus, „Duurzame ontwikkeling van de door de ramp van Tsjernobyl getroffen regio's”, en heeft zij besloten voor Belarus een landenstrategiedocument alsmede het Indicatief TACIS-Programma voor de periode 2004-2006 op te stellen. Dat laatste zal dit jaar worden opgesteld, zodat het in de zomer of het vroege najaar tijdens een vergadering voor advies aan het Tacis-Comité kan worden voorgelegd.

Voorts herinnert de Raad eraan dat sommige lidstaten van de EU eveneens bilaterale hulp bieden aan Belarus door middel van met name een op het gebied van kanker gespecialiseerd kinderziekenhuis en een weeshuis, en dat het standpunt van de EU ten aanzien van de autoriteiten van Belarus particuliere initiatieven niet verhindert humanitaire hulp te verlenen aan de bevolking van Belarus.

(2003/C 222 E/160)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0026/03
van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(13 januari 2003)

Betreft: Beperking van de visserijinspanning in de wateren van de Azoren die uit hoofde van verordeningen (EG) nrs. 685/95 en 2027/95 onder Portugese jurisdictie vallen

In de toelichting bij haar voorstel voor een Verordening COM(2002) 739 van 16 december 2002 tot wijziging van Verordening (EEG) 2847/93 ⁽¹⁾ deelt de Commissie terecht mede dat zij zich zorgen maakt over de rechtsonzekerheid met betrekking tot de geldigheid van de verordeningen (EG) nrs. 685/95 ⁽²⁾ en 2027/95 ⁽³⁾. Ook de autonome regio van de Azoren maken zich hier ernstige zorgen over.

De maatregelen die er zijn getroffen ter beperking van de visserijinspanning in de wateren van de Azoren vloeien voort uit de biologische kwetsbaarheid van dit gebied en niet uit de overgangsregelingen naar aanleiding van de toetreding van Portugal en Spanje tot de EU. Is de Commissie, aangezien zij dit in haar voorstel volledig onderschrijft, niet van mening dat zij zo spoedig mogelijk haar standpunt over de geldigheid van deze verordeningen bekend moet maken in afwachting van een nieuwe verordening van de Raad of in ieder geval over de geldigheid van de bepalingen van deze verordeningen die betrekking hebben op de visserijinspanning in de wateren die onder Portugese en Spaanse jurisdictie vallen?

Kan de Commissie haar standpunt over deze kwestie derhalve bekendmaken?

⁽¹⁾ PB L 261 van 20.10.1993, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 71 van 31.3.1995, blz. 5.

⁽³⁾ PB L 199 van 24.8.1995, blz. 1.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(10 februari 2003)

De Commissie heeft een duidelijke opvatting omtrent de geldigheid van Verordening (EG) nr. 685/95 van de Raad van 27 maart 1995 betreffende het beheer van de visserij-inspanningen voor bepaalde vangstgebieden en visbestanden van de Gemeenschap en Verordening (EG) nr. 2027/95 van de Raad van 15 juni 1995 tot invoering van een regeling voor het beheer van de visserij-inspanning voor bepaalde vangstgebieden en visbestanden van de Gemeenschap. De Commissie is van mening dat, aangezien deze verordeningen geen expliciete beperking van de geldigheidsduur bevatten (zoals bijvoorbeeld wel het geval is met betrekking tot de twaalfmijlszone in Verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur ⁽¹⁾ en Verordening (EG) nr. 2371/2002 van de Raad van 20 december 2002 inzake de instandhouding en de duurzame exploitatie van de visbestanden in het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid ⁽²⁾), het verstrijken van de in de Akte van Toetreding van 1985 bepaalde overgangperiode op zichzelf de Verordeningen (EG) nr. 685/95 en (EG) nr. 2027/95 van de Raad niet ongeldig maakt. In feite is het zelfs zo dat alleen het Hof van Justitie bevoegd is een uitspraak te doen over de geldigheid van communautaire wetgeving ⁽³⁾. De in de verordeningen vastgelegde voorschriften zijn van toepassing totdat zij door de communautaire wetgever worden gewijzigd of ingetrokken, onder voorbehoud van een besluit van het Hof van Justitie inzake de verenigbaarheid van die voorschriften met de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht.

Om een eind te maken aan de rechtsonzekerheid en in verband met het verstrijken van de in de Akte van Toetreding bepaalde overgangperiode, heeft de Commissie een voorstel ingediend voor een nieuwe verordening van de Raad ⁽⁴⁾ over dit onderwerp.

Deze verordening moet zorgen voor:

- a) aanpassing van de verordeningen inzake de regeling en de controle van de visserij-inspanning in de westelijke wateren aan de nieuwe juridische situatie die is ontstaan na het verstrijken van de in de Akte van Toetreding van Spanje en Portugal bepaalde overgangperiode (31 december 2002);
- b) handhaving van de andere bepalingen die zijn vastgelegd in deze verordeningen tot vaststelling van een algemene regeling voor het beheer van de visserij-inspanning, teneinde een toename van de visserij-inspanning te voorkomen, en die geen betrekking hebben op de Akte van Toetreding van Spanje en Portugal. Deze bepalingen dienen te worden gehandhaafd, omdat zij van belang zijn voor het beheer van de visserij.

De specifieke situatie in de betrokken regio rechtvaardigt maatregelen ter beperking van de visserij-inspanning in de wateren rond de Azoren. Dienovereenkomstig zijn in het huidige voorstel de bestaande beperkingen voorlopig gehandhaafd, totdat zij in de loop van 2003 door de Commissie zullen worden beoordeeld. Indien nodig, zal de Commissie een voorstel indienen voor de vaststelling van nieuwe toegangsregels.

⁽¹⁾ PB L 389 van 31.12.1992.

⁽²⁾ PB L 358 van 31.12.2002.

⁽³⁾ Zie de arresten van het Hof van 13 februari 1979, Zaak 101/78, Jurispr. 1979, blz. 623, paragraaf 4; 22 oktober 1987, Zaak 314/85, Jurispr. 1987, blz. 4199, paragraaf 17 – 19; 9 november 1995, Zaak C-465/93, Jurispr. 1995, p. 3761, paragraaf 21 en volgende.

⁽⁴⁾ COM(2002) 739 def.

(2003/C 222 E/161)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0031/03

van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie

(21 januari 2003)

Betreft: Financiële steun aan Wit-Rusland en Oekraïne als onderdeel van de inspanningen om illegale migratiestromen vanuit deze landen naar de Europese Unie te beperken

Illegale migranten worden tegenwoordig in grote getale op het grondgebied van Wit-Rusland en Oekraïne tegengehouden, omdat ze deze landen als toegangspoort tot de Europese Unie proberen te gebruiken.

De Europese Unie heeft er duidelijk belang bij om met Wit-Rusland en Oekraïne samen te werken, niettegenstaande de politieke meningsverschillen omtrent het binnenlandse beleid dat deze landen voeren. Een samenwerking zou de stroom van illegale immigranten die over hun grondgebied trekken, kunnen stabiliseren en bijgevolg ook verminderen. Heeft de Europese Unie plannen om bijkomende financiële en technische steun te verschaffen om deze doelstelling te bereiken? De regeringen van de betreffende landen hebben namelijk financiële middelen gevraagd om de bewaking van en het toezicht op hun oostelijke grensgebieden met de Russische Federatie te verbeteren, om de migranten tijdelijk onderdak in vluchtelingencentra te kunnen bieden en om de kosten te dekken van mogelijke repatriëringen naar het land van herkomst. Vanaf 1 mei 2004 zullen deze twee aangrenzende staten uitgestrekte gemeenschappelijke grenzen delen met de EU en met het Schengengebied.

Is de Commissie er zich van bewust dat deze migratiestromen zwaar wegen op de nationale begroting van deze staten? Beseft zij dat, indien de migratiedruk niet onder controle wordt gehouden, dit in een aanzienlijke bijkomende stroom van illegale immigranten naar de EU zou kunnen resulteren? Is het daarom niet in het belang van iedereen dat deze landen worden gesteund in hun inspanningen om dergelijke problemen op te lossen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(28 februari 2003)

De Commissie is zich bewust van het probleem van de illegale migratiestromen via Oekraïne en Wit-Rusland. De Commissie steunt Oekraïne en Wit-Rusland reeds in hun inspanningen om dit probleem aan te pakken.

De Unie heeft met Oekraïne een uitvoerig actieplan voor justitie en binnenlandse zaken uitgewerkt. Voor de tenuitvoerlegging van dit actieplan wordt via Tacis steun geboden ter hoogte van circa 45 miljoen euro voor de periode 2001-2003. Ongeveer een derde van deze middelen wordt besteed aan de strijd tegen illegale migratie. Dit houdt tevens steun in voor verbeteringen aan de oostgrens van Oekraïne. Voor de periode 2004-2006 wordt verdere steun gepland, met inbegrip van steun voor gevangenkampen.

De Raad heeft de Commissie gemachtigd om met Oekraïne te onderhandelen over een overnameovereenkomst tussen de Gemeenschap en Oekraïne (juni 2002). De eerste onderhandelingsronde vond plaats in Kiev op 18 november 2002.

De Commissie is van oordeel dat Wit-Rusland meer zou kunnen doen om zijn grensbeheer te versterken. Ingevolge het gebrek aan inspanningen van Wit-Rusland aan zijn grens met Letland en Litouwen, zijn Tacis-middelen aan afbakening besteed. Omdat Wit-Rusland en Rusland zijn overeengekomen om aan hun gemeenschappelijke grens niet te voorzien in grensposten en degelijk toezicht, kunnen illegale immigranten gemakkelijk Wit-Rusland binnenkomen om vervolgens koers te zetten naar het grondgebied van de Unie.

Projecten om de stroom van asielzoekers beter te beheren voor een bedrag van 5 miljoen euro voor de periode 2000-2003 worden momenteel uitgevoerd en ongeveer 20 miljoen euro is toegewezen voor grensinfrastructuur aan de westelijke grenzen.

Door de open grens met Rusland en het ontbreken van normale betrekkingen met Wit-Rusland zijn de vooruitzichten op meer middelen beperkt. Dit zou hoe dan ook slechts bijdragen aan een oplossing van het probleem van de migratiestromen aan de westelijke grens van Wit-Rusland.

Met de lastenverdeling zal rekening worden gehouden in de samenwerkingsovereenkomst met Oekraïne.

(2003/C 222 E/162)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0038/03

van Marco Cappato (NI) aan de Raad

(21 januari 2003)

Betreft: Aanwezigheid van een door Interpol gezocht persoon op een ontvangst van de Italiaanse ambassade in Moskou

Het Italiaanse dagblad „La Repubblica” publiceerde op 7 januari 2003 een onderzoek waaruit bleek dat de zakenman Mark Garber, „directeur van Fleming Family and partners” en „topman van de Russische bank UCB” in november 2001 was uitgenodigd op een modeshow en receptie in de Italiaanse ambassade in Moskou. Volgens „La Repubblica” werd Mark Garber in november 2001 gezocht door het Openbaar Ministerie van Turijn en door het gehele Interpol-netwerk (hij was al sinds 28 mei 2001 in de elektronische database opgenomen) krachtens een internationaal arrestatiebevel vanwege betrokkenheid bij de georganiseerde misdaad met het oogmerk van wapenhandel. Het arrestatiebevel werd nadien ingetrokken.

Kan de Raad, in het kader van zijn bevoegdheden op het vlak van de justitiële samenwerking in strafzaken tussen de EU-lidstaten en tegenover derde landen, samen met de Italiaanse regering en Europol nagaan of de door „La Repubblica” beschreven feiten op waarheid berusten, en eventueel — mochten ze bevestigd worden — ophelderen waarom Italië geen gevolg heeft gegeven aan een internationaal arrestatiebevel?

Antwoord

(5 en 6 mei 2003)

De Raad geeft nooit commentaar op artikelen in de pers en kan zich niet in individuele strafzaken mengen. De Raad kan derhalve niet aan het verzoek van het geachte parlementslid voldoen.

(2003/C 222 E/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0041/03

van Kathleen Van Brempt (PSE) aan de Commissie

(21 januari 2003)

Betreft: Europese dag „zonder automobiel in de stad”

Op zondag 22 september organiseerden heel wat Europese steden de Europese dag „zonder automobiel in de stad”.

Welke steden in België ontvingen uiteindelijk het kwaliteitslabel van de dag „zonder automobiel in de stad”?

Van welke Belgische steden kreeg de Commissie al een evaluatieverslag?

Hoe evalueert de Commissie zelf de dag „zonder automobiel in de stad” in de Belgische steden?

Hoe evalueert de Commissie de dag „zonder automobiel in de stad” in de stad Antwerpen?

Hoeveel heeft de campagne 2002 gekost?

Wat is het centrale thema voor de campagne 2003? Wat is het budget dat de Commissie voorziet voor de organisatie in 2003?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(25 februari 2003)*

Het initiatief voor een autovrije dag gaat uit van Frankrijk en wordt ondersteund door het Directoraat-generaal Milieu van de Commissie. Er moet echter worden opgemerkt dat het label van de dag „zonder automobiel in de stad” door de nationale autoriteiten en niet door de Commissie wordt uitgereikt. In 2002 hebben ongeveer 50 Belgische steden aan een dergelijke autoluwe dag meegewerkt.

De deelnemende steden hoeven geen projectvoorstel en -verslag in te dienen ter evaluatie en/of goedkeuring door de Commissie. De evaluatie van de voorstellen gebeurt door de nationale partners en coördinatoren.

De begroting voor de Europese mobiliteitsweek bedraagt 551 573 EUR via een subsidie aan „Eurocities” voor een periode van 28 maanden, die van start is gegaan op 1 januari 2002 en goed is voor de mobiliteitsweek in 2002 en in 2003. Het initiatief voor een autovrije dag heeft geen weerslag op de communautaire begroting. De plaatselijke en regionale autoriteiten en de andere betrokken partijen dekken de kosten van hun respectieve activiteiten.

Er is nooit echt een specifiek thema geweest voor de autovrije dagen. Aangezien 2003 echter het Europese jaar is voor mensen met een handicap, is het thema van de Europese mobiliteitsweek, die loopt van 16 tot en met 22 september 2003, de toegankelijkheid van gebouwen en openbaar vervoer.

*(2003/C 222 E/164)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0049/03****van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Raad***(21 januari 2003)*

Betreft: Financiële steun aan Wit-Rusland en Oekraïne als onderdeel van de inspanningen om illegale migratiestromen vanuit deze landen naar de Europese Unie te beperken

Illegale migranten worden tegenwoordig in grote getale op het grondgebied van Wit-Rusland en Oekraïne tegen Financieelgehouden, omdat ze deze landen als toegangspoort tot de Europese Unie proberen te gebruiken.

De Europese Unie heeft er duidelijk belang bij om met Wit-Rusland en Oekraïne samen te werken, niettegenstaande de politieke meningsverschillen omtrent het binnenlandse beleid dat deze landen voeren. Een samenwerking zou de stroom van illegale immigranten die over hun grondgebied trekken, kunnen stabiliseren en bijgevolg ook verminderen. Heeft de Europese Unie plannen om bijkomende financiële en technische steun te verschaffen om deze doelstelling te bereiken? De regeringen van de betreffende landen hebben namelijk financiële middelen gevraagd om de bewaking van en het toezicht op hun oostelijke grensgebieden met de Russische Federatie te verbeteren, om de migranten tijdelijk onderdak in vluchtelingencentra te kunnen bieden en om de kosten te dekken van mogelijke repatriëringen naar het land van herkomst. Vanaf 1 mei 2004 zullen deze twee aangrenzende staten uitgestrekte gemeenschappelijke grenzen delen met de EU en met het Schengengebied.

Is de Raad er zich van bewust dat deze migratiestromen zwaar wegen op de nationale begroting van deze staten? Beseft hij dat, indien de migratiedruk niet onder controle wordt gehouden, dit in een aanzienlijke bijkomende stroom van illegale immigranten naar de EU zou kunnen resulteren? Is het daarom niet in het belang van iedereen dat deze landen worden gesteund in hun inspanningen om dergelijke problemen op te lossen?

Antwoord*(8 mei 2003)*

De strijd tegen de illegale immigratie is een gemeenschappelijke zorg voor de EU enerzijds en Belarus en Oekraïne anderzijds. De Raad is het met het geachte parlementslid eens dat het in wederzijds belang van de partijen is een oplossing te zoeken voor de problemen van de illegale migratie.

Wat Oekraïne betreft, zijn er instrumenten ingevoerd om de samenwerking tussen de EU en Oekraïne op het gebied van justitie en binnenlandse zaken te intensiveren. De ministers van Justitie en Binnenlandse

Zaken van Oekraïne en de EU-trojka zijn voor het eerst bijeengekomen op 11 november 2002 in Brussel. In december 2001 hebben de EU en Oekraïne gezamenlijk een actieplan van de EU op het gebied van justitie en binnenlandse zaken aangenomen. Overname en migratie behoren tot de prioriteiten die de ministers hebben vastgesteld.

In dit plan worden onder andere de volgende doelstellingen voor samenwerking vastgesteld:

- Deskundige juridische bijstand verlenen aan de Oekraïense autoriteiten bij het opstellen van nieuwe, c.q. wijzigen van bestaande wetgeving inzake vreemdelingen, asiel, immigratie en vluchtelingen.
- Ondersteunen van het efficiënte beheer van migratiestromen, ook door het geven van adviezen en het verlenen van financiële en deskundige bijstand voor de oprichting van een nationale migratie-dienst voor Oekraïne, en bevorderen van de activiteiten daarvan, met name het verhogen van het professionele niveau van het personeel via bestudering van buitenlandse ervaringen en stages bij de betreffende diensten van EU-landen die een modern migratiebeleid voeren.
- Beoordelen van de omvang van de illegale immigratie die via Oekraïne verloopt, toezicht houden op migratiebewegingen en bestuderen van de mogelijke deelname van Oekraïne aan een systeem voor het tijdig voorkomen van illegale migratie.
- Verbeteren van de samenwerking ten aanzien van de overname van eigen onderdanen, personen zonder nationaliteit en onderdanen van derde landen, met als doel het sluiten van een overname-overeenkomst tussen Oekraïne en de Europese Gemeenschap. De EU spoort alle landen in de regio aan om onderling overname-overeenkomsten te sluiten.

Aan de hand van een in overleg met Oekraïne opgesteld scorebord kan de uitvoering van de acties waarmee men die doelstellingen wil bereiken, worden gevolgd.

Belarus krijgt uit het TACIS-programma voor regionale samenwerking middelen die bestemd zijn voor justitie en binnenlandse zaken. Er lopen projecten voor de versterking van het asiel- en grensbeheer en voor de bestrijding van drugs- en vrouwenhandel. Deze initiatieven zijn gericht op ondersteuning van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid van de EU: het grondgebied van Belarus wordt immers gebruikt door criminele organisaties die actief zijn in drugs- en mensenhandel en de smokkel van illegale immigranten; aldus wordt getracht te voorkomen dat er een maas ontstaat in de toekomstige buitengrens van de EU. Aangezien de EU met Oekraïne reeds nauw samenwerkt inzake justitie en binnenlandse zaken, zullen de criminele organisaties dit land hoogstwaarschijnlijk mijden en, indien er geen ondersteunende activiteiten plaatsvinden, intensiever het grondgebied van Belarus gaan gebruiken. Dit zou negatieve gevolgen hebben voor de EU. Alle projecten zijn dus zeer in het belang van de EU.

De Raad is ervan overtuigd dat het beheer van migrantenvraagstukken kan worden verbeterd en dat passende maatregelen kunnen worden genomen op het gebied van grensbeheer, overname en visa, om te voorkomen dat het grondgebied van Oekraïne en Belarus steeds meer wordt gebruikt voor illegale immigratie en doorvoer van illegale immigranten naar het grondgebied van de Europese Unie.

(2003/C 222 E/165)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0050/03
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(21 januari 2003)

Betreft: Briefwisseling tussen Commissaris Byrne en de internationale automobielfederatie FIA over tabaks-reclame

Uit een kopie van een brief gedateerd op 13 december 2002 van Max Mosley, voorzitter van de internationale automobielfederatie FIA, aan Europees Commissaris voor Consumentenzaken David Byrne blijkt dat Mosley vindt dat Byrne geen rekening heeft gehouden met de sponsorbelangen van de autosport door de aanvangsdatum van een Europees verbod op tabaksreclame vast te leggen op 31 juli 2005. In de door het Europees Hof van Justitie vernietigde richtlijn van 1998 was deze einddatum nog vastgelegd op 1 oktober 2006. Mosley roept de sponsorbelangen van de autosport in en stelt tussen de regels door dat Europa wel eens gedurende lange tijd van Formule 1 verstoken zou kunnen blijven. Op een bijwijlen agressieve manier stelt hij Commissaris Byrne daarvoor persoonlijk en volledig verantwoordelijk.

Blijkens Mosleys brief zijn er over deze aanvangsdatum blijkbaar drukke contacten geweest tussen de FIA en de diensten van de Europese Commissie, in het bijzonder van Commissaris Byrne. Mosley schrijft onder meer dat hij Commissaris Byrne in december 2001 per brief de aan de renstallen gegeven adviezen heeft gemeld en uiting heeft gegeven aan de bezorgdheid van de FIA over het gevaar dat door de vervroegde datum het wereldwijde verbod in 2006 in het gedrang zou komen. Volgens Mosley antwoordde de Commissaris dat de Commissie het probleem inzag en dat Raad en Parlement zich nog over de ingangsdatum moesten uitspreken. Door overleg met de Commissaris en zijn diensten werd de FIA aangemoedigd om bij het Europees Parlement te lobbyen voor een amendement om de ingangsdatum naar 2006 te verschuiven, aldus Mosley.

Mosley meent tot slot dat de actuele Europese aanpak een wereldwijde verbod op tabaksreclame zal verhinderen aangezien niet-EU-landen van de verwarring gebruik maken door voorstellen te doen voor evenementen zonder enige beperking op sponsoring. Mosley hoopt dat de WHO-Conventie erin zal slagen het level playing field waaraan nu op wereldschaal dringend behoefte is, te herstellen.

Kan de Commissie mededelen of Mosleys beschrijving van de feiten overeenstemt met de werkelijkheid? Hebben Commissaris Byrne en of zijn diensten de FIA inderdaad aanbevolen het Europees Parlement en de Raad te belobbyen?

Welk standpunt verdedigt de Europese Commissie terzake bij de WHO?

Welke initiatieven heeft de Commissie inmiddels genomen om de gezondheid van de Europese burgers niet alleen te beschermen middels een verbod op tabaksreclame maar ook door het terugdringen van subsidies voor de teelt van tabak?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(24 februari 2003)

De voorzitter van de internationale automobielfederatie (FIA), de heer Mosley heeft bij verschillende gelegenheden ten overstaan van de Europees commissaris voor gezondheid en consumentenbescherming en zijn medewerkers zijn ongerustheid geuit over de datum voor de tenuitvoerlegging van het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de reclame en sponsoring voor tabaksproducten⁽¹⁾.

De FIA is er bij deze gelegenheden van op de hoogte gebracht dat deze kwestie — als normaal onderdeel van de medebeslissingsprocedure — bij de Raad en het Europees Parlement in beraad was.

In het verslag van de Commissie juridische zaken en interne markt van het Europees Parlement, dat op de plenaire vergadering van 20 november 2002 voorgelegd en goedgekeurd is, waren twee wijzigingsvoorstellen opgenomen die klaarblijkelijk in de richting van de FIA gingen. De Europees commissaris voor gezondheid en consumentenbescherming heeft het Europees Parlement laten weten dat de Commissie tot goedkeuring van dit soort wijzigingsvoorstellen bereid was. Van de wijzigingsvoorstellen is evenwel geen enkel door het Europees Parlement aangenomen.

In het kader van de onderhandelingen bij de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) over de kaderovereenkomst voor de bestrijding van het tabaksgebruik heeft een groot aantal landen zich zeer duidelijk voor het verbod op tabaksreclame en sponsorships uitgesproken. De Commissie deelt dit standpunt en zal alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat de definitieve tekst in de pas loopt met de bestaande wetgeving van de Gemeenschap op dit gebied. Uit het feit dat de Gemeenschap besloten heeft om sponsorships van tabaksproducenten bij internationale evenementen te verbieden komt duidelijk naar voren dat de Gemeenschap de bestrijding van het roken zeer serieus neemt. Dit zal hopelijk een aansporing voor andere landen zijn om vastberaden hetzelfde te doen.

Wat de subsidies voor de teelt van tabak betreft heeft de Commissie in haar mededeling „Duurzame ontwikkeling in Europa voor een betere wereld: Een strategie van de Europese Unie voor duurzame ontwikkeling”⁽²⁾ onderstreept dat het noodzakelijk is dat, in aansluiting op de vóór 2002 geplande evaluatie in de tabaksregeling, zodanige aanpassingen worden doorgevoerd dat de tabakssubsidies

geleidelijk aan kunnen worden afgeschaft en er tegelijkertijd maatregelen ter ontwikkeling van alternatieve inkomstenbronnen en economische activiteiten voor tabakstelers en hun werknemers kunnen worden ingevoerd, en hiertoe een vroege datum vastgesteld wordt. De Commissie heeft de Raad en het Parlement een voorstel⁽³⁾ voorgelegd, waarin expliciet naar de geleidelijke afschaffing van tabakssubsidies verwezen wordt. Zowel het Parlement en de Raad waren tegen de opname van een dergelijke verwijzing in de tekst.

⁽¹⁾ PB C 270 E van 25.9.2001.

⁽²⁾ COM(2001) 264 def.

⁽³⁾ Voorstel voor een Verordening van de Raad tot vaststelling, voor de oogsten 2002, 2003 en 2004 en per soortengroep, van de garantiedrempels per lidstaat en de premies voor tabaksbladeren en tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2075/92, COM(2001) 684 def.

(2003/C 222 E/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0053/03

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(22 januari 2003)

Betreft: Het politieke geschil tussen de Europese Commissie en de Raad betreffende de politieke en wetgevende maatregelen inzake het vervoer over zee van gevaarlijke en aardolieproducten

Sedert de Europese Raad van Kopenhagen is duidelijk geworden dat er een ernstig politiek geschil tussen de Europese Commissie en de Raad bestaat betreffende politieke en wetgevende maatregelen inzake het vervoer over zee van aardolieproducten en andere gevaarlijke goederen. Volgens haar mededeling over de veiligheid op zee na de schipbreuk van de tanker Prestige wil de Commissie de Erika-wetgeving toepassen, waarbij zelfs werd teruggegrepen naar oude teksten met strengere normen teneinde de veiligheid op de communautaire zeeën te verzekeren, en met strengere normen dan het reeds door het Parlement en de Raad goedgekeurde pakket, waarbij zelfs stemmen uit het college van commissarissen doorklonken die een specifieke EU-wetgeving verlangden in de trant van die welke de Verenigde Staten na het ongeval met de Exxon Valdez in Alaska in 1989 hebben ingevoerd. Daarentegen heeft de Raad, zoals blijkt uit de akkoorden die vóór de Europese Raad van Kopenhagen in de Raad vervoer zijn gesloten en die in de Deense hoofdstad werden bekrachtigd, die standpunten verworpen omdat hij de Europese wetgeving in het bestek van de Internationale Maritieme Organisatie wil houden, alwaar bepaalde lidstaten met belangen in de scheepvaartsector een gunstiger plek hebben om de huidige status quo te verdedigen, die de vraatzuchtige heerschappij van de aardoliemaatschappen en het onduidelijke conglomeraat van concerns en mafia's van de internationale transportwereld mogelijk maakt; een status quo die buitengewoon nadelig is voor de Europese kuststaten die te lijden hebben onder de vernietiging van hun natuur en hun economie, zoals recentelijk door de ramp met de Prestige voor de Galicische kusten werd aangetoond.

Welke initiatieven gaat de Commissie nemen teneinde dit politieke geschil op te lossen? Hoe gaat zij de kennelijke verschillen tussen Commissie en Raad oplossen? Welke steun gaat zij in het Europees Parlement zoeken om dit geschil op te lossen, in die zin dat er een wetgeving komt die de veiligheid van onze zeeën waarborgt en verder gaat dan de primitieve, ondoeltreffende en warrige normen van de Internationale Maritieme Organisatie? Welke spoed heeft voorzitter Prodi betracht bij het nastreven van een positieve oplossing voor dit ernstige probleem?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(28 februari 2003)

Op 3 december 2002⁽¹⁾ heeft de Commissie na de schipbreuk van de Prestige een mededeling goedgekeurd met daarin een reeks nieuwe wetgevingsmaatregelen en initiatieven van de Gemeenschap ter verbetering van de veiligheid op zee.

Bij gelegenheid van de Vervoersraad van 6 december 2002 heeft de Raad in zijn conclusies de initiatieven van de Commissie in grote lijnen bekrachtigd en enkele daarvan nog versterkt. De Europese Topconferentie van Kopenhagen van 13 december 2002 heeft zich er eveneens positief over uitgesproken.

De voornoemde mededeling behelst enerzijds een bespoediging van de inwerkingtreding der wetgevingsmaatregelen die na de schipbreuk van de Erika waren goedgekeurd en anderzijds initiatieven die oproepen tot een bredere toepassing dan die van het Europa van 15 lidstaten. Zij dienen derhalve te worden

besproken in het kader van de Internationale Maritieme Organisatie (IMO). De samenwerking tussen de Commissie en de IMO is een constant gegeven bij de maritieme wetsinitiatieven van de Unie. Ook het Parlement levert hier een geregelde bijdrage aan.

De Commissie verheugt zich dientengevolge op de steun van Parlement en Raad in dit dossier en hoopt dat de samenwerking tussen deze twee instellingen spoedig tot de verwezenlijking van de voorgenen maatregelen zal leiden.

(¹) COM(2002) 681 def.

(2003/C 222 E/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0059/03
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(22 januari 2003)

Betreft: Aanneming, na de ramp met de Prestige op de kusten van Galicië, van een specifieke wetgeving van de Europese Unie voor het vervoer over zee van gevaarlijke goederen

Welke redenen kan de Raad hebben om niet de aanneming te bevorderen van een specifieke wetgeving van de Europese Unie voor het vervoer over zee langs haar kusten van gevaarlijke goederen, zoals de Verenigde Staten hebben gedaan na het ongeval met de Exxon Valdez, door middel van de Oil Pollution Act van 1990 waardoor, los van de warrige en primitieve internationale normen, een aparte rechtsruimte werd ingesteld?

Antwoord

(8 mei 2003)

De Raad verwijst het geachte parlamentslid naar het antwoord dat hij op dezelfde vraag heeft gegeven in het kader van het vragenuur tijdens de plenaire vergadering van het Europees Parlement in januari 2003 (QH-0947/02).

(2003/C 222 E/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0061/03
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(22 januari 2003)

Betreft: Aanwezigheid van de fungerend voorzitter van de Raad in Galicië teneinde de gevolgen van de ramp met de Prestige in ogenschouw te nemen

Is de fungerend voorzitter van de Raad voornemens zich onverwijd naar Galicië en de andere getroffen landen te begeven teneinde zelf de gevolgen van het ongeval met de Prestige in ogenschouw te nemen, zodat de Raad die ramp niet blijft negeren?

Antwoord

(13 mei 2003)

Tijdens zijn zittingen gewijd aan visserij op 28 november 2002, vervoer op 5-6 december 2002 en milieu op 9 december 2002, heeft de Raad een groot gedeelte van de tijd besteed aan de zaak van de Prestige. De Raad werd toen door de Spaanse (¹), de Franse en de Portugese ministers en door de Commissie, met name mevrouw Wallström die de plaats van het ongeluk had bezocht, uitvoerig geïnformeerd over de omstandigheden van het ongeluk. De Raad maakte ook gebruik van de mededeling van de Commissie van 4 december 2002 inzake de vergroting van de veiligheid op zee naar aanleiding van het vergaan van de olietanker „Prestige” (²).

In verband daarmee heeft de Raad Vervoer op 5-6 december 2002 conclusies inzake veiligheid van schepen en voorkoming van verontreiniging (³) aangenomen. Op 9 december 2002 heeft de Raad Milieu conclusies aangenomen over de milieuramp ten gevolge van het ongeluk met de Prestige (⁴). De Raad Justitie en Binnenlandse Zaken van 19 december 2002 nam een verklaring aan over de bescherming van

het milieu door middel van het strafrecht in verband met de Prestige⁽⁵⁾. Op 20 december 2002 nam de Raad voorts een verordening aan tot instelling van specifieke maatregelen om de schade veroorzaakt door olie uit de Prestige te vergoeden voor de visserijsector, de schelpdierensector en de aquacultuursector in Spanje⁽⁶⁾. Ook de Europese Raad van Kopenhagen van december 2002 gaf uiting aan zijn grote bezorgdheid⁽⁷⁾.

De Raad werkt momenteel aan conclusies die tijdens de zitting Milieu op 4 maart 2003 moeten worden aangenomen als reactie op de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement „Naar een strategie voor de bescherming en de instandhouding van het mariene milieu”⁽⁸⁾. Deze mededeling kwam eerder al uitgebreid ter sprake tijdens de door het voorzitterschap en de Commissie in Køge (Denemarken) op 4-6 december 2002 georganiseerde conferentie van belanghebbenden⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ Doc. 14945/02 MAR 147 ENV 719.

⁽²⁾ Doc. 15301/02 MAR 153 ENV 747.

⁽³⁾ Doc. 15626/02 MAR 159 ENV 767.

⁽⁴⁾ Doc. 15477/02 ENV 757 MAR 157.

⁽⁵⁾ Zie doc. 15691/02 PRESSE 404.

⁽⁶⁾ Doc. 15836/02 PECHE 257 en 15837/02 PECHE 258.

⁽⁷⁾ SN 400/02, punten 32-34.

⁽⁸⁾ Doc. 12815/02 ENV 554 MAR 124 PECHE 149.

⁽⁹⁾ Doc. 15555/02 ENV 764 MAR 158.

(2003/C 222 E/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0066/03

van Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) aan de Raad

(23 januari 2003)

Betreft: Ernstige visserij-incidenten tussen Spanje en Portugal

Enkele dagen geleden heeft voor de tweede maal sinds de afgelopen maanden een ernstig incident plaatsgevonden tussen Spaanse en Portugese visserijvaartuigen. Een Portugese patrouille heeft het vuur geopend op enkele Andalusische vissers die de grenslijn van de Spaanse territoriale wateren hadden overschreden en visten in Portugese wateren.

Is de Raad op de hoogte van deze feiten?

Acht de Raad het redelijk dat een simpele overtreding door Spaanse visserijvaartuigen wordt beantwoord met een dergelijk gebaar, dat zou kunnen worden opgevat als een oorlogshandeling?

Vindt de Raad het logisch dat tussen twee lidstaten dergelijke incidenten plaatsvinden?

Denkt de Raad maatregelen te nemen om een oplossing te vinden voor dergelijke ernstige incidenten?

Antwoord

(8 mei 2003)

Zoals het geachte parlements lid weet, heeft de Raad op 20 december 2002 Verordening (EG) nr. 2371/2002 aangenomen inzake de instandhouding en de duurzame exploitatie van de visbestanden in het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid (GVB). Deze verordening bevat een nieuwe reeks voorschriften inzake inspectie en handhaving, waarin wordt bepaald dat de lidstaten op hun grondgebied of in de wateren die onder hun soevereiniteit of jurisdictie vallen, toezicht moeten houden op de activiteiten die in het kader van het GVB worden verricht.

De Raad is niet op de hoogte van het recente incident waarbij Spaanse vissers en een Portugees marinevaartuig betrokken zouden zijn.

Het is niet de taak van de Raad de toepassing van de communautaire en de nationale wetgeving te evalueren.

(2003/C 222 E/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0067/03
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(23 januari 2003)

Betreft: Massale ontbossing in Laos

Op 12 december 2002 verscheen in de „Bangkok Post” het bericht dat zes Vietnamese werknemers van de Laotiaanse onderneming DAFI waren aangehouden wegens illegale grensoverschrijding naar Thailand met twee vrachtwagens, met de bedoeling 300 boomstammen mee te nemen. Achter dit feit gaat een lucratieve activiteit schuil, namelijk het smokkelen van hout, die klaarblijkelijk sinds meer dan dertig jaar wordt bedreven door hoge Laotiaanse communisten. De staatsbedrijven DAFI, AFD en PHOUDOI bezitten namelijk het monopolie op de invoer van brandstoffen en de exploitatie van delfstoffen en hout in de Democratische Volksrepubliek Laos. Volgens een rapport over de houthandel en de exploitatie van bossen – „The Poverty Reduction and Environmental Management in Remote Greater Mekong Sub-region Watersheds-project and its Timber Trade and Wood Flow”, zouden de bedrijven DAFI, AFD en PHOUDOI letterlijk boven de wet staan. Niettegenstaande de voorschriften over houtquota en exploitatie van bossen zou het Ministerie van Land- en Bosbouw geen enkele zeggenschap hebben over deze drie wel zeer bijzondere bedrijven, wier functioneren uiterst schimmig is, aldus deze internationale studie. Diverse internationale milieuorganisaties, waaronder „Global Witness”, „Environmental Investigation Agency”, „The International Tropical Timber Organization” en „Earth Policy Institute” hebben de continue en „welbewuste” ontbossingspraktijken en de „smokkel” van hout door de autoriteiten van Laos aan de kaak gesteld en de regering van Thailand gealarmeerd. Deze praktijken hebben inmiddels tot gevolg dat het bosareaal nu nog maar „minder dan 40 %” bedraagt in plaats van de 70 % van dertig jaar geleden, kort voordat de communisten aan de macht kwamen, aldus deze organisaties.

Is de Commissie op de hoogte van de praktijken van deze Laotiaanse staatsbedrijven? Is zij niet van mening dat deze praktijken volledig haaks staan op de door de internationale gemeenschap gefinancierde programma's tegen ontbossing in Laos? Is zij niet van oordeel dat dit zoveelste bewijs van ernstige malversaties bij het gebruik van internationale financiële steun haar zou moeten doen besluiten alle programma's voor ontwikkelingssamenwerking met Laos op te schorten, en de Raad voor te stellen eenzelfde standpunt in te nemen waar het gaat om de programma's voor bilaterale samenwerking tussen de lidstaten en Laos?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(24 februari 2003)

De evaluatie van de Commissie van de economische en sociale ontwikkelingen in de Democratische Volksrepubliek Laos en de aard van de communautaire bijstand aan dit land komen aan bod in het strategiedocument van de Gemeenschap over Laos⁽¹⁾, dat in 2002 na goedkeuring door de lidstaten werd aangenomen. De mening van de Commissie over de situatie in de milieu-/bosbouwsector wordt in dat document toegelicht. Daaruit blijkt onder meer dat de Commissie nog steeds zeer bezorgd is over de omvang van de ontbossing in Laos.

Laos is het armste land in Zuidoost-Azië en heeft een bruto binnenlands product per capita van slechts 350 USD, terwijl 30 % van de bevolking een inkomen heeft van minder dan 1 USD per dag. De ontwikkelingsprogramma's van de Commissie en de lidstaten zijn dan ook gericht op de kwetsbaarste bevolkingsgroepen. Plattelandsontwikkeling, waaronder verbetering van de levensomstandigheden van families die gevestigd zijn in de bufferzones van bosrijke gebieden, gezondheidszorg en basisonderwijs zijn de voornaamste interventiegebieden, waarbij bijzondere aandacht wordt geschonken aan maatregelen op het gebied van de mensenrechten en goed bestuur. Er wordt geen communautaire steun verleend aan de bosbouwsector en ook niet aan de vier in de vraag genoemde staatsondernemingen.

In overleg met de lidstaten onderhoudt de Commissie een constructieve politieke dialoog met de regering van Laos. Daarnaast wordt aan de bevolking van Laos steun verleend via de door de Gemeenschap ondersteunde ontwikkelingsprogramma's, die erop gericht zijn het democratiseringsproces in dit land te steunen en het tempo daarvan te verhogen.

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/external_relations/lao/csp/02_06_en.pdf.

(2003/C 222 E/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0081/03
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Raad

(23 januari 2003)

Betreft: Het uitoefenen van druk op de EU om een diplomatiek paspoort in te trekken dat is gebruikt voor een solidariteitsbezoek aan de Palestijnse gebieden

1. Heeft de Raad kennis genomen van het door verschillende organisaties, die zich op uiteenlopende gronden sterk verbonden voelen met de Israëlische regering, als antisemitisch omschrijven van het bezoek van een delegatie van het Nederlandse comité „Stop de bezetting” aan Yasser Arafat, dat was gericht op steun voor het gelijktrekken van de leefsituatie van de inwoners van de sinds 1967 door Israël bezette en gekoloniseerde Palestijnse gebieden met die van het buurland Israël, onder meer door een eind te maken aan belemmeringen voor het democratisch gekozen bestuur, vernielingen van woningen en infrastructuur, het in beslag nemen van land ten behoeve van kolonisatie door niet-Palestijnen en het doden of verwonden van inwoners?
2. Is het de Raad tevens bekend dat naar aanleiding van het in vraag 1 bedoelde bezoek Greta Duisenberg, echtgenote van de president van de Europese Centrale Bank, het mikpunt is geworden van de kritiek omdat zij Israël en de Palestijnse gebieden is binnengegaan op vertoon van het haar vanwege de functie van haar echtgenoot verstrekte diplomatieke paspoort?
3. Kunt u bevestigen dat het gebruikelijk is dat bij de verstrekking van diplomatieke paspoorten het gewone paspoort door de betrokken lidstaat in bewaring wordt genomen voor de periode dat het diplomatiek paspoort geldig is en dan dus niet meer kan worden gebruikt? Of bestaan op dit punt verschillen per lidstaat en geldt deze gang van zaken alleen voor Nederland?
4. Leidt het tonen van een gewoon paspoort in plaats van een diplomatiek paspoort tot een verminderde kans op toelating in staten buiten de EU van vreedzame maar onwelgevallige bezoekers met de nationaliteit van een EU-lidstaat, zodat een bezoek aan Israël en de Palestijnse gebieden in dit geval zonder een delegatielid met een diplomatiek paspoort wellicht niet mogelijk zou zijn geweest?
5. Kunt u de zekerheid geven dat u op geen enkele wijze in zult gaan op de druk die organisaties, waaronder de Amerikaanse Anti-Defamation League en het Simon Wiesenthal Centrum, uitoefenen op de EU om te bewerkstelligen dat in dit geval of in soortgelijke gevallen een diplomatiek paspoort wordt ingetrokken?

Antwoord

(8 mei 2003)

De Raad stelt het geachte parlementslid ervan in kennis dat, alhoewel mevrouw Greta Duisenberg de Raad op de hoogte heeft gehouden van veel van haar activiteiten, er met betrekking tot haar in de vraag bedoelde bezoek geen bijzonderheden aan de Raad zijn megedeeld.

Inzake de meer algemene vraag betreffende de afgifte van diverse typen nationale paspoorten herinnert de Raad eraan dat deze volledig onder de bevoegdheid van de afzonderlijke lidstaten valt, en dat de Raad zich daar bijgevolg niet over kan uitspreken.

Geen van de andere door het geachte parlementslid genoemde kwesties is aan de Raad voorgelegd.

(2003/C 222 E/172)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0083/03
van Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) aan de Raad

(23 januari 2003)

Betreft: Beleid van de Europese Unie tegenover Marokko

Andalusië is een van de regio's van de Europese Unie met de hoogste werkloosheid. Is de Raad er zich van bewust dat alle onderhandelingen die hij in de afgelopen jaren met Marokko heeft gevoerd over de meest

uiteenlopende thema's als landbouw, visvangst, diplomatieke betrekkingen, immigratie of drugshandel, op de een of andere manier rechtstreekse gevolgen hebben voor Andalusië, op economisch of sociaal vlak, of voor het imago van deze regio in de rest van de wereld?

Acht de Raad het niet noodzakelijk dat de EU in deze concrete gevallen de bevoegde instanties en de Andalusische regering over de onderhandelingen raadpleegt, of tenminste van hun mening op de hoogte is?

Kent de Raad de politieke situatie in Andalusië? Weet hij dat er in Spanje voortdurende onenigheid heerst tussen de regeringen van de autonome gewesten en de federale regering? Beseft de Raad wel dat veel van zijn beslissingen de politieke kloof tussen beide administraties nog meer verdiepen en nu al een rechtstreekse negatieve invloed hebben op de ontwikkeling en de economie van Andalusië? Ziet de Raad niet dat veel van zijn beslissingen een negatieve uitwerking hebben op de ontwikkeling van een van de regio's met de hoogste werkloosheidscijfers in de EU?

Ik zou het op prijs stellen indien de Raad zich bij de beantwoording van deze vragen niet beroept op het ontbreken van bevoegdheden van de Europese Unie op dit vlak of aanvoert dat het de lidstaten zijn die bevoegd zijn voor de betrekkingen met hun regio's. De zeven en een halve miljoen inwoners van Andalusië, van Europa, zijn het beu om als wisselgeld te worden gebruikt in de onderhandelingen over landbouw en visserij die de EU met Marokko voert.

Antwoord

(8 mei 2003)

De Raad kan slechts bevestigen dat hij niet bevoegd is een oordeel te vellen over de mate waarin de lidstaten, wanneer zij in de Raad onderhandelingen voeren, rekening houden met regionale of andere belangen.

Meer in het algemeen wenst de Raad, wat betreft de betrekkingen op het niveau van de Europese Unie, te memoreren dat de stem van de regio's met name tot uiting wordt gebracht in het Comité van de regio's waarin, zo tekent de Raad aan, Andalusië wordt vertegenwoordigd door zijn minister-president en door zijn directeur-generaal voor Europese Zaken en Externe Samenwerking.

(2003/C 222 E/173)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0103/03

van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie

(28 januari 2003)

Betreft: BTW op het tolgeld voor de autotunnels in Italië

In de Italiaanse financieringswet 2003, artikel 21, paragraaf 15 wordt voorzien in de onmiddellijke heffing van BTW, tegen het normale tarief van 20 percent, op het tolgeld dat wordt aangerekend voor het gebruik van de internationale tunnels. Hiermee wordt het decreet uit 1972 opgeheven dat bepaalde dat op het tolgeld voor het gebruik van de internationale tunnels geen belasting kon worden geheven. Italië heeft op die manier, zoals de Commissie had verzocht, de beslissing uitgevoerd van het Hof van Justitie van 12 september 2000. De uitvoering van deze beslissing heeft evenwel een ongelijke situatie doen ontstaan voor enerzijds de Mont Blanc-tunnel tussen Italië en Frankrijk en anderzijds de Grote Sint-Bernard-tunnel tussen Italië en Zwitserland. In het eerste geval wordt het tolgeld 20 percent duurder aan Italiaanse kant, aangezien Frankrijk al enige tijd BTW op het tolgeld heft, terwijl in het tweede geval geen BTW bestaat aan Zwitserse kant, zodat de tickets aan Italiaanse kant duurder zijn. Deze situatie verstoort de mededinging tussen exploitanten van dezelfde tunnel en doet problemen ontstaan voor de gebruikers. Hoe beoordeelt de Commissie deze situatie?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(13 maart 2003)

Zoals het geachte parlamentslid aangeeft, heeft Italië zich geconformeerd aan de interpretatie van de zesde BTW-richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977⁽¹⁾ door het Hof van Justitie in diens arresten van 12 september 2000 betreffende de belasting van tolgelden voor het gebruik van weginfrastructuur. Naar aanleiding van een procedure die de Commissie vanwege een specifieke inbreuk tegen Italië had ingeleid, heeft het land zijn wetgeving aangepast en de BTW-vrijstelling voor internationale tunnels opgeheven.

Wat de verbinding met Frankrijk betreft, wijst de Commissie erop dat het de vroegere situatie is (heffing van BTW in Frankrijk maar niet in Italië) die aanleiding gaf tot verstoring van de mededinging (en waartegen trouwens ook een klacht was ingediend) en niet omgekeerd, omdat voortaan in beide lidstaten BTW wordt geheven over dezelfde dienstverlening.

Wat de verbinding met Zwitserland betreft, zij erop gewezen dat dit land geen deel uitmaakt van de Unie en derhalve niet verplicht is zich te conformeren aan het Gemeenschapsrecht inzake met name de BTW. De concessiehouders bevinden zich dus niet in een vergelijkbare situatie, aangezien zij onder verschillende wettelijke stelsels vallen, en er kan bijgevolg niet van verstoring van de mededinging worden gesproken.

Tot slot wijst de Commissie erop dat de bewering van het geachte parlementslid dat „deze situatie (...) problemen (doet) ontstaan voor de gebruikers” te vaag is om zich over dat aspect te kunnen uitspreken.

(¹) Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid- Staten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145 van 13.6.1977).

(2003/C 222 E/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0107/03
van Luciana Sbarbati (ELDR) aan de Commissie

(20 januari 2003)

Betreft: Concurrentie van Chinese producten

De Europese markt wordt overspoeld met zeer goedkope Chinese producten. Het gaat niet altijd om kwaliteitsproducten, maar tegen de prijzen ervan valt voor Europese bedrijven niet op te concurreren. Bijna alle sectoren worden erdoor geraakt: elektronica, huishoudelijke producten, speelgoed, machines, landbouwproducten en textiel.

Onze ondernemers maken hoge kosten en moeten zich aan allerlei controles onderwerpen om te voldoen aan de communautaire richtlijnen, zowel voor de installaties als voor de gebruikte materialen, de aanvraag van octrooien, de etikettering, de verwerking van afval enzovoort.

Zoals bekend wordt de Italiaanse industrie gekenmerkt door kleine en middelgrote ondernemingen, die deze concurrentie terdege voelen. Er wachten daarom grote risico's als deze situatie voortduurt, zowel voor de economie als voor de samenleving.

Welke maatregelen heeft de Commissie op het oog om de Europese productie te beschermen?

Meent zij dat op dezelfde markt producten aangeboden kunnen worden die onder verschillende normen vallen?

Is zij van mening dat de Chinese markt aan Europese producenten dezelfde voorwaarden biedt, overeenkomstig het beginsel van wederkerigheid?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(14 februari 2003)

De Commissie wenst de aandacht van het geachte parlementslid te vestigen op de volgende punten:

- De producten die op het Europese grondgebied in de handel worden gebracht, ongeacht of zij van Chinese dan wel Europese oorsprong zijn, zijn aan dezelfde technische voorschriften onderworpen en moeten dus voldoen aan dezelfde Europese normen, wanneer deze bestaan.

- De eisen die worden gesteld aan de producenten, ongeacht hun oorsprong, zijn dus dezelfde op de communautaire markten. Daartoe worden in de communautaire richtlijnen tot vaststelling van voorschriften betreffende de veiligheid van producten voorschriften vastgesteld betreffende de verplichtingen van de producenten, hun gevolmachtigde of elke andere persoon die verantwoordelijk is voor het op de communautaire markt brengen van producten.
- In geval van oneerlijke mededinging kan de communautaire industrie bescherming tegen bepaalde invoer in de Gemeenschap verkrijgen door gebruik te maken van de EG-instrumenten voor handelsbescherming. Volgens de procedures die zijn vastgesteld in de communautaire antidumping-verordening ⁽¹⁾ en antisubsidieverordening ⁽²⁾ kunnen invoerrechten worden geheven op gedumpte of gesubsidieerde invoer indien deze invoer aanmerkelijke schade aan een bedrijfstak van de Gemeenschap toebrengt. De Commissie legt jaarverslagen aan het Europees Parlement voor die gedetailleerde statistieken bevatten betreffende de maatregelen die in het kader van deze twee verordeningen zijn genomen, met inbegrip van voor de landen specifieke bijzonderheden ⁽³⁾.
- Naast deze twee instrumenten tegen oneerlijke mededinging heeft de Commissie bij de Raad een voorstel voor een verordening ingediend die het mogelijk zou maken om vrijwaringsmaatregelen op te leggen voor invoer uit China indien deze invoer zo sterk toeneemt dat daardoor een verstoring van de markt voor de industrie van de Gemeenschap wordt veroorzaakt ⁽⁴⁾. Door dit nieuwe instrument voor handelsbescherming zouden, indien het door de Raad wordt goedgekeurd, bepalingen ten uitvoer worden gelegd die uitdrukkelijk zijn opgenomen in het Protocol inzake de toetreding van de Volksrepubliek China tot de WTO. Het voorstel van de Commissie wordt momenteel met de lidstaten besproken. De goedkeuring is gepland voor februari 2003.
- Door de toetreding van China tot het WTO zijn de belemmeringen voor de toegang tot de Chinese markt aanzienlijk verminderd. De EU-ondernemingen profiteren van de voordelen van de Chinese toetreding. Sinds de toetreding is opmerkelijke vooruitgang geboekt op het gebied van de aanpassing van het Chinese wetgevingskader teneinde te zorgen voor transparantie en gelijke behandeling van buitenlandse en binnenlandse ondernemingen.
- De echte uitdaging ligt echter hierin dat China zijn verplichtingen ook daadwerkelijk moet nakomen. Hierop wordt nauwlettend toegezien door de WTO-leden, waaronder de EU, via het mechanisme voor evaluatie van het overgangsproces, dat bij de toetreding is opgericht als instrument voor de jaarlijkse beoordeling van de nakoming door China van zijn WTO-verplichtingen.
- Bovendien heeft de Europese Commissie een omvattende actie ondernomen met het doel invloed uit te oefenen op de ontwikkeling van een wet- en regelgevingskader dat gunstig is voor de activiteiten van de ondernemingen in China (inclusief de Europese). Het is zaak om in China zoveel mogelijk de Europese regelgevingsaanpak te bevorderen, zowel op het gebied van ondernemingenbeleid als met betrekking tot normalisatie voor de bedrijfssectoren. Een van de doelstellingen van deze voorbereidende actie is te zorgen voor een betere conformiteit van de Chinese producten met de Europese regelgeving.
- In dit kader hebben de Commissie en China in oktober 2002 een mechanisme ingesteld voor overleg over industriële producten waarop technische voorschriften van toepassing zijn. De overeenkomst voorziet in regelmatige besprekingen over alle aangelegenheden met betrekking tot deze voorschriften voor alle industriële producten alsmede in samenwerkingsmechanismen om handelsconflicten of een verkeerde interpretatie van de wetgeving te voorkomen. De Commissie en de Chinese autoriteiten zullen een compleet systeem voor overleg en informatie over de door beide partijen toegepaste voorschriften invoeren. Dit mechanisme heeft tot doel te zorgen voor een beter begrip van de doelstellingen zekerheid en veiligheid van de wetgeving die door de Europese Unie en de Chinese regering wordt toegepast.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap, PB L 56 van 6.3.1996, blz. 1, zoals laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1972/2002 van de Raad (PB L 305 van 7.11.2002, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 2026/97 van de Raad van 6 oktober 1997 betreffende bescherming tegen invoer met subsidiëring uit landen die geen lid van de Europese Gemeenschap zijn, PB L 288 van 21.10.1997, blz. 1, zoals laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1973/2002 (PB L 305 van 7.11.2002, blz. 4).

⁽³⁾ Voor 2001 werd het volgende verslag door de Commissie ingediend: Twintigste jaarverslag van de Commissie aan het Europees Parlement over de antidumping- en antisubsidieactiviteiten van de Gemeenschap — Toezicht op de antidumping-, antisubsidie- en vrijwaringsactiviteiten van derde landen (2001), COM(2002) 484 def/2, 27.9.2002.

⁽⁴⁾ Voorstel voor een verordening van de Raad over een productspecifiek vrijwaringsmechanisme in de overgangsperiode voor producten uit de Volksrepubliek China en tot wijziging van Verordening (EG) nr. 519/94 betreffende een gemeenschappelijke regeling voor de invoer uit bepaalde derde landen, COM(2002) 342 def van 25 juni 2002, PB C 227 E van 24.9.2002, blz. 555, en gewijzigd voorstel voor een verordening van de Raad over een productspecifiek vrijwaringsmechanisme in de overgangsperiode voor producten uit de Volksrepubliek China en tot wijziging van Verordening (EG) nr. 519/94 betreffende een gemeenschappelijke regeling voor de invoer uit bepaalde derde landen, COM(2003) 24 van 22 januari 2003, nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad.

(2003/C 222 E/175)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0112/03
van Torben Lund (PSE) aan de Commissie**

(28 januari 2003)

Betreft: Handhaving van het verbod op de giftige stof arseen

Uit berichten in Deense dagbladen van 13 januari 2003 blijkt dat de Commissie zojuist nieuwe regels op het gebied van houtbeschermingsproducten heeft aangenomen en dat dit zal leiden tot een verzwakking van de Deense verbod op het gebruik van arseen.

Arseen wordt toegepast voor de behandeling van hout dat onder meer gebruikt voor de bouw van bruggen, huizen en in het bijzonder voor houten afscheidingen en elektriciteits- en telegraafpalen. Het probleem is alleen dat de stof zowel schadelijk is voor de natuur als het arbeidsmilieu, hetgeen ook de reden is voor de beperkende voorschriften in Denemarken.

Ik verzoek de Commissie mede te delen welke wetenschappelijke achtergrond er voor de nieuwe regels is, in het bijzonder in verband met arseen, en aan te geven of er eventueel vervangende stoffen voor arseen bestaan die minder schadelijk voor de natuur en het arbeidsmilieu zijn. Welke gevolgen zullen de nieuwe regels hebben voor de Deense voorschriften en de mogelijkheid het verbod te handhaven? Welke schade aan de natuur en het arbeidsmilieu verwacht de Commissie zowel in Denemarken als in de EU als toepassing van de stof arseen wordt toegestaan?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(5 maart 2003)

Een in opdracht van de Commissie uitgevoerde risicobeoordeling van het gebruik van arseen in houtverduurzamingsmiddelen heeft een aantal risico's aan het licht gebracht die als onaanvaardbaar worden beschouwd. Het gaat hierbij onder meer om het gevaar voor de gezondheid van kinderen door het gebruik van met arseen behandeld hout voor speeltuinartikelen en om het gevaar voor de menselijke gezondheid in het algemeen bij de verwijdering van met arseen behandeld houtafval. Dit laatste risico doet zich vooral voor bij de verbranding van met arseen behandeld houtafval door huishoudens. Ook bleek er een onaanvaardbaar risico te zijn voor waterorganismen in bepaalde mariene wateren. Het Wetenschappelijk Comité inzake toxiciteit, ecotoxiciteit en milieu (WCTEM) heeft dit risico geëvalueerd en kwam daarbij tot de conclusie dat de voornaamste risico's juist waren ingeschat⁽¹⁾. Het WCTEM gaf verder als zijn oordeel dat het gezien de ernstige leemten in de kennis van met arseen behandeld hout op stortplaatsen raadzaam is voorzichtigheid te betrachten en het gebruik van houtverduurzamingsmiddelen op basis van arseen te beperken tot situaties waarin dit absoluut noodzakelijk is.

Ten gevolge van deze risicobeoordeling is het gebruik van met arseen behandeld hout voor consumententoepassingen (bv. voor houten hekken en terrassen) bij Richtlijn 2003/2/EG van de Commissie van 6 januari 2003 inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van arseen⁽²⁾ verboden. Wat professionele en industriële toepassingen betreft, staat de richtlijn het gebruik van een bepaald type arteenhoudend preparaat alleen toe voor specifieke toepassingen, op voorwaarde dat de structurele integriteit van het hout vereist is voor de veiligheid van mensen en van vee en het niet waarschijnlijk is dat mensen er gedurende de levensduur van dit hout mee in aanraking komen, en het afval van dit hout door een erkend verwijderaar als gevaarlijk afval wordt behandeld.

Wat alternatieven betreft, leverde een openbare raadpleging via het internet over het ontwerp voor een nieuwe richtlijn die in overeenstemming met de strategie „De wetgeving verbeteren” van de Commissie werd georganiseerd, meer dan 150 reacties op. Volgens sommige van deze reacties zijn er voor vele toepassingen alternatieven op de markt, waaronder preparaten op basis van koper, bromium en een organische werkzame stof. Voor sommige toepassingen, zoals voor hout dat voortdurend in contact met water is, bestaan echter nog geen geschikte alternatieven. Bepaalde toepassingen van met arseen behandeld hout worden door de richtlijn dan ook wel toegestaan.

De Commissie is van mening dat deze richtlijn aanzienlijke voordelen meebrengt voor de bescherming van de gezondheid van de consument en van het milieu in het algemeen in de EU. De Commissie meent ook dat de richtlijn als evenredig moet worden beschouwd, aangezien hij bepaalde toepassingen, die hierboven zijn genoemd, wel toestaat wanneer de risico's naar behoren kunnen worden beheerd. Vanaf 2004 zullen de overige toepassingen van houtverduurzamingsmiddelen op basis van arseen in het kader van Richtlijn 98/8/EG⁽³⁾ worden beoordeeld, hetgeen tot verdere beperkingen kan leiden.

Op grond van artikel 2 van Richtlijn het 2003/2/EG zijn de lidstaten verplicht de nodige bepalingen vast te stellen en mede te delen om uiterlijk op 30 juni 2003 aan deze richtlijn te voldoen en deze bepalingen uiterlijk vanaf 30 juni 2004 toe te passen. De Commissie is zich ervan bewust dat in Denemarken een algemeen verbod voor de invoer, verkoop en het gebruik van met arseen behandeld hout geldt⁽¹⁾. Indien Denemarken deze strengere nationale bepalingen wil handhaven, dient het overeenkomstig artikel 95, lid 4, van het EG-Verdrag daarvan kennis te geven aan de Commissie. De Commissie zal dan beoordelen of deze bepalingen voldoen aan de criteria van artikel 95, leden 4 en 6, van het EG-Verdrag.

⁽¹⁾ Nadere informatie is beschikbaar op het volgende adres: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sct/out18_en.html.

⁽²⁾ PB L 4 van 9.1.2003.

⁽³⁾ Richtlijn 98/8/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 betreffende het op de markt brengen van biociden, PB L 123 van 24.4.1998.

⁽⁴⁾ Kennisgeving 96/0242/Dk.

(2003/C 222 E/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0125/03

van Nelly Maes (Verts/ALE) aan de Raad

(21 januari 2003)

Betreft: Voorstel voor een verordening van de Raad houdende een exportverbod op folterwerktuigen

Op 30 december 2002 diende de Commissie een voorstel in voor een verordening van de Raad⁽¹⁾ waarin een verbod wordt aangekondigd op folterwerktuigen. Ik steun dit initiatief omdat het exporteren van deze foltertuigen aanzet tot het schenden van de mensenrechten terwijl respect voor deze rechten een belangrijke grondslag van de EU is.

Ervan uitgaand dat deze werktuigen niet gebruikt (mogen) worden in de EU en de Raad nu een exportverbod voorstaat, lijkt het aangewezen om een totaalverbod (ontwikkeling, productie en verkoop) uit te roepen.

Is de Raad bereid om de tekst in die zin aan te passen en mij tevens een overzicht te geven van alle fabrikanten en lidstaten die in het recente verleden deze werktuigen naar derde landen hebben uitgevoerd?

⁽¹⁾ COM(2002) 770 def.

Antwoord

(8 mei 2003)

In de op 9 april 2001 door de Raad goedgekeurde richtsnoeren voor een EU-beleid ten aanzien van derde landen inzake foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling en bestraffing staat dat de EU derde landen zal oproepen „het gebruik en de productie van en de handel in uitrusting die ontworpen is om foltering of andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing te doen ondergaan, (te) voorkomen”. In de toelichting bij het voorstel waaraan het geachte parlements lid refereert, stelt de Commissie van oordeel te zijn dat de EU als eerste de maatregelen moet nemen die zij van derde landen verlangt.

De bevoegde Raadsinstanties hebben de behandeling van het Commissievoorstel nog niet aangevat. De Raad kan de gestelde vragen bijgevolg niet volledig beantwoorden.

De Raad beschikt niet over een lijst van fabrikanten en lidstaten die in het recente verleden dergelijke uitrusting naar derde landen hebben uitgevoerd.

(2003/C 222 E/177)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0136/03**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie**

(28 januari 2003)

Betreft: Internationale visserijovereenkomst EU-Comoren en ontwikkelingssamenwerking

Momenteel loopt tussen de EU en de Comoren een internationale visserijovereenkomst:

1. Kan de Commissie aangeven hoeveel de EU in deze overeenkomst uittrekt voor ontwikkeling van de visserijsector in de Comoren?
2. Kan de Commissie aangeven hoe hoog de financiële tegenprestatie van de EU is in ruil voor de visserijrechten die voor de communautaire vloot zijn verkregen?
3. Kan de Commissie aangeven hoeveel door de communautaire reders moet worden betaald in de vorm van vergunningsvergoedingen of visserijrechten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(6 maart 2003)

1. In artikel 2 van het huidige protocol bij de visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en de Federale Islamitische Republiek der Comoren⁽¹⁾ is de financiële tegenprestatie vastgesteld op 350 250 EUR per jaar. Van dat bedrag is 210 250 EUR bestemd voor de financiering van de in artikel 3 van het protocol omschreven steunacties ten behoeve van de Comorese visserijsector.

2. De financiële tegenprestatie van 350 250 EUR per jaar is het bedrag dat wordt betaald in ruil voor de vangstmogelijkheden die aan de communautaire vaartuigen worden verleend. Deze tegenprestatie heeft betrekking op een vangst van 4 670 ton per jaar in de wateren van de Comoren. Als de vaartuigen van de Gemeenschap in de wateren van de Comoren een grotere hoeveelheid tonijn vangen, wordt dit bedrag evenredig verhoogd.

3. De door de reders te betalen bedragen zijn in de bijlage bij het protocol als volgt vastgesteld:

De visrechten bedragen 25 EUR per ton tonijn die in de wateren van de Comoren wordt gevangen. De vergunningen worden afgegeven nadat aan de Comoren een forfaitair voorschot is betaald van 2 250 EUR per jaar voor elk vaartuig voor de tonijnvisserij met de zegen, van 1 375 EUR per jaar voor elk vaartuig voor de visserij met de drijvende beug van meer dan 150 brutoregisterton (brt) en 1 000 EUR per jaar voor elk vaartuig voor de visserij met de drijvende beug van minder dan 150 brt.

⁽¹⁾ PB L 193 van 17.7.2001.

(2003/C 222 E/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0140/03**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie**

(28 januari 2003)

Betreft: Internationale visserijovereenkomst EU-Groenland en ontwikkelingssamenwerking

Momenteel loopt tussen de EU en Groenland een internationale visserijovereenkomst:

1. Kan de Commissie aangeven hoeveel de EU in deze overeenkomst uittrekt voor ontwikkeling van de visserijsector in Groenland?
2. Kan de Commissie aangeven hoe hoog de financiële tegenprestatie van de EU is in ruil voor de visserijrechten die voor de communautaire vloot zijn verkregen?
3. Kan de Commissie aangeven hoeveel door de communautaire reders moet worden betaald in de vorm van vergunningsvergoedingen of visserijrechten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(6 maart 2003)*

1. De visserijbetrekkingen tussen de Gemeenschap en Groenland zijn geregeld in de visserijovereenkomst⁽¹⁾ die in werking trad op 1 februari 1985, op dezelfde datum als het Uittredingsverdrag of „Groenland-verdrag”⁽¹⁾. De visserijovereenkomst volgt de principes van het Groenland-verdrag, dat de nadruk legt op samenwerking en ontwikkeling. De overeenkomst beperkt zich niet tot visserijvraagstukken, maar richt zich ook op de ondersteuning van de ontwikkeling van Groenland.

In artikel 11 van het huidige protocol bij de visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en Groenland⁽²⁾ is de financiële compensatie vastgesteld op 42 820 000 EUR per jaar. In het protocol wordt geen duidelijk onderscheid gemaakt tussen het te betalen bedrag voor het verkrijgen van vangstquota in de wateren van Groenland en het bedrag dat bestemd is voor samenwerking en ontwikkeling.

2. De Gemeenschap is van mening dat, in het belang van de transparantie, de financiële compensatie voortaan zou moeten worden opgesplitst in enerzijds een onderdeel visserij en anderzijds een onderdeel samenwerking en ontwikkeling. In 2003 zullen de onderhandelingen worden voortgezet in het kader van het beoordelingsproces, dat erop gericht is deze financiële transparantie te bereiken.

3. De vaartuigen die in het kader van het protocol bij de visserijovereenkomst met Groenland vissen, zijn niet aan vergunningsrechten onderworpen.

⁽¹⁾ PB L 29 van 1.2.1985.

⁽²⁾ PB L 209 van 2.8.2001.

(2003/C 222 E/179)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0146/03**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie***(28 januari 2003)*

Betreft: Internationale visserijovereenkomst EU-Seychellen en ontwikkelingssamenwerking

Momenteel loopt tussen de EU en de Seychellen een internationale visserijovereenkomst:

1. Kan de Commissie aangeven hoeveel de EU in deze overeenkomst uittrekt voor ontwikkeling van de visserijsector op de Seychellen?
2. Kan de Commissie aangeven hoe hoog de financiële tegenprestatie van de EU is in ruil voor de visserijrechten die voor de communautaire vloot zijn verkregen?
3. Kan de Commissie aangeven hoeveel door de communautaire reders moet worden betaald in de vorm van vergunningsvergoedingen of visserijrechten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(6 maart 2003)*

1. In artikel 2 van het huidige protocol bij de visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en de Republiek van de Seychellen⁽¹⁾ is de financiële tegenprestatie vastgesteld op 3 460 000 EUR per jaar. Van dat bedrag wordt 1 160 000 EUR aangewend voor de in artikel 3 omschreven steunacties ten behoeve van de Seychelse visserijsector.

2. De financiële tegenprestatie van 3 460 000 EUR per jaar is het bedrag dat wordt betaald in ruil voor de vangstmogelijkheden die aan de communautaire vaartuigen worden verleend.

3. De door de reders te betalen bedragen zijn vastgesteld in de bijlage van het protocol. De rechten voor een vergunning bedragen 25 EUR per ton tonijn die in de wateren van de Seychellen wordt gevangen. De vergunningen worden afgeleverd nadat een voorschot is betaald van 10 000 EUR voor de vaartuigen voor

de tonijnvisserij met de zegen, van 2 000 EUR voor de vaartuigen voor de visserij met de drijvende beug van meer dan 150 brutoregisterton (brt) en van 1 500 EUR voor de vaartuigen voor de visserij met de drijvende beug van 150 brt of minder. Het voorschot wordt afgetrokken van het totale te betalen bedrag bepaald op grond van de vangst van het jaar ervoor. Als het te betalen bedrag echter kleiner is dan het voorschot, wordt het verschil niet terugbetaald.

(¹) PB L 134 van 22.5.2002.

(2003/C 222 E/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0151/03

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(28 januari 2003)

Betreft: Internationale visserijovereenkomst EU-Mozambique en ontwikkelingssamenwerking

Momenteel loopt tussen de EU en Mozambique een internationale visserijovereenkomst:

1. Kan de Commissie aangeven hoeveel de EU in deze overeenkomst uittrekt voor ontwikkeling van de visserijsector in Mozambique?
2. Kan de Commissie aangeven hoe hoog de financiële tegenprestatie van de EU is in ruil voor de visserijrechten die voor de communautaire vloot zijn verkregen?
3. Kan de Commissie aangeven hoeveel door de communautaire reders moet worden betaald in de vorm van vergunningsvergoedingen of visserijrechten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(6 maart 2003)

De vorige visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en Mozambique, die ondertekend werd in 1988, is in 1993 door Mozambique opgezegd. Daardoor is momenteel geen visserijovereenkomst van kracht. Op 21 oktober 2002 hebben de Gemeenschap en Mozambique echter een nieuwe overeenkomst geparafeerd, die in 2003 in werking zal treden, nadat de nodige goedkeuringsprocedures zijn voltooid. Het bijbehorende protocol en de bijlagen daarbij zullen op 1 januari 2004 van kracht worden.

De hieronder vermelde punten hebben betrekking op de nieuwe overeenkomst.

1. In artikel 2 van het eerste protocol bij de nieuwe visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en de Republiek van Mozambique (¹) is de financiële tegenprestatie vastgesteld op 4 090 000 EUR per jaar. De gehele financiële compensatie zal worden besteed aan de in artikel 3 van het protocol omschreven steunacties ten behoeve van de Mozambikaanse visserijsector.
2. De financiële tegenprestatie van 4 090 000 per jaar is het bedrag dat wordt betaald in ruil voor de vangstmogelijkheden die ter beschikking worden gesteld van de communautaire vaartuigen.
3. De door de reders te betalen bedragen zijn vastgesteld in de punten 2 en 4 van de bijlage bij het protocol.

Voor de visserij op diepzeegarnalen bedragen de door de reders te betalen rechten voor een vergunning 600 EUR per ton van het garnalenquotum. Daarbij is het toegelaten quotum dat voor diepzeegarnalen is toegekend aan de Gemeenschap 1 000 ton.

Voor de tonijnvisserij bedragen de rechten voor een vergunning 25 EUR per ton in de wateren van Mozambique gevangen tonijn. De vergunningen worden afgegeven nadat een voorschot is betaald van 3 000 EUR voor vaartuigen voor de tonijnvisserij met de zegen en 1 500 EUR voor vaartuigen voor de visserij met de drijvende beug. Het bedrag van het voorschot wordt afgetrokken van het totale te betalen bedrag op grond van de vangst van het jaar ervoor. Als het te betalen bedrag echter kleiner is dan het voorschot, wordt het verschil niet terugbetaald.

(¹) Nog niet verschenen.

(2003/C 222 E/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0171/03
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(29 januari 2003)

Betreft: Export van kalveren vanuit Polen naar de Europese Unie

Hoeveel i) kalveren van zes maanden of jonger en ii) stuks volwassen vee werden er in i) 2000 en ii) 2001 vanuit Polen geëxporteerd naar a) Italië en b) de overige lidstaten van de Europese Unie?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 februari 2003)

De officiële statistieken bieden niet de mogelijkheid om de invoer van kalveren uit te splitsen naar leeftijd. Uitsplitsing naar gewichtsklasse is echter wel mogelijk.

In 2001 zijn 239 341 runderen uit Polen naar Italië uitgevoerd, wat 12 % minder was dan het aantal in 2000 (271 617 runderen). Meer dan 80 % van deze runderen waren kalveren met een gewicht van minder dan 80 kg (221 249 stuks in 2000 en 193 615 stuks in 2001). Over het algemeen worden dergelijke kalveren niet uitgevoerd om onmiddellijk te worden geslacht.

In 2000 heeft Polen 41 720 volwassen runderen naar Italië uitgevoerd en in 2001 was dat 32 739 volwassen runderen of 13,7 % van de totale Italiaanse invoer van runderen uit Polen.

In totaal heeft de Gemeenschap in 2000 329 937 runderen ingevoerd uit Polen, en in 2001 was dat 278 961 runderen. Deze invoer bestond voor een groot deel uit kalveren van minder dan 80 kg, namelijk 258 937 stuks in 2000 en 217 573 stuks in 2001.

	Poolse uitvoer naar:			
	Italië		De Gemeenschap	
	2000	2001	2000	2001
Levende runderen (stuks)	271 617	239 341	329 937	278 961
— waarvan 0-80 kg	221 249	193 615	258 937	217 573
— waarvan 81-160 kg	8 648	12 987	18 557	22 172
— waarvan meer dan 160 kg	41 720	32 739	52 443	39 216

(2003/C 222 E/182)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0173/03
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(29 januari 2003)

Betreft: Pasteivulling en citroenboter

1. Volgens recente berichten in de dagbladen zou de Europese Commissie de aanduidingen „citroenboter” en „pasteivulling” op etiketten willen verbieden. Kan de Commissie bevestigen of deze berichten op waarheid berusten?

2. Zo ja, waarom vindt de Commissie het noodzakelijk de etikettering van deze producten te wijzigen? En welke benamingen zou de Commissie dan willen gebruiken?

3. Zo nee, kan de Commissie dan waarborgen dat er ten aanzien van deze producten niets verandert?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(5 maart 2003)*

In de nationale wetgeving van het Verenigd Koninkrijk worden citroenboter (lemon curd) en pasteivulling (mincemeat) als volgt gedefinieerd:

- Citroenboter is een product dat hoofdzakelijk bestaat uit een emulsie van eetbare vetten of andere oliën (of beide), suiker, ei of eigeel (of beide) en een combinatie van citroenpuree, citroenpulp of citroen.
- Pasteivulling is een product dat hoofdzakelijk bestaat uit zoetmiddel, gedroogde druiven, schillen van citrusvruchten, suiker of andere koolhydraten, niervet of gelijkaardig vet en azijn of azijnzuur, en eventueel andere ingrediënten.

Het gebruik van de termen „citroenboter” en „pasteivulling” wordt niet verboden door de communautaire wetgeving. De Commissie is niet van plan wetgeving in te voeren om het gebruik van deze termen voor de desbetreffende producten te verbieden.

(2003/C 222 E/183)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0174/03**van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Raad***(30 januari 2003)*

Betreft: Crisis in Venezuela

Venezuela ligt in het noorden van het Zuid-Amerikaanse continent en is een van de landen van het Andes-pact; het bezit een groot aantal natuurlijke rijkdommen, voornamelijk aardolie, heeft een ruime democratische traditie sinds het midden van de 20ste eeuw en heeft zich heel zijn recente geschiedenis door edelmoedigheid getoond en daardoor veel mensen aangetrokken die op zoek waren naar een beter bestaan, en die met hun werkzaamheid bijgedragen hebben tot de welvaart van het land. Toch hebben er zich vorig jaar in de binnenlandse politiek volkomen nieuwe en onverwachte gebeurtenissen voorgedaan, die het institutioneel, politiek, economisch en sociaal bestel veranderd hebben, namelijk van de ene kant op 11 april een staatsgreep op beperkte schaal om president Hugo Chávez af te zetten, die in 1998 volkomen in overeenstemming met de Venezolaanse grondwet verkozen is, en van de andere kant begin december een algemene staking, die een betekenisvolle sociale breuk in de Venezolaanse samenleving veroorzaakt heeft. In de eerste weken van dit jaar kunnen we van buiten uit alleen maar vaststellen dat er geen verandering in de toestand komt en dat de crisis zich dieper invreet, zodat we moeten vrezen dat de institutionele stabiliteit en de sociale vrede in Venezuela in gevaar zijn.

Met die ontwikkeling in de richting van sociale en politieke confrontaties in het verschiert, wenden de verschillende partijen zich nu, op zoek naar steun voor een democratische uitweg door middel van onderhandelingen, tot de internationale gemeenschap. De Europese Unie kan dan ook niet vanop de zijlijn blijven toekijken, want ze moet eraan denken, afgezien van haar plicht tot democratische solidariteit met een ernstig probleem als dat van Venezuela, dat er in dat land honderdduizenden staatsburgers van haar eigen lidstaten wonen.

Welke stappen denkt de Raad te ondernemen, gezien de gevaarlijke crisistoestand in Venezuela, met inachtneming van de soevereiniteit en onafhankelijkheid van het land en in overeenstemming met artikel 21 van het EU-Verdrag, om een democratische uitkomst voor de crisis in Venezuela te helpen zoeken, om de ernstige gevaren te voorkomen die institutionele instabiliteit en verbreking van de sociale vrede in Venezuela met zich mee zouden brengen?

Antwoord*(8 mei 2003)*

1. Zoals reeds gezegd in het antwoord op de mondelinge vragen H-0880/02 en H-0016/03, heeft de EU de situatie in Venezuela op de voet gevolgd en heeft zij terzake een duidelijk standpunt ingenomen, zowel in het openbaar als ten aanzien van de partners en autoriteiten die betrokken zijn bij het zoeken naar een op onderhandelingen gebaseerde, vreedzame en grondwettelijke oplossing voor de politieke crisis in het land (zie de verklaringen van de voorzitterschappen van 12 april en 10 oktober, van de hoofden van de missies van 8 december en van de hoge vertegenwoordiger van 19 december).

2. Het voorzitterschap heeft laatstelijk op 23 december 2002 in een verklaring het standpunt van de EU herhaald:

De Europese Unie blijft de ontwikkelingen in Venezuela, die zij steeds zorgwekkender acht, op de voet volgen.

De Europese Unie verheugt zich over de goedkeuring door de Raad van de OAS van Resolutie 833, waarin steun wordt uitgesproken voor de democratische instellingen van Venezuela en de bemiddelingspogingen van de secretaris-generaal van deze organisatie.

In dit verband steunt de Europese Unie krachtig de inspanningen van de secretaris-generaal van de OAS om de voorwaarden te creëren voor een dialoog en voor nationale verzoening.

De Europese Unie doet een beroep op de instellingen en de bevolking van Venezuela, te streven naar een vreedzame, constitutionele oplossing voor de crisis, zodat met volledige eerbiediging van de democratische beginselen en de rechtsstaat de stabiliteit in het land kan worden hersteld en aldus de economische vooruitgang en de sociale ontwikkeling kunnen worden bevorderd.

3. In zijn resolutie van 17 december heeft de Raad van de OAS er bij alle partijen op aangedrongen de onbelemmerde functionering van de essentiële elementen van de democratie te waarborgen teneinde een grondwettelijke, democratische, vreedzame en op verkiezingen gebaseerde oplossing in de hand te werken.

Op 21 januari verklaarde de EU ingenomen te zijn met „de oprichting van de Groep Vrienden van Venezuela” (Brazilië, Chili, Mexico, Portugal, Spanje en de Verenigde Staten) die op 15 januari te Quito door de secretaris-generaal van de OAS is bekendgemaakt.

De EU spreekt haar volledige steun uit voor de bijdrage die de Groep Vrienden kan leveren voor het vinden van een haalbare oplossing voor de crisis in Venezuela die strookt met de in Resolutie 833 van de OAS genoemde doelstellingen, d.w.z. met name een vreedzame, democratische, grondwettelijke en op verkiezingen gebaseerde oplossing.

De EU is van oordeel dat de secretaris-generaal van de OAS, dankzij de oprichting van de Groep Vrienden, over een bijkomend waardevol instrument beschikt bij zijn inspanningen om de voorwaarden voor echte dialoog en verzoening te scheppen.

4. De EU blijft de ontwikkeling van de situatie in Venezuela op de voet volgen.

(2003/C 222 E/184)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0181/03

van Miet Smet (PPE-DE) aan de Raad

(30 januari 2003)

Betreft: De vrouwenrechten in Iran

Ondanks de grove schendingen van de vrouwenrechten — discriminatie, steniging, marteling, ... — startte de Europese Unie op 12 december 2002 onderhandelingen met Iran over de sluiting van een handels- en samenwerkingsakkoord. Aangezien de bevordering en de bescherming van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden belangrijk is voor Europa, wil de EU in dit handels- en samenwerkingsakkoord een clausule met betrekking tot de mensenrechten opnemen.

Een Europese troika bracht op 16 en 17 december 2002 een bezoek aan Iran naar aanleiding van de op gang gebrachte mensenrechtendialoog tussen de EU en Iran. Volgens een communiqué van het Deens voorzitterschap verliep de dialoog in een open en constructieve sfeer. Is er een verband tussen het bezoek van de troika en de beslissing van de Iraanse regering om een speciale VN-rapporteur over geweld tegen vrouwen uit te nodigen?

Het Europees Parlement heeft altijd gevraagd om bij het sluiten van akkoorden tussen de EU en derde landen druk uit te oefenen opdat de rechten van de vrouw in die landen gerespecteerd zouden worden. In het akkoord met Iran zou er een clausule met betrekking tot de mensenrechten worden opgenomen. In hoeverre zal deze clausule ook strikte voorwaarden opleggen inzake vrouwenrechten? Hoe zal de EU de naleving van deze clausule kunnen controleren en afdwingen? Wordt er ook in de mogelijkheid voorzien om het akkoord te schorsen indien Iran de vrouwenrechten, en meer in het algemeen de mensenrechten, niet respecteert?

Antwoord*(13 mei 2003)*

Net als het geachte parlamentslid zet ook de Raad zich in voor de bevordering van de mensenrechten, met inbegrip van de rechten van de vrouw, in Iran. In de Raadsconclusies van 17 juni 2002, datum waarop een politiek akkoord werd bereikt over de opening van onderhandelingen over een handels- en samenwerkingsovereenkomst met Iran, stelde de Raad te verwachten dat de versterking van de handels- en economische betrekkingen in Iran gepaard zou gaan met duidelijke positieve ontwikkelingen op een aantal gebieden, in het bijzonder de mensenrechten. De andere gebieden waren non-proliferatie, terrorismebestrijding en het vredesproces in het Midden-Oosten. De Raad kondigde bovendien aan de vooruitgang op deze gebieden in het oog te zullen houden.

Net als in alle overeenkomsten met derde landen zal de EU ook in de handels- en samenwerkingsovereenkomst met Iran een mensenrechtenclausule opnemen. De door de Raad aangenomen onderhandelingsrichtsnoeren vormen een voortzetting van het gevestigde beleid waarbij de mensenrechtenclausule tot de zogenaamde essentiële elementen van de overeenkomst wordt gerekend, zodat schending van de clausule de onmiddellijke opzegging van de gehele overeenkomst met zich mee kan brengen.

*(2003/C 222 E/185)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0188/03****van Luciana Sbarbati (ELDR) aan de Commissie***(31 januari 2003)*

Betreft: Bouw van vakantiedorpen op de kust ten zuiden van Syracuse (Italië)

Er zijn plannen om in de streek van Asparano en Ognina in de Italiaanse provincie Syracuse vakantiedorpen te bouwen met een capaciteit van respectievelijk 1 550 en 1 200 plaatsen.

In zijn arrest in zaak C435/97-1999 stelt het Hof van Justitie dat een lidstaat een project niet mag vrijstellen van of onttrekken aan een milieueffectbeoordeling als het project wegens aard, omvang en ligging aanzienlijke gevolgen heeft voor het milieu.

Kan de Commissie, in het licht van richtlijnen 85/337/EEG ⁽¹⁾ en 97/11/EG ⁽²⁾ betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten die risico's inhouden voor plaatsen die als van communautair belang zijn aangewezen, 92/43/EEG ⁽³⁾ inzake de instandhouding van de natuurlijke en semi-natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna en 79/409/EEG ⁽⁴⁾ inzake de instandhouding van wilde vogels, mededelen

- of deze projecten in aanmerking komen voor medefinanciering uit de structuurfondsen, en
- of er een milieueffectbeoordeling voor elk project in zijn geheel plaatsvindt en of rekening wordt gehouden met schade achteraf ten gevolge van de werkzaamheden?
- Als zij vaststelt dat de verplichtingen uit hoofde van het EU-recht niet worden nagekomen, kan de Commissie dan garanderen dat de nodige maatregelen zullen worden genomen om de sites in hun oorspronkelijke staat te herstellen?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

⁽³⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

⁽⁴⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(11 maart 2003)*

De Commissie heeft tot taak te zorgen voor de juiste toepassing van het Gemeenschapsrecht in het licht van de bevoegdheden die haar bij het EG-Verdrag zijn verleend. Als hoedster van het EG-Verdrag aarzelt zij niet om alle nodige maatregelen te treffen, waaronder inbreukprocedures krachtens artikel 226 van het EG-Verdrag, om de naleving van het Gemeenschapsrecht te waarborgen.

Krachtens Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 zijn de lidstaten verplicht ervoor te zorgen dat voor projecten die een aanzienlijk milieueffect kunnen hebben, onder meer gezien hun aard, omvang of ligging, een beoordeling van hun effecten moet plaatsvinden alvorens een vergunning wordt verleend. In de bijlagen is vermeld welke projecten onder de richtlijn vallen. Voor projecten van bijlage I moet een milieueffectbeoordeling worden uitgevoerd. Voor projecten van bijlage II moeten de lidstaten door middel van een onderzoek per geval of aan de hand van criteria of drempelwaarden bepalen of een project al dan niet moet worden onderworpen aan een milieueffectbeoordeling.

Gezien de door het geachte parlementslid verstrekte informatie zou het genoemde project onder bijlage II van Richtlijn 85/337/EEG als gewijzigd, namelijk categorie 12c, kunnen vallen. Derhalve dienen de Italiaanse autoriteiten door middel van een onderzoek per geval of door de toepassing van in de Italiaanse wetgeving vastgestelde drempelwaarden of criteria te bepalen of het project moet worden onderworpen aan een milieueffectbeoordeling.

In de wetgeving inzake milieueffectbeoordeling van de Regione Sicilia (Decreto Presidenziale 14 november 2000), is bepaald dat projecten voor hotelcomplexen met meer dan 300 bedden moeten worden onderworpen aan een onderzoek om na te gaan of zij moeten worden onderworpen aan een milieueffectbeoordeling. Gezien deze bepaling zullen de door het geachte parlementslid genoemde projecten kennelijk in overeenstemming met de richtlijn worden onderzocht om te bepalen of zij aan een milieueffectbeoordeling moeten worden onderworpen. Wanneer het nationale recht in overeenstemming is met het Gemeenschapsrecht en er geen aanwijzingen zijn voor een mogelijke inbreuk, is de Commissie van mening dat er geen redenen zijn om in te grijpen.

Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna en Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand zijn alleen van belang wanneer de kans aanwezig is dat projecten een krachtens deze richtlijnen voorgesteld of aangewezen gebied schaden, hetgeen gezien de door het geachte parlementslid verstrekte informatie niet het geval lijkt te zijn. Gezien het bovenstaande en gezien het feit dat er in dit geval geen specifieke redenen zijn voor een klacht in verband met de toepassing van het Gemeenschapsrecht, kan er op dit ogenblik geen inbreuk op het Gemeenschapsrecht worden vastgesteld.

Voor de bouw van vakantiedorpen worden geen middelen beschikbaar gesteld uit de Structuurfondsen.

(2003/C 222 E/186)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0198/03
van Margot Keßler (PSE) aan de Raad

(3 februari 2003)

Betreft: Westelijke Sahara — Bezoek van een ad hoc delegatie mensenrechten van het Europees Parlement

De ad hoc delegatie van het Europees Parlement voor de Westelijke Sahara heeft op 12 maart 2002 een bezoek gebracht aan Laayoune, de hoofdstad van dit gebied dat niet over zelfbestuur beschikt. In het Parador Hotel in Laayoune werd een vergadering gehouden met maatschappelijke vertegenwoordigers, onder andere mensenrechtenactivisten uit de Westelijke Sahara.

De vergadering vond plaats op verzoek van de Europese delegatie, waardoor de vraag van de veiligheid van bedoelde vertegenwoordigers aan de orde kwam. De delegatieleidster, Catherine Lalumière, lid van het EP, zegde toe te zullen waarborgen dat de deelnemers aan de vergadering van de kant van de Marokkaanse autoriteiten geen intimidatie zouden ondervinden naar aanleiding van deze vergadering. Na de vergadering met de leden van het EP werden de voorzitter en een groot aantal leden van de plaatselijke mensenrechten-NGO „Forum voor waarheid en gerechtigheid, afd. Sahara”, die aan de vergadering hadden deelgenomen echter door de Marokkaanse bezettingsautoriteiten vervolgd. Deze Saharaanse deelnemers waren de voorzitter van de NGO, de heer Moutik Lahoussine, en de heren Eddymaoui Abdessalem, Ennassiri Ahmed, Elmoussaoui Edkhil en Mohamed Elmoutaouikil.

De heer Lahoussine werd door zijn werkgever, Sepomer Sahara SARL, ontslagen naar aanleiding van zijn ontmoeting met de ad hoc delegatie van het Europees Parlement. De andere leden van de Saharaanse delegatie werden bij verschillende gelegenheden gearresteerd en om politieke redenen vervolgd.

Een aantal leden van de afd. Sahara van het Forum voor waarheid en gerechtigheid hebben thans te lijden onder intimidatie-acties.

Wat gaat de Raad ondernemen tegen deze schendingen van de mensenrechten?

Welke stappen op diplomatiek niveau zal de Raad ondernemen ter verbetering van de situatie van bovengenoemde personen, die een ontmoeting hadden met de ad hoc delegatie, gezien het feit dat het koninkrijk Marokko in de Westelijke Sahara de bezettende macht is?

Welke maatregelen kan de Raad nemen met het oog op de volgende missie van het Europees Parlement naar dit gebied zonder zelfbestuur?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad neemt nota van de door het geachte parlements lid gerapporteerde feiten.

De Raad volgt met aandacht het vraagstuk van de Westelijke Sahara. Hij steunt onverkort de inspanningen van de Verenigde Naties en in het bijzonder van de persoonlijke gezant van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, de heer James Baker, met het oog op een duurzame oplossing waarin het internationaal recht, de mensenrechten en de democratie volledig worden geëerbiedigd. De heer Baker is in januari naar de regio gereisd om de partijen de voorwaarden van een voorstel voor een politieke oplossing van het conflict voor te leggen. De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties heeft eind januari besloten het mandaat van de Minurso tot en met 31 maart 2003 te verlengen om de partijen in de gelegenheid te stellen de tijd ten volle te benutten en het voorstel constructief te overwegen.

De eerbiediging van de democratische beginselen en van de fundamentele mensenrechten vormt een essentieel onderdeel van de associatie tussen de Europese Unie en derde landen. Deze aangelegenheden worden dan ook geregeld aan de orde gesteld tijdens de vergaderingen van de politieke dialoog van de EU met de betrokken landen, met name in het kader van de associatieovereenkomsten. Ter gelegenheid van de laatste Associatieraad met Marokko, die op 24 februari 2003 te Brussel plaatsvond, heeft de Raad eens te meer benadrukt dat de garanties voor de burgers en de mensenrechten in de Westelijke Sahara volledig moeten worden geëerbiedigd. De EU hecht bijzonder belang aan het humanitaire aspect van dit conflict. Zij heeft er altijd voor gepleit dat onverwijld maatregelen van humanitaire aard worden genomen om het vertrouwen tussen de partijen te herstellen.

Tijdens de ontmoeting van 24 februari 2003 heeft Marokko de EU verzekerd over een politieke oplossing te willen onderhandelen, met name met Algerije, en het dertig jaar oude geschil te willen beëindigen. De Europese Unie heeft de hoop uitgesproken dat deze toenadering gunstige resultaten zal opleveren voor de definitieve regeling van het vraagstuk betreffende de Westelijke Sahara, alsook voor de situatie van de bevolking en de regionale integratie van de Maghreb in zijn geheel.

De Raad verwijst het geachte parlements lid ook naar zijn antwoord op vraag P-2254/02 van mevrouw Marianne Eriksson.

Wat de laatste vraag betreft, ligt het niet op de weg van de Raad om in deze aangelegenheid op te treden.

(2003/C 222 E/187)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0200/03

van Emilio Menéndez del Valle (PSE) aan de Raad

(3 februari 2003)

Betreft: Gewelddadig optreden van de politie van Gibraltar

Op 20 januari 2003 hielden actievoerders van Greenpeace in de baai van Algeciras, dat door Spanje als zijn grondgebied wordt beschouwd, een vreedzame demonstratie tegen de onder Maltese vlag varende enkelwandige olietanker Vemamagna.

Zoals bekend is de publieke opinie in Spanje, evenals in sommige andere Europese landen, zeer gevoelig voor dit soort onderwerpen, als gevolg van de ramp met de „Prestige”, maar ook omdat bovendien op 21 januari 2003 in genoemde baai van Algeciras een barkas met meer dan 1000 ton brandstof aan boord is gezonken.

Om deze reden was er dan ook grote journalistieke belangstelling voor de actie van Greenpeace. Verslaggevers van El País, El Mundo, Tele-5, Antena 3, RTVE, Canal Sur en Associated Press die hun werk kwamen doen, werden echter door de politie van Gibraltar met geweld verjaagd, aangehouden (in wateren die op zijn minst volkenrechtelijk omstreden zijn) en de verslaggever van Tele-5 werd door een Gibraltarese politieman geslagen, aldus de voorpagina van El Mundo (21 januari 2003).

Afgezien van de onwil van de staat waarvan Gibraltar afhankelijk is om duidelijk te maken dat ook Gibraltar de communautaire richtlijnen inzake enkelwandige olietankers dient te respecteren, is het verbazingwekkend dat een van de beginselen of waarden die ons tot Europeanen maken — de eerbiediging van het recht op vrije meningsuiting van de media — op dusdanig flagrante wijze in Gibraltar is geschonden.

Is de Raad voornemens — een voor de hand liggende stap tijdens het lopende uitbreidingsproces — er omwille van de goede reputatie van de Unie bij de staat waarvan Gibraltar een kolonie vormt op aan te dringen dat diens regering voornoemd beginsel eerbiedigt en doet eerbiedigen?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad herinnert het geachte parlamentslid eraan dat volgens artikel 33 van het Verdrag betreffende de Europese Unie de lidstaten verantwoordelijk zijn voor de handhaving van de openbare orde.

(2003/C 222 E/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0209/03 van Joan Vallvé (ELDR) aan de Commissie

(3 februari 2003)

Betreft: Milieueffect van de uitbreiding van de luchthaven van Ibiza

De diensten van de Europese Commissie worden verzocht het project voor de uitbreiding van de luchthaven van Ibiza (Balearen) tegen het licht te houden. Dit project zal wellicht in milieupzicht grote nadelen meebrengen voor het aangrenzende natuurgebied Ses Salines d'Eivissa i Formentera. Dit zeer waardevolle natuurgebied valt onder de bescherming van diverse richtlijnen van de Europese Unie.

De Eilandraad van Ibiza en Formentera heeft een milieueffectbeoordeling laten uitvoeren naar het uitbreidingsproject, waarin het volgende wordt geconcludeerd:

1. De uitbreiding van de passagiersterminal en de aanleg van een geïsoleerde parkeerfaciliteit zou betekenen dat het huidige luchthavengebied in noordwestelijke richting zou worden uitgebreid, waarbij het in de beschermende randzone van het natuurpark Ses Salines d'Eivissa i Formentera (wet 17/2001 van het Parlement van de Balearen) bebouwd zou worden. Concreet zou dit een rechtstreekse invloed op het gehele beschermde gebied inhouden, alsmede een grote sociaal-economische invloed als gevolg van de nieuwe bestemming van het gebied en de bouw van particuliere woningen, meer geluidsoverlast en luchtvervuiling voor het duingebied van Es Codolar, een belangrijk natuurgebied, en gevolgen voor het landschap. Overigens maakt het gebied ook deel uit van een bijzonder beschermingsgebied voor vogels, overeenkomstig de vogelrichtlijn 79/409/EEG⁽¹⁾.
2. Uitbreiding van de luchthavenfaciliteiten houdt in dat er binnen de grenzen van het natuurpark bebouwing en veranderingen plaatsvinden. Hierbij gaat het om het meest zuidwestelijke deel van het duingebied Es Codolar, een gebied dat als natuurgebied is aangewezen en volgens de habitatrichtlijn van de EEG als ecosysteem van gemeenschappelijk belang geldt. Daarnaast zou de uitbreiding een reeks wijzigingen in andere gebieden langs de grenzen van het natuurpark meebrengen, waarvan het park eveneens te lijden zou hebben.

Heeft de Commissie een milieueffectbeoordeling uitgevoerd met betrekking tot het bovenstaande? Zo ja, wat is het resultaat daarvan? Zo nee, is de Commissie voornemens een dergelijke studie uit te voeren om na te gaan wat het milieueffect voor het natuurpark Ses Salines d'Eivissa i Formentera zou zijn, en met name of de vogelrichtlijn en de habitatrichtlijn, dan wel andere milieuvorschriften van de EU zouden worden geschonden?

(¹) PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(14 maart 2003)

De Commissie is op de hoogte van de feiten die het geachte parlementslid in deze schriftelijke vraag vermeldt. Momenteel is een zeer recent ingediende klacht over deze feiten in behandeling bij de diensten van de Commissie.

Met betrekking tot de vraag van het geachte parlementslid benadrukt de Commissie dat de uitvoering van de milieueffectbeoordeling van de verschillende projecten de uitsluitende bevoegdheid is van de bevoegde nationale, regionale of lokale instanties en dat de uitvoerder van het project bij de aanvraag van een vergunning voor het project een milieueffectbeoordeling moet voorleggen aan de bevoegde instanties.

De Commissie zal in elk geval in haar rol van hoedster van de verdragen de nodige maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat het Gemeenschapsrecht in het onderhavige geval wordt nageleefd.

(2003/C 222 E/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0210/03

van Christine De Veyrac (PPE-DE) aan de Commissie

(3 februari 2003)

Betreft: Communautair initiatiefprogramma URBAN II

In de bij het Interinstitutioneel Akkoord van 6 mei 1999(¹) gevoegde verklaring inzake het URBAN-initiatief wordt bepaald dat, door aanwending van het flexibiliteitsinstrument, een bedrag van maximaal 200 miljoen euro toegekend kan worden aan het URBAN II-programma.

Is de Commissie voornemens deze reserve in het kader van het volgende begrotingsjaar aan te spreken?

(¹) PB C 172 van 18.6.1999, blz. 21.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(4 maart 2003)

Het communautair initiatief URBAN II was niet voorzien ten tijde van de goedkeuring van de financiële vooruitzichten van Berlijn in 1999. Dit initiatief kwam tot stand in 2000, met name op initiatief van het Parlement, en wordt bekostigd met een deel van de kredieten afkomstig uit het oorspronkelijk voor de innovatieve acties voorziene budget.

De door het geachte parlementslid genoemde verklaring betreffende het initiatief URBAN luidt als volgt: „Gezien de vermindering van het met het initiatief URBAN verband houdende budget voor de innovatieve acties, komen de instellingen overeen te onderzoeken of het mogelijk is daaraan een bedrag tot een beloop van 200 miljoen euro toe te kennen door mobilisering van het flexibiliteitsinstrument in de loop van de jaren 2000-2006.”

Volgens de Commissie verwijst de door het geachte parlementslid in zijn schriftelijke vraag genoemde verklaring naar de eventuele terugbetaling van 200 miljoen euro op het voor de innovatieve acties voorziene budget. Er zijn dus geen plannen om het flexibiliteitsinstrument in te zetten voor het communautair initiatief URBAN.

(2003/C 222 E/190)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0216/03**van Giorgio Celli (Verts/ALE) aan de Commissie**

(27 januari 2003)

Betreft: Aromatische koolwaterstoffen en polycyclische aromatische stoffen (PAK's) in asfalt

Aromatische koolwaterstoffen en polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK's) vormen een voortdurende en algemene bedreiging voor het milieu en de volksgezondheid. Het is intussen bewezen dat de meeste PAK's kankerverwekkend zijn. De concentratie van PAK's in met name de stedelijke gebieden, die algemeen wordt toegeschreven aan de verbranding door dieselmotoren, zou ook andere, nog niet volledig onderzochte oorzaken kunnen hebben. De bitumina (en derivaten ervan) bevatten weliswaar verschillende hoeveelheden PAK's, maar aangezien het soms gaat om enkele percenten⁽¹⁾, moet hier wel degelijk rekening mee gehouden worden. Bovendien zijn er ook niet verwaarloosbare hoeveelheden heterocyclische gepolycondenseerde koolwaterstoffen in aanwezig. Een risicofactor is de mogelijkheid dat PAK's en aanverwante stoffen tijdens asfalteringswerken of later in de atmosfeer terechtkomen en bijdragen aan de vervuiling van de troposfeer en mogelijk van het grondwater. De verwijdering van deze stoffen uit asfalt zou ongetwijfeld gunstige gevolgen hebben, mede gelet op het feit dat de hoeveelheid PAK's per kilometer asfalt in steden, uiteraard bij benadering, op 40 kilogram geschat wordt.

Wanneer asfalt gelegd wordt, is het aantal benzenen (en vermoedelijk ook het aantal alkylbenzenen) dat men op de betrokken plaats aantreft tot drie maal groter dan deze wanneer er niet geasfalteerd wordt.

Hoewel men nu aandacht begint te besteden aan het detecteren van de hoeveelheid vervuilende PAK's in de lucht in stedelijke gebieden (waarschijnlijk zijn de monsternemingen onvolledig; zo worden enkel PAK's in fijn stof geanalyseerd), is er nog maar weinig gedaan om te onderzoeken of de wegen in en buiten de steden, op zichzelf al, emissiefactoren van PAK's of andere vervuilende stoffen zijn.

Wat onderneemt de Commissie om te onderzoeken hoe gevaarlijk de in asfalt aanwezige aromatische koolwaterstoffen en polycyclische aromaten voor het milieu zijn?

Onderzoekt de Commissie de mogelijkheid om de aanwezigheid van deze koolwaterstoffen in asfalt te verbieden?

⁽¹⁾ F. del Manso, „La rivista dei Combustibili”, 1996, 50, 103 en bibliografie op. cit: R. Vaccari, Tesi di laurea (doctoraalscriptie), Faculteit Chemische Industrie, Univ. Bologna, 2001-2002.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 maart 2003)

Het is de Commissie bekend dat diverse polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK's) kankerverwekkend zijn en dat zij een gezondheidsrisico kunnen betekenen voor de bevolking in het algemeen en voor werknemers op de werkplek.

Met het oog op de bescherming van de menselijke gezondheid voorziet Richtlijn 96/62/EG van de Raad van 27 september 1996 inzake de beoordeling en het beheer van de luchtkwaliteit⁽¹⁾ in regelgeving met betrekking tot een aantal verontreinigende stoffen, waaronder benzeen en PAK's. Richtlijn 2000/69/EG⁽²⁾ schrijft voor dat de benzeenconcentratie in de omgevingslucht vanaf het jaar 2010 niet méér mag bedragen dan 5 nanogram per kubieke meter (ng/m³). De lidstaten zijn verplicht een netwerk voor de bewaking van benzeen op te zetten en de concentraties van deze stof in de omgevingslucht vanaf 2004 bekend te maken aan de bevolking en te rapporteren aan de Commissie. Een voorstel voor een richtlijn inzake PAK's in de omgevingslucht staat op het werkprogramma van de Commissie voor 2003. De belangrijkste uitstootbronnen van PAK's lijken het wegverkeer, huishoudelijke verbrandingsinstallaties en cokesfabrieken te zijn. Hoge PAK-concentraties veroorzaakt door de toepassing van bitumen voor de asfaltering van wegen doen zich slechts gedurende korte tijd — minder dan een dag — voor. De kortdurende blootstelling van de bevolking die daarvan het gevolg is, draagt niet noemenswaardig bij tot de totale blootstelling gedurende de hele levensloop, zodat het additionele risico van kanker zeer beperkt is.

Artikel 6 van Richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk⁽³⁾ schrijft voor dat de werkgevers de risico's voor de veiligheid en de gezondheid van de werknemers evalueren; artikel 9 van dezelfde richtlijn bepaalt dat de werkgevers moeten beschikken over een evaluatie van de risico's voor de veiligheid en de gezondheid op het werk en dat zij vast moeten leggen welke beschermende maatregelen dienen te worden genomen. Voorts bepaalt artikel 4 van Richtlijn 98/24/EG van de Raad van 7 april 1998 betreffende de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van werknemers tegen risico's van chemische agentia op het werk⁽⁴⁾ dat in het geval van werkzaamheden waarbij er blootstelling is aan verscheidene gevaarlijke chemische agentia, het risico wordt geëvalueerd op grond van het risico dat al die chemische agentia in combinatie opleveren.

Wat kankerverwekkende agentia betreft, bepaalt artikel 4 van Richtlijn 90/394/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan carcinogene agentia op het werk⁽⁵⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 97/42/EG van de Raad van 27 juni 1997⁽⁶⁾ en Richtlijn 1999/38/EG van de Raad van 29 april 1999 tot tweede wijziging van Richtlijn 90/394/EEG en uitbreiding van die richtlijn tot mutagene agentia⁽⁷⁾, het volgende: „De werkgever vermindert het gebruik van een carcinogeen of mutageen agens op het werk, met name door het agens, voorzover dat technisch uitvoerbaar is, te vervangen door een stof, een preparaat of een procédé die (dat) in de omstandigheden waaronder zij (het) wordt gebruikt, niet of minder gevaarlijk is voor de gezondheid of voor de veiligheid van de werknemers.” Dezelfde richtlijn stelt in artikel 5 dat indien uit de resultaten van de risicobeoordeling blijkt dat er een risico voor de veiligheid of de gezondheid van de werknemers bestaat, de blootstelling van de werknemers moet worden voorkomen. Bovendien voorziet Richtlijn 90/394/EEG van de Raad, als laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 1999/38/EG van de Raad, in een grenswaarde voor de beroepsmatige blootstelling aan benzeen van 3,25 milligram per kubieke meter (mg/m^3) of 1 deel per miljoen (ppm). Als overgangsmaatregel wordt een grenswaarde van 9,75 mg/m^3 of 3 ppm aanvaard tot 27 juni 2003.

De Commissie is van mening dat de PAK-wetgeving die thans reeds van kracht is respectievelijk wordt voorbereid, een adequate bescherming van de menselijke gezondheid garandeert.

⁽¹⁾ PB L 296 van 21.11.1996.

⁽²⁾ PB L 313 van 13.12.2000.

⁽³⁾ PB L 183 van 29.6.1989.

⁽⁴⁾ PB L 131 van 5.5.1998.

⁽⁵⁾ PB L 196 van 26.7.1990.

⁽⁶⁾ PB L 179 van 8.7.1997.

⁽⁷⁾ PB L 138 van 1.6.1999.

(2003/C 222 E/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0224/03
van Guido Podestà (PPE-DE) aan de Raad

(3 februari 2003)

Betreft: AIDS in Oost-Europa

Eind 2001 was bij één miljoen volwassenen en kinderen in Oost-Europa AIDS geconstateerd. In deze regio, alsmede in Centraal-Azië, vertoont deze ziekte de snelste groei ter wereld. In slechts één jaar is het infectiepercentage in genoemde regio met 42% toegenomen, en niets duidt op een daling ervan. Dit scenario wordt in de hand gewerkt door een aantal factoren: een economie die weliswaar groeit, maar instabiel is en een hoog werkloosheidspercentage vertoont, de versoepeling van de sociale en culturele normen, en het slecht functioneren van de openbare gezondheidszorg.

Deze factoren creëren een reeks problemen die in hoge mate verantwoordelijk zijn voor de uitbreiding van de epidemie:

- Het aantal schoolverlaters is zeer hoog. Het gebrek aan werk verhoogt het risico dat de jongeren deel gaan uitmaken van kwetsbare groeperingen, zoals drugsgebruikers of de prostitutie.
- De mensenhandel en de seksuele uitbuiting zijn toegenomen na de val van de Muur van Berlijn, alsook het drugsgebruik onder jongeren.
- Het gebrek aan informatie over seksualiteit en voortplanting brengt met zich mee dat de mensen zich absoluut niet bewust zijn van het infectierisico: programma's op het gebied van seksuele voorlichting

zijn noodzakelijk om het publiek in te lichten over de geslachtsziekten en AIDS. Er moet meer druk uitgeoefend worden op de politieke gezagsdragers, opdat dezen ervoor zorgen dat er een eind komt aan de discriminatie jegens de met het virus besmette personen, en dat de AIDS-preventie wordt opgenomen in de gezondheidsprogramma's inzake seksualiteit en voortplanting.

De nationale regeringen van deze regio beschikken vaak niet over de nodige middelen en deskundigheid om preventieprogramma's te lanceren. Er bestaat op dit punt een grote behoefte aan hulp.

Hoe denkt de Raad de initiatieven van de lidstaten inzake de preventie van deze ziekte te coördineren?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid met betrekking tot de verspreiding van aids in Oost-Europa.

De Europese Unie, de Gemeenschap en haar lidstaten moeten immers zorgen voor de coördinatie, de samenhang en de complementariteit van alle aspecten van hun initiatieven met het oog op de strijd tegen aids in Oost-Europa.

Het communautair actieprogramma (1996-2000) in verband met de preventie van aids in het kader van de actie op het gebied van de volksgezondheid⁽¹⁾, dat voorzag in de deelname van de geassocieerde landen uit Midden- en Oost-Europa en dat tot eind 2002 verlengd was, is verstrekt.

Dat programma, net als andere sectoriële gezondheidsprogramma's, is geïntegreerd in het communautair actieprogramma op het gebied van de volksgezondheid (2003-2008)⁽²⁾, dat drie hoofddoelstellingen heeft:

- verbetering van de kennis en informatie ten behoeve van de ontwikkeling van de volksgezondheid;
- vergroting van het vermogen snel en gecoördineerd op gezondheidsbedreigingen te reageren;
- gezondheidsbevordering en ziektepreventie door rekening te houden met de gezondheidsdeterminanten voor alle beleidsterreinen en activiteiten.

Het programma staat ook open voor deelname van de geassocieerde landen van Midden- en Oost-Europa.

Het Griekse voorzitterschap heeft voorgesteld om gerichte steun aan de volksgezondheidssector (vooral met het oog op de strijd tegen overdraagbare ziekten) tot een prioritair aandachtsgebied van het eerste semester van 2003 te maken.

De Raad, de Commissie en de lidstaten hebben zich in het kader van hun respectieve bevoegdheden en vermogens en binnen de grenzen van de beschikbare budgettaire middelen ertoe verbonden het initiatief van het voorzitterschap te steunen.

⁽¹⁾ PB L 95 van 16.4.1996, blz. 16.

⁽²⁾ PB L 271 van 9.10.2002, blz. 1.

(2003/C 222 E/192)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0228/03 van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Raad

(3 februari 2003)

Betreft: Vervroeging van de vereenvoudiging van de wetgeving inzake de mobiliteit van zieken

Kan de Raad, gezien de conclusies die de EU-Raad Werkgelegenheid, Sociale Zaken, Gezondheid en Consumenten tijdens zijn bijeenkomst in december 2002 heeft getrokken inzake de mobiliteit van zieken tussen de lidstaten van de Europese Unie, de inhoud bekend maken van het pakket hervormingen dat hij aan het voorbereiden is ter waarborging van het recht zich vrijelijk in ziekenhuizen van andere lidstaten van de EU te kunnen laten behandelen?

Is de Raad niet van mening dat de termijn 2004 rijkelijk laat is om de vereenvoudiging en de administratieve versoepeling te bevorderen van de huidige procedures die in bepaalde staten, waaronder Italië, gangbaar zijn om toestemming te krijgen om zich in het buitenland te laten behandelen?

Is de Raad tenslotte van plan de nodige stappen te ondernemen om de bevoegdheid van de Gemeenschap ter zake van de mobiliteit van zieken uit te breiden?

Antwoord

(13 mei 2003)

Het geachte parlementslid wordt erop geattendeerd dat de Raad in zijn zitting van 2-3 december 2002 geen conclusies over mobiliteit van zieken heeft aangenomen. In plaats daarvan heeft de Raad tijdens die zitting nota genomen van een verslag van Commissielid Byrne over het beraad op hoog niveau inzake de mobiliteit van patiënten en de ontwikkelingen in de gezondheidszorg in de Europese Unie, en met name over de vorderingen met de totstandbrenging van een organisatorisch kader terzake.

Er zij gememoreerd dat dit proces, dat nog steeds loopt, werd gelanceerd in de conclusies van de Raad en van de vertegenwoordigers van de lidstaten, in het kader van de Raad van 26 juni 2002 bijeen, over de mobiliteit van patiënten en de ontwikkelingen in de gezondheidszorg in de Europese Unie⁽¹⁾. De Raad en de vertegenwoordigers van de lidstaten in het kader van de Raad bijeen waren met name van mening dat de samenwerking moet worden geïntensiveerd met het oog op een zo ruim mogelijke toegang tot kwalitatief hoogwaardige gezondheidszorg, waarbij erop moet worden toegezien dat de financiële levensvatbaarheid van de gezondheidszorgstelsels in de Europese Unie gehandhaafd blijft. De komende uitbreiding van de Europese Unie maakt dit nog noodzakelijker. Voorts erkennen zij dat het zinvol zou zijn indien de Commissie zich in nauwe samenwerking met de Raad en alle lidstaten — met name de ministers van volksgezondheid en andere essentiële belanghebbenden — op hoog niveau op een en ander beraadt. Dit proces moet nauw gecoördineerd worden met relevante werkzaamheden in verschillende fora, waaronder maatregelen waarmee in de context van het proces van Lissabon reeds een begin is gemaakt. Dit reflexieproces op hoog niveau dient gericht te zijn op de tijdige opstelling van conclusies ten behoeve van eventuele verdere maatregelen.

⁽¹⁾ PB C 183 van 1.8.2002, blz. 1.

(2003/C 222 E/193)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0234/03

**van Gerardo Galeote Quecedo (PPE-DE)
en Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Raad**

(4 februari 2003)

Betreft: Dubbelwandige schepen voor het vervoer van koolwaterstoffen

In de conclusies van de Raad van ministers van vervoer van 6 december is overeengekomen dat de zware oliesoorten (zware stookolie, teer, asfalt en zware soorten ruwe olie) alleen mogen worden vervoerd in dubbelwandige tankers. Te dien einde verplichten de lidstaten zich ertoe, via een administratieve overeenkomst, geen enkelwandige tankers in hun havens, laad- of losplaatsen of ankergebieden toe te laten, wanneer zij zwaardere oliesoorten vervoeren.

Een aantal lidstaten hebben ingevolge deze overeenkomst reeds nationale maatregelen genomen. Welke plannen heeft het Griekse voorzitterschap om de lidstaten aan te moedigen deze toezegging gestand te doen?

In de Baai van Algeciras is sprake van een specifiek geval, omdat in Gibraltar de aanwezigheid is toegestaan van een enkelwandige tanker (de Vemamagna) met een capaciteit van ongeveer 100 000 ton brandstof, die fungeert als drijvend oliereservoir voor het voltanken van andere schepen op een afstand van slechts 600 meter van de Spaanse stranden.

Overweegt het Griekse voorzitterschap zich tot de Britse autoriteiten te wenden teneinde aan te dringen op een strikte toepassing van de communautaire milieunormen met betrekking tot de bunkering-activiteiten in Gibraltar en zich te houden aan de overeenkomst betreffende een verbod op enkelwandige schepen?

Antwoord*(13 mei 2003)*

Reagerende op het ongeluk met de olietanker Prestige heeft de Raad (Vervoer, Telecommunicatie, Energie) op 6 december 2002 conclusies van de Raad over veiligheid op zee en de voorkoming van verontreiniging aangenomen. Als een van de maatregelen kwam de Raad overeen dat de lidstaten zich ertoe verplichten, via administratieve overeenkomsten, geen enkelwandige tankers die zware oliesoorten vervoeren in hun havens, laad- of losplaatsen of ankergebieden toe te laten.

De toepassing van dit akkoord moet volgens de conclusies van de Raad geregeld worden door nationale maatregelen en valt derhalve onder de bevoegdheid van elke lidstaat.

De Europese Raad (Kopenhagen, 12-13 december 2002) wees er voorts op dat de conclusies van de Raad Vervoer op alle punten onverwijld moeten worden uitgevoerd. De Europese Raad zal deze kwesties in maart 2003 op basis van een verslag van de Commissie opnieuw behandelen.

De Raad buigt zich momenteel over een voorstel van de Commissie over het versneld uit de vaart nemen van enkelwandige tankers en het verbod op het vervoer naar of van havens van de lidstaten van zware stookolie in enkelwandige tankers. Het voorstel is op 27 december 2002 door de Commissie ingediend als reactie op de conclusies van de Raad en gaat verder dan die conclusies, doordat voor bovengenoemd verbod een communautair kader wordt voorgesteld.

Ten aanzien van de aanwezigheid van de Vemamagna in de Baai van Algeciras is de Raad niet bevoegd om op de gestelde vragen te antwoorden.

*(2003/C 222 E/194)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0235/03**
van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Raad*(4 februari 2003)*

Betreft: Plannen van het Griekse voorzitterschap van de Raad voor de ultraperifere regio's

De fungerend voorzitter van de Raad van ministers die verantwoordelijk zijn voor het regionaal beleid van de EU was aanwezig op de in januari gehouden vergadering van de Commissie regionaal beleid, vervoer en toerisme van het Europees Parlement; daarbij werd vastgesteld dat het noodzakelijk is om duidelijkheid te scheppen over de regionale verscheidenheid van de Unie.

Kan de Raad mededelen wat de plannen van het Griekse voorzitterschap van de Raad zijn in het kader van zijn werkprogramma voor de ultraperifere regio's van de Unie?

*(2003/C 222 E/195)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0352/03**
van Jean-Claude Fruteau (PSE) aan de Raad*(6 februari 2003)*

Betreft: Ultraperifere regio's

De Europese Unie telt zeven ultraperifere regio's (UR), te weten de Azoren, Madeira, de Kanarische eilanden, Guadeloupe, Martinique, Guyana en Réunion. Deze regio's vormen een unieke en oorspronkelijke dimensie binnen de Gemeenschap die wordt bekrachtigd in artikel 299, lid 2 van het Verdrag van Amsterdam.

De ultraperifere regio's gaan gebukt onder tal van geografische en natuurlijke nadelen (de grote afstand tot het Europese vasteland, moeilijke bodemgesteldheid, beperkt oppervlak, insulair karakter en/of geen toegang tot de zee) die hun economische ontwikkeling ernstig belemmeren. Zes van de tien armste regio's van de Europese Unie zijn dan ook ultraperifere regio's.

Welke maatregelen overweegt het Griekse voorzitterschap ten behoeve van deze regio's?

**Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-0235/03 en P-0352/03**

(13 mei 2003)

In het kader van het verslag van de Commissie over de uitvoering van Artikel 299, lid 2, van het EG-Verdrag betreffende maatregelen voor de ultraperifere regio's ⁽¹⁾ zal de Raad in het kader van zijn planning voor de eerste helft van 2003 de Commissievoorstellen bespreken betreffende enerzijds de wijzigingen in de POSEI-regelingen ⁽²⁾ en anderzijds de wijziging van de Verordening tot instelling van een regeling ter compensatie van de door de ultraperifere ligging veroorzaakte extra kosten voor de afzet van bepaalde visserijproducten van de ultraperifere regio's ⁽³⁾. Deze voorstellen zijn nog niet officieel bij de Raad ingediend.

Voorts zal de Raad het Tweede Voortgangsverslag over de economische en sociale cohesie bespreken. Het verslag behelst een geactualiseerde analyse van de situatie en de trends in de regio's en geeft de belangrijkste onderwerpen voor het debat over het toekomstige cohesiebeleid na de uitbreiding aan.

⁽¹⁾ COM(2002) 723 def.

⁽²⁾ Verordeningen 1452/2001, 1453/2001 en 1454/2001.

⁽³⁾ Verordening 579/2002.

(2003/C 222 E/196)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0237/03

**van Gerardo Galeote Quecedo (PPE-DE)
en Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Commissie**

(4 februari 2003)

Betreft: Vervuiling van de Baai van Algeciras door brandstoffen

De Baai van Algeciras is veranderd in een stortplaats van verontreinigende stoffen die afkomstig zijn van de schepen die door de Straat van Gibraltar varen. Milieuorganisaties en plaatselijke vertegenwoordigers beklaagden zich al jarenlang over het gebrek aan bescherming van dit kustgebied en het uitblijven van maatregelen om een sanctieregeling ten uitvoer te leggen die een ontmoedigende werking heeft.

Bovendien zijn de bunkering-activiteiten in Gibraltar in veel gevallen in strijd met de regelgeving van het Verdrag van Londen en Marpol, omdat er geen raffinaderij is en ook geen kade vanwaar de schepen kunnen worden bevoorraden en daarom gebruik wordt gemaakt van echte drijvende reservoirs, zoals het tankschip Vemamagna, die zich op een afstand van slechts 600 meter van de Spaanse kust bevinden en niet onder toezicht of controle van de haven van Gibraltar staan.

Is de Commissie ook niet van oordeel dat deze activiteiten een enorm milieurisico opleveren? Is de Commissie van oordeel dat het noodzakelijk is om de wetgeving betreffende bunkering te verscherpen? Heeft de Commissie maatregelen genomen om ervoor te zorgen dat wordt voldaan aan de milieu-regelgeving die op dergelijke situaties van toepassing is?

Is de Commissie van plan een voorstel in te dienen voor een verordening krachtens welke strafrechtelijke sancties worden opgelegd aan personen die de zee doelbewust of door ernstige nalatigheid vervuilen? Kan de Commissie meedelen wanneer zij dit voorstel zal indienen en of het ook van toepassing zal zijn op het hierboven bedoelde geval?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(18 maart 2003)

Wat de risico's van de bevoorrading met brandstof in de Baai van Algeciras en op Gibraltar betreft, worden de geachte parlementsleden verwezen naar: het antwoord van de Commissie op mondelinge vraag H-0800/02 van de heer García Margallo y Marfil tijdens de plenaire zitting van het Parlement van december 2002 ⁽¹⁾.

Voorts bevestigt de Commissie dat zij op 5 maart een wetgevingsvoorstel heeft ingediend om strafmaatregelen op te leggen aan iedereen (reder, bevrachter, classificatiebureau of iedere andere betrokkene) die wegens ernstige nalatigheid aansprakelijk is voor milieuverontreiniging. Dankzij deze tekst zullen strenge regels kunnen worden vastgesteld inzake milieuverontreiniging, waaronder illegale „ontgassing” van schepen maar ook bevoorradingsactiviteiten.

(¹) Mondeling antwoord van 17.12.2002.

(2003/C 222 E/197)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0244/03

van Antonios Trakatellis (PPE-DE) aan de Commissie

(28 januari 2003)

Betreft: Niet-naleving van het Protocol van Kyoto inzake klimaatverandering en gebrekkige toepassing van verordening (EG) nr. 2037/2000 betreffende de ozonlaag afbrekende stoffen in Griekenland

Volgens de cijfers van het tweede verslag van de Commissie(¹) over de tenuitvoerlegging van beschikking 93/389/EEG(²) zijn de broeikasemissies in Griekenland in 2000 gestegen met 8,7 procent ten aanzien van het lineair streefpad voor 2008-2012 dat de lidstaten hebben vastgelegd in het Kyoto-Protocol. Bovendien geeft Griekenland gebrekkig uitvoering aan verordening (EG) 2037/2000(³) betreffende de ozonlaag afbrekende stoffen en heeft het land geen enkel systeem ingesteld voor de bevordering van de terugwinning van deze stoffen op grond van artikel 16, lid 6 van de genoemde verordening.

Vindt de Commissie dat Griekenland afdoende maatregelen heeft genomen in verband met de uitstoot van broeikasgassen die worden genoemd in de bijlage van het Kyoto-Protocol — koolstofdioxide (CO₂), methaan (CH₄), distikstofoxide (N₂O), fluorkoolwaterstoffen (HFK's), perfluorkoolwaterstoffen (PFK's) en zwavelhexafluoride (SF₆)? Welke maatregelen zal de Commissie nemen zodat de uitstoot van broeikasgassen in CO₂-equivalent in Griekenland vermindert?

Waarom heeft de Commissie geen enkele maatregel genomen in verband met de slechte tenuitvoerlegging door Griekenland van verordening (EG) 2037/2000 en met name de niet-uitvoering van artikel 16 inzake de verplichting tot terugwinning van de gebruikte ozonlaagafbrekende stoffen (bijvoorbeeld CFK's e.a.)? Welke maatregelen denkt zij te nemen om te verhinderen dat apparaten die dergelijke stoffen bevatten (bijvoorbeeld koelkasten) in Griekenland op de stortplaatsen belanden?

Welke maatregelen zouden volgens de Commissie passend zijn enerzijds voor de vermindering van de broeikasgassen en anderzijds voor de vermindering en de terugwinning van de gebruikte ozonlaagafbrekende stoffen in Griekenland?

(¹) COM(2002) 702 def.

(²) PB L 167 van 9.7.1993, blz. 31.

(³) PB L 244 van 29.9.2000, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(21 februari 2003)

Klimaatverandering:

Uit de werkelijke emissies blijkt dat Griekenland — samen met acht andere lidstaten — tot het jaar 2000 (het recentste jaar waarvoor gegevens beschikbaar zijn) onvoldoende vooruitgang had geboekt in de richting van de beoogde lastenverdeling in het kader van het Protocol van Kyoto, als men ervan uitgaat dat het streefpad lineair is (zie ook het recentste jaarverslag over de bewaking van communautaire broeikasgassen)(¹). De meest recente beschikbare projecties met bestaande maatregelen (basislijn) doen vermoeden dat de Griekse emissies in het jaar 2010 een verhoging zullen laten zien van 35,6% ten opzichte van de niveaus van 1990, terwijl het juridisch bindende streefcijfer van de lastenverdeling voor Griekenland slechts + 25% is. Andere projecties waarbij rekening gehouden is met extra maatregelen zijn nog niet aan de Commissie gemeld. Deze nieuwe projecties, waarin de recentste lijst van beleids- en andere maatregelen zijn opgenomen, kunnen nuttig zijn bij de beoordeling van de mate waarin de gemelde extra maatregelen Griekenland zullen helpen om in 2008-2012 aan zijn verplichting te voldoen. Hoe dan ook is de snelle implementatie van extra maatregelen in Griekenland én in andere lidstaten van het grootste

belang. Ter aanvulling op de nationale programma's inzake klimaatverandering bereidt de Commissie momenteel een aantal kosteneffectieve communautaire maatregelen voor (bijvoorbeeld op het gebied van energie en vervoer) in het kader van het Europees Programma inzake klimaatverandering (ECCP) om de emissies in de Gemeenschap terug te dringen.

Ozonlaag:

Met betrekking tot de naleving door Griekenland van Verordening (EG) nr. 2037/2000 van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 2000 betreffende de ozonlaag afbrekende stoffen, heeft de Commissie krachtens artikel 226 van het EG-verdrag in juli 2002 een inbreukprocedure tegen alle lidstaten ingeleid. De Commissie was van mening dat de lidstaten niet hadden voldaan aan de rapporteringseisen overeenkomstig de artikelen 16 en 17 van de verordening. De Griekse autoriteiten hebben in oktober 2002 geantwoord.

In zijn antwoord aan de Commissie met betrekking tot artikel 16, gaf Griekenland een beschrijving van het wettelijk kader voor de omschrijving van de kwalificaties voor personeel dat koelapparatuur installeert, onderhoudt en herstelt. Presidentieel Decreet nr. 87 (Staatsblad nr. 72A/25-4-96) inzake „de bouw, het onderhoud en de herstelling van koelinstallaties en -apparatuur” beschrijft ondermeer de personeelskwalificaties die noodzakelijk zijn voor beroepsvergunningen en prestatiecriteria. Artikel 19 van dit decreet schrijft voor: „... alle maatregelen om lekkage in het milieu, zelfs van kleine hoeveelheden, te voorkomen.”

Griekenland heeft echter niet specifiek gerapporteerd over artikel 16, lid 6, dat betrekking heeft op regelingen die zijn ingevoerd om de terugwinning van gebruikte gereguleerde stoffen bevorderen, inclusief de beschikbare installaties en de hoeveelheden teruggewonnen, gerecycleerde, geregenereerde of vernietigde stoffen. De Commissie heeft daarom aan Griekenland nadere informatie gevraagd om indien nodig verdere maatregelen te nemen.

(¹) COM(2002) 702 def.

(2003/C 222 E/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0245/03

van Mario Borghezio (NI) aan de Commissie

(28 januari 2003)

Betreft: Franse belasting op ingevoerd trappistenbier. Bescherming van ambachtelijk gebrouwen bier

Onlangs is in Frankrijk een regeling goedgekeurd voor speciale belasting op bier met een alcoholgehalte hoger dan 8,5 %.

Deze maatregel zou uitsluitend ingevoerd bier treffen en met name het volgens traditionele methoden in buurland België gebrouwen trappistenbier.

Deze maatregel lijkt duidelijk in strijd met artikel 90 van het EG-Verdrag, waarin het volgende bepaald wordt: „De lidstaten heffen op producten van de overige lidstaten, al dan niet rechtstreeks, geen hogere binnenlandse belastingen van welke aard ook dan die welke, al dan niet rechtstreeks, op gelijksoortige nationale producten worden geheven. Bovendien heffen de lidstaten op de producten van de overige lidstaten geen zodanige binnenlandse belastingen, dat daardoor andere producties zijdelings worden beschermd.”

Vindt de Commissie het niet nodig dringend stappen te ondernemen tegen de Franse autoriteiten, opdat de regeling in kwestie, die een ernstige inbreuk vormt op het beginsel van de gemeenschappelijke markt en dat van vrije mededinging, wordt ingetrokken?

Denkt de Commissie via een algemeen steunprogramma de productie van ambachtelijk, volgens traditionele methoden gebrouwen bier te kunnen beschermen, zoals dat van de Paters Trappisten, een met uiterste zorg bereid kwaliteitsbier dat tevens symbool staat voor het traditierijke Europese „savoir vivre”?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(20 maart 2003)*

1. Sedert Frankrijk wetgeving heeft vastgesteld waarbij bier met een alcoholgehalte van meer dan 8,5 % aan een bijzondere belasting wordt onderworpen, heeft de Commissie meerdere klachten ontvangen van in andere lidstaten gevestigde brouwers die dit bier in Frankrijk verkopen. Naar aanleiding van deze klachten werd de Franse autoriteiten op 27 december 2002 een brief gezonden waarin hun aandacht wordt gevestigd op de gevolgen van een dergelijke belasting voor de verkoop in Frankrijk van bier met een alcoholgehalte van meer dan 8,5 % van herkomst uit andere lidstaten. Frankrijk heeft deze brief nog niet formeel beantwoord, doch heeft kennelijk besloten de vorengenoemde belastingmaatregel op te schorten.

Tot nader bericht gaat de Commissie door met haar onderzoek van de Franse wetgeving in het licht van het EG-Verdrag en het afgeleide recht. Mocht uit dit onderzoek blijken dat de communautaire wetgeving is overtreden en indien geen bevredigende oplossing kan worden gevonden, dan zal de Commissie niet nalaten ten aanzien van Frankrijk de inbreukprocedure bedoeld in artikel 226 van het EG-Verdrag in te leiden.

2. De Commissie acht zich niet bevoegd een algemeen steunprogramma voor artisanal vervaardigd bier op te zetten. De sector die dit ambachtelijk bier met een hoog alcoholgehalte vervaardigt, heeft de Commissie overigens nooit om een dergelijk programma verzocht.

De Commissie vestigt bovendien de aandacht van het geachte parlementslid op artikel 4 van Richtlijn 92/83/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken⁽¹⁾, die de lidstaten de mogelijkheid geeft door kleine onafhankelijke brouwerijen vervaardigd bier minder zwaar te belasten. De producenten van ambachtelijk vervaardigd bier met een hoog alcoholgehalte zijn dikwijls kleine brouwerijen waarop dit verlaagde tarief kan worden toegepast indien de lidstaat waar zij zijn gevestigd van deze mogelijkheid gebruikmaakt (het gaat om de volgende lidstaten: België, Denemarken, Duitsland, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Finland en het Verenigd Koninkrijk).

Tot slot zij opgemerkt dat de Gemeenschap in 1992 bepalingen heeft vastgesteld betreffende de erkenning en de bescherming op het niveau van de Gemeenschap van de specificiteitscertificering van landbouwproducten en levensmiddelen. Deze bepalingen zijn neergelegd in Verordening (EEG) nr. 2082/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de specificiteitscertificering voor landbouwproducten en levensmiddelen⁽²⁾. De producenten van ambachtelijk bier dat volgens traditionele methoden wordt vervaardigd, zoals dat van de Paters Trappisten waaraan het geachte parlementslid refereert, kunnen de Gemeenschap verzoeken een dergelijk specificiteitscertificaat te erkennen. Zij dienen zich hiervoor tot hun nationale autoriteiten te wenden. Een specificiteitscertificaat kan echter enkel worden afgegeven voor een product dat aan de voorwaarden van de verordening voldoet en niet voor een algemeen programma. Ieder geval wordt afzonderlijk onderzocht.

⁽¹⁾ PB L 316 van 31.10.1992.

⁽²⁾ PB L 208 van 24.7.1992.

(2003/C 222 E/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0253/03**van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Raad***(5 februari 2003)*

Betreft: Opheffing van de nachttrein Brussel-Milaan

Juist nu Europa zich uitbreidt naar het oosten acht België het nodig de nachttrein met couchettes en transport van auto's tussen Brussel en Milaan op te heffen en dat ondanks het feit dat betere verkeersverbindingen het belangrijkste middel zijn om de Europese burgers nader tot elkaar te brengen. Deze lijn, die door de spoorwegmaatschappijen van Frankrijk, Duitsland, Luxemburg en Zwitserland gezamenlijk wordt beheerd, is vooral van levensbelang voor Italianen die in het buitenland werken en die in toenemende mate gebruik maken van deze lijn. Indien België moeite heeft om de lijn in stand te houden, dan zou het met de regeringen van de betrokken landen overleg moeten plegen over het tracé van de trein, in plaats van deze botweg op te heffen. Kan de Raad ervoor zorgen dat de trein Brussel-Milaan snel weer gaat rijden en zo voorzien in de behoeften en verwachtingen van de Europese burger?

Antwoord*(13 mei 2003)*

In verband met de kwestie die het geachte parlements lid in haar vraag aan de orde stelt, deelt de Raad haar mee dat vraagstukken rond de exploitatie van individuele spoorverbindingen niet onder zijn bevoegdheid vallen.

In dit verband verwijst de Raad naar de thans vigerende communautaire wetgeving, nl. naar de artikelen 4 en 5 van Richtlijn 91/440/EEG betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap, als gewijzigd bij Richtlijn 2001/12/EG; in deze artikelen staat dat spoorwegondernemingen een onafhankelijke rechtspositie bezitten en dat zij dienen te worden beheerd overeenkomstig de beginselen die van toepassing zijn op handelsvennootschappen.

*(2003/C 222 E/200)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0254/03****van Ole Krarup (GUE/NGL) aan de Commissie***(29 januari 2003)*

Betreft: Toegang tot de markt voor havendiensten

Als het richtlijnvoorstel inzake toegang tot de markt voor havendiensten in zijn huidige vorm wordt goedgekeurd, zullen zich als gevolg van de vrije toegang tot „zelfafhandeling” problemen voordoen bij de handhaving van de geldende regels inzake de veiligheid van schepen en de arbeidsvoorwaarden van de havenarbeiders.

Kan de Commissie tegen deze achtergrond meedelen hoe zij wil zorgen voor de naleving van genoemde regels? Kan zij met name aangeven hoe naar haar mening de naleving van de voor Deense havenarbeiders geldende loon- en arbeidsovereenkomsten — o.a. inzake de arbeidsomgeving — kan worden gegarandeerd voor diegenen die te maken krijgen met zelfafhandeling wanneer de richtlijn in werking treedt?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(25 februari 2003)*

Overeenkomstig het voorstel voor een Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake toegang tot de markt voor havendiensten⁽¹⁾ zijn de lidstaten verplicht de nodige maatregelen te treffen om de toepassing van hun sociale wetgeving te waarborgen. Dit uitgangspunt is versterkt in het gemeenschappelijk standpunt van de Raad⁽²⁾. Meer in het bijzonder wordt in de tekst van het gemeenschappelijk standpunt uitdrukkelijk gesteld dat zelfafhandeling op geen enkele manier de toepassing van de nationale regels qua arbeidsvoorwaarden en sociale bescherming mag aantasten, op voorwaarde dat die regels verenigbaar zijn met de communautaire wetgeving en de internationale verplichtingen van de Gemeenschap en de betrokken lidstaat. Een andere overweging is dat, wanneer dienstenleveranciers personeel van eigen keuze inschakelen, zij daarbij moeten voldoen aan de door de lidstaat in kwestie neergelegde criteria, op voorwaarde natuurlijk dat die verenigbaar zijn met de communautaire wetgeving.

In artikel 19 van het gemeenschappelijk standpunt tenslotte wordt gesteld: „Deze richtlijn laat de toepassing van de sociale wetgeving van de lidstaten, waaronder de toepasselijke voorschriften inzake indienstneming van personeel door een dienstverlener die als resultaat van een selectieprocedure een vergunning overneemt volledig onverlet. De sociale normen mogen niet lager liggen dan die welke in de toepasselijke communautaire wetgeving zijn neergelegd.” Bovendien moeten zij verenigbaar zijn met de communautaire wetgeving, met inbegrip van de regels en beginselen van het EG-Verdrag.

Wat de Deense havenarbeiders betreft, zijn derhalve de Deense sociale wetgeving en/of andere collectieve arbeidsovereenkomsten op de hierboven beschreven wijze van toepassing.

⁽¹⁾ PB C 154 E van 29.5.2001.

⁽²⁾ PB C 299 E van 3.12.2002.

(2003/C 222 E/201)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0265/03
van Herbert Bösch (PSE) aan de Raad
(6 februari 2003)

Betreft: Wanbeheer bij Europol

Het tijdschrift „STERN” bericht in zijn elektronische uitgave van 22 januari 2003 over wantoestanden op het vlak van management en over overtredingen van financiële voorschriften bij Europol. Zo zou een hoge voormalig Europol-medewerker een schadeloosstelling ten bedrage van 280 000 EUR hebben ontvangen zonder dat daarvoor een rechtsgrondslag bestond.

Kan de Raad mededelen door welke lidstaat deze medewerker bij Europol te werk was gesteld en welke functie hij aldaar bekleedde?

Klopt het dat onder de verantwoording van deze hoge medewerker bij de aanschaf van computersystemen zich gevallen van fraude en valsheid in geschrifte hebben voorgedaan?

Heeft de Raad, ondanks de in het verslag van de financieel controleurs beschreven misstanden bij het management van Europol, kwijting verleend? Zo ja, waarom?

Kan de Raad mij een kopie doen toekomen van het tot dusver geheim gehouden verslag van de financieel controleurs, aangezien dit document kennelijk reeds in het bezit van journalisten is?

Antwoord

(13 mei 2003)

Het Comité van artikel 36 heeft tijdens de vergadering in januari 2003 besloten om, alvorens de kwijting van Europol voor zijn begroting van 2001 aan de Raad voor te leggen, Europol om nadere informatie te verzoeken in verband met de opmerkingen in het verslag van de financieel controleurs waarnaar het geachte parlamentslid verwijst. Die informatie is door de vertegenwoordiger van Europol verstrekt tijdens de vergadering van het Comité van 19/20 februari 2003. Aangezien de directie van Europol zich ertoe heeft verbonden het beheerssysteem te verbeteren om te voorkomen dat zich nieuwe financiële onregelmatigheden zouden voordoen, heeft het Comité van artikel 36 besloten de Raad aan te bevelen kwijting te verlenen voor de uitvoering van de begroting 2001 van Europol.

De Raad heeft tijdens zijn zitting van 18 maart 2003 de directeur van Europol kwijting verleend voor de uitvoering van de begroting 2001 van Europol.

De Raad merkt echter op dat de begroting van Europol ten laste van de lidstaten komt en dat Europol met betrekking tot zijn financieel beheer alleen verantwoording schuldig is aan de vertegenwoordigers van de regeringen der lidstaten.

(2003/C 222 E/202)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0266/03
van Joachim Wuermeling (PPE-DE) aan de Commissie
(6 februari 2003)

Betreft: Monopolies van maatschappijen voor auteursrechtenbeheer

In de lidstaten van de Europese Unie bestaan nationale maatschappijen die auteursrechten of aanverwante beschermde rechten, met inbegrip van gebruiksrechten, fiduciair beheren. Deze maatschappijen houden openbare manifestaties in de gaten en incasseren de overeengekomen vergoedingen. Om van auteursrechten in het buitenland gebruik te kunnen maken, hebben de in de afzonderlijke lidstaten bestaande beheermaatschappijen onderling contracten op wederkerigheid gesloten. Volgens deze contracten vertegenwoordigt elke nationale beheermaatschappij in haar land ook de buitenlandse beheermaatschappijen, treedt zij als bemiddelaar op voor buitenlandse auteursrechten en incasseert zij de vergoedingen daarvoor, die vervolgens onderling worden verrekend. Door deze op wederkerigheid gebaseerde, territoriaal exclusieve contracten kan in elke lidstaat alleen bij één beheermaatschappij het recht op op-/uitvoering worden verworven. Concurrentie bestaat niet. Dit leidt tot een voortdurende verhoging van de tarieven.

De Europese Commissie heeft ten behoeve van de kandidaat-landen met middelen uit de programma's Phare en Tacis een programma ter bescherming van auteursrechten opgezet, met onder andere als doel een goedwerkend systeem ter bescherming van het auteursrecht tot stand te brengen.

1. Hoe staat de Commissie tegenover de monopoliepositie van bedoelde beheermaatschappijen?
2. Stimuleert de Commissie bij de ontwikkeling van een wettelijk kader voor de bescherming van het auteursrecht in de kandidaat-landen het ontstaan van dergelijke monopoliestructuren?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(12 maart 2003)

De monopolies van maatschappijen voor collectief auteursrechtenbeheer zijn herhaaldelijk door de Commissie onder de loep genomen. De Commissie alsmede het Hof van Justitie hebben in concrete zaken⁽¹⁾ de uitspraak gedaan dat sommige gedragingen van maatschappijen voor collectief auteursrechtenbeheer mededingingsbeperkend zijn. Gelijktijdig wordt in het algemeen erkend dat de desbetreffende maatschappijen een belangrijke rol spelen bij het beheer van de auteursrechten en aanverwante rechten, met name omdat deze in staat zijn hun leden en hun gebruikers een mechanisme van „één loket” te bieden, waardoor de toegang tot bestaande werken en andere beschermde zaken aanzienlijk wordt vergemakkelijkt. Wat de overeenkomsten van wederkerigheid betreft, maken deze het de maatschappijen mogelijk de gebruikers een wereldcatalogus aan te bieden, onder voorbehoud van de compatibiliteit daarvan met het mededingingsrecht⁽²⁾.

Aangezien de mededingingsaspecten en de regels van de interne markt streng met elkaar vervlochten zijn, wenst de Commissie bovendien het geachte parlamentslid mede te delen dat zij de kwestie van het beheer van de intellectuele-eigendomsrechten, met name het collectief beheer, sinds vele jaren bestudeert. De Commissie, die van mening is dat het collectief beheer binnen de interne markt volkomen doeltreffend moet zijn, stelt momenteel een mededeling op over het beheer van de intellectuele-eigendomsrechten. Deze mededeling geeft een overzicht van de analyse van deze sector, de opgeworpen vragen en de mogelijke antwoorden daarop.

Wat het tweede door het geachte parlamentslid ter sprake gebrachte punt betreft, wijst de Commissie erop dat in artikel 295 van het EG-Verdrag wordt bepaald dat „dit verdrag de regeling van het eigendomsrecht in de lidstaten onverlet laat”. Hoewel het bestaan van de intellectuele-eigendomsrechten niet op losse schroeven mag worden gesteld, is het evenwel de taak van de Commissie erop toe te zien dat de uitoefening en het beheer van deze rechten niet in strijd zijn met de mededingingsregels en de regels van de interne markt. Anderzijds wenst de Commissie te preciseren dat, aangezien de collectieve beheersmaatschappijen noodzakelijk zijn voor het doeltreffend uitoefenen van bepaalde intellectuele-eigendomsrechten en vaak geen andere wettelijke of praktische oplossingen bestaan voor de afgifte van exploitatielicenties, zij het bestaan van dergelijke maatschappijen binnen de Gemeenschap alsmede binnen de kandidaat-landen nuttig acht, zolang de activiteit van deze maatschappijen goed wordt afgebakend door bepaalde wettelijke en specifieke regels en wordt onderworpen aan de controle van de bevoegde autoriteiten, met name van de te dien einde in het leven geroepen autoriteiten en van de mededingingsautoriteiten.

⁽¹⁾ GEMA, besluit van de Commissie van 2 juni 1971, PB L 134 van 10.6.1971; Tournier, zaak 395/87, vonnis van het Hof van Justitie van 13 juli 1989; Lucazeau, zaken 110/88, 241/88, 242/88, vonnis van het Hof van Justitie van 13 juli 1989.

⁽²⁾ Zie bijvoorbeeld het besluit van de Commissie van 8 oktober 2002 in zaak 38014 IFPI Simulcasting, beschikbaar op: <http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38014/en.pdf>.

(2003/C 222 E/203)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0270/03

van Giacomo Santini (PPE-DE) aan de Raad

(6 februari 2003)

Betreft: Banenverlies aan de grenzen met de Midden- en Oost-Europese landen (MOEL)

De voor mei 2004 geplande uitbreiding met de MOEL zal onvermijdelijk het verlies van honderden banen aan de grenzen met zich meebrengen bij de douane, de vervoersector en aanverwante diensten.

Aan sommige grenzen, zoals in het oosten van Italië aan de grens met Slovenië, zal meer dan 90 % van wie momenteel, zowel rechtstreeks als onrechtstreeks, in de expeditie sector en in allerlei aanverwante sectoren werkzaam zijn, door werkloosheid worden getroffen.

Behalve het concrete probleem dat velen hun baan zullen verliezen en vele gezinnen in moeilijkheden dreigen te komen, is er ook de economische schade ten gevolge van het verlies van expertise in vele beroepscategorieën, waardoor een schat aan menselijk en cultureel potentieel, dat gedurende jaren van arbeid en door jarenoude tradities is opgebouwd, verloren dreigt te gaan.

Kan de Raad in het licht van het bovenstaande mededelen

1. welke maatregelen gepland zijn om tegemoet te komen aan de noden van deze beroepscategorieën, die zwaar te lijden hebben onder een belangrijke gebeurtenis als de uitbreiding van de Europese Unie?
2. of hij het niet dienstig acht een ontwerprichtlijn in te dienen om de omschakeling van alle beroepsactiviteiten die aan de — op dit moment externe — grenzen verloren gaan, te vergemakkelijken?
3. of in dit geval in afwijking van de regels voor staatssteun een schadeloosstellingsprogramma voor bedrijven die moeten sluiten, tot de mogelijkheden behoort?
4. welke bijdrage van de toekomstige lidstaten mag worden gevraagd om hun deel bij te dragen aan dit herstelplan?

Antwoord

(13 mei 2003)

De uitbreiding van de Europese Unie is een historische kans op vrede en welvaart in Europa. Om te kunnen slagen moet de uitbreiding zo breed mogelijk gesteund worden door de publieke opinies in de lidstaten en in de tien landen die weldra zullen toetreden. In dat verband is het duidelijk dat de uitbreiding in het vooruitzicht van de scherpere concurrentie in de regio's die aan die landen grenzen onvermijdelijk tot bezorgdheid leidt.

In antwoord op die bezorgdheid en de uitnodiging van de Europese Raad van Nice heeft de Commissie in juli 2001 een Actieplan ten behoeve van de grensregio's⁽¹⁾ aan de Raad gepresenteerd. Het plan, dat betrekking heeft op 23 regio's met ongeveer 33 miljoen inwoners, moet de overgang naar de economische integratie vergemakkelijken. Op initiatief van het Europees Parlement is daarnaast een specifiek begrotingsonderdeel gecreëerd om proefprojecten ten behoeve van die regio's te financieren. In 2002 is uit hoofde van dat begrotingsonderdeel een totaalbedrag van 20 miljoen euro beschikbaar gesteld voor de financiering van diverse initiatieven voor met name het midden- en kleinbedrijf in de sectoren die gevolgen van de uitbreiding ondervinden. Deze middelen komen bovenop de aanzienlijke steun die de regio's nu al uit de Structuurfondsen ontvangen (of bij de toetreding zullen ontvangen), meer bepaald in het kader van het Interreg-programma.

Voorts geeft de Raad het geachte parlements lid in overweging, zich rechtstreeks tot de Commissie te wenden met het oog op gedetailleerde informatie over de mogelijkheden waarmee ondernemingen het hoofd kunnen bieden aan bijzondere problemen die het gevolg zijn van de uitbreiding, in het kader van de uitvoering van de richtsnoeren die de Commissie inzake staatssteun op regionaal niveau heeft vastgesteld.

⁽¹⁾ COM(2001) 437 def. van 25.7.2001.

(2003/C 222 E/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0276/03 van Wolfgang Ilgenfritz (NI) aan de Raad

(7 februari 2003)

Betreft: Transfer van monetaire reserves

Naar verluidt zouden in België, Nederland en Italië transfers van monetaire reserves hebben plaatsgevonden, waartegen de EU-administratie geen bezwaar heeft gemaakt.

Hebben deze transfers van monetaire reserves van de nationale banken daadwerkelijk plaatsgevonden en kunnen deze reserves op grond van nationale begrotingsbesluiten dan zomaar vrij gebruikt worden (bijvoorbeeld voor de financiering van wegenbouw of research)?

Is door deze transfers de goedkeuring vereist van de EU-administratie en zo ja van welke diensten, of kan een dergelijke transfer louter op nationaal niveau worden besloten?

Hoe groot zijn de geldreserves die in de lidstaten voor dergelijke transfers ter beschikking staan?

Antwoord*(13 mei 2003)*

Overeenkomstig artikel 31.2 van de statuten van het Europees Stelsel van centrale banken en van de Europese Centrale Bank en onverminderd artikel 23 van die statuten (naleving van externe verplichtingen van de nationale centrale banken), behoeven transacties in externe reserves die nog door de nationale centrale banken worden aangehouden na de verplichte overdracht van dergelijke reserves aan de ECB voor de toepassing van het monetaire beleid van de Gemeenschap, de goedkeuring van de ECB teneinde overeenstemming met het wisselkoersbeleid en het monetair beleid van de Gemeenschap te verzekeren.

*(2003/C 222 E/205)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0282/03****van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(7 februari 2003)*

Betreft: Invoertarief in Polen voor het product TAXINI

Griekenland voert een product onder de handelsnaam TAXINI uit naar de Poolse markt. Op grond van het productieprocédé valt dit product onder tariefpost 12.08 en volgens die tariefindeling bedraagt het invoerrecht vanuit Griekenland naar Polen 9 % van de douanewaarde. Het Poolse Ministerie van Financiën heeft het product echter ingedeeld onder post 20.08, zodat het invoerrecht omhoog is gesprongen tot 35 % van de douanewaarde, en vordert met terugwerkende kracht de invoerrechten voor alle invoer over de laatste drie jaar.

Omdat dit besluit van de Poolse regering rechtstreeks effect sorteert en in wezen neerkomt op een verbod op de invoer van het betrokken product uit Griekenland, en onherstelbare schade toebrengt aan de Griekse exporteurs van wie met terugwerkende kracht over 3 jaar invoerrechten worden gevorderd, wordt de Commissie de volgende vraag voorgelegd:

1. Kunnen verhoogde invoerrechten op de invoer van het product TAXINI met terugwerkende kracht worden nagevorderd, in aanmerking genomen dat in het handelsverkeer van het beginsel van de „goede trouw” moet worden uitgegaan en de marktdeelnemers een gevoel van zekerheid nodig hebben?
2. Kan het Douanecomité een advies verstrekken waarin het invoerrecht op het product TAXINI in Polen weer op 9 % wordt vastgesteld?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(18 maart 2003)*

1. Ja. Volgens de communautaire douanewetgeving is het inderdaad mogelijk, bij afwezigheid van een door een communautaire douanediens afgegeven bindende tariefinlichting (BTI), de indeling van een product te wijzigen en douanerechten na te vorderen, tenzij de regels inzake de bescherming van de goede trouw zich daartegen verzetten. Aangezien de Poolse douanewetgeving vergelijkbaar is met die van de Gemeenschap gelden deze beginselen eveneens in Polen.

2. Neen. Omdat Polen nog geen lidstaat is van de Gemeenschap zijn de besluiten van het Comité douanewetboek van de Gemeenschap nog niet van toepassing op dit land. Zelfs indien dit comité zou besluiten dat het betrokken product moet worden ingedeeld onder post 12.08 van de nomenclatuur die als bijlage aan het Verdrag betreffende het Geharmoniseerd Systeem (GS) is gehecht, dan zou deze kwestie toch enkel kunnen worden geregeld bij bilateraal akkoord tussen de Gemeenschap en Polen overeenkomstig het bepaalde in artikel 10, lid 1, van het vorengenoemde Verdrag, waarbij zowel Polen als de Gemeenschap partij zijn.

3. Indien op deze wijze geen overeenstemming wordt bereikt, kan het geschil bij besluit van het GS-Comité van de Wereld Douane Organisatie worden beslecht overeenkomstig het bepaalde in artikel 10, lid 2 van het GS-Verdrag inzake de beslechting van geschillen.

4. Opgemerkt zij evenwel dat, gezien de te volgen procedures, het besluit van het GS-Comité wellicht pas na de toetreding van Polen tot de Unie kan worden genomen. De Commissie zal derhalve nagaan of deze kwestie bilateraal met Polen kan worden geregeld.

(2003/C 222 E/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0302/03**van Jan Wiersma (PSE), Joost Lagendijk (Verts/ALE)
en Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) aan de Raad**

(10 februari 2003)

Betreft: Nucleaire aanvallen als onderdeel van de strategie van de Verenigde Staten; schadelijke gevolgen voor het Gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid (GBVB), het Europees Veiligheids- en Defensiebeleid (ESDP) en de transatlantische betrekkingen (NAVO)

1. Heeft de Raad kennis genomen van de artikelen in de Washington Post van 11 december getiteld: preventieve aanval deel van Amerikaanse strategische doctrine, en in The Guardian getiteld Amerikaanse nucleaire strategie bedreiging voor de wereld, en heeft de Raad een afschrift ontvangen van het Amerikaanse beleidsdocument waarover in deze artikelen wordt gesproken en waarin wordt bevestigd dat de VS bereid is kernwapens te gebruiken tegen landen waarvan wordt aangenomen dat ze massavernietigingswapens ontwikkelen of bezitten of onderdelen van massavernietigingswapens (gepubliceerd in december 2002 onder de titel: nationale strategie ter bestrijding van massavernietigingswapens)?
2. Kan de Raad ontkennen dan wel bevestigen dat dit document een deel is van de presidentiële richtsnoeren en stemt de Raad in met de opvatting dat een preventieve aanval met kernwapens, zoals in het bovengenoemde beleidsdocument wordt bedoeld, beschouwd moet worden als officieel Amerikaans veiligheidsbeleid?
3. Deelt de Raad het standpunt dat een dergelijk beleid een schending is van de zogenaamde negatieve veiligheidsgarantie, waarover in het non-proliferatieverdrag overeenstemming werd bereikt en die het gebruik van kernwapens tegen staten die niet over kernwapens beschikken, verbiedt?
4. Is de Raad bezorgd over het operationele gebruik van tactische kernwapens tegen versterkte ondergrondse doelen („robust nuclear earth penetrator”), waarvan sprake is in de „US New Nuclear Posture Review”, van januari 2002?
5. Welke stappen onderneemt de Raad — tezamen met en via de lidstaten, in de NAVO, de VN en via de rechtstreekse betrekkingen met de VS — om de Amerikaanse regering ervan te overtuigen dat de dreiging met het gebruik van kernwapens als „zelfverdediging” buiten de sfeer van de klassieke afschrikking een concept is dat gevaarlijk is voor de hele wereld omdat het de drempel voor een kernoorlog verlaagt en een grote bedreiging vormt voor het partnerschap tussen de VS en de EU, zowel binnen als buiten de NAVO? Welke stappen gaat de Raad ondernemen om de VS actiever te betrekken bij de bestaande non-proliferatie- en wapenbeheersingsprogramma's?
6. Welke garantie kan de Raad bieden dat Amerikaanse kernaanvallen geen onderdeel zullen vormen van operaties waarbij EU-lidstaten of de toekomstige snelle reactiemacht van de NAVO betrokken zullen zijn?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad hanteert als algemene beleidslijn dat niet wordt gedebatteerd op basis van krantenartikelen. Het artikel in de Washington Post waarnaar door het geachte parlementslid wordt verwezen is niet door de Raad besproken. De Raad heeft ook het VS-beleidsdocument waarvan sprake is, niet besproken. Dat document is trouwens nooit officieel aan de Raad voorgelegd.

In het slotdocument van de toetsingsconferentie in 2000 van de partijen bij het Verdrag inzake de niet-verspreiding van kernwapens wordt verklaard dat „juridisch bindende veiligheidsgaranties van de vijf kernmogendheden ten aanzien van de partijen bij het NPV die geen kernwapens bezitten, de regeling inzake de non-proliferatie van kernwapens versterken”. Bovendien nam die conferentie nota van de bevestiging door de kernmogendheden van hun in het kader van UNSC-Resolutie nr. 984/1995 aangegeven verbintenis om de staten die partij zijn bij het NPV en die geen kernwapens bezitten, veiligheidsgaranties te bieden. Alle EU-lidstaten zijn partij bij het NPV.

De EU is en blijft een multilaterale aanpak van alle vraagstukken in verband met ontwapening, wapenbeheersing en non-proliferatie voorstaan. De EU brengt deze vraagstukken overigens ook ter sprake tijdens haar periodieke contacten met de VS, waarbij zij er in het bijzonder bij de VS op aandringt actief te blijven deelnemen aan de besprekingen in de ter zake bevoegde internationale fora. In de context van de dialoog tussen de EU en de VS dringt de EU er bij de VS onder andere sterk op aan het Verdrag inzake een alomvattend verbod op kernproeven te bekrachtigen.

Wat betreft de onder punt 6 gestelde vraag, nemen de EU-lidstaten op grond van hun eigen nationale soevereiniteit een besluit over hun eventuele deelneming aan militaire operaties. Tevens zij gememoreerd dat het beginsel van autonome besluitvorming door de EU van toepassing is op alle operaties krachtens Titel V van het VEU.

(2003/C 222 E/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0309/03

van Markus Ferber (PPE-DE) aan de Commissie

(10 februari 2003)

Betreft: Nationale en communautaire voorschriften en de gevolgen daarvan voor imkers

1. De juridische voorschriften over het gebruik van melkzuur in de bijenhouderij worden in de afzonderlijke EU-lidstaten op verschillende wijze toegepast. Hoe staat de Commissie tegenover de daaruit voortvloeiende uiteenlopende economische en ecologische gevolgen voor de bijenhouderij?
2. Waarom heeft de Commissie met betrekking tot het verplichte lidmaatschap van een beroepsorganisatie het initiatief genomen, hoewel deze materie onder de bevoegdheid van de lidstaten valt?
3. In hoeverre mag de toelating en de verkrijgbaarheid op recept van melk- en mierenzuur in de lidstaten onderling afwijken, zonder dat hieruit in EU-rechtelijk opzicht relevante concurrentiedistorsies voortvloeien?
4. Hoe reageert de Commissie wat betreft de toelating van bestrijdingsmiddelen op de gewijzigde teeltmethodes in de moderne landbouw, waar de teelt van genetisch gemodificeerde planten gestaag toeneemt?
5. Valt toediening van suiker voor de inwintering onder Europees recht? Welke verdragen en overeenkomsten komen in aanraking met deze regeling? In hoeverre ziet de Commissie zich in verband met de prijsontwikkeling en daaruit voortkomende concurrentiedistorsies genoodzaakt maatregelen te nemen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(13 maart 2003)

1. In de communautaire wetgeving zijn geen specifieke bepalingen vastgesteld over het gebruik van organische zuren (melkzuur) in bijenkorven om bepaalde bijenziekten te bestrijden. Ingeval deze organische zuren worden gebruikt als diergeneesmiddel is evenwel voorafgaande toestemming nodig. Niettemin kunnen de verschillen in toepassing in bepaalde lidstaten in de praktijk worden gerechtvaardigd wegens een rechtstreekse invloed van klimaatomstandigheden op het resultaat van dit soort behandelingen.
2. In 1997 heeft de Raad zijn goedkeuring gehecht aan Verordening (EG) nr. 1221/97 van de Raad van 25 juni 1997 houdende algemene regels voor de uitvoering van de maatregelen tot verbetering van de productie en de afzet van honing⁽¹⁾, waarin in artikel 4 wordt voorgeschreven dat de nationale programma's, die vrijwillig kunnen worden opgesteld, in nauwe samenwerking met de representatieve beroepsorganisaties en de coöperaties van de bijenhouderijsector worden vastgesteld. Deze verplichting is gericht tot de lidstaten en verplicht hen om die organisaties bij de opstelling van de jaarlijkse nationale programma's te betrekken.
3. De nationale regels inzake toelating van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik voor de behandeling of de preventie van ziekten bij honingbijen dienen in overeenstemming te zijn met de desbetreffende communautaire wetgeving, Richtlijn 2001/82/EG⁽²⁾, Verordening (EEG) nr. 2377/90⁽³⁾ en Verordening (EEG) nr. 2309/93⁽⁴⁾. Deze bepalingen verbieden lidstaten niet een strengere regelgeving aan te nemen met betrekking tot het voorschrijven en leveren van bepaalde geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik indien dit nodig is voor de bescherming van de gezondheid van mens of dier. De toelating van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik is een zaak van de lidstaten, die alle passende maatregelen dienen te treffen voor toezicht op de levering van de groot- en kleinhandel aan eigenaars of houders van dieren.

4. De toelating van het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen is onderworpen aan Richtlijn 91/414/EEG van de Raad van 15 juli 1991 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen⁽¹⁾ en behoort tot de specifieke bevoegdheid van de lidstaten. Bij toelating dienen de lidstaten ervoor zorg te dragen dat aan de veiligheidsvoorschriften van de richtlijn wordt voldaan en dat bepalingen inzake risicobeheersing die voor werkzame stoffen in Bijlage I van de richtlijn zijn voorgeschreven, worden nageleefd. De Commissie heeft onlangs met de lidstaten een werkgroep inzake herbicideresistente gewassen opgericht en één van de doelstellingen hiervan is de bestudering van de mogelijke invloed van genetisch gemodificeerde gewassen op het gebruik van herbicides.

5. Nee. Van 1968 tot 1974 is er een steunregeling voor de aankoop van gedenuatureerde suiker van kracht geweest. Na enkele wijzigingen is de sectorsteun met inbegrip van de aankoop van suiker in 1983 afgeschaft, voornamelijk vanwege van de beheerskosten van deze regeling op grond van het feit dat de structuur van de sector die een zeer groot en wijdvertakt aantal begunstigden kende, zich in de meeste gevallen slechts parttime met deze landbouwactiviteit bezighield. Om diezelfde redenen is de Commissie niet voornemens een voorstel in te dienen voor een nieuwe steunregeling voor rechtstreekse steun voor de bijteelt.

⁽¹⁾ PB L 173 van 1.7.1997.

⁽²⁾ Richtlijn 2001/82/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, PB L 311 van 28.11.2001.

⁽³⁾ Verordening (EEG) nr. 2377/90 van de Raad van 26 juni 1990 houdende een communautaire procedure tot vaststelling van maximumwaarden voor residuen van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik in levensmiddelen van dierlijke oorsprong, PB L 224 van 18.8.1990.

⁽⁴⁾ Verordening (EEG) nr. 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling, PB L 214 van 24.8.1993.

⁽⁵⁾ PB L 230 van 19.8.1991.

(2003/C 222 E/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0310/03

van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(10 februari 2003)

Betreft: Dierenbescherming en het op diervriendelijke wijze houden van dieren

In het EU-land Griekenland worden dieren naar verluid soms op dieronvriendelijke wijze gehouden. Bij koeien en andere landbouwhuisdieren worden in de wei om niet te achterhalen redenen twee poten samengebonden.

De wijziging van punt 8 van de bijlage van Richtlijn 91/629/EEG⁽¹⁾, volgens welke kalveren niet mogen worden vastgebonden, heeft uitsluitend betrekking op kalveren in stallen. Bestaat er een wettelijke regeling voor landbouwhuisdieren die in de wei lopen? Zo ja, bevat deze ook maatregelen zodat dieren, met name in warme zuidelijke gebieden, de mogelijkheid krijgen om bescherming tegen de zon te zoeken? Bestaan er voorschriften over watervoorziening?

Worden de bepalingen voor het vervoer van landbouwhuisdieren, met name van gewervelde dieren, nageleefd? Volgens wetenschappelijk onderzoek vormt vooral het in- en uitladen een ernstige stresssituatie. Worden de communautaire criteria voor halteplaatsen in Bijlage I van Verordening (EG) nr. 1255/97⁽²⁾ van de Raad van 25 juni 1997 over de communautaire criteria voor halteplaatsen en tot aanpassing van het in Richtlijn 91/628/EEG⁽³⁾ bedoelde reisschema in acht genomen? In hoeverre zijn de verslagen van Griekenland aan de Commissie over het op diervriendelijke wijze houden van landbouwhuisdieren bevredigend?

⁽¹⁾ PB L 340 van 11.12.1991, blz. 28.

⁽²⁾ PB L 174 van 2.7.1997, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(9 april 2003)*

Op EU-niveau bestaat er geen specifieke wetgeving voor de bescherming van koeien. Deze dieren vallen evenwel onder Richtlijn 98/58/EG van de Raad van 20 juli 1998 inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren ⁽¹⁾. Artikel 3 van die richtlijn bepaalt: „De lidstaten zorgen ervoor dat de eigenaar of houder alle passende maatregelen treft om het welzijn van zijn dieren te verzekeren en te waarborgen dat die dieren niet onnodig aan pijn of leed worden blootgesteld en dat hen geen onnodig letsel wordt toegebracht”. Punt 7 van de bijlage van de richtlijn bepaalt: „De bewegingsvrijheid die past bij het dier, met inachtneming van de soort en overeenkomstig de bestaande ervaring en de wetenschappelijke kennis, mag niet op zodanige wijze worden beperkt dat het dier daardoor onnodig lijden of letsel wordt toegebracht” en „Wanneer een dier permanent of geregeld wordt aangebonden, vastgeketend of geïmmobiliseerd, moet het voldoende ruimte worden gelaten voor zijn fysiologische en ethologische behoeften, overeenkomstig de bestaande ervaring en de wetenschappelijke kennis”. De richtlijn vereist voorts: „Dieren die niet in gebouwen gehouden worden, moeten zo nodig voorzover mogelijk beschermd worden tegen slechte weersomstandigheden (...)” (punt 12 van de bijlage) en „Alle dieren moeten toegang hebben tot een toereikende hoeveelheid water van passende kwaliteit of moeten op een andere wijze aan hun behoefte aan water kunnen voldoen” (punt 16 van de bijlage).

Daarnaast zijn de Gemeenschap en haar lidstaten verdragsluitende partij bij het verdrag van de Raad van Europa voor de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren. In het kader van dit verdrag is een aanbeveling met betrekking tot rundvee goedgekeurd.

Op de Raad Landbouw van januari 2001 heeft de Commissie een verslag over de ervaringen van de lidstaten sinds de tenuitvoerlegging van Richtlijn 91/628/EEG ⁽²⁾ inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer gepresenteerd. Dit document is ook aan het Parlement overgelegd. Het verslag stelt zware tekortkomingen vast in de rechtshandhaving door de nationale autoriteiten. De Commissie concludeert dat verbeteringen van zowel de wetgeving als de handhaving door de lidstaten nodig zijn.

Voorts controleert het Voedsel- en Veterinair Bureau geregeld de toepassing van de communautaire wetgeving inzake dierenwelzijn. De resultaten van deze inspectiebezoeken zijn voor het publiek toegankelijk op het internet. Jammer genoeg blijven deze verslagen over Griekenland melding maken van tekortkomingen in de toepassing en de handhaving van de communautaire wetgeving op dit gebied.

Griekenland is zijn rapporteringsverplichtingen niet volledig nagekomen wat de controles betreft die worden uitgevoerd om na te gaan of de naleving van Richtlijn 98/58/EG voor de periode 2000-2001 gegarandeerd is, zoals bepaald bij Beschikking 2000/50/EG van de Commissie van 17 december 1999 houdende vaststelling van minimumvereisten voor de controle van bedrijven waar dieren worden gehouden voor landbouwdoeleinden ⁽³⁾. De Commissie heeft Griekenland aan zijn verplichting op dit gebied herinnerd en zal indien nodig overwegen inbreukprocedures in te stellen overeenkomstig artikel 226 van het EG-Verdrag.

⁽¹⁾ PB L 221 van 8.8.1998, blz. 23.

⁽²⁾ PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

⁽³⁾ PB L 19 van 25.1.2000, blz. 51.

(2003/C 222 E/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0317/03**van Francisca Sauquillo Pérez del Arco (PSE) aan de Raad***(10 februari 2003)*

Betreft: Samenwerking met Brazilië

Er zijn in Brazilië 50 miljoen armen. President Da Silva wil een eind maken aan de honger waar een groot deel van de bevolking aan lijdt. De vraag luidt of de Raad de betrekkingen met Brazilië tot de prioriteiten rekent.

Zo ja, kan President Da Silva rekenen op hulp van de EU-lidstaten?

In hoeverre dragen de EU-lidstaten bij aan de voedselhulp aan Brazilië?

Antwoord

(13 mei 2003)

1. De EU heeft herhaaldelijk bevestigd dat zij haar politieke, economische, handels- en samenwerkingsbetrekkingen met Brazilië zowel bilateraal als in het biregionaal EU-Mercosurkader wenst te versterken. De samenwerking van de EU met Brazilië bedraagt thans ongeveer 210 miljoen euro aan projecten in uitvoering. Milieu is de sector waarin de meeste financiële middelen worden besteed aan lopende projecten (80 miljoen euro), vooral in het kader van het modelprogramma voor de bescherming van de tropische bossen van Brazilië (PPG7). Op sociaal gebied is de strijd tegen de armoede de hoofdprioriteit; er lopen twee belangrijke projecten voor in totaal 12,6 miljoen euro. Talrijke Europese NGO's werken actief met financiële steun van de EG aan ontwikkelingsprojecten in Brazilië, die er in het algemeen op gericht zijn de levensomstandigheden van achtergestelde gemeenschappen te verbeteren. In 1999 en 2000 bedroegen de EG-middelen voor NGO-activiteiten in Brazilië 43 miljoen euro.

2. In het bijzonder dient ook te worden verwezen naar: het op 19 november 2002 door de Europese Commissie en Brazilië ondertekende Memorandum van Overeenstemming over samenwerking (MO). In dit MO, dat voorziet in een indicatieve begroting van 64 miljoen euro, worden de prioriteiten voor bilaterale samenwerking tussen de EG en Brazilië tot eind 2006 vastgelegd. Het MO bestrijkt vijf prioritaire gebieden: overheidsbestuur, economische samenwerking, sociale ontwikkeling, O & O en milieu. Drie projecten die in het kader van dit memorandum werden aangenomen, worden reeds uitgevoerd, nl. modernisering van het overheidsbestuur, steun aan belastinghervorming en opleiding inzake mensenrechten voor beleidsmakers. Een vierde project staat op stapel en is gericht op de totstandbrenging van een netwerk van technologiecentra.

Er zij gememoreerd dat het MO uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid van aanpassing wanneer de partijen dat nodig achten. De bevoegde autoriteiten van de EU zullen zo nodig elk verzoek van de Braziliaanse autoriteiten bekijken om de bovengenoemde overeengekomen samenwerkingsprioriteiten aan te passen.

3. In het kader van de EU-Mercosur-samenwerking heeft de Europese Commissie het Regionaal Indicatief Programma (RIP) ten belope van 48 miljoen euro voor de periode 2002-2006 aangenomen. Dit programma omvat steun aan de voltooiing van de interne Mercosurmarkt, versterking van de institutionele opbouw en de sectorale beleidslijnen van Mercosur en verbetering van de mogelijkheden van de actoren van de civiele maatschappij om actief bij te dragen aan de verdere integratie en de betrekkingen tussen de EU en Mercosur.

4. Wat de voedselhulp aan Brazilië betreft, schijnt er een consensus te bestaan over het feit dat de honger in Brazilië niet het gevolg is van een voedseltekort of een gebrek aan distributiekkanalen, maar eerder van de lage koopkracht van grote groepen Brazilianen. De internationale donoren concentreren zich derhalve op de verbetering van de sociale en economische omstandigheden van die groepen.

(2003/C 222 E/210)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0319/03

van Dominique Souchet (NI) aan de Commissie

(10 februari 2003)

Betreft: Schraping van Cyprus en Malta van de zwarte lijst bij het Memorandum van Parijs

Voor de Cypriotische en Maltese vlag bestaat er vrije registratie. Ze worden nog als goedkope vlaggen beschouwd omdat ze nog altijd op de zwarte lijst van het Memorandum van Parijs staan.

Maar Cyprus en Malta zijn ook kandidaat-lidstaten van de Europese Unie, en een van de toetredingsvoorwaarden is dat ze zich schikken naar de verworvenheden van de Gemeenschap. Cyprus en Malta hebben zich dus te voegen naar de Europese zeevaartregeling en daarvoor hebben ze bij mijn weten noch uitstel noch enige afwijking gevraagd.

De Europese Commissie stipt in haar verslag over 2002 aan dat Cyprus en Malta, ondanks hun vorderingen voor wat betreft de veiligheid van de scheepvaart, zich moeten blijven inspannen om van de zwarte lijst geschrapt te worden.

Kan de Europese Commissie daarom de volgende vragen beantwoorden:

1. Hoe ver staan Cyprus en Malta met de overname van de verworvenheden van de Gemeenschap in de scheepvaart?
2. Bestaat er een tijdschema voor de uitvoering? Zo ja, wordt het in acht genomen?
3. In welke omvang wordt de Europese wetgeving daadwerkelijk toegepast? Hebben Cyprus en Malta wel degelijk de mogelijkheden en bereidheid om de Europese wetgeving spoedig toe te passen?
4. Hoe en wanneer treden Cyprus en Malta tot het Memorandum van Parijs toe?
5. Welke verbintenissen zijn Cyprus en Malta aangegaan om gebruikmaking van goedkope vlaggen tegen te gaan?
6. Welke (fiscale en sociale) faciliteiten worden er nog toegekend door Cyprus en Malta? Welke verbintenissen zijn Cyprus en Malta aangegaan in verband met fiscale faciliteiten?
7. Wat is de gemiddelde leeftijd van de vloot van elk van beide landen?
8. Met welke middelen spoort de Europese Commissie Cyprus en Malta aan om zich zo spoedig mogelijk naar de Europese en internationale wetgeving te voegen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(18 maart 2003)

Cyprus en Malta hebben, zoals vermeld in het periodiek verslag 2002, sinds het periodiek verslag 1998 voor Cyprus en het advies van de Commissie van 1999 voor Malta, vooruitgang geboekt met de omzetting van de communautaire maritieme wetgeving. Het periodiek verslag 2002 concludeert dat de Cypriotische zeevaartwetgeving grotendeels in overeenstemming is met die van de Unie. Wat Malta betreft, vermeldt het periodiek verslag 2002 dat weliswaar op wetgevend vlak enige vooruitgang is geboekt, maar dat nog grote delen van het acquis moeten worden omgezet en dat Malta daaraan moeten blijven werken.

De Commissie herinnert eraan dat er tijdschema's zijn waartoe de partijen zich tijdens de toetredingsonderhandelingen hebben verbonden. Zoals gezegd in het document „Op weg naar de uitgebreide Unie — strategiedocument en verslag van de Europese Commissie over de vorderingen van de kandidaat-lidstaten op weg naar toetreding”⁽¹⁾ blijft de Commissie nauwgezet toezicht uitoefenen op de situatie in de kandidaat-lidstaten in verband met hun verbintenissen en zal zij op basis van de huidige procedures aan de Raad hierover verslag uitbrengen. Deze permanente monitoring dient te gebeuren via bestaande kanalen zoals de structuren van de associatieovereenkomsten. Voortbouwend op haar huidige werkwijze zal de Commissie alle vertragingen of problemen bij de nakoming van de toezeggingen signaleren.

De bereidheid en de aangewende middelen van Cyprus en Malta om het acquis op het gebied van het zeevervoer om te zetten en uit te voeren blijken onder andere uit de administratieve capaciteit die daarvoor is opgezet. In dit verband concludeert het periodiek verslag 2002 dat Cyprus aanzienlijke vooruitgang heeft geboekt met de uitbreiding van de administratieve capaciteit van het ministerie van koopvaardij en de aanscherping van de veiligheidsnormen, waarbij wordt aangetekend dat het personeel op beide gebieden nog moeten worden uitgebreid. Wat Malta betreft wordt in het periodiek verslag 2002 geconcludeerd dat Malta een aanzienlijke inspanning heeft geleverd om de administratieve capaciteit uit te breiden, maar dat deze inspanningen moeten worden voortgezet om tot strengere veiligheidsnormen te komen. De beoordeling van de verbintenissen van beide kandidaat-lidstaten inzake hun administratieve capaciteit maakt deel uit van het bovengenoemde permanente monitoringproces.

Cyprus en Malta hebben reeds laten weten voornemens te zijn toe te treden tot het memorandum van Parijs. Hun regeringen hebben daarom aan het secretariaat van het memorandum van Parijs gevraagd welke stappen zij moeten ondernemen om toe te treden als meewerkende leden. In 2002 heeft hierover overleg plaatsgevonden.

Volgens de beschikbare informatie heeft echter geen van beide regeringen tot dusverre een formeel verzoek om toetreding ingediend of de zelfbeoordeling van de nationale situatie in het licht van de criteria van artikel 8 (2) van het memorandum, wat betreft onder meer de nationale capaciteiten en prestaties op het gebied van de vlaggenstaatcontrole en de havenstaatcontrole ingediend, die de eerste fase van de toetredingsprocedure vormt.

Er zij aan herinnerd dat de „strijd tegen de goedkope vlaggen” gericht is tegen schepen die niet voldoen aan de communautaire en internationale normen inzake arbeidsomstandigheden en veiligheid. De controles die tot doel hebben deze schepen op te sporen, vallen onder het communautair acquis, waarvan de omzetting en uitvoering door Cyprus en Malta door de Commissie worden gemonitord.

De regelingen voor staatssteun aan het zeevervoer van Malta en Cyprus hebben dezelfde fundamentele kenmerken wat betreft de tonnageheffingen als die in de lidstaten van de Unie. In dit verband zij eraan herinnerd dat de communautaire richtsnoeren voor de staatssteun aan het zeevervoer van 1997 voor reders en zeelieden lagere belasting- en socialezekerheidsstarieven toestaan, die zelfs kunnen worden verlaagd tot een nultarief.

Volgens statistische gegevens uit 2001 van het Institut of Shipping Economics and Logistics, Bremen, is de gemiddelde leeftijd van schepen, genomen over alle types van 1000 brutoton en meer, 17,9 jaar voor Cyprus en 23,4 jaar voor Malta. Daarbij moet echter worden opgemerkt dat de veiligheid van de schepen slechts gedeeltelijk wordt bepaald door de leeftijd en dat andere factoren, met name het onderhoud, van doorslaggevend belang zijn voor de algemene toestand en dus de veiligheid van het schip. Daarom is het aantal schepen onder Cypriotische en Maltese vlag dat de jaarlijkse wordt aangehouden (voorlopige gegevens 2002: 7,68 % resp. 7,61 %, tegen 8,85 % en 9,48 % in 2001 en 11,8 % en 9,7 % in 2000) een betere maatstaf voor het veiligheidsniveau.

De Commissie heeft sinds maart 2001 aantal projecten voor pretoetredingssteun gepland en uitgevoerd ter verbetering van de administratieve capaciteit van Cyprus en Malta voor de uitvoering van het acquis op het gebied van de maritieme veiligheid. Het totale budget van deze projecten beloopt ongeveer 4 miljoen euro. Bovendien blijft de Commissie gedurende geheel 2003 en tot aan de toetreding van de betrokken landen in mei 2004 de vooruitgang monitoren die in deze landen wordt geboekt met de uitvoering van deze projecten en de verbintenissen inzake de maritieme veiligheid. Deze monitoring vindt plaats in het kader van verschillende structuren (associatiecomités, controledienstreizen, gemengd comité voor het volgen van de pretoetredingsprojecten). Over de monitoring zullen tussentijdse rapporten worden uitgebracht waarbij speciale aandacht zal worden geschonken aan de belangrijkste punten voor de betrokken landen. Eind 2003 zal een globaal monitoringrapport verschijnen. Naaste dit globale monitoringrapport zal de Commissie het Parlement, met name in het kader van de gemengde parlementaire commissies, informatie blijven verstrekken over de uitvoering van het communautaire recht door beide landen in de periode voorafgaand aan de bekrachtiging van het toetredingsverdrag.

(¹) COM(2002) 700 def.

(2003/C 222 E/211)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0331/03
van Joan Vallvé (ELDR) aan de Commissie

(10 februari 2003)

Betreft: Een Europees agentschap voor de eilanden

In schriftelijke vraag E-2303/01 (¹) van 31 juli 2001 werd de Commissie geconfronteerd met de problematiek van bedrijven in eilandregio's die niet ultraperifeer zijn: omdat zij aan de rand van het continent liggen hebben zij te lijden onder een zwakke concurrentiepositie vanwege de vervoerskosten die veel hoger liggen dan waar ook op het vaste land van Europa omdat zij geen aansluiting hebben op het railvervoer, op autosnelwegen en op het overige landvervoer. Dit is een reële handicap nu de gemeenschappelijke EU-markt een vrijhandelszone is geworden.

De Europese agentschappen vergemakkelijken o.a. het functioneren van de Europese interne markt door regulering en door dienstverlening aan de industrie enz. Oprichting van een Europees agentschap voor de eilanden is een noodzakelijk en adequaat instrument om iets te doen tegen het gebrek aan toegang tot de vrijhandelszone waar eilandregio's die niet ultraperifeer zijn, onder gebukt gaan. Tevens zou een Europees agentschap voor de eilanden kunnen inspelen op technische behoeften van eilanden. N.B.: meer dan 14 miljoen Europeanen wonen op eilanden.

Op vragen over wat de Commissie ervan vond dat bepaalde Europese regio's moeilijkheden ondervinden om op gelijke voet toegang te hebben tot een fundamenteel principe van de EU als de vrije markt en vrije mededinging en of de Commissie akkoord ging met het oprichten van een Europees agentschap voor de eilanden luidde het antwoord dat de Commissie een onderzoek heeft ingesteld naar de positie van eilanden in de EU, in het kader waarvan gedacht werd aan oprichting van een databank voor eilandregio's en een objectieve diagnose van de situatie, o.a. een vergelijkend onderzoek en een evaluatie van de problemen in verband met insulariteit en de specifieke noden van eilanden. Dit wetenschappelijk onderzoek zal evenwel geen uitspraken doen over de vraag of het al dan niet wenselijk is om een Europees agentschap voor de eilanden op te richten: want dit was een premature kwestie. Het onderzoek zal een jaar in beslag nemen.

Mijn vraag is of de Commissie dit onderzoek heeft afgerond en, zo ja, of er een dialoog gaande is over deze kwestie. Staat de Commissie achter de oprichting van een Europees agentschap voor de eilanden? Acht de Commissie het mogelijk dat dit agentschap op de Balearen wordt gevestigd?

(¹) PB C 81 E van 4.4.2002, blz. 148.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(10 maart 2003)

Zoals het geachte parlementslid reeds opmerkt, heeft de Commissie een onderzoek ingesteld naar de positie van eilanden binnen de Europese Unie.

De Commissie is momenteel doende de geconsolideerde eindverslagen van het onderzoek te bestuderen, die de contractant haar op 31 januari 2003 heeft doen toekomen.

De oprichting van een Europees agentschap voor de eilanden is in het onderzoek, dat wetenschappelijk van aard was, niet aan de orde gekomen.

Na bestudering van de verslagen zal de Commissie de onderzoekresultaten openbaar maken. Zij hoopt hiermee een brede discussie op gang te brengen, waarbij ook de door het geachte parlementslid opgeworpen kwesties aan de orde zouden kunnen worden gesteld.

De Commissie neemt nota van de suggesties van het geachte parlementslid. Zij heeft vooralsnog echter geen plannen voor de oprichting van een Europees agentschap voor de eilanden.

(2003/C 222 E/212)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0332/03

van Dominique Souchet (NI) aan de Raad

(10 februari 2003)

Betreft: De verkiezing van Libië tot voorzitter van de mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties

De lidstaten van de Europese Unie hebben zich op afspraak onthouden bij de verkiezing van Libië tot voorzitter van de mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties waardoor Libië woordvoerder kon worden voor de internationale gemeenschap inzake mensenrechten. Was deze afspraak een uitvloeisel van een gemeenschappelijk standpunt, goedgekeurd in het kader van het gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid (GBVB), of uitvloeisel van een andere bepaling? Vindt de Raad dat een dergelijke uitverkiezing de geloofwaardigheid van de Verenigde Naties ten goede komt?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad kan het geachte parlamentslid bevestigen dat het besluit van de zeven lidstaten van de Europese Unie om zich op 20 januari 2003 van stemming te onthouden, een uitvloeisel was van een gemeenschappelijk standpunt van de Europese Unie dat was goedgekeurd in het kader van het gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid (GBVB).

Of de benoeming van mevrouw al-Hajjaji de geloofwaardigheid van de Verenigde Naties ten goede zal komen, hangt in belangrijke mate af van de wijze waarop zij de 59ste vergadering van de Commissie voor de rechten van de mens zal leiden. Haar staat van dienst in de mensenrechtencommissie wettigt alleszins de hoop dat mevrouw al-Hajjaji het voorzitterschap met de vereiste bekwaamheid en deskundigheid zal vervullen.

(2003/C 222 E/213)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0353/03**van Marco Cappato (NI) aan de Raad**

(6 februari 2003)

Betreft: Verklaringen van de heer Sirchia, de Italiaanse minister van Volksgezondheid, over EU-lidstaten die schuldig zijn aan „misdaden tegen de menselijkheid”

Op 28 november 2002, ter gelegenheid van de opening van het high-tech-centrum voor biomedische wetenschappen van de Università Cattolica del Sacro Cuore in Campobasso, heeft de Italiaanse minister van Volksgezondheid, Girolamo Sirchia, in het openbaar verklaard (en alle persbureaus hebben het die dag doorgegeven) dat duidelijk gezegd en bij de wet bekrachtigd dient te worden dat reproductief klonen een misdaad tegen de menselijkheid is. Therapeutisch klonen is naar zijn mening niet beter, want het verschilt niet substantieel van reproductief klonen. Sirchia beweerde voorts niet in te zien hoe deze twee anders dan dialectisch kunnen worden onderscheiden (persbureau AGI, 28 november 2002). Bij dezelfde gelegenheid heeft minister Sirchia benadrukt dat naar zijn mening zowel reproductief als therapeutisch klonen een misdrijf is in de orde van slavernij, kindermishandeling en de gruwelen van de nazi's (persbureau ANSA, 28 november 2002).

Wat is de reactie van de Raad op de uitlatingen van een minister van een EU-lidstaat die indirect andere lidstaten beschuldigt van misdaden tegen de menselijkheid, omdat zij therapeutisch klonen toestaan en toepassen, ook met behulp van overheidsgeld, op zoek naar een behandeling en hoop op leven voor miljoenen zieken in Europa?

Meent de Raad niet dat hij de Italiaanse regering om opheldering moet vragen, met name met het oog op het aanstaande Italiaanse voorzitterschap van de EU, of deze beschuldiging, waarbij de handelwijze van lidstaten op één lijn wordt gesteld met de misdaden van nazi-Duitsland, een officieel standpunt van de Italiaanse regering is?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad is niet van plan zich uit te spreken over de publieke verklaringen van de minister van Volksgezondheid van de Italiaanse regering.

(2003/C 222 E/214)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0367/03**van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie**

(12 februari 2003)

Betreft: Elektromagnetische vervuiling

Tegenwoordig wordt veel onderzoek gedaan naar het fenomeen „elektromagnetische vervuiling”, ofwel „elektrosmog”. Kan de Commissie haar huidige standpunt terzake medelen en wat zijn de mogelijke gevolgen op het gebied van de regelgeving?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(25 april 2003)*

In verband met de beperking van de blootstelling van de bevolking aan multiple bronnen van niet-ioniserende straling, bekend als „elektrosmog”, wil de Commissie het geachte parlementslid in kennis stellen van de op Europees niveau genomen maatregelen.

Op 12 juli 1999 keurde de Raad Aanbeveling 1999/519/EEG⁽¹⁾ goed betreffende de beperking van de blootstelling van de bevolking aan niet-ioniserende straling met het oog op de bescherming van de menselijke gezondheid tegen welbekende acute gezondheidseffecten. Zij verwees ook naar het voorzorgsbeginsel in verband met mogelijke carcinogene effecten op de lange termijn door de invoering van veiligheidsmarges in de blootstellingsgrenswaarden. De aanbeveling verzoekt de Commissie om voor 2004 een verslag op te stellen, waarin rekening wordt gehouden met de verslagen van de lidstaten en de laatste wetenschappelijke gegevens en adviezen.

De aanbevolen maximale grenswaarden zijn gebaseerd op de richtsnoeren die zijn vastgesteld door de Internationale commissie voor bescherming tegen niet-ioniserende straling en die zijn goedgekeurd door de Wetenschappelijke stuurgroep van de Commissie. Het Wetenschappelijk comité inzake toxiciteit, ecotoxiciteit en milieu bevestigde op 30 november 2001 dat: „de aanvullende informatie die de laatste jaren beschikbaar is geworden over de carcinogene en andere niet-thermische effecten van radiofrequentie en microgolfstralingsfrequenties een herziening van de door de Commissie vastgestelde grenswaarden niet rechtvaardigt”. De Commissie is niet van plan om deze grenswaarden te wijzigen.

De Commissie heeft op 24-25-26 februari 2003 onderdak geboden aan de vergadering van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO)/National Institute for Environmental Health Science (NIEHS) over het voorzorgsbeginsel en de elektromagnetische velden. Deze vergadering vond plaats in de context van de omvangrijke risico-evaluatie die met steun van de Commissie door de WHO wordt uitgevoerd in verband met de gezondheidsrisico's als gevolg van de blootstelling aan elektromagnetische velden. De eerste resultaten van deze evaluatie zullen eind 2003 beschikbaar zijn voor uiterst lage frequenties, terwijl de evaluatie van de radiofrequenties in 2005 zal zijn voltooid. De resultaten van deze WHO/NIEHS-conferentie zullen op de Europa-website van de Commissie worden geplaatst⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB L 199 van 30.7.1999.

⁽²⁾ <http://europa.eu.int>.

(2003/C 222 E/215)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0369/03**van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie***(12 februari 2003)*

Betreft: Snellere invoering van minder vervuilende motoren in vrachtwagens

In het kader van het algemene debat over het vervoersbeleid, met name wat betreft de buitensporige rol van het wegvervoer, wordt nog steeds gediscussieerd over de Europese inspanningen om vrachtwagens uit te rusten met steeds minder vervuilende motoren. Kan de Commissie, in afwachting van de invoering van de Euro-4- en de Euro-5-motoren, meedelen of het niet mogelijk is de voorziene termijnen voor het op de markt brengen van deze motoren te verkorten en kan zij meedelen welke maatregelen genomen zouden kunnen worden teneinde het vrachtwagenpark effectief te vernieuwen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(21 maart 2003)*

Bij Richtlijn 1999/96/EG⁽¹⁾ (tot wijziging van Richtlijn 88/77/EEG⁽²⁾) zijn Euro 4- en Euro 5-grenswaarden voor verontreinigende emissies ingevoerd. Overeenkomstig artikel 3 van Richtlijn 1999/96/EG mogen de lidstaten fiscale stimuleringsmaatregelen nemen om een snellere introductie van nieuwe voertuigen en motoren die aan de toekomstige emissiegrenswaarden van Euro 4 of Euro 5 voldoen, te stimuleren. Daarnaast is er geen andere procedure voor een snellere marktintroductie van nieuwe voertuigen en motoren die binnen deze normen blijven.

De fabrikanten hebben hun Euro 4-voertuigen en -motoren, waar vooral de nadruk ligt op de terugdringing van deeltjesemissies, nu bijna gereed. Hoewel in een komend voorstel van de Commissie krachtens Richtlijn 1999/96/EG diverse nieuwe technische tests aan het Euro 4-pakket worden toegevoegd, mag worden verwacht dat de fiscale stimuleringsmaatregelen in de lidstaten spoedig zullen leiden tot de introductie van voertuigen en motoren die aan de emissiegrenswaarden van Euro 4 voldoen.

Voertuigen die voldoen aan de emissiegrenswaarden van Euro 5 (die uitsluitend een strengere waarde voor stikstofdioxide bevat, de waarden voor andere verontreinigende stoffen komen overeen met die van Euro 4) zullen voorlopig nog wel niet verschijnen. De daarvoor benodigde technologie die de voorkeur van de Europese industrie geniet, vereist een infrastructuur voor de levering van een noodzakelijk toevoegingsmiddel dat voor een goede werking van die technologie van essentieel belang is.

- (¹) Richtlijn 1999/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten met betrekking tot maatregelen tegen de emissie van verontreinigende gasen en deeltjes door voertuigmotoren met compressieontsteking en de emissie van verontreinigende gasen door op aardgas of vloeibaar petroleumgas lopende voertuigmotoren met elektrische ontsteking en tot wijziging van Richtlijn 88/77/EEG van de Raad, PB L 44 van 16.2.2000.
- (²) Richtlijn 88/77/EEG van de Raad van 3 december 1987 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten met betrekking tot de maatregelen die moeten worden genomen tegen de emissie van gasvormige verontreinigingen door dieselmotoren, bestemd voor het aandrijven van voertuigen, PB L 36 van 9.2.1988.

(2003/C 222 E/216)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0371/03

van Reino Paasilinna (PSE) aan de Commissie

(7 februari 2003)

Betreft: Aanwezigheid van de tanker Stemnitsa in de dichtgevroren Finse Golf

De Griekse tanker Stemnitsa transporteert ondanks de herhaalde verzoeken, alarmmeldingen en waarschuwingen van de Finse autoriteiten olie door de Finse Golf. Het schip is groot voor de smalle vaargeul, 274 meter lang en slechts aan de boeg licht verstevigd tegen het ijs. De navigatie-omstandigheden zijn in de Finse Golf op dit ogenblik bijzonder slecht als gevolg van het ijs. In het metersdikke pakij kan een zo groot en licht schip worden samengedrukt, met catastrofale gevolgen. De Finse zeevaartautoriteiten beschouwen de aanwezigheid van de Stemnitsa als een ernstig milieurisico voor de uiterst kwetsbare Oostzee, te meer daar het schip vol olie zit. Rusland acht de Stemnitsa evenwel niet onbestand tegen het ijs en de onderhandelingen op het niveau van ambtenaren en ministers hebben geen oplossing voor dit probleem opgeleverd.

Op dit ogenblik zet de Stemnitsa koers naar de Russische oliehaven Primorsk (het voormalige Koivisto), waar het meer dan 100 000 ton ruwe olie aan boord zal laden. Het schip wordt begeleid door niet meer dan een ijsbreker, die niet volstaat om het ijs voor de Stemnitsa te ruimen. Het schip is dan ook al meermaals in het ijs vast komen te zitten. Tegelijk verslechteren door het ijs de navigatie-omstandigheden op de route door de Finse Golf, die ook nog eens vol ondiepten zit, voortdurend. Andere schepen die onderweg zijn naar Russische havens, zitten al met tientallen op verschillende plaatsen in de Finse Golf in het ijs vast.

Wat is de Commissie van plan tegen dit ernstige milieurisico op de binnenwateren van de Europese Unie en tegen het herhaaldelijke nalatige optreden van de Russische autoriteiten te ondernemen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(13 maart 2003)

De Commissie is op de hoogte van de moeilijke omstandigheden voor de scheepvaart in de Finse Golf en deelt de bezorgheid van de Finse overheid ten aanzien van de risico's in verband met het vervoer van koolwaterstoffen onder deze omstandigheden. Zij heeft herhaaldelijk gewezen op de dringende noodzaak alle geharmoniseerde maatregelen te treffen om nieuwe rampen in de binnenwateren van de Unie te voorkomen.

Onmiddellijk na het vergaan van de olietanker Prestige heeft de Commissie, op 3 december 2002, een mededeling gepubliceerd over de vergroting van de veiligheid op zee⁽¹⁾, gevolgd door ambitieuze conclusies die door de Raad eenparig zijn goedgekeurd.

Wat de doorvaart in internationale wateren vlakbij de kusten van de lidstaten betreft van schepen die potentieel gevaarlijke ladingen vervoeren, acht de Commissie het noodzakelijk dat het internationale zeerecht wordt aangepast om een beter evenwicht te vinden tussen de vrijheid van verkeer en de belangen van de kuststaten die hun kusten tegen eventuele risico's moeten kunnen beschermen.

In dit verband heeft de Commissie alle buurlanden van de Unie, alsmede andere partners en internationale instellingen zoals de Verenigde Naties, om strengere maatregelen gevraagd teneinde de internationale rechtsregels ten aanzien van door de schepen veroorzaakte milieuverontreiniging te verbeteren. Ook heeft zij alle lidstaten om steun verzocht om binnen de Verenigde Naties, de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) en andere bevoegde instanties actief te ijveren voor de aanpassing van de bepalingen van het zeerecht aan de nieuwe veiligheidseisen inzake zeevervoer in de 21e eeuw.

Parallel daarmee onderzoekt de Commissie momenteel, binnen het bestek van haar bevoegdheden, samen met de Russische autoriteiten de kwestie van de omstandigheden van het vervoer van koolwaterstoffen in de Oostzee.

⁽¹⁾ COM(2002) 681 def.

(2003/C 222 E/217)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0372/03
van Véronique Mathieu (EDD) aan de Commissie

(7 februari 2003)

Betreft: Financiering van Natura 2000-programma's

Sinds enige tijd wordt het Natura 2000-plan geleidelijk aan in praktijk gebracht, meer in het bijzonder de afbakening van zones. Het programma voor behoud en bescherming van het milieu zal niet zonder gevolgen blijven voor de economische activiteiten van de gebieden in kwestie. Maar op één vraag is er klaarblijkelijk nog altijd geen duidelijk antwoord gekomen, namelijk hoe Natura 2000 gefinancierd wordt. Wel is er dikwijls sprake van de tweede pijler van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Wat is daar juist van aan?

Onder de kosten die ontstaan, noemen sommige NGO's de huur en/of aankoop van gronden in de Natura 2000-gebieden. Dat werpt meerdere vragen op, zoals: welke beweegredenen worden er gegeven om de aankopen te verantwoorden? Wie kan dergelijke gronden kopen? En vooral: welke toekomst is er nog weggelegd voor de landbouw in de bewuste gebieden?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(5 maart 2003)

Stand van zaken met betrekking tot de financiering van Natura 2000

Natura 2000 is het Europese ecologische netwerk dat is opgericht bij de habitat-richtlijn van 1992⁽¹⁾. Het voornaamste doel hiervan is de bescherming van wilde soorten en habitats van Europees belang. Artikel 8 van de habitat-richtlijn was opgesteld in het besef van de financiële last die Natura 2000 voor de lidstaten kon betekenen, inzonderheid de lidstaten met een gemiddeld hogere concentratie van soorten en habitats. Daarom voorziet het in EU-medefinanciering van maatregelen die voor de uitvoering en het lopende management van Natura 2000 noodzakelijk zijn.

Teneinde zaken als medefinanciering op een veelomvattende en effectieve manier aan te pakken heeft de Commissie in december 2001 een onafhankelijke werkgroep inzake artikel 8 ingesteld. Deze werkgroep heeft deskundigen en vertegenwoordigers van een aantal lidstaten, belanghebbende groepen en niet-gouvernementele organisaties bijeengebracht. Op 6 december 2002 werd het eindverslag van de werkgroep aan de Commissie voorgelegd.

De werkgroep was tot de overeenstemming gekomen dat voor het veilig stellen van toekomstige medefinanciering voor Natura 2000 drie hoofdopties zouden moeten worden onderzocht en wel:

- Optie 1 — het gebruik van bestaande EU-fondsen, met name de verordening inzake de steun voor plattelandontwikkeling van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB), de Structuurfondsen, het Cohesiefonds en het LIFE-Natuur-instrument, waarbij deze zodanig worden gewijzigd dat beter tegemoet wordt gekomen aan de behoeften van Natura 2000;
- Optie 2 — het verruimen en wijzigen van het instrument LIFE-Natuur-instrument, zodat dit als het voornaamste uitvoeringsmechanisme kan dienen; of
- Optie 3 — het creëren van een nieuw financieringsinstrument speciaal voor Natura 2000.

Het verslag zal worden gebruikt als een inbreng voor het voorbereiden van een mededeling aan de Raad en het Parlement inzake de financiering van Natura 2000, beoogd voor 2003, waarin voor de medefinanciering van Natura 2000 een samenhangend raamwerk zal worden geschetst.

Kosten met betrekking tot de gebieden van Natura 2000

De aanwijzing en het beheer van Natura 2000-gebieden vereisen tal van mogelijke maatregelen en werkzaamheden, waarvoor financiering nodig kan zijn. De werkzaamheden kunnen betrekking hebben op de aan aanwijzing voorafgaande fase of uitsluitend plaatsvinden nadat een gebied is aangewezen. Het kunnen acties in de vorm van een eenmalige investering zijn, zoals landaankoop of het herstel van beschadigde habitats of kenmerken, of acties die zich over een langere periode uitstrekken, zoals het geregelde actieve beheer van vegetatie en andere kenmerken, en de monitoring van gebieden of soorten.

In het verslag van de werkgroep illustreert een tabel een hele reeks beheersactiviteiten voor de aanwijzing en het beheer van Natura 2000-gebieden die volgens de werkgroep over het algemeen in aanmerking zouden moeten komen voor financiering door de Gemeenschap. „Aankoop van gronden” is als één van deze activiteiten opgenomen.

Er is terzake nog geen besluit genomen. Behandeling zal geschieden in combinatie met een implementatieraamwerk voor de medefinanciering, volgende op de beoogde mededeling inzake de financiering van Natura 2000.

(¹) Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (PB L 206 van 22.7.1992).

(2003/C 222 E/218)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0384/03
van Riitta Myller (PSE) aan de Commissie
(13 februari 2003)

Betreft: Uitbreiding van de communautaire veiligheidsnormen tot olietransporten in de nabije omgeving

Het Europees Parlement roept de Commissie in een in december aangenomen resolutie op bilaterale onderhandelingen te starten met de relevantste derde landen over het verbeteren van de veiligheid van schepen die op doorvaart zijn in de wateren van de EU. In zijn resolutie over de „Noordelijke dimensie” van januari roept het Parlement de Commissie op maatregelen te nemen om transporten in de Oostzee met tankers die niet voldoen aan de strengste internationale veiligheidsnormen te verbieden.

Welke maatregelen heeft de Commissie op dit punt genomen?

Volgens informatie in de media heeft de directeur van het Agentschap voor Maritieme Veiligheid in Europa, Willem de Ruiter, meegedeeld van mening te zijn dat het voortzetten van olietransporten door schepen die de veiligheid op zee in gevaar brengen en die via Russische havens door de Botnische Golf varen een bilaterale kwestie is tussen Finland en Rusland. Moet er echter niet gestreefd worden naar een verdrag tussen de EU en derde landen, waarbij alle landen in de regio zich niet alleen moeten houden aan normen zoals die op EU-niveau gelden, maar ook aan veiligheidsnormen die zijn afgestemd op de specifieke omstandigheden ter plaatse?

(2003/C 222 E/219)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0408/03**van Ari Vatanen (PPE-DE) aan de Commissie**

(10 februari 2003)

Betreft: Olietransport op de Oostzee

De onder Griekse vlag varende tanker Stemnitsa, die niet verstevigd is tegen het ijs, heeft deze winter in navigatie-omstandigheden die als gevolg van het ijs bijzonder moeilijk zijn, onder andere een vracht vervoerd van 110 000 ton ruwe olie uit het Russische Primorsk. De Finse autoriteiten hebben hierover contact opgenomen met hun Russische collega's, zonder resultaat.

Het ijswaardigheidscertificaat van de Stemnitsa verleent het schip het recht om te varen in ijs van maximaal 40 cm dik, omdat alleen de boeg is verstevigd. Het classificatiebureau ABS heeft ook het certificaat afgeleverd voor de olietanker Prestige, die schipbreuk heeft geleden voor de kust van Spanje. Volgens een Fins verkeringsspecialist kent het bureau de ijsituatie in de Finse Golf niet. Afgezien van de versteviging aan de boeg is de Stemnitsa gebouwd voor zomerse weersomstandigheden. Zijn buitenste wand is dunner dan bij vaartuigen met maar een scheepswand en kan makkelijker ingedrukt raken. Als de druk groot is, biedt ook de binnenste wand geen bescherming.

In geval van een scheepsramp kan Finland ongeveer 10 000 ton olie aan, zodat een schipbreuk een enorme catastrofe zou zijn. De gevolgen van een ramp als met de Prestige zouden gigantisch zijn in vergelijking met wat de Spaanse kust overkomt. In de Atlantische Oceaan is heel wat meer water dan in de Finse Golf, die gemiddeld maar 30 m diep is.

De Finse overheid heeft geen zeggenschap over de aanwezigheid van het schip en Rusland kan zijn schepen voorzien van om het even welk ijswaardigheidscertificaat. Indien het classificatiebureau het schip zijn certificaat afneemt, weigert de verzekeringsmaatschappij evenwel eventuele schade door het ijs te vergoeden.

De Oostzee is binnenkort bijna een Europese binnenzee. Namens de bezorgde burgers verzoekt de indiener de Commissie mee te delen hoe zij van plan is er door snel ingrijpen voor te zorgen dat geen olieramp plaatsheeft. Hoe zal het ijswaardigheidscertificaat een plaats krijgen in de EU-regelgeving?

(2003/C 222 E/220)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0410/03**van Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) aan de Commissie**

(17 februari 2003)

Betreft: Russische olietransporten op de Oostzee

Commissievoorzitter Prodi heeft beloofd bij de Russische politieke leiding ter sprake te brengen wat de milieurisico's van olietransporten op de Oostzee zijn en hoe daar rekening mee gehouden moet worden. Dat is te waarden, vooral omdat premier Kasjanov onlangs heeft geweigerd met premier Lipponen over deze zaak te praten.

De volgende factoren zijn een zeer grote bron van zorg:

- als in de Europese Unie voor olietransporten het gebruik van schepen met een dubbelwandige bodem wordt verplicht, bestaat het gevaar, dat de bestaande oude vloot (voorzien van een enkelwandige bodem) wordt ingezet om het Russische vervoer van olie te verzorgen, waardoor in de praktijk de milieurisico's op de Oostzee niet afnemen maar juist toenemen;
- de Russische houding ten opzichte van de risico's van, met name, olietransporten over bevroren wateren, rekening houdend met het feit dat de Russische autoriteiten de op zich moderne Stemnitsa (een in 2000 gebouwde tanker voorzien van een dubbelwandige bodem en romp) een ijspas hebben verstrekt waarvoor een aanzienlijk minder strenge norm wordt gehanteerd dan voor bijvoorbeeld de internationale ijsclassificatie of de ijsclassificatie van de Finse en Zweedse autoriteiten, alsmede met het feit dat de desbetreffende versterking van de voorsteven onvoldoende is om onder de huidige omstandigheden naar Finland of Zweden te mogen varen;

- het Russische vervoer van olie via de Oostzee neemt sterk toe;
- de mate waarin Rusland (inclusief Kaliningrad) is voorbereid op het opruimen van olie met een adequate opruimingsvloot, waarbij rekening wordt gehouden met de omvang van het vervoer van olie, lijkt totaal ontoereikend te zijn.

Welke middelen is de Commissie van plan te gebruiken om de risico's die het Russische olievervoer voor het Oostzeegebied met zich meebrengt te verminderen? Is de Commissie zich bewust van alle, onder andere de voornoemde, problemen? Op welke andere niveaus is de Commissie van plan de zaak aan te pakken dan op het hoogste politieke niveau?

(2003/C 222 E/221)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0420/03

van Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) aan de Commissie

(17 februari 2003)

Betreft: Stemnitsa

Toekomstig directeur van het Agentschap voor Maritieme Veiligheid van de Europese Unie, Willem de Ruiter, heeft voor de Finse media een verklaring afgelegd waarin hij zegt dat het veiligheidsrisico van de olietanker Stemnitsa op de Oostzee een zaak tussen Finland en Rusland is waar de Europese Unie geen invloed op kan uitoefenen.

Ik zou van de Commissie willen weten waarom de Europese Unie in deze zaak geen maatregelen zou kunnen nemen. De Stemnitsa vaart onder Griekse vlag waardoor dit nauwelijks als een zaak tussen Finland en Rusland alleen beschouwd kan worden. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Oostzee vrijwel helemaal een binnenzee van de Europese Unie is: al in het programma van de noordelijke dimensie neemt de bescherming van de Oostzee een centrale plaats in.

Volgens de verklaring van De Ruiter bestaan er geen communautaire normen voor de bescherming van olietankers tegen ijs. Men moet echter beseffen dat in de noordelijke delen van de Unie het ijs een jaarlijks terugkerend, natuurlijk fenomeen is. Zodoende kan nauwelijks worden beweerd dat de Unie helemaal niets met deze zaak te maken heeft.

Welke maatregelen is de Commissie van plan te nemen om de vaart van olietankers als de Stemnitsa die onvoldoende tegen ijsgang zijn beschermd, te verhinderen in omstandigheden waarop de tankers niet berekend zijn en waarin zij een aanzienlijk veiligheidsrisico vormen?

Gecombineerd Antwoord

van mevrouw de Palacio namens de Commissie

op de schriftelijke vragen E-0384/03, P-0408/03, E-0410/03 en E-0420/03

(14 maart 2003)

De Commissie is op de hoogte van de problemen van de scheepvaart in de Finse Golf en deelt de ongerustheid van de Finse regering over de risico's van het vervoer van olie over zee onder winterse omstandigheden.

De Commissie heeft de situatie die is ontstaan door de doorvaart van de olietanker Stemnitsa naar de terminal van Primorski nauwlettend gevolgd. Zij heeft de Russische regering in kennis gesteld van haar bezorgdheid vanwege de buitengewoon zware ijsgang in de Finse Golf.

Na de rampen met de Erika en de Prestige heeft de Commissie herhaaldelijk gewezen op de dringende noodzaak om alle mogelijke geharmoniseerde maatregelen te treffen om nieuwe rampen in de wateren van de Unie, waaronder de Oostzee, te voorkomen. In het kader van de overeenkomst tussen de Unie en Rusland is contact opgenomen met de Russische regering om ervoor te zorgen dat de door de EU geplande maatregelen om het vervoer van olie over zee veiliger te maken worden nagekomen, met name het verbod op het vervoer van zware stookolie met olietankers met enkelwandige romp.

Er moet echter aan worden herinnerd dat de Unie juridisch gezien geen bevoegdheden heeft om voorschriften vast te stellen voor de doorvaart in internationale wateren van schepen die potentieel gevaarlijke ladingen vervoeren, zelfs wanneer deze doorvaart plaatsvindt in de nabijheid van de kusten van lidstaten en wanneer deze doorvaart plaatsvindt onder de ijsomstandigheden die 's winters in de Oostzee heersen.

Daarom acht de Commissie het noodzakelijk dat het internationale zeerecht wordt gewijzigd, om een beter evenwicht te vinden tussen het vrije verkeer en de belangen van de kuststaten die hun kusten moeten beschermen tegen milieurampen.

De Commissie heeft alle buurlanden van de Unie en haar belangrijkste partners gevraagd om krachtiger maatregelen teneinde tot een betere internationale juridische regeling te komen voor de door schepen veroorzaakte verontreiniging. Zij heeft alle lidstaten om steun gevraagd om binnen de Verenigde Naties, de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) en andere bevoegde organisaties aan te dringen op aanpassing van het zeerecht aan de nieuwe eisen die de maritieme veiligheid in de 21e eeuw stelt.

Tenslotte zou de Commissie erop willen wijzen dat persberichten niet noodzakelijkerwijze het standpunt van de Commissie weergeven of, zoals in dit geval, het standpunt van de uitvoerend directeur van het Agentschap voor de veiligheid van de zeevaart.

Wat de vraag over het varen in geval van ijsgang betreft moet worden opgemerkt dat hiervoor geen communautaire wetgeving bestaat en dat deze bovendien niet van toepassing zou kunnen zijn op schepen in doorvaart die geen havens van de Unie aandoen. In het kader van de maatregelen die de Unie reeds heeft getroffen om olierampen te vermijden, biedt de richtlijn inzake monitoring en controle van de zeevaart de bevoegde instanties al de mogelijkheid om schepen te verbieden om uit te varen onder zeer slechte weersomstandigheden. Bovendien biedt de richtlijn de lidstaten meer bevoegdheden om in te grijpen wanneer er kans bestaat op ongevallen of verontreiniging.

De Commissie is in elk geval bereid de Finse autoriteiten alle mogelijke steun te bieden bij hun inspanningen om met de landen die aan de Finse Golf liggen een overeenkomst te bereiken over de veiligheidsvoorschriften voor het vervoer van olie over zee in geval van ijsgang.

(2003/C 222 E/222)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0386/03

van Ioannis Averoff (PPE-DE) aan de Commissie

(7 februari 2003)

Betreft: Verloop van de werken in het kader van het derde Communautaire Bestek in de provincie Ipiros

In het kader van het derde CB kan de provincie Ipiros profiteren van een regionaal operationeel programma met een totaal budget van 581 313 237 EUR, alsook van de aanleg van een deel van de Ionias Odos, die de derde prioritaire as vormt van het sectoraal operationeel programma „Wegenassen, havens en stadsontwikkeling”.

Volgens een mededeling van het Griekse Ministerie van Economie en Financiën van december 2002 bedraagt het bestedingspercentage van het regionaal programma van Ipiros 10%. Wat de Ionias Odos betreft is volgens het jaarverslag 2001 van de dienst die instaat voor het beheer van het operationeel programma „wegenassen, havens en stadontwikkeling”, geen stap vooruit gezet aangezien er geen besluit is genomen voor de opname van dit project in het programma in het jaar 2001, terwijl de cijfers over de vooruitgang van de werken zullen worden gepubliceerd in het jaarverslag 2002.

Klopt het hoger genoemde bestedingspercentage van het regionaal operationeel programma met de werkelijkheid en gaat het om vastgelegde kredieten of om daadwerkelijk verrichte uitgaven?

Weet de Commissie waarom dit programma zo een laag bestedingspercentage heeft terwijl Ipiros toch de armste regio van de Unie was en nog steeds is?

Wat zijn de vooruitzichten voor de financiering van dit programma vanaf 2004?

Is het mogelijk dat het programma wordt gefinancierd uit de reserve aangezien het bestedingspercentage op grond van de huidige vorderingen in 2006 amper 30 % van het programmabudget zal bedragen?

Kan de Commissie in verband met de uitvoering van de werken voor de Ionias Odos mededelen welke uitgaven zijn gedaan en welke overeenkomsten tot nu toe zijn gesloten?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(7 maart 2003)*

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, kan de aan Griekenland uitgekeerde communautaire steun uit hoofde van het regionale operationele programma (OP) Epirius 2000-2006 als volgt worden gespecificeerd (naar fonds): het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) 35 935 229 EUR, het Europees Sociaal Fonds (ESF) 2 233 022 EUR en het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) 6 604 050 EUR.

Deze bedragen betreffen voorschotten en voorlopige aangiften van gedane uitgaven. Opgeteld komen zij inderdaad overeen met ongeveer 10 % van het totale steunbedrag dat voor dit regionaal OP beschikbaar is.

De aangegane contractuele verplichtingen beslaan ongeveer 9,8 % van het totale budget van het betrokken regionale OP, terwijl aan concrete projectuitgaven zo'n 3 % van het budget is besteed (circa 15,75 miljoen euro uit het EFRO, circa 1,047 127 miljoen euro uit het EOGFL en geen bijdragen uit het ESF).

Het regionale OP heeft inderdaad een achterstand opgelopen ten opzichte van het financieringsplan. Dit komt onder meer door enige vertragingen in de aanloopfase van het regionale OP, het tijdsbestek dat nodig was voor het onderzoek van de dossiers door de Griekse autoriteiten en de moeilijkheden bij de plaatselijke actoren om te komen tot kwalitatief verantwoorde en subsidiabele projecten die voldoende zijn voorbereid om ze tot uitvoering te brengen en aldus een noemenswaardig uitgavniveau te genereren.

Het is te vroeg voor uitspraken over de toewijzing van middelen uit de prestatiereserve, daar de evaluatieprocedure voor de programma's binnen het Griekse communautaire bestek 2000-2006, die tot het besluit daartoe zou moeten leiden, nog in het beginstadium verkeert.

De autoweg „Via Ionia” strekt zich, wat het „noordelijke” deel (Antirrio — Elaioussa) betreft, uit over een lengte van 210 km. Een deel van het project is reeds uitgevoerd of nog in uitvoering. Het gaat hierbij om de aanleg van een rondweg om de steden Arta — Filipiada en de stad Agrinio (52,5 km).

Een gedeelte van deze twee wegen is bekostigd met overheidsmiddelen uit het operationeel programma (OP) Hoofdwegen van het communautair bestek 1994-1999; deze overheidsuitgaven werden oorspronkelijk op 80,6 miljoen euro geraamd voor het project bij Arta (tracé Filipiada — Agios Dimitrios: 10 km) en voor het project bij Agrinio (tracé Kephavryso — Angelokastro, 13,5 km).

De oorspronkelijk ondertekende contracten hadden betrekking op de aanleg van een tweebaansweg. Vervolgens hebben de Griekse autoriteiten de betrokken projecten gewijzigd en in beide gevallen gekozen voor een vierbaansweg, wat kostenverhogend heeft gewerkt.

De financiële overschrijdingen van de oorspronkelijke contracten voor deze rondwegen (waarvan de omvang niet aan de Commissie is meegedeeld) zullen deels door de Griekse autoriteiten met nationale middelen worden gedekt, zonder tegemoetkoming van de Gemeenschap.

De fysieke voltooiing van deze wegen zal worden gefinancierd met overheidsmiddelen uit het OP Hoofdwegen van het communautaire bestek 2000-2006. Deze overheidsuitgaven worden door de Griekse autoriteiten op ongeveer 30 miljoen euro geraamd.

De aanleg van de resterende 29 km van deze twee rondwegen wordt gefinancierd uit het budget van het Cohesiefonds voor 2000-2006. Het gaat hierbij om twee verschillende projecten: het eerste betreft de „by-pass” bij Arta — Filipiada (tracé Agios Dimitrios — Sellades 8 km) met een totale kostprijs van 48,5 miljoen euro (waarvan 26 670 159 EUR steun); het tweede is onderdeel van de „by-pass” bij Agrinio (tracé Angelokastro — Kouvaras 21 km) met een totale kostprijs van 125 miljoen euro (waarvan 68 737 500 EUR steun).

De werkzaamheden voor beide projecten moeten eind 2006 zijn afgerond.

Het voornemen is om het resterende „noordelijke” deel van de „Via Ionia” (dat bestaat uit een aantal subprojecten voor een tracé van ongeveer 157 km) te financieren met 94 miljoen euro aan overheidsmiddelen uit het regionale OP Epirius 2000-2006 en 722,6 miljoen euro aan privé-middelen (in ruil voor een concessie) uit het OP Hoofdwegen. Op dit moment verkeren al deze toekomstige werkzaamheden in de onderzoekfase.

Het voornemen is om voor het „zuidelijk” deel van de Via Ionia (Patra — Pyrgos — Tsakona, 177 km), dat eveneens in vooronderzoek is, een andere concessie te verlenen.

(2003/C 222 E/223)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0394/03
van Salvador Jové Peres (GUE/NGL) aan de Raad

(13 februari 2003)

Betreft: Eventuele schending van verordeningen van de Raad inzake verwerkte tomaten

Het Comité van beheer voor fruit en tuinbouwproducten heeft op 15 januari 2002 ingestemd met de door de lidstaten voorgestelde hoeveelheden tomaten, waarbij werd aangetekend dat volledige steun voor de lidstaten alleen maar mogelijk is wanneer zij het communautair plafond niet overschrijden. De Commissie heeft zich evenwel niet officieel akkoord verklaard met deze verordening.

Bij haar verzoek om maatregelen aan de vergadering van het Comité van beheer voor fruit en tuinbouwproducten van 28 januari 2002 heeft de Commissie enkele uit Italië afkomstige steunaanvragen doorgelaten.

Meent de Raad dat deze steunaanvragen onderworpen zijn aan de controle die verplicht wordt gesteld door de verordeningen (EG) nr. 2201/96 ⁽¹⁾ en (EG) nr. 449/2001 ⁽²⁾?

Vindt de Raad niet dat artikel 23, lid 2 van verordening (EG) nr. 449/2001 is overtreden? In dat artikel wordt namelijk 10 december vastgesteld als uiterste datum waarop de lidstaten aan de Commissie de totale hoeveelheid tomaten waarvoor hulp wordt aangevraagd, kunnen meedelen.

Is het de Raad bekend op welke datum het Comité van beheer voor fruit en tuinbouwproducten van 28 januari 2002 is geconvoceerd en welk motief hiervoor werd aangevoerd?

Wanneer er sprake is van overtreding van de genoemde richtlijnen, luidt de vraag welke actie de Raad denkt te ondernemen?

⁽¹⁾ PB L 297 van 21.11.1996, blz. 29.

⁽²⁾ PB L 64 van 6.3.2001, blz. 16.

Antwoord

(13 mei 2003)

De besprekingen in het Comité van beheer voor fruit en tuinbouwproducten van de Europese Commissie vallen niet onder de bevoegdheid van de Raad en de Raad is derhalve niet bevoegd zich daarover uit te spreken.

(2003/C 222 E/224)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0397/03
van Horst Schnellhardt (PPE-DE) aan de Commissie

(17 februari 2003)

Betreft: Beveiliging van de buitengrenzen van de EU, diensten voor veterinaire controle

In het werkprogramma voor het jaar 2003 maakt de Europese Commissie gewag van de consequente voorbereiding van maatregelen ter beveiliging van de nieuwe buitengrenzen na de uitbreiding van de EU.

1. Wie coördineert de maatregelen voor de beveiliging van de buitengrenzen na de uitbreiding van de EU?
2. De wetgeving van de Commissie inzake voedselveiligheid vereist met name een versterking van de controles bij de import van levensmiddelen uit derde landen. Hoe is de dienst voor veterinaire controle samengesteld?
3. Met hoeveel procent wordt het huidige personeelsbestand na de uitbreiding verhoogd?
4. Hoeveel ambtenaren uit welke landen worden aan welke buitengrenzen ingezet (onderverdeeld naar landsgrenzen)?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(9 april 2003)*

De Commissie veronderstelt dat de geachte afgevaardigde hier uitsluitend de controles aan de buitengrenzen op het gebied van de veterinaire en voedselveiligheid bedoelt.

De veiligheidsmaatregelen met betrekking tot de controle van dieren en producten van dierlijke oorsprong vallen onder de regeling voor veterinaire controles, die een onderdeel vormt van het acquis op veterinair gebied. Het kader voor de wetgeving wordt goedgekeurd en indien nodig geactualiseerd door de Commissie en de Raad in samenwerking met het Parlement, maar voor dit acquis is het de verantwoordelijkheid van elke lidstaat om de nodige controles uit te voeren op alle plaatsen van binnenkomst in de Unie uit derde landen (grensinspectieposten). Alle 10 landen die om toetreding hebben verzocht, hebben er zich in hun gemeenschappelijke standpunten toe verbonden het acquis van de Unie tegen de toetreding volledig om te zetten en ten uitvoer te leggen voor aangelegenheden die de invoer betreffen, en op dit gebied zijn geen afwijkingen bedongen.

In het najaar van 2002 heeft de Commissie (het directoraat-generaal (DG) Gezondheid en consumentenbescherming) in alle landen die om toetreding hebben verzocht een aantal inspectiebezoeken op hoog niveau georganiseerd om de nadruk te leggen op het belang van essentiële thema's zoals de correcte omzetting en de tijdige tenuitvoerlegging van het acquis op veterinair gebied. Momenteel voert het personeel van de Commissie een andere reeks inspectiebezoeken uit om de correcte omzetting van het acquis van de Unie op veterinair gebied te garanderen, overeenstemmingstabellen op te stellen en de vastgestelde problemen te bespreken.

Via het werk van het Voedsel- en Veterinair Bureau heeft de Commissie monitoringbezoeken uitgevoerd in alle landen die om toetreding hebben verzocht. Ze had daarbij aandacht voor de omzetting en de tenuitvoerlegging van de EU-wetgeving. Er vonden ook extra inspectiebezoeken plaats die specifiek de invoercontroles betroffen. Er zijn nog verdere inspectiebezoeken gepland. Die zullen blijven plaatsvinden tot het ogenblik van de toetreding, teneinde te garanderen dat het acquis van de Unie wordt nageleefd en dat een geharmoniseerde situatie verzekerd is.

De Commissie volgt van dichtbij de aanzienlijke werkzaamheden die bepaalde kandidaat-lidstaten nog moeten verrichten met het oog op de omzetting en de tenuitvoerlegging van de voorschriften inzake veterinaire controles aan de buitengrenzen, de bijscholing van het personeel en het voorzien in de nodige faciliteiten voor de grensinspectieposten die, zoals wordt voorgesteld, op langere termijn zullen blijven bestaan.

In dit stadium kan onmogelijk exact worden voorspeld hoeveel personeelsleden in elk land dat om toetreding heeft verzocht voor veterinaire invoercontroles zullen worden ingezet. Veel grensovergangen tussen nieuwe landen die om toetreding hebben verzocht zullen overbodig worden aangezien die grenzen binnen de uitgebreide eengemaakte markt zullen wegvallen. Het personeel dat aan die grensovergangen werkt, kan worden ingezet om de personeelsbezetting te versterken in de resterende grensinspectieposten die, zoals wordt voorgesteld, op langere termijn zullen blijven bestaan. Inspectieverslagen van het Voedsel- en Veterinair Bureau vermelden geregeld of er voor de invoercontroles in alle grensinspectieposten al dan niet voldoende personeel beschikbaar is. Ze zullen dat ook ongetwijfeld na de toetreding voor de nieuwe lidstaten blijven doen.

De nieuwe buitengrens van de Unie met derde landen zal identiek zijn aan de huidige nationale grenzen van elk van de nieuwe landen die om toetreding hebben verzocht met een derde land. De landen die om toetreding hebben verzocht zullen hun eigen personeel inzetten om het acquis op veterinair gebied aan de buitengrenzen van de uitgebreide Gemeenschap toe te passen. Na 1 mei 2004 zal de EU grenzen aan Rusland, Belarus, de Oekraïne, Moldavië, Kroatië, Servië en Montenegro, en tijdelijk aan Roemenië.

(2003/C 222 E/225)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0402/03**van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie***(17 februari 2003)*

Betreft: Olie tankers in de Finse Golf

Het zinken van de Prestige heeft een enorme milieuramp aan de Spaanse kust veroorzaakt. In de Finse Golf, dat vrijwel volledig een binnenzee van de Europese Unie zal worden, zal de verontreiniging in een soortgelijk geval wellicht nog groter zijn, doordat een zee onder koude omstandigheden langzamer herstelt. In de oliehaven van het Russische Primorsk aan de Finse Golf zijn in januari en februari, er ligt dan een dikke ijslaag, supertankers toegelaten die niet zijn uitgerust met wanden die bestand zijn tegen dit

ijs. De Finse regering is er niet in geslaagd het vervoer van deze potentiële veroorzakers van een milieuramp te verhinderen. Kan de Europese Unie in een dergelijke situatie de Finse overheid te hulp schieten?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(27 maart 2003)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar: het antwoord van de Commissie op de schriftelijke vragen nrs. E-0384/03 van mevrouw Myller, P-0408/03 van de heer Vatanen, E-0410/03 van mevrouw Korhola en E-0420/03 van mevrouw Matikainen-Kallström⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 191.

(2003/C 222 E/226)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0412/03
van Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) aan de Commissie**

(17 februari 2003)

Betreft: Olietransporten in de Oostzee bij ijs

De EU kent geen gemeenschappelijke regeling voor het zeeverkeer in wateren waar ijs ligt. Het vereiste inzake dubbelwandigheid is bijvoorbeeld ontoereikend als het vaartuig niet is versterkt voor ijsomstandigheden. Op dit moment speelt dit probleem in de praktijk alleen 's winters in de wateren van Zweden en Finland, maar zal voor meer landen gaan gelden als binnenkort de drie Baltische landen lid worden. Bovendien spelen hierbij de betrekkingen tussen genoemde landen, de EU en Rusland een rol. Uiteraard kunnen ook Duitsland, Denemarken en Polen te maken krijgen met olierampen. Om deze redenen vormt het subsidiariteitsbeginsel waarschijnlijk geen belemmering voor de invoering van een gezamenlijke regeling voor het zeeverkeer onder ijsomstandigheden.

Is de Commissie bereid een gezamenlijk voorstel voor een gezamenlijke regeling in te dienen betreffende de klassering van zeevaartuigen en andere bepalingen met betrekking tot ijsomstandigheden?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(1 april 2003)

Er dient op te worden gewezen dat de door het geachte parlementslid gestelde vraag moet worden gezien in de context van de extreme ijsvorming die deze winter in de Oostzee heeft plaatsgehad en de problemen in verband met de doorvaart, onder deze omstandigheden, van olietankers naar de Russische haven van Primorsk.

De Commissie deelt de bezorgdheid van Finland en van alle kuststaten aan de Oostzee.

De Internationale Maritieme Organisatie en de Commissie ter bescherming van het mariene milieu van het Oostzeegebied (Helcom) onderzoeken momenteel de harmonisatie van de bestaande normen tot vaststelling de vereiste uitrusting en middelen om op ijszeeën te varen. De Commissie is van mening dat de Unie de door deze instanties verrichte werkzaamheden dringend moet stimuleren en ondersteunen.

Eventueel kan de Commissie de mogelijkheid overwegen om een richtlijn voor te stellen tot harmonisatie van de normen tot vaststelling de vereiste uitrusting en middelen om op ijszeeën te varen welke van toepassing zijn op schepen die vanuit of naar havens in de lidstaten van de Gemeenschap varen.

Toch zijn op internationaal niveau vastgestelde normen de enige manier om het probleem aan te pakken van gevaarlijke schepen die in de internationale wateren vlakbij onze kusten varen.

(2003/C 222 E/227)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0414/03
van Heidi Hautala (Verts/ALE) aan de Raad

(17 februari 2003)

Betreft: Ijswaardigheid van de op de Oostzee varende olietanker Stemnitsa

De onder Griekse vlag varende en onder de paraplu van de Griekse scheepvaartmaatschappij Minerva Marine opererende olietanker Stemnitsa heeft deze winter al meermaals op de Oostzee gevaren in als gevolg van het ijs uitzonderlijk moeilijke navigatie-omstandigheden. Het schip tankt per keer 100 000 ton Russische ruwe olie in de nieuwe oliehaven van Primorsk aan de Russische kant van de Finse Golf. Het beschikt over een door het American Bureau of Shipping afgeleverd ijswaardigheidscertificaat dat volgens Finse deskundigen niet volstaat voor de bijzonder moeilijke ijsituatie in de Finse Golf. Verwacht wordt dat door de Russische plannen voor nieuwe oliehavens in Primorsk en Vysotsk het olietransport op de Oostzee elke vijf jaar zal verdubbelen, van de huidige 40 000 000 ton tot 160 000 000 ton in 2010. De Finse Golf is een ecologisch erg kwetsbaar marien gebied en een sociaal-economisch belangrijke transportroute. De Finse autoriteiten hebben geen manier gevonden om te verhinderen dat de Stemnitsa en andere risicovaartuigen de internationale wateren van de Oostzee gebruiken.

Willem de Ruiter, pas aangesteld hoofd van het Europees Agentschap voor de veiligheid van de zeevaart (EMSA), zei op 4 februari in een interview met het Finse informatiebureau dat de EU geen reden heeft om tegen de aanwezigheid van de Stemnitsa op te treden en dat de EU niets kan ondernemen. Volgens zijn eigen website moet het Agentschap nochtans „bijdragen tot de verhoging van het algemene veiligheidsniveau van de zeevaart in de Gemeenschap teneinde het risico van ongevallen op zee, vervuiling van het zeemilieu en het verlies van mensenlevens op zee te verminderen”. Volgens de verordening betreffende het Agentschap wordt dit o.a. met de volgende taak belast: „De Commissie bijstaan, waar nodig, in de voorbereidende werkzaamheden voor de bijwerking en ontwikkeling van de communautaire wetgeving op het gebied van de veiligheid op zee en de voorkoming van verontreiniging door schepen, met name in samenhang met de ontwikkeling van de internationale wetgeving terzake”.

De Raad kan als lid van de Helcom (Helsinki-Commissie; Commissie ter bescherming van het mariene milieu van het Oostzeegebied) aanzienlijke invloed uitoefenen opdat op de volgende Helcom-conferentie van milieuministers in de zomer van 2003 wordt geprobeerd een voorstel te doen aan de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) om de Oostzee uit te roepen tot bijzonder kwetsbaar marien gebied (Particularly Sensitive Sea Area, PSSA) en te eisen dat de schepen die er varen aan bijzondere voorwaarden voldoen op het gebied van ijsbestendigheid en dubbele scheepswand. De invloed van de Raad in Helcom en IMO is des te groter daar afgezien van Rusland alle Oostzeestaten binnenkort EU-lidstaten zijn.

1. Is de Raad van plan het hierboven beschreven voorstel aan de IMO onder de aandacht te brengen van de ministers van milieu van de lidstaten op de Helcom-conferentie deze zomer?
2. Acht de Raad de uitspraak van directeur de Ruiter waarnaar hierboven wordt verwezen in overeenstemming met het EMSA-reglement?

Antwoord

(13 mei 2003)

Naar aanleiding van het ongeluk met de olietanker Prestige heeft de Raad (Vervoer, Telecommunicatie en Energie) op 6 december 2002 conclusies aangenomen over de veiligheid van schepen en voorkoming van verontreiniging. Daarin dringt de Raad bij de lidstaten die gemeenschappelijke belangen in gevoelige maritieme gebieden hebben, onder meer erop aan dat zij gecoördineerde voorstellen uitwerken en opstellen voor de gebieden die als „bijzonder gevoelige maritieme gebieden” door de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) beschermd moeten worden. Ook dringt hij er bij de IMO op aan dat zij het gebruik van de aanwijzing van „gevoelige maritieme gebieden” (Sensitive Sea Areas — SSA) en „bijzonder gevoelige maritieme gebieden” (Particularly Sensitive Sea Areas — PSSA) ontwikkelt. Een initiatief van de betrokken lidstaten ter gelegenheid van de komende bijeenkomst van de milieuministers van de Helcom, zoals door het geachte parlements lid geschetst, zou derhalve volledig stroken met het standpunt van de Raad.

Wat meer bepaald het vervoer van olie op de Oostzee betreft, wordt in de Raadsconclusies nota genomen van het voornemen van de Commissie de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de toetredende landen en andere nabuurlanden, met inbegrip van Rusland, deelnemen aan een overeenkomst uit hoofde waarvan zware oliesoorten alleen in dubbelwandige tankers mogen worden vervoerd. Over het algemeen spreekt de Raad zijn steun uit voor de pogingen van de Commissie om de mogelijkheden te onderzoeken van technische samenwerkingsprogramma's om de buurlanden — waarbij Rusland met name wordt genoemd — bij te staan in hun streven om de veiligheid en de verontreinigingspreventie op zee te verbeteren.

Daarnaast is de Raad (Milieu) van 9 december 2002 in zijn conclusies over de milieuramp ten gevolge van het ongeluk met de Prestige akkoord gegaan met de noodzaak van een verdere versterking en verbetering van de bestaande samenwerking tussen de verdragen ter bescherming van het mariene milieu, zoals Helcom, en de EU. Ook onderstreept hij daarin de noodzaak de milieuactiviteiten van de IMO ter versterking van de veiligheid op zee en de voorkoming van verontreiniging door tankschepen te intensiveren, en doet hij een dringend beroep op de lidstaten zich in de vergadering van de Commissie voor de bescherming van het mariene milieu (MEPC) van de IMO in juli 2003 actief en gecoördineerd op te stellen.

Over de verklaringen van de onlangs benoemde directeur van het Europees Agentschap voor maritieme veiligheid (EMSA) in het interview met het Finse persbureau, is de Raad niet bevoegd een uitspraak te doen.

(2003/C 222 E/228)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0416/03

van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie

(17 februari 2003)

Betreft: Historische voorwerpen van André Breton

Volgens berichten in de Griekse pers hebben de nabestaanden van de beroemde dichter André Breton, schrijver van „Het Eerste Surrealistisch Manifest”, besloten zijn persoonlijke bezittingen te veilen. Deze voorwerpen zijn afkomstig uit de studio waar de dichter tot aan zijn dood woonde. De familie is tot dit besluit gekomen na talloze vruchteloze pogingen om de Franse regering ertoe te bewegen de studio in een museum te veranderen.

De verzameling van Breton bestaat uit boeken — waarvan er vele door Trotski en Freud zijn gesigneerd —, brieven, surrealistische schilderijen van onder andere Miró en Magritte, ontelbare foto's, die door experts als unieke documenten voor de geschiedenis van het surrealisme worden beschouwd, en honderden andere voorwerpen. Het gaat in totaal om 5500 voorwerpen, waarvan de waarde op 30 tot 40 miljoen euro wordt geschat. André Breton was een man die de Europese beschaving een geheel nieuwe dimensie gaf. Zijn werk, dat een belangrijke verwijzing naar zowel de Franse als de Europese beschaving bevatte, betekende een breuk met alle bestaande kunstvormen.

Welke maatregelen denkt de Europese Commissie te nemen om dit belangrijke erfgoed van deze vermaarde Europese surrealist te beschermen? Hoe staat zij tegenover het idee om de voorwerpen te kopen en ze op een speciale locatie onder te brengen of eventueel zelfs om de oprichting van een museum te promoten, wat overigens als een bouwsteen van de gemeenschappelijke Europese culturele identiteit zou kunnen worden beschouwd?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(13 maart 2003)

Het geachte parlamentslid wordt verwezen naar: het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag P-3289/02 van de heer Borghezio⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 137 E van 12.6.2003, blz. 190.

(2003/C 222 E/229)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0424/03
van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(11 februari 2003)

Betreft: Honger in Ethiopië

Zojuist heb ik in de pers (Público, 6 februari 2003) gelezen dat de schattingen van het aantal potentiële slachtoffers van de op dit moment heersende honger in Ethiopië steeds zorgwekkender worden en dat de Europese Commissie besloten heeft 5 miljoen euro extra vrij te maken om deze plaag te bestrijden.

Is de Commissie van mening dat zij op adequate wijze op de ernst van de situatie in Ethiopië reageert?

Is de Commissie voornemens de aandacht van de overige Europese instellingen op deze situatie te vestigen?

Is de Europese Commissie van mening dat zij over toereikende begrotingsmiddelen beschikt om dit probleem aan te pakken?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(19 maart 2003)

De bevolking die getroffen is door de voedselcrisis in Ethiopië wordt geschat op 11,3 miljoen personen. Dat aantal zou kunnen toenemen met 3,1 miljoen personen indien de situatie op het terrein verslechtert, in het bijzonder indien het aanstaande korte regenseizoen (april-juli) slecht is. De overeenkomstige behoefte aan voedselhulp wordt geschat op 1,44 miljoen ton voor het jaar 2003.

Reeds in oktober 2002 heeft de Commissie gereageerd op de oproep van Ethiopië om de behoeften voor het laatste trimester van 2002 te dekken en 23 miljoen euro van de begrotingslijn voedselzekerheid uitgetrokken voor de aankoop van ongeveer 97 000 ton graan, waarvan eind 2002 60 000 ton onder de bevolking is verdeeld. Het Bureau voor humanitaire hulp van de Commissie, ECHO, heeft van zijn kant in november 2002 4 miljoen euro toegewezen voor gezondheidszorg, therapeutische voeding en toegang tot water voor de slachtoffers van de droogte.

Reeds voor de verslechtering van de situatie op het terrein en voor de oproep tot internationale hulp van de Ethiopische regering en de VN in december 2002 besloot de Commissie een beroep te doen op de noodreserve van de gemeenschapsbegroting voor een grootschalige voedselhulpactie in de Hoorn van Afrika, waarvan in totaal 70 miljoen euro is uitgetrokken voor de levering en verdeling van 260 000 ton voedselhulp in Ethiopië gedurende de eerste zes maanden van het jaar 2003.

Deze bedragen zijn in januari 2003 aangevuld met een toewijzing van vijf miljoen euro voor voedselhulp (15 750 ton) via het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRC).

In totaal heeft de Commissie sinds oktober 2002 102 miljoen euro toegewezen ten gunste van de Ethiopische bevolking. Daarvoor is meer dan 372 000 ton aan voedselhulp verleend, ofwel meer dan 22 % van de totale geschatte behoeften voor de periode van oktober 2002 tot december 2003 (15 maanden) en een derde van de totale behoeften van oktober 2002 tot juni 2003 (9 maanden).

De bedragen die worden ingezet zijn dus zeer aanzienlijk.

De situatie in de Hoorn van Afrika en in zuidelijk Afrika is op 4 februari 2003 besproken tijdens een in Brussel op initiatief van de Commissie georganiseerde ad hoc-comitévergadering, waaraan door vertegenwoordigers van de 15 lidstaten werd deelgenomen. Het doel van deze bijeenkomst was informatie over de twee crises uit te wisselen en de coördinatie tussen de Gemeenschap en de lidstaten te versterken (via hun bilaterale samenwerkingsoperaties) wat betreft onze reactie op korte, middellange en lange termijn op de voedselzekerheidsproblemen die deze landen kennen, in het bijzonder Ethiopië.

De besluiten van deze bijeenkomst en de overeenkomstige documentatie zijn op verzoek verkrijgbaar bij het EuropeAid Samenwerkingsbureau (Franck.Viault@cec.eu.int) of bij DG Ontwikkeling (Myfanwy.Van-De-Velde@cec.eu.int).

De Commissie heeft, door eind 2002 een beroep te doen op de noodreserve van de begroting voor 2002 en op de begrotingslijn voedselzekerheid van de begroting voor 2003, zeer vroeg aanzienlijke bedragen vastgelegd voor haar antwoord op de crisis die Ethiopië treft. Dankzij die bijdrage (275 000 ton van de Gemeenschap voor 2003) en in het bijzonder die van de Verenigde Staten (262 000 ton) en het Verenigd Koninkrijk (70 000 ton), kunnen de behoeften van het land aan voedselhulp nu voor het eerste semester van 2003 als gedekt worden beschouwd.

Voor de tweede helft van het jaar heeft de Commissie nog eens 20 miljoen euro voor voedselhulpacties aan het land gereserveerd, die zullen worden uitgevoerd via het Wereldvoedselprogramma, de niet-gouvernementele organisaties en het ICRC.

Indien de voedselsituatie van de bevolking verslechtert, kan worden voorzien in aanvullende toewijzingen van ECHO.

Wanneer de droogte in Ethiopië in 2003 aanhoudt en de reactie van de andere donoren ontoereikend blijft, zou voor humanitaire en voedselhulpacties eveneens een beroep kunnen worden gedaan op de noodreserve van de begroting voor 2003.

Wat de begroting betreft mag het antwoord op de behoeften op de korte termijn de acties voor voedselzekerheid van de Commissie in Ethiopië op de middellange en lange termijn niet in gevaar brengen. In het kader van de begrotingslijn voedselzekerheid is 60 miljoen euro aan programma's en lopende projecten geprogrammeerd en in het kader van het 9e Europees Ontwikkelingsfonds (EOF) 54 miljoen euro, omdat de sector voedselzekerheid als prioritair geldt voor de samenwerking met dit land.

(2003/C 222 E/230)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0429/03

van Rosa Miguélez Ramos (PSE) aan de Commissie

(18 februari 2003)

Betreft: Het bevorderen van de sociale dialoog met de vissers en het vaststellen van een statuut voor deze beroepsgroep

Het EP heeft met het oog op de externe aspecten van het gemeenschappelijk visserijbeleid op 16 januari 2003 een resolutie aangenomen over de visserij in internationale wateren. In die resolutie stelt het EP dat ook voor vissers de grondrechten met betrekking tot werk moeten gelden: een waardige beloning, veiligheid, rustperiodes, vertegenwoordiging via vakbonden, sociale zekerheid en de mogelijkheid collectieve onderhandelingen te voeren om arbeidsovereenkomsten af te sluiten. Het Parlement heeft er daarom bij de Commissie op aangedrongen meer aandacht te besteden aan de sociale dialoog. De bedoeling is dat we zo betere banen scheppen. Bovendien moet er voor de vissers een statuut worden vastgesteld, waarin rekening wordt gehouden met de specifieke aspecten van dit beroep.

Welke maatregelen gaat de Commissie nemen om deze sociale dialoog te bevorderen teneinde kwalitatief betere banen te scheppen en een statuut voor de vissers vast te stellen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(21 maart 2003)

De situatie van de vissers uit derde landen die zijn aangeworven op communautaire schepen is onderzocht door de sociale partners (Europêche, het Algemeen Comité van de Landbouwcoöperaties (Cogeca) „Visserij” en de Europese transportarbeidersfederatie (ETF)) in het kader van het „Comité voor de sectorale sociale dialoog in de sector van de zeevisserij” teneinde een sociale clausule op te stellen om in de memoranda van overeenstemming voor de visserij met derde landen op te nemen.

Tijdens hun plenaire vergadering van 19 december 2001 hebben de voornoemde sociale partners van de maritieme sector een dergelijke sociale clausule goedgekeurd en de Commissie verzocht deze voortaan op te nemen in de overeenkomsten die zij sluit met derde landen.

Deze clausule beoogt de zeevarenden uit derde landen die zich aan boord van communautaire schepen bevinden de toepassing van rechtswege te garanderen van de Verklaring van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) over de fundamentele beginselen en rechten op werk en levens- en arbeidsomstandigheden aan boord die gelijk zijn aan die waarop zeevarenden uit de Unie aanspraak maken.

De Commissie is voornemens de door de sociale partners overeengekomen sociale clausule stelselmatig op te nemen in alle toekomstige onderhandelingen op het gebied van de visserij met derde landen.

Daarnaast komen de voornoemde sociale partners regelmatig bijeen in het kader van hun Comité voor de sectorale sociale dialoog dat door de Commissie is ingesteld om hun werkprogramma, dat is vastgesteld in het kader van de mededeling van de Commissie „De Europese sociale dialoog, een kracht voor modernisering en verandering”⁽¹⁾, tot een goed einde te brengen teneinde bij te dragen aan de verwezenlijking van de strategie van Lissabon.

⁽¹⁾ COM(2002) 341 def.

(2003/C 222 E/231)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0437/03
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 februari 2003)

Betreft: Het loslaten en neerstorten van gevelplaten van beton, glas of kunststof die hangen aan de buitenzijde van nieuwe kantoortorens en torenflats

1. Is het de Commissie bekend dat veel van de grote nieuwe kantoorgebouwen en woonflats die in de afgelopen decennia werden gebouwd aan de buitenzijde zijn voorzien van op metalen strips geschroefde of vastgeklemd gevelplaten van beton, glas of kunststof, en dat deze dragende constructie na aantasting door veroudering of bij een storm kan loslaten waardoor de gevelplaten onverwacht naar beneden komen?
2. Zijn de risico's van zulke gevelplaten, die mensenlevens kunnen kosten en gedurende langere tijd de omgeving van een gebouw om veiligheidsredenen ontoegankelijk maken, volledig uit te sluiten door enigerlei technische constructie en de bijbehorende voorschriften van de bevoegde overheid?
3. Doet het loslaten en neerstorten van gevelplaten zich in sommige lidstaten van de EU naar verhouding meer of minder voor dan in andere lidstaten? In welke lidstaten is dit probleem het grootst en in welke het kleinst? Is dat te verklaren uit een verschil in zonneschijn, temperatuur, regenval en verzuring of uit een verschil in wetgeving en verzekering?
4. Zijn er reeds EU-lidstaten die regels hanteren waardoor eigenaren de schade moeten betalen, nieuwe hangende gevelconstructies worden tegengegaan en een uitsterfbeleid voor bestaande gevelplaten is doorgevoerd?
5. Ziet de Commissie reden tot bevordering van een gestructureerde uitwisseling van kennis tussen de EU-lidstaten om toekomstige ongelukken met gevelplaten zo veel mogelijk te voorkomen?
6. Ziet de Commissie redenen voor invoering van minimum-veiligheidseisen op het niveau van de EU waaraan gebouwen dienen te voldoen om ongelukken met gevelplaten te vermijden? Ziet zij reden tot een importverbod voor zulke constructies voorzover die afkomstig zijn van buiten Europa?
7. Wat draagt de Commissie verder bij tot het binnen Europa bevorderen van de veiligheid van gebouwen en hun omgeving tegen loslatende zware onderdelen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(18 maart 2003)

De Commissie deelt de mening van het geachte parlementslid dat zorg moet worden gedragen voor de veiligheid van de Europese burgers wat de veiligheid van gebouwen en civieltechnische werken betreft.

Te dien einde heeft zij Richtlijn 89/106/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake voor de bouw bestemde producten⁽¹⁾ ten uitvoer gelegd, die gebaseerd is op zes hoofdvereisten met betrekking tot onder andere de structurele veiligheid, de veiligheid van het gebruik en de gevolgen voor het milieu van materiaal, producten en systemen die bestemd zijn om op definitieve wijze in de werken te worden ingebouwd.

De vermelde gevelplaten vallen onder de werkingssfeer van RBP en in dit kader zijn normalisatie-opdrachten vastgesteld, opdat de technische specificaties (technische normen en technische goedkeuringen) voor deze producten zo spoedig mogelijk beschikbaar zijn. Dankzij deze specificaties kunnen de producten worden beoordeeld op de essentiële eisen van RPB met het oog op het toekennen van het EG-merkteken waaruit blijkt dat het product op de markt kan worden gebracht en geschikt is voor het eindgebruik in het werk.

Het RBP is het enige wetgevend instrument waarover de Commissie beschikt om zorg te dragen voor het vrije verkeer van bouwproducten en bepaalde specificaties vast te stellen opdat deze producten beantwoorden aan veiligheidscriteria bij het ontwerp van de werken. De keuze van de producten, hun gebruik in het eindwerk en de verantwoordelijkheid voor deze keuze blijven evenwel een aangelegenheid van de ontwerpers en de hoofdaannemers die bovendien de specifieke eisen in acht moeten nemen die de lidstaten met betrekking tot de veiligheid van de werken hebben opgesteld.

De nationale autoriteiten zien er immers op toe dat het gehele proces van het ontwerp, de bouw en het gebruik van het eindproduct plaatsvindt overeenkomstig de grondregels van de bouwkunst en dat de verantwoordelijkheden van iedere deelnemer aan dit proces worden vastgesteld. Wat de invoer van deze producten betreft, is er geen reden deze te verbieden, zolang zij voldoen aan dezelfde veiligheidseisen als de producten van oorsprong uit Europa. Deze moeten het EG-merkteken dragen zodra de geharmoniseerde technische specificaties beschikbaar zijn.

Hiermee zijn de vragen 1, 2, 6 en 7 beantwoord. Wat de vragen 3, 4 en 5 betreft, is het de verantwoordelijkheid van de lidstaten eventuele problemen in verband met constructiefouten te behandelen. Momenteel wordt er op dit gebied geen informatie uitgewisseld en de Commissie beschikt derhalve niet over feiten om hier concreet op te antwoorden.

⁽¹⁾ PB L 40 van 11.2.1989.

(2003/C 222 E/232)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0443/03

van José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) aan de Commissie

(13 februari 2003)

Betreft: Terugtrekking van de buitenlandse troepen uit de Democratische Republiek Congo

Enkele berichten en meldingen van ONG's die ter plaatse werkzaam zijn wijzen op een zorgwekkende situatie in de Democratische Republiek Congo (RDC). Er zijn aanwijzingen dat nog niet alle buitenlandse troepen die de afgelopen tijd actief waren in de RDC volledig zijn teruggetrokken en dat er nog steeds manschappen in dit land aanwezig zijn. Als dit juist blijkt te zijn, zou dit de op zich al delicate veiligheidssituatie van dit land in gevaar brengen en bovendien de normalisatie van de politieke situatie door een globale politieke regeling belemmeren of verhinderen. Anderzijds wordt er ook melding gemaakt van het feit dat het mandaat van de MONUC (missie van de Verenigde Naties in de RDC) onvoldoende zou zijn om een efficiënte rol te kunnen spelen bij het herstel van de normaliteit en van een stabiele en veilige situatie. Deze feiten zouden de desastreuze humanitaire situatie waarin dit land zich bevindt alleen maar verergeren.

Beschikt de Commissie over aanwijzingen dat nog niet alle buitenlandse troepen de Democratische Republiek Congo volledig en definitief hebben verlaten?

Is de Commissie van mening dat de aard van het MONUC-mandaat zou moeten worden gewijzigd en dat het aantal medewerkers zodanig zou moeten worden uitgebreid dat zij een efficiënte rol kunnen spelen bij het herstel van de normaliteit in de RDC?

Hoe luidt de analyse van de Commissie en welke maatregelen overweegt zij te treffen om de ernstige humanitaire situatie in dit land het hoofd te bieden?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie*(11 maart 2003)*

De Commissie wijst erop dat de MONUC sedert de ondertekening van de staakt-het-vuren-overeenkomsten van Lusaka de doelstellingen van haar mandaat heeft kunnen verwezenlijken:

- Toezien op de naleving van het staakt-het-vuren en onderzoeken van schendingen van het staakt-het-vuren;
- Begeleiden en controleren van de terugtrekking en de herschikking van de troepen van de partijen bij de akkoorden van Lusaka.

Voorts is bij de ondertekening van het akkoord van Pretoria tussen de RDC en Rwanda in augustus 2002 de invoering overeengekomen van een mechanisme om de uitvoering van het akkoord te controleren, het zogenaamde derde-partijcontrolemechanisme, dat samengesteld is uit de Verenigde Naties en Zuid-Afrika als waarnemend voorzitter van de Afrikaanse Unie.

De Commissie beschikt niet over een onafhankelijke inlichtingendienst, maar heeft geen redenen om aan te nemen dat de buitenlandse troepen, anders dan door de institutionele controlemechanismen van de internationale gemeenschap is bevestigd, zich niet volledig uit het grondgebied van de RDC hebben teruggetrokken.

De Commissie is van oordeel dat het mandaat van de MONUC, die ingevolge resolutie 1445 van 4 december 2002 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties 8 700 leden telt, versterkt zou kunnen worden zodat de missie van de Verenigde Naties in het nationale vredes- en verzoeningsproces een actievare en doeltreffendere rol zou kunnen spelen en verder zou kunnen gaan dan haar huidige rol van waarnemer. De versterking van het mandaat van de MONUC behoort echter tot de bevoegdheid van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties waarbij de Commissie op geen enkele wijze stappen kan ondernemen.

In deze complexe situatie is de Commissie een samenwerkingsprogramma aan het uitvoeren dat enerzijds ertoe strekt de nationale verzoening, de hereniging van het land en de democratische overgang te bevorderen, wat moet leiden tot vrije en transparante verkiezingen, en anderzijds de levensomstandigheden van de getroffen bevolkingen te verbeteren.

Gelet op de hoogdringendheid en binnen de beschikbare middelen heeft de Commissie via haar Bureau voor humanitaire hulp (ECHO) reeds alle bepalingen goedgekeurd die noodzakelijk zijn om de moeilijke situatie van het land het hoofd te bieden. Sedert enkele jaren is de RDC de belangrijkste begunstigde van de humanitaire hulp van de Commissie, die zopas voor het jaar 2003 een bedrag van 35 miljoen euro heeft toegewezen.

(2003/C 222 E/233)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0446/03
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(19 februari 2003)

Betreft: Sterfte onder dolfijnen en spanvisserij

Is de Commissie op de hoogte van de grote bezorgdheid die onder het publiek bestaat ten aanzien van de spanvisserij, die iedere week de dood van honderden dolfijnen als neveneffect heeft? Is de Commissie bereid een verbod op deze visserij uit te vaardigen voor de periode januari tot maart, het seizoen waarin de situatie het meest urgent is, in het licht van artikel 12 van de Habitat-richtlijn, dat onder meer ten doel heeft de dolfijn en de bruinvis te beschermen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(12 maart 2003)*

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar: het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag P-0500/03 van de heer Davies⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 209.

(2003/C 222 E/234)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0449/03**van José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) aan de Raad**

(19 februari 2003)

Betreft: Terugtrekken van buitenlandse troepen uit de Democratische Republiek Kongo

Uit een aantal getuigenverslagen en rapporten van NGO's blijkt dat de toestand in de Democratische Republiek Kongo zich op een zorgwekkende wijze ontwikkelt. Er zijn namelijk aanwijzingen dat de troepen die tot voor kort in Kongo opereerden niet allemaal zijn teruggetrokken en dat er zich in Kongo nog steeds buitenlandse troepen bevinden. Als deze informatie juist is, dan zou dat betekenen dat de toch al gevoelige veiligheidssituatie in de land kan verergeren. Dat kan dan weer een obstakel vormen bij het normaliseren van de politieke situatie in Kongo via een algemeen politiek akkoord. Verder wordt geklaagd dat het mandaat van de MONUC (Missie van de Verenigde Naties en de DRK) niet volstaat om de veiligheid te garanderen en op een doeltreffende wijze mee te werken aan de stabilisering en normalisering van de toestand. Dit alles maakt de rampzalige humanitaire toestand in het land alleen maar erger.

Beschikt de Raad over aanwijzingen dat de buitenlandse troepen zich inderdaad niet allemaal uit de Democratische Republiek Kongo hebben teruggetrokken?

Gelooft de Raad dat er in de Democratische Republiek Kongo een algemeen en definitief politiek akkoord kan worden bereikt? Wat zou er in dat akkoord precies geregeld moeten worden?

Is de Raad van mening dat het mandaat van de MONUC aangescherpt moet worden, en dat deze missie over meer personeel moet beschikken teneinde op een doeltreffende wijze te kunnen bijdragen aan het normaliseren van de toestand in de Democratische Republiek Kongo?

Op welke wijze zijn de lidstaten van de EU in de MONUC vertegenwoordigd, en hoe beoordeelt de Raad hun optreden?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad beschikt niet over bewijsmateriaal waaruit zou blijken of de berichten over de totale en definitieve terugtrekking van de buitenlandse troepen uit de DRC al dan niet kloppen.

Op 27 januari heeft de Raad geconcludeerd dat er, om de vrede en de stabiliteit in Kongo te herstellen, geen alternatief bestaat voor de algemene en alomvattende overeenkomst inzake de overgang in de Democratische Republiek Kongo die op 17 december 2002 in Pretoria is ondertekend. Tevens heeft hij hierbij alle partijen met aandrang veerzocht de onderhandelingen over de nog op te lossen vraagstukken te goeder trouw af te ronden en zo spoedig mogelijk de overgangsinstellingen tot stand te brengen.

Het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 11 maart 2002 voorziet in EU-steun voor maatregelen van de VN en de OAE (thans de AU) ter ondersteuning van de uitvoering van de staakt-het-vuren-overeenkomst van Lusaka en van de desbetreffende resoluties van de Veiligheidsraad. Het gemeenschappelijk standpunt voorziet tevens in EU-samenwerking met de VN en met de OAE en in blijvende EU-steun voor MONUC en de Gemengde Militaire Commissie (GMC). De Raad heeft het specifieke vraagstuk van de versterking van het mandaat van de VN-missie in de DRC niet besproken. De Raad heeft in maart 2002 zijn tevredenheid geuit over het voorstel van de secretaris-generaal van de VN om het personeelsbestand van MONUC uit te breiden.

Informatie over de betrokkenheid van de lidstaten bij de VN-missie is beschikbaar op de website van de VN-Veiligheidsraad; het meest recent is hierover bericht in het dertiende verslag van de secretaris-generaal over de VN-missie in de DRC (S/2003/211). De Raad heeft deze deelneming niet geëvalueerd.

(2003/C 222 E/235)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0479/03**van Antonios Trakatellis (PPE-DE) aan de Raad**

(17 februari 2003)

Betreft: Aanpak van de sociaal-economische gevolgen in de lidstaten van sterke migratiedruk op basis van het solidariteitsbeginsel (artikel 63 EG-Verdrag)

De laatste decennia staat Europa bloot aan sterke migratiedruk, waarmee een toename van asielaanvragen in de EU-lidstaten gepaard gaat alsook een explosie van de clandestiene migratie met de illegale binnenkomst of het illegaal verblijf van migranten uit derde landen op EU-grondgebied. Alleen al in 2002 zijn naar schatting 300 000 illegale migranten Griekenland binnengekomen en wegens de huidige internationale spanningen is het gevaar groot dat er een enorme vluchtelingengolf komt met onvoorzienbare sociale en economische gevolgen.

Het beperkte aantal maatregelen dat werd goedgekeurd of af en toe voorgesteld, bijv. richtlijn 2001/55/EG⁽¹⁾, de nieuw opgerichte dienst SCIFA+ voor migratie, grenzen en asiel, het voorstel voor het opzetten van een Europees corps voor bescherming van de grenzen, enz, volstaat niet om de massale toestroom van migranten in de EU aan te pakken.

- Wat is er voorzien in het geval van een massale instroom van illegale migranten of een enorme golf van vluchtelingen op EU-grondgebied of in een EU-lidstaat en in hoeverre zijn de lidstaten in staat grote golven van migranten op te vangen?
- Wat zijn de sociaal-economische kosten voor een lidstaat in de periferie van de EU van een massale instroom van vluchtelingen op zijn grondgebied en welke mechanismen van communautaire bijstand en solidariteit op EU-niveau op basis van artikel 63, lid 2, sub b) van het EG-Verdrag of op basis van de Verdragen worden voorgesteld voor de aanpak van de golven van illegale migranten in lidstaten die functioneren als ingangspoorten en als golfbrekers in de periferie van de EU?
- Is het opportuun een bijzonder fonds te creëren op basis van de rechtmatige verdeling van de sociaal-economische lasten voor de aanpak van dergelijke noodsituaties in de lidstaten die blootstaan aan sterke migratiedruk? Welke nieuwe maatregelen of mechanismen zijn volgens de Commissie noodzakelijk voor de aanpak van dergelijke verschijnselen en het kader van de vaststelling van een geïntegreerd beleid voor migratie en beheer van de buitengrenzen van de EU?

⁽¹⁾ PB L 212 van 7.8.2001, blz. 12.

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad verwijst het geachte parlementslid naar Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang van en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen („richtlijn tijdelijke bescherming”) ⁽¹⁾.

In die richtlijn is bepaald dat de massale toestroom van ontheemden vastgesteld moet worden bij een besluit van de Raad dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt aangenomen op voorstel van de Commissie. Het besluit omvat onder meer de datum waarop de tijdelijke bescherming ingaat en informatie van de lidstaten over hun opvangcapaciteit. Het Europees Parlement wordt van het besluit van de Raad in kennis gesteld.

Wat de solidariteit betreft, wordt in artikel 24 van de richtlijn tijdelijke bescherming bepaald dat de in deze richtlijn vastgestelde maatregelen onder meer gefinancierd kunnen worden uit het bij Beschikking 2000/596/EG van de Raad van 28 september 2000 ⁽²⁾ ingestelde Europese Vluchtelingenfonds. Los van de middelen die door het Fonds jaarlijks aan de lidstaten worden toegekend, voorziet artikel 6 van die beschikking in noodmaatregelen ten behoeve van één lidstaat of van verscheidene dan wel alle lidstaten, in geval van een massale toestroom van vluchtelingen of ontheemden, of indien evacuatie uit een derde land noodzakelijk is, in het bijzonder wanneer een internationale organisatie hierom verzoekt. Deze buitengewone financiering berust op een besluit van de Raad dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt aangenomen op voorstel van de Commissie.

Wat het beheer van de buitengrenzen van de EU betreft, wacht de Raad op de studie van de Commissie betreffende de lastenverdeling tussen de lidstaten en de Unie, waarmee zij in de conclusies van de Europese Raad van Sevilla werd belast. Tevens bestuderen de Raadsinstanties deze kwestie in het kader van de follow-up van deel II van de Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement: Integratie van migratievraagstukken in de betrekkingen van de Europese Unie met ontwikkelingslanden⁽¹⁾ („Verslag over de doeltreffendheid van de financiële middelen die op communautair niveau beschikbaar zijn voor de repatriëring van immigranten en afgewezen asielzoekers, voor het beheer van de buitengrenzen en voor asiel- en migratieprojecten in derde landen”).

⁽¹⁾ PB L 212 van 7.8.2001, blz. 12.

⁽²⁾ PB L 252 van 6.10.2000, blz. 12.

⁽³⁾ COM(2002) 703 def.

(2003/C 222 E/236)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0491/03

van Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) aan de Commissie

(21 februari 2003)

Betreft: Bezoek van inspecteurs aan de afvalstortplaats van Kouroupitos in Griekenland

Onlangs hebben inspecteurs van de EU een bezoek gebracht aan de afvalstortplaats van de EU van Kouroupitos op Kreta, waarvan de slechte exploitatiepraktijken in het verleden aanleiding hebben gevormd voor een veroordeling van Griekenland door het Europese Hof van Justitie.

Zou de Commissie mij kunnen mededelen:

- Tot welke conclusies zijn de inspecteurs gekomen?
- Heeft Griekenland gehoor gegeven aan het laatste vonnis van het Europese Hof van Justitie, en zo neen, welke stappen denkt de Commissie te nemen om een volledige naleving van het Gemeenschapsrecht te verzekeren?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(31 maart 2003)

In zijn arrest⁽¹⁾ van 4 juli 2000 (tweede arrest krachtens artikel 228 van het EG-Verdrag) verklaart het Europese Hof van Justitie dat Griekenland niet de noodzakelijke maatregelen heeft genomen voor de verwijdering van de afvalstoffen in het gebied van Chania zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽²⁾. Voorts heeft Griekenland voor dit gebied geen plannen opgesteld voor de verwijdering van afvalstoffen overeenkomstig artikel 6 van Richtlijn 75/442 en evenmin programma's voor de verwijdering van toxische en gevaarlijke afvalstoffen overeenkomstig artikel 12 van Richtlijn 78/319/EEG van de Raad van 20 maart 1978 betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen⁽³⁾. Dienovereenkomstig heeft de Helleense Republiek niet alle maatregelen genomen die de uitvoering van het arrest van 7 april 1992 in de zaak C-45/91⁽⁴⁾ (eerste arrest krachtens artikel 226 van het EG-Verdrag) meebrengt, en is zij de krachtens artikel 171 EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.

Het Hof heeft Griekenland veroordeeld om aan de Commissie op de rekening „eigen middelen van de EG” een dwangsom van 20 000 EUR te betalen voor elke dag die het land in gebreke blijft met de uitvoering van de noodzakelijke maatregelen om aan het arrest van 7 april 1992 te voldoen, te rekenen vanaf de datum van uitspraak van het tweede arrest tot aan de uitvoering van het eerste arrest. De Commissie heeft op gezette tijden brieven gestuurd naar de Griekse autoriteiten om de betaling van de dwangsom van 20 000 EUR per dag te eisen voor de maanden juli 2000 (vanaf de 4e dag) tot en met februari 2001. Griekenland heeft binnen de gestelde termijnen betaald. Het betreft een bedrag van in het totaal 5 400 000 EUR dat door Griekenland is betaald aan de Commissie.

De Griekse autoriteiten hebben de Commissie bij schrijven van juli 2000, oktober 2000 en maart 2001 informatie verstrekt betreffende de vaststelling van plannen voor het beheer van vaste en gevaarlijke afvalstoffen in het district Chania, de definitieve sluiting van de illegale stortplaats van de Kouroupitos, de volledige ingebruikname van de nieuwe voorlopige installatie in Messomouri en het tijdschema voor de bouw van een permanente stortplaats en composteringsinstallatie in Korakia. Teneinde de technische en

feitelijke aspecten van deze informatie te verifiëren heeft de Commissie twee onafhankelijke deskundigen aangewezen die na inspectie van de locaties in juni 2001 een verslag hebben opgesteld, vergezeld van de nodige fotografische bewijsstukken. In het licht van het bovenstaande heeft de Commissie geconcludeerd dat Griekenland heeft voldaan aan de eisen van het arrest van het Hof.

In april 2002 heeft de Commissie een klacht ontvangen met betrekking tot de exploitatie van de installatie in Messomouri, de achterstand bij de bouw van de installaties in Korakia en het gebrek aan sanering van de Kouroupitos-lokatie. De Commissie heeft dit probleem aangekaart bij de Griekse autoriteiten. Het officiële antwoord van de Griekse autoriteiten wordt momenteel bestudeerd om na te gaan of Griekenland daadwerkelijk de communautaire milieuwetgeving naleeft.

Tegelijk heeft de Commissie een groep van onafhankelijke deskundigen aangewezen die in februari 2003 de relevante plaatsen in de prefectuur Chania hebben bezocht. Het eindverslag van deze deskundigen is nog niet beschikbaar.

De Commissie zal niet aarzelen alle nodige maatregelen te treffen om te waarborgen dat de communautaire milieuwetgeving in acht wordt genomen.

(¹) Arrest van 4 juli 2000, C-387/97, ECR blz. 5047. Opgemerkt moet worden dat het in het arrest vermelde artikel 171 nu artikel 228 is geworden.

(²) PB L 194 van 25.7.1975.

(³) PB L 84 van 31.3.1978.

(⁴) Arrest van 7 april 1992, C-45/91, ECR blz. 2509.

(2003/C 222 E/237)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0500/03

van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(17 februari 2003)

Betreft: Pelagische spanvisserij en dood van dolfijnen

Op mijn vraag van 5 juni 2002 (E-1606/02 (¹)) heeft de Commissie geantwoord dat zij voornemens is wetsvoorstellen in te dienen teneinde een oplossing te vinden voor de situatie waarbij dolfijnen gedood worden door spanvisserij.

Uit de laatste, verontrustende gegevens blijkt dat steeds meer dode dolfijnen aanspoelen op de stranden van Zuidwest-Engeland.

Wat onderneemt de Commissie en welke gevolgen denkt zij dat dit zal hebben voor het probleem van de dode dolfijnen?

Zal de Commissie onmiddellijk een tijdelijk verbod op de visserij op zeebaars afkondigen, tot er veranderingen komen in de praktijken, het beheer en de regelgeving met betrekking tot de visserijsector?

(¹) PB C 309 E van 12.12.2002, blz. 143.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(6 maart 2003)

De Commissie is op de hoogte van het feit dat er dode dolfijnen aanspoelen op de stranden van lidstaten, in het bijzonder deze winter in het zuiden van het Verenigd Koninkrijk.

Krachtens de Habitatrichtlijn (¹) dienen de lidstaten maatregelen te nemen om kleine walvisachtigen te beschermen en om een gunstige staat van instandhouding van die soorten te garanderen (onder andere evaluatie van de populatie, toezicht op het bij toeval doden, inperkende maatregelen en bescherming van de habitats). De Commissie is er echter van overtuigd dat er bijkomende communautaire maatregelen nodig zijn om de instandhouding van kleine walvisachtigen, specifiek in de visserijsector, op een consistente en coöperatieve manier te bevorderen op communautair niveau.

Teneinde wetgevingsvoorstellen voor te bereiden om het probleem van bijvangst van walvisachtigen in de visserij aan te pakken, is de Commissie momenteel informatie en advies inzake deze kwestie, waarom

zij de Internationale Raad voor het onderzoek van de zee (ICES) en het Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de Visserij (WTECV) had verzocht, aan het bestuderen. De uitwerking van dergelijke voorstellen zal plaatsvinden tijdens de komende maanden en zal gepaard gaan met breed overleg met de belanghebbenden. Hoewel de Commissie ervan overtuigd is dat deze maatregelen zullen leiden tot een aanzienlijke verbetering van de manier waarop het probleem van de incidentele vangsten van walvisachtigen momenteel wordt aangepakt, is het in dit stadium onmogelijk om een nauwkeuriger beeld te krijgen van het precieze effect van maatregelen die nog niet aangenomen zijn.

Volgens ICES⁽²⁾ is er geen rechtstreeks bewijsmateriaal op grond waarvan de pelagische trawlvisserij op zeebaars als hoofdschuldige kan worden aangewezen voor de grote aantallen dode, bij toeval gevangen dolfijnen die aanspoelen op de kusten van Engeland en Frankrijk. Er zijn met andere woorden, naast de zeebaarsvisserij, ook andere visserijtakken waarbij dolfijnen worden gevangen. ICES meent dat een verbod op pelagische trawlvisserij een arbitraire maatregel zou zijn die waarschijnlijk niet het gewenste effect zou sorteren, maar merkt tevens op dat er dringend nood is aan uitvoerig toezicht op de vele trawlvisserij-activiteiten in deze regio.

Daarom neemt de Commissie, in dit stadium, de mogelijkheid om onmiddellijk een tijdelijk verbod op de zeebaarsvisserij in te stellen, niet in overweging. Hoe dan ook zal het opstellen van verplichte waarnemersregelingen voor de verschillende visserijtakken zeker deel uitmaken van bovengenoemde toekomstige communautaire voorstellen inzake deze kwestie.

⁽¹⁾ Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, PB L 206 van 22.7.1992.

⁽²⁾ Namelijk het verslag van het ICES-adviescomité voor ecosystemen 2002 (beschikbaar op <http://www.ices.dk/committe/ace/2002/Section-2.pdf>), en meer bepaald in hoofdstuk 2.3.3.

(2003/C 222 E/238)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0502/03
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(21 februari 2003)

Betreft: Iberische lynx

Is de Commissie, gelet op het feit dat de Iberische lynx met uitsterven bedreigd is, voornemens om samen met de Spaanse nationale en regionale autoriteiten een gecoördineerd actieplan op te stellen om deze diersoort te beschermen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(18 maart 2003)

Sedert 1999 beschikt Spanje over een nationaal programma van het behoud van de Iberische lynx. Het programma werkt op zowel nationaal als internationaal niveau, waarbij projecten en ondernemingen worden ontwikkeld voor het behoud van de lynx. De Werkgroep Iberische lynx houdt zich zowel in Spanje als in Portugal bezig met prioritaire kwesties overeenkomstig de richtsnoeren van het instandhoudingsprogramma.

De Commissie heeft onlangs een onderzoek gelast naar de situatie van grote roofdieren in alle lidstaten en kandidaatlanden. Zodra het onderzoek is afgerond, worden als volgende stap, in samenwerking met die landen, gecoördineerde richtsnoeren ontwikkeld voor de bescherming en het beheer van grote roofdieren in de Unie.

(2003/C 222 E/239)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0507/03
van Emilia Müller (PPE-DE) aan de Commissie

(18 februari 2003)

Betreft: Invoering in heel Europa van een innoverend supportsysteem voor reflectorpaaltjes

Essentieel voor de veiligheid van het wegverkeer is een goed systeem van reflectorpaaltjes, daar deze de verkeersdeelnemers vooral 's nachts helpen om zich te oriënteren. Voor bestuurders die een weg niet

kennen zijn reflectorpaaltjes noodzakelijk om veilig te kunnen rijden. Een nieuw supportsysteem voor reflectorpaaltjes maakt het mogelijk de gebruikelijke hoogte van de paaltjes met de helft te verminderen en op een onderstel te monteren. De paaltjes zelf staan dan niet langer op de grond. Het onderstel wordt niet pal aan de kant van de weg geplaatst, zoals tot dusver bij reflectorpaaltjes het geval is, maar op zekere afstand van de weg in de berm. De arm waarop het paaltje is bevestigd strekt zich uit tot het punt waar nu de paaltjes staan. De constructie van kunststof of staal biedt aanzienlijk meer veiligheid, vooral voor motorrijders, en verkleint in het algemeen de kans op letsel en ongevallen in het wegverkeer. Bovendien ondervinden maai- en schoonmaakwerkzaamheden in de bermen geen hinder meer van de reflectorpaaltjes. Dit bespaart gemeenten, regio's en andere instanties die verantwoordelijk zijn voor de aanleg van wegen wellicht veel werk en kosten.

Op basis van het bovenstaande daarom de volgende vragen aan de Commissie:

- Is verdere harmonisatie op het gebied van de wegenbouw en het verkeerswezen de komende tijd voorzien?
- Wordt gestreefd naar een harmonisatie van de wegvoorzieningen in de lidstaten van de EU?
- Kan het hierboven beschreven systeem van reflectorpaaltjes in de hele EU worden toegepast?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(14 maart 2003)

De Commissie bevestigt dat zij in de komende maanden een voorstel zal doen voor een richtlijn tot vaststelling van de minimumeisen voor het veiligheidsbeheer van de wegeninfrastructuur door de lidstaten. Dit voorstel zal met name voorzien in het inventariseren en wegwerken van gevaarlijke punten, alsook in de uitvoering van veiligheidsaudits met betrekking tot de wegen van het Trans-Europese netwerk.

Wat reflectorpaaltjes betreft, kan worden vermeld dat deze reeds langs een groot aantal wegen in verschillende landen zijn aangebracht. Zij hebben een positief effect op de verkeerssturing en zijn met name doeltreffend voor het nachtverkeer of in situaties met beperkt zicht doordat zij de rijbaan afbakenen en de bestuurders helpen op koers te blijven.

Deze paaltjes vallen onder de toepassing van Richtlijn 89/106/EEG⁽¹⁾, de zogenoemde bouwproducten-richtlijn. Door de Europese normalisatiecommissie moet daarvoor een geharmoniseerde norm worden gepubliceerd die op Europees niveau de voorwaarden en technische eisen vastlegt waaraan de paaltjes moeten voldoen om de CE-markering te krijgen. Dan komen zij in aanmerking voor het vrije verkeer en voor vrije toegang tot de verschillende nationale markten.

De beslissing wegen van reflectorpaaltjes te voorzien blijft echter berusten bij de lidstaten of de infrastructuurbeheerders. In de huidige situatie is het niet gerechtvaardigd deze paaltjes algemeen verplicht te stellen.

⁽¹⁾ Richtlijn 89/106/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake voor de bouw bestemde produkten, PB L 40 van 11.2.1989.

(2003/C 222 E/240)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0512/03

van Stefano Zappalà (PPE-DE) aan de Commissie

(24 februari 2003)

Betreft: Beroepskwalificaties

1. Mij is ter ore gekomen dat aan de heer Marco Cavallera, Italiaans staatsburger en na driejarige studie afgestudeerd aan de Technische Hogeschool Turijn, in Spanje de titel „Ingeniero Técnico Industrial, especialidad Mecánica” is toegekend, en dat deze titel in Italië is erkend bij besluit van 23 oktober

2002 ondertekend door de directeur-generaal civiele rechtspraak, dat in de Italiaanse Staatscourant is verschenen op 7 november 2002, serie Gen, nr. 261, als gewijzigd bij het besluit van de directeur-generaal civiele rechtspraak van 8 november 2002, Staatscourant van 20 november 2002, serie Gen, nr. 272.

2. Dit diploma is toegekend zonder dat hij in Spanje enige beroepsbezigheid heeft uitgeoefend.
3. Deze erkenning lijkt voldoende geweest te zijn om zijn inschrijving in het Italiaanse ingenieursregister, sectie B, industriector mogelijk te maken, zodat hij dit beroep nu in Italië mag uitoefenen.
4. Als het bovenstaande juist blijkt, dan zou dit betekenen dat Italiaanse staatsburgers zich alleen door op papier te migreren — zoals de heer Cavallera — in strijd met de geest en de letter van de communautaire richtlijnen terzake en de omzetting daarvan in nationaal recht, zouden kunnen onttrekken aan de in artikel 33 van de grondwet vastgelegde verplichting om staatsexamen te doen alvorens ingeschreven te kunnen worden in het ingenieursregister en het beroep van ingenieur in Italië te kunnen uitoefenen.

Kan de Commissie deze feiten natrekken en, als zij vaststelt dat zij blijken te kloppen, de nodige maatregelen nemen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(2 mei 2003)

In antwoord op de vraag van het geachte parlementslid merkt de Commissie het volgende op:

- De erkenning van het beroep van ingenieur is geregeld bij Richtlijn 89/48/EEG⁽¹⁾. Krachtens deze richtlijn mag een lidstaat de toegang tot of de uitoefening van een gereguleerd beroep niet weigeren aan een EU-onderdaan indien deze over het vereiste diploma beschikt om dit beroep uit te oefenen in zijn land van oorsprong of herkomst. Uit het besluit van 23 oktober 2002 waarbij het beroep van de heer Cavallera in Italië is erkend en waar het geachte parlementslid naar verwijst, is niet duidelijk op te maken of deze EU-onderdaan het Spaanse diploma van „Ingeniero Técnico Industrial, especialidad Mecánica” heeft verkregen omdat hij daartoe in Spanje een opleiding heeft gevolgd of louter omdat zijn Italiaans diploma van mechanisch ingenieur in Spanje is erkend. Bovenbedoelde richtlijn bevat echter alleen regels voor de erkenning van diploma's die in een andere lidstaat zijn verkregen en niet voor de erkenning van erkenningsbesluiten die een andere lidstaat heeft genomen met betrekking tot diploma's die niet op zijn grondgebied zijn afgegeven.
- Indien de heer Cavallera in Spanje een opleiding heeft gevolgd en op basis van deze opleiding het diploma heeft verkregen dat daar vereist is om toegang te krijgen tot het beroep van ingenieur, had hij het recht om zijn diploma op grond van Richtlijn 89/48/EEG door de Italiaanse autoriteiten te laten erkennen en in Italië toegang te krijgen tot dit beroep. Dit houdt ook in dat hij, in tegenstelling tot de degenen die hun beroepskwalificatie in Italië hebben verkregen, niet aan het staatsexamen behoefde deel te nemen om in het desbetreffende beroepsregister te worden ingeschreven.
- Indien de heer Cavallera zijn ingenieursdiploma daarentegen in Italië heeft verkregen en zijn Spaanse titel louter op basis van erkenning is afgeleverd, zonder dat hij in Spanje een opleiding heeft gevolgd, kon hij geen beroep doen op Richtlijn 89/48/EEG om te worden vrijgesteld van het staatsexamen dat vereist is om in het ingenieursregister te worden ingeschreven. Het bij Richtlijn 89/48/EEG ingevoerde algemeen stelsel van erkenning van diploma's heeft ten doel EU-onderdanen de mogelijkheid te bieden om toegang te krijgen tot een beroepsactiviteit en deze uit te oefenen in een andere lidstaat (de ontvangende lidstaat) dan deze waar ze hun diploma hebben verkregen (de lidstaat van oorsprong). Indien de heer Cavallera zich inderdaad in de door het geachte parlementslid beschreven situatie bevindt, is de lidstaat van oorsprong Italië omdat daar het diploma is afgegeven. De Spaanse autoriteiten hebben enkel de gelijkwaardigheid van dit diploma met het Spaanse diploma van „Ingeniero Técnico Industrial” erkend. De Commissie is van mening dat de houder van een diploma dat in de lidstaat van oorsprong is afgegeven en in een ontvangende lidstaat is erkend, niet in zijn lidstaat van oorsprong kan terugkeren en dan op basis van Richtlijn 89/48/EEG andere dan de aan dit diploma verbonden rechten kan opeisen.

- Indien de heer Cavallera zijn diploma dus niet heeft verkregen op basis van een in Spanje gevolgte opleiding, waren de Italiaanse autoriteiten krachtens Richtlijn 89/48/EEG niet verplicht zijn Spaanse titel te erkennen en hoefden zij hem niet vrij te stellen van het examen dat vereist is om in het ingenieursregister te worden ingeschreven. Het op 7 maart 2002 door de Commissie ingediende voorstel voor een richtlijn betreffende de erkenning van beroepskwalificaties brengt geen verandering in deze situatie. Het staat de lidstaten volgens de Gemeenschapswetgeving echter wel vrij om op basis van hun nationale wetgeving gunstiger regels toe te passen.

(¹) Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten, PB L 19 van 24.1.1989.

(2003/C 222 E/241)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0530/03

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 februari 2003)

Betreft: Ingehuurde werknemers bij de elektriciteitscentrale DEI van Ptolemaida in Griekenland

In de installaties van de DEI te Ptolemaida worden tientallen werknemers al jarenlang tewerkgesteld via een onderaannemer (koppelbaas) die hen aan de DEI ter beschikking stelt. Die onderaannemer kan gedurende al die jaren dezelfde natuurlijke persoon zijn of steeds een ander, maar de betrokken werknemers verrichten steeds dezelfde werkzaamheden die hun in alle gevallen door de DEI, en niet door de onderaannemer, worden opgedragen. Aangezien die werknemers dezelfde arbeidsprestatie verrichten als de vast aangestelde werknemers bij de DEI, luidt de vraag aan de Commissie, hoelang zij zullen worden aangemerkt als „tijdelijk werkzaam via een uitzendbedrijf” die minder werknemers- en socialezekerheidsrechten genieten.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(20 maart 2003)

Het geachte parlementslid stelt de Commissie een vraag over de situatie van werknemers die sinds tientallen jaren door een wervingsbureau worden aangeworven en aan de Griekse elektriciteitscentrale DEI ter beschikking worden gesteld, waar ze hetzelfde werk verrichten als vaste werknemers van dit bedrijf maar niet dezelfde bescherming of rechten hebben.

De Commissie herinnert eraan dat zij geen standpunt kan innemen in een zaak waarin het onderzoek en de kwalificatie van de feiten onder het nationale recht vallen.

Het kan echter nuttig zijn om twee soorten communautaire bepalingen te vermelden die met de bovengenoemde situatie verband kunnen houden. Het betreft ten eerste Richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd (¹), waarin wordt bepaald dat de lidstaten de nodige maatregelen moeten nemen om misbruik als gevolg van het gebruik van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten of arbeidsverhoudingen voor bepaalde tijd te voorkomen. Daarnaast kunnen het voorstel van de Commissie van 20 maart 2002 voor een richtlijn betreffende de arbeidsvoorwaarden van uitzendkrachten (²) en het gewijzigde voorstel van 28 november 2002 (³) worden vermeld. In artikel 5 van deze teksten wordt het grondbeginsel van gelijke behandeling van uitzendkrachten en werknemers van de inlenende onderneming gesteld. In het gewijzigde voorstel wordt dit beginsel als volgt gedefinieerd: „De essentiële arbeidsvoorwaarden van uitzendkrachten zijn, voor de duur van hun opdracht bij een inlenende onderneming, ten minste dezelfde als die welke voor hen zouden gelden als zij door genoemde onderneming voor dezelfde functie in dienst zouden worden genomen”. Deze tekst heeft in eerste lezing een positief advies gekregen van het Parlement (advies van 21 november 2002) en wordt momenteel besproken door de Raad.

(¹) PB L 175 van 10.7.1999.

(²) PB C 203 E van 27.8.2002.

(³) COM(2002) 701 def.

(2003/C 222 E/242)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0539/03
van Lennart Sacrédeus (PPE-DE) aan de Raad

(26 februari 2003)

Betreft: Ruim baan voor alcoholreclame

Zweden heeft lange tijd een restrictief alcoholbeleid gevoerd, wat een gunstige invloed heeft gehad op de Zweedse volksgezondheid en geleid heeft tot een lagere gemiddelde alcoholconsumptie in vergelijking met de overige landen van Europa. Nu wordt het Zweedse alcoholbeleid bedreigd. In een uitspraak in de zogenoemde Gourmetzaak heeft de Zweedse speciale rechtbank voor markt- en consumentenzaken bepaald dat het Zweedse verbod op alcoholreclame in kranten en tijdschriften in strijd is met de EU-regelingen inzake het vrije verkeer van goederen en diensten. Als gevolg hiervan wordt erop aangedrongen dat Zweedse Rijksdag de wetgeving inzake alcohol en alcoholreclame wijzigt. Dit zal stellig leiden tot een toegenomen alcoholconsumptie in Zweden omdat reclame voor alcoholische dranken daar nu eenmaal per definitie op gericht is.

Het verbod op alcoholreclame in kranten en tijdschriften geldt in gelijke mate voor alle alcoholische dranken (sterke drank, bier en wijn). Dat het verbod van invloed zou zijn op het vrije verkeer van goederen en diensten is daarom twijfelachtig. Aan dit argument zou bovendien een gering gewicht moeten worden toegekend als men bedenkt welke negatieve gevolgen voor de volksgezondheid een verhoging van de alcoholconsumptie zou hebben. De uitspraak van de speciale Zweedse rechtbank voor markt- en consumentenzaken gaat helaas in tegenovergestelde richting.

Is de Raad van oordeel dat Zweden moet worden gedwongen alcoholreclame in kranten en tijdschriften toe te staan, ondanks het feit dat hiervan een ongunstige invloed op de volksgezondheid zal uitgaan?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad kan zich niet uitspreken over de door het geachte parlementslid aan de orde gestelde kwestie die betrekking heeft op de mogelijke gevolgen van een uitspraak van een Zweedse nationale rechtbank.

(2003/C 222 E/243)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0544/03
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(26 februari 2003)

Betreft: Omzetting door Griekenland van Richtlijn 89/48/EEG

Aan de hand van presidentieel besluit 385/2002 heeft Griekenland wijzigingen aangebracht aan presidentieel besluit 165/2000 waarmee het Richtlijn 89/48/EEG ⁽¹⁾ in Grieks recht had omgezet, wat het nu eveneens doet voor Richtlijn 2001/19/EG ⁽²⁾. De Commissie heeft Griekenland in juli 2002 een met redenen omkleed advies (SG(2002) 220544 – 1.7.2002) voor schending 2001/4046 toegestuurd wegens „incorrecte omzetting door Griekenland in zijn nationaal recht van Richtlijn 89/48/EEG en wegens incorrecte uitvoering van sommige bepalingen”, zoals de niet-erkenning van diploma's die zijn uitgereikt door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat in het kader van studies op een overeenkomstig gebied van het recht.

Kan de Commissie mededelen of het presidentiële besluit 385/2002 de tekortkomingen inzake de omzetting van Richtlijn 89/48/EEG dekt? Zo nee, wat denkt zij te ondernemen om ervoor te zorgen dat Richtlijn 89/48/EEG correct wordt toegepast?

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989, blz. 16.

⁽²⁾ PB L 206 van 31.7.2001, blz. 1.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(25 april 2003)*

De door het geachte parlementslid gestelde vraag geeft aanleiding tot de volgende opmerkingen:

- Presidentieel besluit 385/2002, tot wijziging van presidentieel besluit 165/2000, is aan de Commissie medegedeeld. De analyse van dit presidentieel besluit heeft tot de conclusie geleid dat hiermee presidentieel besluit 165/2000 in overeenstemming is gebracht met Richtlijn 89/48/EEG betreffende enkele punten in verband met de slechte omzetting van Richtlijn 89/48/EEG ⁽¹⁾. Het ging hierbij met name over de toepasselijkheid van presidentieel besluit 165/2000 op personen die in Griekenland het beroep al hebben uitgeoefend waarvoor zij om erkenning vragen, en over enkele bepalingen inzake compenserende maatregelen. De hierop betrekking hebbende klachten die in het met redenen omklede advies van 1 juli 2002 aan Griekenland aan de orde zijn gesteld, zullen derhalve moeten worden ingetrokken.
- Aangezien met presidentieel besluit 385/2002 echter een aantal klachten betreffende de slechte omzetting van Richtlijn 89/48/EEG, alsmede alle klachten betreffende de slechte toepassing ervan nog niet zijn verholpen, is de Commissie van plan de lopende procedure voort te zetten, waarbij rekening wordt gehouden met de wijzigingen als gevolg van de goedkeuring van presidentieel besluit 385/2002. De Commissie heeft tijdens haar vergadering van 17 december 2002 besloten deze zaak bij het Hof van Justitie aanhangig te maken.

⁽¹⁾ Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten, PB L 19 van 24.1.1989.

(2003/C 222 E/244)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0548/03**van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie***(26 februari 2003)*

Betreft: Stopzetting van de bouw van een biologisch zuiveringsstation op Lesbos (Griekenland)

Volgens berichten in de Griekse pers heeft de Griekse regering op 20 januari 2003 op grond van een besluit van de bevoegde vice-minister voor economie, de heer Pachtas, de bouw stopgezet van een biologisch zuiveringsstation op Lesbos (begroot op 100 miljoen euro) dat uitgerekend dezelfde heer Pachtas slechts enkele maanden voordien (met name op 6 maart 2002) als een „uitstekend project” had bestempeld, waarbij hij in het openbaar toezeggingen had gedaan om een vlotte financiering ervan te waarborgen.

In deze context loont het de moeite erop te wijzen dat Lesbos een afgelegen eiland is (het op één na grootste in Griekenland) en enorme mogelijkheden voor toeristische ontwikkeling biedt daar het over voldoende infrastructuur (internationale chartervluchten vanop zijn luchthaven) en een zeer grote culturele rijkdom beschikt. Op dit gebied volstaat het te vermelden dat Lesbos belangrijke musea, monumenten en gebouwen telt (bijvoorbeeld het Teriade-museum, neoklassieke huizen, zeer veel muurschilderijen van de grote volksschilder Theofilos, enz.) en dat ook zijn natuurschoon uitzonderlijk is. Niettegenstaande dit alles heeft het eiland nog steeds geen biologisch zuiveringsstation, wat uiteraard gevolgen heeft voor zijn verdere toeristische ontwikkeling. Na het bovengenoemde regeringsbesluit lijkt de bouw ervan bovendien meer dan onwaarschijnlijk.

Kent de Commissie de redenen voor deze plotse ommezwaai van de Griekse regering, daar de afgelopen tien maanden blijkbaar niets was veranderd, behalve natuurlijk de verkiezing van een nieuwe gemeenteraad? Kan de Commissie aanvaarden dat de regeringen van bepaalde lidstaten op grond van hun politieke betrachtingen en plannen zomaar besluiten noodzakelijke infrastructuurwerken — met name in afgelegen en toeristische gebieden van de EU — uit te voeren of te annuleren?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(17 maart 2003)*

Het Cohesiefonds heeft een project medegefinancierd dat het zuiveringsstation voor het gemeentelijk afvalwater van Mitilini alsook een riolering- en een leidingnet voor rivierwater omvat, ten bedrage van 35 179 980 EUR, voor de totale kosten van 42 286 533 EUR. Het zuiveringsstation voor het gemeentelijk afvalwater van Mitilini is in 2002 voor het eerst in gebruik genomen. Het is dus niet juist te zeggen dat de stad Mitilini op Lesbos geen afvalwaterzuiveringsstation heeft of dat de bouw ervan is stopgezet.

De Commissie begrijpt overigens dat het geachte parlementslid refereert aan een project van het gemeentebestuur van deze stad voor uitbreiding van het huidige rioleringnet. De Commissie beschikt niet over officiële gegevens van de Griekse autoriteiten wat dit betreft. Zij is evenwel van mening dat, zoals elk systeem voor de opvang en behandeling van afvalwater, dat van de stad Mitilini gebaat zou zijn bij uitbreiding en verbetering met behulp van aanvullende werkzaamheden.

Het financieringsbesluit van dit soort projecten valt onder de bevoegdheid van de Griekse autoriteiten, in het juridisch kader dat betrekking heeft op de Structuurfondsen. De Commissie wenst echter dat bij de keuze van projecten die worden medegefinancierd met communautaire middelen rekening wordt gehouden met de strategie die de Commissie met de Griekse autoriteiten heeft opgesteld. Deze strategie is als apart hoofdstuk opgenomen in het Operationeel Milieuprogramma 2000-2006. De strategie heeft ten doel te stimuleren dat de financieringsinspanningen worden gericht op de Griekse steden die, in tegenstelling tot Mitilini, nog niet over een zuiveringsstation voor het gemeentelijk afvalwater beschikken en die daardoor niet voldoen aan Richtlijn 91/271/EG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB L 135 van 30.5.1991.

(2003/C 222 E/245)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0555/03**van Antonio Di Pietro (ELDR) aan de Commissie***(27 februari 2003)*

Betreft: Geïntegreerd afvalbeheer in de gemeente Conegliano

De gemeente Conegliano (in de provincie Treviso) heeft bij besluit nr. 127-597 van 8 april 2002 het geïntegreerde beheer van huisvuil en daarmee gelijkgesteld afval op het grondgebied van de gemeente, evenals de financiële administratie van de huisvuilbelasting (heffing en inning), zonder openbare aanbesteding met ingang van uiterlijk 1 juli 2002 toegewezen aan het Consorzio per i servizi di igiene del territorio (C.I.T.), een consortium waarvan de gemeente deel uitmaakt, met dien verstande dat deze twee taken door het C.I.T. zelf dan wel door derden kunnen worden uitgevoerd.

In datzelfde besluit staat dat het C.I.T. onder andere het geïntegreerde en gecoördineerde beheer van huisvuil, speciaal en gelijkgesteld afval met inbegrip van het ophalen en vervoer ervan tot taak heeft, naast de heffing en inning van de huisvuilbelasting. Dankzij dit geïntegreerde beheer („met inbegrip van het ophalen en vervoer”) kan de organisatie van de dienst op het grondgebied worden geoptimaliseerd en efficiënter en zuiniger worden opgezet. Volgens het besluit zal het beheer van huisvuil en gelijkgesteld afval in de gemeente uiteindelijk volledig worden uitbesteed.

Vervolgens hebben de huishoudens en het bedrijfsleven van de gemeente Conegliano een brief ontvangen, ondertekend door de burgemeester van Conegliano, de voorzitter van het C.I.T. en de voorzitter van SAV.NO, waarin zij op de hoogte werden gesteld van enkele wijzigingen in het beheer en de inning van de huisvuilbelasting over 2002. In de brief werd onder andere medegedeeld dat de vergoeding voor de dienst namens het C.I.T. door SAV.NO geïnd zou worden en dat elke belastingplichtige daartoe een factuur zou ontvangen. Inderdaad ontvingen de inwoners daarop een factuur die aan SAV.NO moest worden voldaan.

Kortom, de gemeente Conegliano heeft het beheer van deze dienst rechtstreeks toegewezen aan het C.I.T., die een deel ervan vervolgens rechtstreeks heeft uitbesteed aan SAV.NO.

Meent de Commissie niet, in het licht van het bovenstaande, dat een dergelijke handelwijze een schending vormt van de communautaire bepalingen inzake toewijzing van het beheer van plaatselijke openbare diensten, en derhalve illegaal is?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(25 april 2003)

De Commissie deelt het geachte parlementslid mede dat zij op de hoogte is van een aantal problemen inzake de onverenigbaarheid met het Gemeenschapsrecht van overheidsopdrachten en concessies die de Italiaanse wetgeving op het gebied van lokale openbare diensten oplevert. Met betrekking tot deze wetgeving is momenteel een inbreukprocedure ingeleid, in het kader waarvan de Commissie onlangs een aanvullende aanmaningsbrief aan de Italiaanse regering heeft gestuurd.

Wat de gunning van het afvalbeheer in de gemeente Conegliano betreft, zal de Commissie de Italiaanse autoriteiten om gedetailleerde informatie vragen op grond waarvan zij kan beoordelen of het geval in kwestie onder de meer algemene problematiek valt waarop de bovengenoemde inbreukprocedure betrekking heeft.

(2003/C 222 E/246)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0563/03
van Frédérique Ries (ELDR) aan de Raad**

(27 februari 2003)

Betreft: Voorstel voor een verordening betreffende pediatrische geneesmiddelen

In december 2000 nam de Raad eenparig een resolutie aan waarin de Commissie werd verzocht wetgevende maatregelen uit te werken om de beschikbaarheid van pediatrische geneesmiddelen te verbeteren. De Raad geeft hierin toe dat er op dat gebied inderdaad een en ander schort. De Commissie had er zich toe verbonden op dat verzoek van de Raad in te gaan. De Commissie heeft in de loop van het debat in het Parlement over de hervorming van de geneesmiddelenwetgeving die verbintenis ook enkele malen herhaald. De verplichting echter om de ontwerpwetgeving inzake pediatrische geneesmiddelen aan een economische impactstudie te onderwerpen heeft de vrees gewekt dat de verordening nu nog langer op zich zal laten wachten. De cruciale termijnen die op de Europese instellingen in 2004 afkomen, dreigen de concretisering van deze ontwerpwetgeving immers op de lange baan te schuiven.

Kan de Raad zich ertoe verbinden het dossier in kwestie prioritair te behandelen zodra de Commissie haar voorstel voor een verordening heeft ingediend?

Antwoord

(13 mei 2003)

Zoals het geachte parlementslid zich herinnert, heeft de Raad in zijn resolutie van 14 december 2000 betreffende geneesmiddelen voor kinderen blijk gegeven van zijn interesse voor dit onderwerp. In zijn resolutie verzocht de Raad de Commissie zo spoedig mogelijk passende voorstellen te doen in de vorm van aanpak, regelgevende maatregelen of andere ondersteunende maatregelen op het gebied van klinisch onderzoek en ontwikkeling, rekening houdend met de ethische aspecten van klinisch onderzoek bij kinderen, zodat zowel de nieuwe als de reeds in de handel gebrachte geneesmiddelen voor kinderen volledig worden aangepast aan de specifieke behoeften van dit deel van de bevolking, alsmede rekening houdend met de internationaal erkende normen inzake de bescherming van minderjarigen met betrekking tot medisch-wetenschappelijk onderzoek.

De Raad kijkt met belangstelling uit naar de Commissievoorstellen en zal dit belangrijke dossier te zijner tijd op een spoedige en doeltreffende manier behandelen.

(2003/C 222 E/247)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0566/03**van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie**

(27 februari 2003)

Betreft: Problemen rond geluidssignalen

In richtlijn 70/388/CEE⁽¹⁾ worden de minimumwaarden genoemd waaraan een geluidssignaal van een motorvoertuig moet voldoen om toegelaten te worden: daarmee wordt het onmogelijk gemaakt om een claxon zacht af te stellen terwille van het milieu (b.v. bij lage snelheid of 's nachts) en daarna hard af te stellen onder bepaalde omstandigheden (b.v. bij hard rijden). In richtlijn 93/30/EEG⁽²⁾ wordt daarentegen een zacht volume verplicht gesteld voor claxons en fietsbellen van scooters en brommers, terwijl die juist vaak betrokken zijn bij ongelukken tussen motorrijders en voetgangers zoals overduidelijk blijkt uit de ongevallenstatistieken.

Daarom luidt de vraag i.v.m. het eerste deel van deze schriftelijke vraag of men niet van mening is dat er behoefte bestaat aan wijziging van de richtlijn om intelligente „geluidssignalen” toe te laten waarbij het volume al naargelang de omstandigheden kan worden aangepast. In verband met het tweede deel van de vraag luidt de vraag of twee- of driewiels motorvoertuigen niet moeten kunnen beschikken over hetzelfde geluidsniveau als vierwielvoertuigen.

⁽¹⁾ PB L 176 van 10.8.1970, blz. 12.

⁽²⁾ PB L 188 van 29.7.1993, blz. 11.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(8 april 2003)

In beginsel is de Commissie niet gekant tegen intelligente geluidssignaalinrichtingen. Aangezien een geluidssignaalinrichting bedoeld is om andere weggebruikers in de buurt van het voertuig te waarschuwen voor zijn aanwezigheid of nadering, moet wel zeer zorgvuldig worden nagedacht over het gebruik van een lager of hoger volume dan thans wordt voorgeschreven door Richtlijn 70/388/EEG van de Raad van 27 juli 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de geluidssignaalinrichting van motorvoertuigen.

De Commissie heeft geen aanwijzingen dat het voor geluidssignaalinrichtingen voor bromfietsen en lichte motorfietsen toegestane lagere volume niet door voetgangers zou worden gehoord en tot ongelukken zou leiden. Het maximale en minimale geluidsniveau voor deze twee soorten tweewielige motorvoertuigen loopt uiteen, maar de toegestane bandbreedtes overlappen elkaar wel, zodat het mogelijk is geluidssignaal-inrichtingen te produceren die op beide soorten tweewielige motorvoertuigen kunnen worden gemonteerd.

Wanneer de belanghebbenden van oordeel zijn dat het gebruik van geluidssignaalinrichtingen met een variabel volume een bruikbare bijdrage voor de verkeersveiligheid en de milieubescherming zou betekenen, wil de Commissie wel overwegen voorstellen tot wijziging van deze bepalingen in te dienen.

(2003/C 222 E/248)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0597/03**van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie**

(28 februari 2003)

Betreft: Extra verlichting op vrachtauto's

De vervoersorganisatie Norr in Norrbotten is geschokt over de nieuwe richtlijn inzake verlichting op vrachtauto's. De Zweedse Dienst Verkeer heeft voorgesteld dat de richtlijn met ingang van mei 2003 van kracht wordt.

De verkeerssituatie in Norrland verschilt van die in Midden-Europa. Chauffeurs die hout vervoeren kunnen wel anderhalf uur rijden zonder andere voertuigen tegen te komen. Het rijden op slechte en donkere wegen, waar groot gevaar bestaat dat elanden plotseling de weg oversteken, maakt extra verlichting op vrachtauto's in het Zweedse Norrland noodzakelijk, in tegenstelling tot de dichtbevolkte regio's in de EU. Krachtige verlichting op vrachtauto's bevordert de veiligheid. Botsingen met wilde dieren brengen kosten en andere problemen met zich mee. Voor vrachtautochauffeurs is het geen probleem hun lichten te dimmen voor tegenliggers.

Is het mogelijk regionale uitzonderingen vast te stellen op de richtlijn inzake verlichting op vrachtauto's?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(28 maart 2003)

Om te voldoen aan Richtlijn 76/756/EEG van de Raad van 27 juli 1976 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende de installatie van verlichtings- en lichtsignaalinrichtingen van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 97/28/EG van de Commissie van 11 juni 1997⁽²⁾, moeten motorvoertuigen zijn uitgerust met twee óf vier grote lichten, waarvan de maximale sterkte niet meer dan 225 000 cd mag bedragen. Deze voorschriften zijn sinds 1976 niet meer gewijzigd en zijn in overeenstemming met reglement 48 van de VN/ECE (Europese Commissie voor Europa van de Verenigde Naties). Momenteel worden echter binnen de VN/ECE voorstellen besproken om voor vrachtwagens van meer dan twaalf ton twee extra lichten toe te staan, mits er slechts vier tegelijkertijd kunnen worden ontstoken.

Voor vrachtwagens wordt een typegoedkeuring verleend op basis van de nationale wetgeving. Ze vallen nog niet onder het communautaire typegoedkeuringssysteem voor volledige voertuigen, maar naar verwachting zullen binnenkort bij het Europees Parlement en de Raad voorstellen worden ingediend om dit systeem vanaf 2008 ook voor deze voertuigen verplicht te stellen.

Bij de verlening van nationale typegoedkeuringen moeten de Zweedse autoriteiten in ieder geval voertuigen toelaten die aan Richtlijn 76/756/EEG van de Raad voldoen. Naleving van de richtlijn is evenwel niet verplicht. De autoriteiten kunnen derhalve ook voertuigen toelaten die aan andere voorschriften voldoen. In deze situatie mag de fabrikant zelf beslissen of hij de typegoedkeuring wenst te verkrijgen op basis van deze voorschriften dan wel op basis van de richtlijn. De Commissie dringt bij de lidstaten erop aan hun nationale regelgeving zo spoedig mogelijk in overeenstemming te brengen met de desbetreffende EG-richtlijnen en in ieder geval voordat het communautaire typegoedkeuringssysteem voor volledige voertuigen ook voor vrachtwagens verplicht wordt gesteld.

Na de registratie van een voertuig zijn hierop bovendien de nationale gebruiksvoorschriften van toepassing. De Zweedse autoriteiten mogen dus zelf bepalen of ze de installatie achteraf van een aantal grote lichten extra toelaatbaar achten.

⁽¹⁾ PB L 262 van 27.9.1976.

⁽²⁾ PB L 171 van 30.6.1997.

(2003/C 222 E/249)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0601/03

van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(25 februari 2003)

Betreft: De Gemeenschappelijke Marktorganisatie (GMO) van de melksector en de bijkomende heffing voor Portugal

In maart loopt het huidige verkoopseizoen van de melksector af. Op dat moment lopen circa 20 000 Portugese producenten de kans een boete te moeten betalen wegens overschrijding van de individuele quota's. De Portugese melkquota zou weleens met circa 40 000 à 50 000 ton overschreden kunnen worden, hetgeen een boete impliceert van 37 cent per liter, oftewel 15 miljoen Euro. Gezien de grote schuldenlast van veel producenten kan toepassing van deze boete volgens schattingen van de sector uiteindelijk leiden tot de verdwijning van 30 % van de producenten alleen al in de regio Entre o Douro e

Minho. In dat verband dient te worden opgemerkt dat de afgelopen tien jaar, tussen het verkoopseizoen van 1991/1992 en 2001/2002 78 % van de producenten zijn verdwenen, oftewel 75 000 producenten, waarvan 20 000 producenten tussen 1999 en 2002, vooral kleine en middelgrote bedrijven in het binnenland of in gebieden met bijzondere problemen, zoals berggebieden. Dit is vooral het gevolg van de grotere intensivering, concentratie en verticalisering van de melkproductie in Portugal. Ook in de hele EU hebben het prijsbeleid, het opkopen van de quota's van de kleine producenten, de overdracht van quota's „zonder land”, de afschaffing van collectieve melkruimtes en punten voor inzameling en beheer van reserves voor grote problemen gezorgd. Anderzijds is er geen rekening met deze werkelijkheid gehouden bij de hervorming van het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid, in de Agenda 2000, en is voor Portugal een onredelijke quota vastgesteld, op basis van productie- en productiviteitscijfers uit het verleden en met verwaarlozing van factoren als het aantal bedrijven, de zelfvoorzieningsgraad en het belang van de sector in achtergestelde regio's. Een hervorming die afkoerste op een verlaging van de landbouwprijzen en gedeeltelijke compensaties in de vorm van directe steun (circa 80 %), waarvan de belangrijkste basis wordt gevormd door toe te kennen nationale steunbedragen, en waarbij alleen uitgegaan is van de omvang van de productie van elk land en niet van andere overwegingen met betrekking tot de economische en sociale cohesie. Bovendien met gebruikmaking van een berekeningsmethode, de beroemde „virtuele koe”, die boeren en landen met een geringere productiviteit benadeelt.

- Welke maatregelen denkt de Europese Commissie te treffen om rekening te houden met het specifieke karakter van de Portugese landbouw en de enorme sociaal-economische gevolgen te vermijden van een extra heffing, vooral in de achtergestelde regio's? Is zij niet van mening dat de Portugese quota verhoogd zou moeten worden tot een niveau dat overeenkomt met de huidige productiviteit, maar ook met de graad van zelfvoorziening en het aspect van de economische en sociale cohesie?
- Is zij niet van mening dat de voorgestelde tussentijdse herziening slechts zal bijdragen tot versterking van de huidige tendensen in de sector? Welke maatregelen denkt zij te nemen om een evenwichtige melkproductie te waarborgen op het hele grondgebied van de EU, dus ook het binnenland en berggebieden, met als doelstelling een dicht net van kleine en middelgrote bedrijven in stand te houden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 maart 2003)

De Commissie is het om de volgende redenen niet eens met de mening van het geachte parlementslid over de melkproductie in Portugal:

- Vanaf de invoering ervan wordt er bij de vaststelling van de hoogte van quota's uitgegaan van de productie en niet van de consumptie. Portugal heeft in 1986 in dit kader bereikt dat het de quota's pas vanaf 1992 diende toe te passen. Bovendien zijn deze vastgesteld op ongeveer 160 % van de productie op het moment van toetreding. De Portugese productie is sinds 1986 blijven stijgen en deze heeft vanaf 1999-2000 de quota bereikt en overschreden.
- Zelfs als het criterium van consumptie bij de vaststelling van de quota moet worden aangehouden, is dit argument voor Portugal niet relevant. Er is daar momenteel namelijk sprake van een blijvende interventie voor boter van meer dan 5 % van de productie, hetgeen laat zien dat er in Portugal al een structureel melkoverschot bestaat.
- Dat er in Portugal veel kleine melkproducenten verdwijnen is geen toeval: dit is gestimuleerd en gefinancierd met communautaire en nationale programma's en middelen teneinde een herstructurering van de sector mogelijk te maken. Overigens is er in alle lidstaten sprake van een afname van het aantal melkproducenten en is de productiviteit overal gestegen.
- De melkquota's zijn in hoofdzaak ingesteld om het aanbod van melk te beperken en om een redelijke prijs voor de productie te waarborgen. Overal waar ze correct worden toegepast, zijn ze in dit opzicht zeer doeltreffend gebleken.
- Op het moment van besluitvorming over Agenda 2000 had Portugal zijn quota nog nooit bereikt; er bestond dus geen enkele reden om te voorzien in afwijkingen van de algemene regel. Bovendien is er geen sprake meer van een „virtuele koe” in de definitieve tekst. In het plan voor hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) dat op het ogenblik in behandeling is, krijgt Portugal dezelfde zorgvuldig overwogen verhoging van quota's als de andere lidstaten, waarvan er vele redenen zouden kunnen aanvoeren waarom ze meer melk zouden willen produceren.

Derhalve luidt het antwoord op de gestelde vragen als volgt:

- De Commissie kan geen uitzondering van betaling van de heffing voorstellen, noch voor Portugal, noch voor een andere lidstaat. Dat zou de weg vrijmaken voor een scherpe prijsdaling, terwijl een verstoring ontstaat van de concurrentie met de producenten die zich aan hun quota hebben gehouden.
- De hervorming die op het ogenblik in behandeling is, verandert de voorwaarden in dit opzicht in beginsel niet: enerzijds zullen de quota's nog steeds niet van de ene lidstaat naar de andere kunnen circuleren en anderzijds zal de toekenning ervan aan de regio's en producenten tot de nationale bevoegdheden blijven behoren, aan de hand van in de communautaire regelgeving vastgestelde algemene criteria.

(2003/C 222 E/250)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0620/03

van Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) aan de Commissie

(3 maart 2003)

Betreft: Vrijheid van vestiging en verkrijging van vergunning voor het verrichten van technische inspecties van voertuigen in Duitsland

Beperkingen van de vrijheid van vestiging voor onderdanen van een lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat zijn verboden krachtens artikel 43 van het EG-Verdrag, tenzij dit gerechtvaardigd is om redenen van algemeen belang. Dergelijke beperkingen zijn door het Europese Hof van Justitie zodanig geïnterpreteerd dat hieronder ook maatregelen of voorschriften kunnen worden verstaan die zowel op nationale onderdanen als op onderdanen van derde landen van toepassing zijn, doch die in de praktijk voor onderdanen van het derde land vestiging in een ander land moeilijk of althans minder interessant maken.

Bijlage VIII b van de „Strassenverkehrs-Zulassungs-Ordnung” van 28 september 1988, beschrijft de eisen waaraan instanties die in Duitsland technische inspecties van voertuigen willen verrichten moeten voldoen om de noodzakelijke vergunning te krijgen van de betrokken deelstaat. Volgens deze voorschriften is voor erkenning van de bevoegde autoriteiten indiening vereist van een reeks documenten en moet worden aangetoond dat wordt voldaan aan bepaalde feitelijke voorwaarden, waaronder de voorwaarde dat de aanvragende organisatie bestaat uit tenminste zestig onafhankelijke deskundigen, waarvan een minimum aantal deskundigen hun sociale zetel heeft op het grondgebied waarvoor erkenning wordt aangevraagd.

Is de Commissie niet van oordeel dat deze feitelijke voorwaarde voor een vergunning de vrijheid van vestiging belemmert, aangezien hieraan alleen kan worden voldaan als vooraf investeringen worden verricht en een bedrijfsrisico wordt aangegaan, en daar in de praktijk een ontmoedigende werking van uitgaat voor een onderdaan van een derde land die zich in Duitsland wil vestigen voor het uitvoeren van technische inspecties van motorvoertuigen?

Is de Commissie niet van oordeel dat de vereisten zoals vastgelegd in de Duitse wetgeving een buitensporig restrictief effect hebben op de vrijheid van vestiging, ook al zouden deze beperkingen gerechtvaardigd kunnen worden door motieven van algemeen belang?

Is de Commissie niet van oordeel dat voldoende Duitse wetgeving niet te verenigen is met de algemene beginselen die ten grondslag liggen aan richtlijn 96/96/EG van de Raad⁽¹⁾ van 20 december 1996 betreffende het onderling op elkaar afstemmen van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de technische inspectie van motorvoertuigen en aanhangwagens?

⁽¹⁾ PB L 46 van 17.2.1997, blz. 1.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(10 april 2003)

De Commissie heeft kennis genomen van de door het geachte parlementslid vermelde feiten.

Zij beschikt momenteel niet over een grondige kennis van de desbetreffende wetgeving en zal een onderzoek hierover laten uitvoeren.

Zij zal het geachte parlementslid op de hoogte houden van de resultaten.

(2003/C 222 E/251)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0628/03
van Françoise Grossetête (PPE-DE) aan de Commissie

(25 februari 2003)

Betreft: Uitvoering van richtlijn 1999/96/EG

Volgens richtlijn 1999/96/EG ⁽¹⁾ legt de Commissie het Europees Parlement en de Raad tegen 31 december 2000 een voorstel met de volgende inhoud voor:

- de regels voor de invoering van een zogenaamd boorddiagnosesysteem, dat de werking van de techniek voor uitlaatbeheersing in het oog houdt;
- regels voor de betrouwbaarheid en levensduur van de uitrusting voor beperking van de vervuiling;
- regels om uit te maken of voertuigen aan de vereisten voor beperking van de vervuiling voldoen.

Staan die voorstellen op het arbeidsprogramma van de Commissie?

Zo nee, wat denkt de Commissie op dit gebied te ondernemen, en met welke bepalingen denkt ze de vakmensen van de sector dan de nodige tijd te geven om de nieuwe wetgeving op de emissies van bedrijfsvoertuigen toe te passen die van kracht wordt in 2005?

⁽¹⁾ PB L 44 van 16.2.2000, blz. 1.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(21 maart 2003)

Het voorstel van de Commissie voor de drie in de vraag vermelde onderwerpen bevindt zich in de laatste voorbereidings- en goedkeuringsfase. Helaas heeft het vertraging opgelopen, maar dit is het gevolg van de verplichting om procedures voor voorstellen inzake de automobielenbouw in een andere vorm te gieten, teneinde het besluitvormingsproces doeltreffender te maken en rekening te houden met de noodzaak tot bijwerking en vereenvoudiging van het communautaire acquis ⁽¹⁾ en met recente interinstitutionele akkoorden.

De huidige bijlagen bij Richtlijn 88/77/EEC en de voor de invoering van de nieuwe technische voorschriften van Richtlijn 1999/96/EG vereiste wijzigingen worden overeenkomstig het desbetreffende interinstitutionele akkoord tussen het Europees Parlement, de Raad en de Commissie ⁽²⁾ als zodanig herschikt.

Het voorstel van de Commissie zal zich houden aan de in de artikelen 4 tot en met 7 van Richtlijn 1999/96/EG genoemde data voor de toepassing van de maatregelen: vanaf 1 oktober 2005 voor nieuwe typen voertuigen en vanaf 1 oktober 2006 voor alle typen voertuigen.

⁽¹⁾ COM(2003) 71 def, 11.2.2003.

⁽²⁾ Interinstitutioneel akkoord van 28 november 2001 over een systematischer gebruik van de herschikking van besluiten, PB C 77 van 28.3.2002, blz. 1.

(2003/C 222 E/252)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0636/03
van Baroness Sarah Ludford (ELDR) aan de Raad

(26 februari 2003)

Betreft: Voorwaarden voor de opvang van asielzoekers

Het Britse High Court (Hooggerechtshof) oordeelde op 19 februari 2002 dat de toepassing van sectie 55, lid 1 van de Britse Nationality, Immigration and Asylum Act (wet inzake nationaliteit, immigratie en asiel) van 2002 in strijd is met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Krachtens deze bepaling mag de Britse regering voedsel en onderdak onthouden aan asielzoekers die hun aanvraag

niet „zo snel als redelijkerwijs mogelijk” indienen. Het Hof besliste dat het onthouden van voedsel en onderdak een schending is van de mensenrechten van de asielaanvrager en een overtreding van het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling, als het risico bestaat dat de asielzoeker in armoede vervalt en zijn gezondheid in gevaar komt.

Aangezien de formulering van deze Britse wet identiek is aan die in Artikel 16, lid 2 van Richtlijn 2003/9/EG ⁽¹⁾ van de Raad tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers, bestaat de kans dat andere lidstaten het EVRM schenden als ook zij automatisch hun steun onthouden als de aanvraag te laat is ingediend. Zal het voorzitterschap van de Raad, gezien het belang van een uniforme toepassing van de EU-wetgeving, er voor zorgen dat alle lidstaten het advies volgen van deze Britse uitspraak zodat asielzoekers geen armoede hoeven te lijden?

⁽¹⁾ PB L 31 van 6.2.2003, blz. 18.

Antwoord

(13 mei 2003)

Zoals het geachte parlementslid in haar vraag in herinnering brengt, heeft de Raad op 27 januari 2003 Richtlijn 2003/9/EG aangenomen tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ⁽¹⁾.

Artikel 26 bepaalt dat de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om uiterlijk op 6 februari 2005 aan deze richtlijn te voldoen.

De Raad heeft begrepen dat de Britse regering beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van het Hoogerechtshof van 19 februari 2002, waaraan het geachte parlementslid refereert.

De Raad herinnert het geachte parlementslid eraan dat, overeenkomstig artikel 211 VEG, de Commissie toeziet op de toepassing van de bepalingen van het Verdrag, en dat overeenkomstig artikel 67, lid 5 VEG, als vastgesteld bij het Verdrag van Nice, eventuele wijzigingen van Richtlijn 2003/9/EG volgens de procedure van artikel 251 worden vastgesteld, d.w.z. uitsluitend op voorstel van de Commissie.

⁽¹⁾ PB L 31 van 6.2.2003, blz. 18.

(2003/C 222 E/253)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0644/03 van Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (NI) aan de Raad

(4 maart 2003)

Betreft: Jaarlijks debat 2002 over de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid

Op 12 februari jl, tijdens het jaarlijkse debat 2002 over de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, heb ik de Raad en commissaris Vitorino de volgende vragen gesteld, waarop ik geen antwoord heb ontvangen.

Op 13 februari 1981, dat wil zeggen 22 jaar geleden, is in het Koninkrijk Spanje Joseba Arregi, een Baskische politieke gevangene, gestorven aan de gevolgen van marteling terwijl hij door de politie in hechtenis werd gehouden.

In 2002 zijn 634 personen om politieke redenen gearresteerd. 127 van hen verklaarden naderhand voor de rechter dat zij slecht waren behandeld of waren gemarteld.

Heeft de Raad duidelijke gegevens over deze kwestie ontvangen van de Spaanse regering?

Meent de Raad dat de Spaanse regering het beginsel van transparantie in acht heeft genomen?

Vorig jaar heeft de Spaanse regering voorgesteld enkele sociale organisaties (media en culturele organisaties) te verbieden, die de politieke onderdrukking van Baskische dissidenten aan de kaak hadden gesteld. Naar aanleiding van een Spaans initiatief heeft de Europese Unie een zwarte lijst opgesteld van organisaties en individuen die beschuldigd worden van openlijke of stilzwijgende steun voor terrorisme. De beschuldigten hebben geen wettelijke verdedigingsmiddelen noch daadwerkelijke toegang tot de rechter.

Is de Raad van mening dat het beginsel van democratische controle in het geval van Spanje daadwerkelijk ten uitvoer is gelegd?

Is de Raad voornemens in de nieuwe, nog op te stellen teksten een rechtsmiddel op te nemen voor degenen die op de zwarte lijst van de Europese Unie staan?

Antwoord

(13 mei 2003)

De Raad kan geen standpunt innemen ten aanzien van individuele strafzaken noch van de handhaving van de openbare orde in de lidstaten.

Wat de laatste vraag van het geachte parlementslid betreft verzoekt de Raad het geachte lid van het Europees Parlement nota te nemen van het feit dat de Raad zijn goedkeuring heeft gehecht aan „Besluit 2003/48/JBZ van de Raad van 19 december 2002 betreffende de toepassing van specifieke maatregelen op het gebied van politieke en justitiële samenwerking ter bestrijding van het terrorisme, overeenkomstig artikel 4 van Gemeenschappelijk Standpunt 2001/931/GBVB” dat in Publicatieblad Nr. L 16 van 22 januari 2003, op blz. 68 is bekendgemaakt.

(2003/C 222 E/254)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0666/03

van Jan Dhaene (Verts/ALE) aan de Commissie

(6 maart 2003)

Betreft: Uitrusting van voertuigen met knipperende mistachterlamp (ARFF)

Reeds in 1991 en 1992 stond de „automatic rear fog flashlight” (ARFF) op de agenda van de GRE en is dus besproken door de verlichtingspecialisten.

Praktijkonderzoek in het mistlaboratorium van de Franse overheid in Clermont-Ferrand, dat mede gefinancierd werd door de Europese Commissie, leverde de bevestiging op dat alle internationale testpersonen, na een serie geheel zelfstandig uitgevoerde testen van de mogelijke combinaties uit de bestaande goedgekeurde Europese achterlichtconfiguraties, aangaven dat de knipperende mistachterlamp steeds het beste te detecteren was en als beste extra alarmsignaal aangewezen werd. De advocaat-generaal van het Hof te Amsterdam besliste reeds in 1994 dat een knipperende mistachterlamp niet verboden was.

De „High Level Group” voor verkeersveiligheid van de Europese Commissie zag in 1999 geen bezwaar voor het internationale verkeer, onder verwijzing naar de Conventie van Wenen, waarin vermeld staat dat met lampen die ervoor geschikt zijn knippersignalen gegeven mogen worden zolang het gevaar duurt. Men mag dus met extra signalen ernstige ongelukken voorkomen.

1. Is het de Commissie bekend dat de ARFF het enige systeem is dat aan alle eisen van het Bundesanstalt für Strassenwesen (BRD) voldoet?
2. Is het de Commissie bekend dat meerfasenverlichting reeds vroeger is ingevoerd, maar dat men er gezien de zeer beperkte verbetering weer mee gestopt is?
3. Is het de Commissie bekend dat alle typen en soorten voertuigen bij ernstige ongelukken betrokken kunnen raken, en dat derhalve alle typen voertuigen een eenduidig, direct duidelijk herkenbaar extra signaal moeten kunnen toepassen om zeer ernstige ongelukken te voorkomen?
4. Is het de Commissie bekend dat met de ARFF van de tweede generatie alle tekorten en/of irritaties in de achterlichtconfiguraties in één keer opgelost kunnen worden?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(3 april 2003)

Ieder voertuig kan bij een ernstig ongeluk betrokken raken. Daarom heeft de Commissie een doorlopend werkprogramma voor de harmonisatie en verbetering van de voertuigveiligheidsvoorschriften door middel van de typegoedkeuringsprocedure. Aan een bepaalde reeks voorschriften moeten alle voertuigen voldoen en als er bij een bepaald soort voertuig sprake is van een bijzonder risico, worden aanvullende voorschriften vastgesteld. Zo moeten lange voertuigen zijmarkeringsverlichting hebben.

De Europese voorschriften voor de installatie van verlichtings- en lichtsignaalvoorzieningen voor motorvoertuigen zijn opgenomen in Richtlijn 76/756/EEG van de Raad van 27 juli 1976 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende de installatie van verlichtings- en lichtsignaalinrichtingen van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan⁽¹⁾, als gewijzigd, waarin naar reglement 48 van de VN/ECE (Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties) wordt verwezen wat de technische voorschriften betreft.

Personenwagens moeten voldoen aan Richtlijn 76/756/EEG van de Raad als zij voor het eerst in de handel worden gebracht. Op andere soorten motorvoertuigen en op tweedehands voertuigen mogen de lidstaten echter hun eigen regels toepassen. Als deze voertuigen aan deze eisen voldoen, houdt dit evenwel niet automatisch in dat ze in het internationale verkeer gebruikt mogen worden. De Commissie is niet op de hoogte van de eisen van de Duitse Bundesanstalt für Straßenwesen en kan derhalve geen uitspraak doen over de vraag of het ARFF (Automatic Rear Fog Flashlight) het enige systeem is dat aan de desbetreffende eisen voldoet.

Een VN/ECE-werkgroep van deskundigen, waarvan de Commissie en de lidstaten de vergaderingen bijwonen, komt twee keer per jaar bijeen om voorstellen tot wijziging van de voorschriften voor verlichtings- en lichtsignaalvoorzieningen van voertuigen te bespreken. Als lid van deze werkgroep van deskundigen volgt de Commissie alle besprekingen en evalueert zij regelmatig hun standpunt over de zaken die aan de orde komen. Enkele jaren geleden werd de werkgroep bij discussies over de verbetering van remlichten geattendeerd op het ARFF. Destijds bestond er echter geen steun voor de verbetering van remlichten of voor het ARFF. Ondertussen zijn de opvattingen over innovatieve verlichting veranderd en misschien is dit het moment om het ARFF in de werkgroep opnieuw aan de orde te stellen, met name als er een verbeterde tweede generatie van bestaat. Als de uitvinder met het directoraat-generaal Ondernemingen contact wil opnemen, kunnen de kenmerken van deze nieuwe versie worden bestudeerd. De Commissie kan dan beslissen of de zaak weer onder de aandacht van de werkgroep moet worden gebracht.

⁽¹⁾ PB L 262 van 27.9.1976.

(2003/C 222 E/255)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0668/03**van Giacomo Santini (PPE-DE) aan de Commissie**

(6 maart 2003)

Betreft: Onvoldoende aandacht voor jonge landbouwers in het kader van het nieuwe Gemeenschappelijk Landbouwbeleid

Bij de verhitte debatten over de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) is één stem niet gehoord, nl. die van de jonge landbouwers. Evenmin bevatte het document van de Commissie concrete verwijzingen naar de toekomst van deze categorie landbouwers, hun problemen en hun verwachtingen.

Laten we even stilstaan bij de artikelen 7 en 8 van verordening (EG) nr. 1257/1999⁽¹⁾, waarin hogere percentages voor steun uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw zijn vastgesteld, d.w.z. dat in plaats van het maximale percentage van 40 % van het investeringsbedrag, dat voor normale landbouwbedrijven geldt, een percentage van maximaal 45 % voor jonge landbouwers en van maximaal 55 % voor jonge landbouwers uit probleemgebieden is voorzien.

Artikel 8 voorziet in vestigingssteun ten behoeve van jonge landbouwers voor een maximumbedrag van 25 000 EUR. Dat is waarlijk niet veel om een jonge landbouwer aan te moedigen zich in te zetten voor een landbouwbedrijf, mede gezien de grote hervormingen die hem te wachten staan.

1. Kan de Commissie dan ook mededelen waarom in het ontwerp voor de hervorming van het GLB geen specifiek hoofdstuk is opgenomen voor de activiteiten van de jonge landbouwers?
2. Is het mogelijk in dit ontwerp een amendement op artikel 8 van verordening nr. 1257/99 op te nemen waarin wordt voorgesteld het bedrag van de vestigingssteun tenminste te verdubbelen en dus te verhogen tot 50 000 EUR?
3. Is het mogelijk in dit ontwerp een amendement op te nemen dat gericht is op verhoging van de investeringssteun (thans voor jonge landbouwers in laagvlakten en berggebieden respectievelijk 45 % en 55 % van het investeringsvolume) tot respectievelijk 65 % en 75 %?
4. Is het mogelijk in dit ontwerp een amendement op te nemen tot afschaffing van de overheidssteun-regeling ten gunste van rechtstreekse steun aan jonge landbouwondernemers door de lidstaten en de lokale overheden?

(¹) PB L 160 van 26.6.1999, blz. 80.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(3 april 2003)

1. Verordening (EG) nr. 1257/1999 (¹) bevat reeds een hoofdstuk (hoofdstuk II) dat uitsluitend aan jonge landbouwers is gewijd. De Commissie beklemtoont dat er belangrijke verbeteringen zijn aangebracht in het kader van Agenda 2000.

Zo is een belangrijke inspanning geleverd door het in aanmerking komend maximumbedrag voor vestigingspremies en dat voor rentesubsidies voor leningen voor jonge landbouwers met 66 % op te trekken, met name van 15 000 naar 25 000 EUR. Ten tweede kan het maximale bijstandspercentage, voor wat betreft investeringen in landbouwbedrijven, met 5 % worden verhoogd voor investeringen van jonge landbouwers in de eerste vijf jaar na hun vestiging. Ten derde zijn de voor vervroegde uittreding in aanmerking komende maximumbedragen, een maatregel die indirect jonge landbouwers ten goede komt door het vrijkomen van landbouwgronden te bevorderen, aanzienlijk gestegen, met name van 10 000 naar 15 000 EUR (+ 50 %) en de lidstaten hebben de mogelijkheid om de toepassing van deze maatregel te combineren met de vestiging van jonge landbouwers.

2. Zoals vermeld in punt 1, is er sprake van een aanzienlijke verhoging voor de huidige programmeringsperiode. Artikel 52 van Verordening (EG) nr. 1257/1999 maakt het anderzijds mogelijk voor de lidstaten om te voorzien in aanvullende financiering voor de goedgekeurde maatregelen voor plattelandsontwikkeling. Een dergelijke financiering moet door de lidstaten worden aangemeld en door de Commissie worden goedgekeurd in het kader van de programma's voor plattelandsontwikkeling.

3. Overeenkomstig artikel 51, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1257/1999 mag investeringssteun voor landbouwbedrijven in bepaalde gevallen de in de verordening bepaalde percentages overschrijden. Krachtens deze bepaling mogen de lidstaten aanvullend in hun plannen voor plattelandsontwikkeling hogere financieringspercentages aanhouden, bijvoorbeeld om tegemoet te komen aan de noden van jonge landbouwers voor bepaalde soorten investeringen.

4. De Commissie is niet voornemens de overheidssteunregeling te schorsen, aangezien dat zou leiden tot concurrentievervalsing tussen de landbouwers van de verschillende lidstaten.

(¹) Verordening (EG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandsontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) en tot wijziging en intrekking van een aantal verordeningen, PB L 160 van 26.6.1999.

(2003/C 222 E/256)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0684/03

van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(7 maart 2003)

Betreft: Geïntegreerd operationeel programma voor Andalusië en communautaire fondsen

De Spaanse overheid heeft in het kader van het geïntegreerde operationele programma voor Andalusië, onder maatregel 3.6 „Bescherming en herstel van het natuurlijk erfgoed” (bestemd voor maatregelen op het gebied van bosbouw, biodiversiteit en natuurgebieden) voor een totaalbedrag van 827 miljoen euro

geprogrammeerd. Dit bedrag bestaat uit 620 miljoen euro aan steun van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling en 207 miljoen euro nationale cofinanciering, waarmee tegemoet wordt gekomen aan een expliciete eis die was gesteld bij de totstandkoming van deze programmering, zoals blijkt uit het programma zelf. Daarnaast is nog voorzien in een financiering van 118 miljoen euro voor investeringen in de bosbouw met EOGFL-steun (maatregel 3.9 van hetzelfde programma). Op de laatste vergadering van het Comité voor toezicht op het programma (Córdoba, juni 2002) is echter gebleken dat er sprake is van een gebrekkige uitvoering van de maatregelen die in het goedgekeurde programma zijn opgenomen, en dat het Ministerie voor Milieu hiervoor rechtstreeks verantwoordelijk is.

- Overeenkomstig verordening (EG) nr. 1260/1999⁽¹⁾ kan het niet halen van de vereiste uitvoeringsgraad tot gevolg hebben dat de geplande communautaire subsidies komen te vervallen,
- Het Andalusische departement van milieu heeft zich tot de Europese Commissie gewend (middels een schrijven van 12 september 2002 aan het DG regionaal beleid) met een verzoek om bemiddeling in deze kwestie en met het verzoek om zich te buigen over de mogelijkheid van rechtstreekse toewijzing van de kredieten aan de Andalusische regering.
- Het feit dat de kredieten niet door de centrale overheid worden uitbetaald brengt schade toe aan het milieubeheer in Andalusië, een regio die gerangschikt staat als een regio van doelstelling 1.
- In een resolutie over het beheer van het regionaal beleid en de structuurfondsen⁽²⁾ (paragraaf 2 en 12) van heeft het Europees Parlement erop gewezen dat financiële steun op zo efficiënt mogelijke wijze moet worden toegekend aan de regio's en plaatselijke overheden, heeft het betreurd dat het autoritaire beleid van de centrale overheid de uitvoering van de programma's uit hoofde van de structuurfondsen in deze regio's bemoeilijkt, en was het tenslotte van oordeel dat de centrale overheid geen overheersende rol dient te vervullen, doch veeleer een rol van coördinatie, ondersteuning en controle op de wettigheid van een en ander.

Heeft de Commissie, in aansluiting op het schrijven van het DG regionaal beleid van 1 oktober 2002 (ref. 110215) van de beheersautoriteit van het operationeel programma voor Andalusië 2000-2006, een voorstel ontvangen waarin een oplossing wordt geboden voor de uitvoeringsproblemen met betrekking tot maatregel 3.6 van het programma, die momenteel hoofdzakelijk onder de bevoegdheid valt van het Ministerie voor Milieu? Kan de Commissie aangeven in welk stadium zich de behandeling bevindt van het voorstel dat is voorgelegd aan de Commissie door het departement milieu van de regering van Andalusië?

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB C 284 E van 21.11.2002, blz. 325.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(9 april 2003)

De Commissie heeft kennisgenomen van de door het geachte parlementslid geschetste situatie, die in de op 7 juni 2002 in Cordoba gehouden vergadering van het Toezichtcomité van het geïntegreerde operationele programma (GOP) voor Andalusië ter sprake gebracht is. Sederdien heeft de Commissie samen met de Spaanse autoriteiten naar een geschikte oplossing gezocht.

Naar aanleiding van het op 16 en 17 januari 2003 in Madrid gehouden jaarlijkse overleg over het beheer van de programma's en nadat de Commissie meermaals tussenbeide is gekomen, heeft de beheersautoriteit meegedeeld dat het ministerie voor Milieu, de belangrijkste eindbegunstigde van de betrokken maatregelen, zijn investeringen opnieuw geprogrammeerd heeft waardoor de op grond van het GOP vastgestelde jaartranches 2000 en 2001 voor de betrokken maatregelen 3.6 en 3.9 besteed zullen kunnen worden.

De Commissie geeft het geachte parlementslid de verzekering dat zij elk voorstel dat haar door de beheersautoriteit wordt voorgelegd, zo spoedig mogelijk zal behandelen.

(2003/C 222 E/257)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0691/03**van Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) aan de Commissie**

(7 maart 2003)

Betreft: Toestand van de slachthuizen in Griekenland

Op mijn vraag H-0942/01 heeft de Commissie geantwoord⁽¹⁾ dat de resultaten van de controles die werden uitgevoerd in de Griekse slachthuizen geenszins bevredigend waren. Ze heeft er ook op gewezen dat slechts 47 slachthuizen beantwoordden aan de vereisten voor de uitvoer van vlees naar de gemeenschappelijke markt.

Kan de Commissie antwoorden op de volgende vragen:

- Wat is momenteel de situatie in de slachthuizen in Griekenland voor wat betreft het naleven van de communautaire wetgeving?
- Wat is de oorzaak van de problemen en welke stappen denkt de Commissie te ondernemen zodat Griekenland zich voegt naar de communautaire voorschriften?

⁽¹⁾ Mondeling antwoord van 11.12.2001.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(14 april 2003)

Tijdens een vergadering van de diensten van de Commissie met de Griekse autoriteiten op 21 februari 2003 is de situatie in de slachthuizen voor rood vlees besproken. De Griekse autoriteiten wezen erop dat in Griekenland 43 inrichtingen zijn erkend overeenkomstig artikel 10 van Richtlijn 64/433/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees⁽¹⁾ (zoals gewijzigd bij Richtlijn 2000/15/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 april 2000⁽²⁾) en 110 inrichtingen overeenkomstig artikel 4 van die richtlijn.

De Griekse autoriteiten hebben toegegeven dat de normen in een aantal inrichtingen die overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn zijn erkend, niet beantwoorden aan de normen die de communautaire en de nationale wetgeving oplegt. De autoriteiten lieten weten dat wordt gewerkt aan een programma om al deze inrichtingen te inspecteren teneinde vast te stellen welke verbeteringen moeten worden aangebracht, dan wel de erkenning in te trekken voor de inrichtingen die niet aan de voorwaarden kunnen beantwoorden. Dit proces zal naar verwachting eind 2003 zijn voltooid. De Griekse autoriteiten hebben zich ertoe verbonden de Commissie tegen eind april 2003 in kennis te stellen van details betreffende alle erkende slachthuizen in Griekenland.

Tijdens de bovengenoemde vergadering hebben de Griekse autoriteiten uitgelegd dat veel van de problemen met de slachthuizen die overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn zijn erkend volgens hen toe te schrijven zijn aan het feit dat die slachthuizen zo afgelegen zijn en zich ofwel op kleine eilandjes of in berggebieden bevinden, dat er ontoereikende financiële middelen voor verbeteringen beschikbaar zijn en dat het moeilijk is om een passend niveau van veterinaire supervisie te bereiken.

De Commissie vindt het onaanvaardbaar dat slachthuizen in Griekenland nog steeds aanzienlijk tekortschieten wat de vereiste normen betreft en dat consumenten daardoor aan risico's kunnen worden blootgesteld. Ze is van oordeel dat Griekenland dringend maatregelen moet nemen om deze tekortkomingen vast te stellen en weg te werken, zodat al deze inrichtingen zo spoedig mogelijk aan de communautaire vereisten beantwoorden.

De Commissie heeft haar standpunt tijdens deze vergadering aan de Griekse autoriteiten duidelijk gemaakt en heeft de Griekse autoriteiten naderhand een brief gestuurd waarin ze haar standpunt bevestigt en het belang benadrukt van een dringende oplossing voor dit probleem. Ze zal de situatie van dichtbij blijven volgen om te verzekeren dat er maatregelen worden getroffen.

⁽¹⁾ PB P 121 van 29.7.1964.

⁽²⁾ PB L 105 van 3.5.2000.

(2003/C 222 E/258)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0703/03
van Baroness Sarah Ludford (ELDR) aan de Commissie

(10 maart 2003)

Betreft: welzijn van dieren

In juli 2001 heeft Commissaris Byrne meegedeeld dat de Commissie geen voorstellen overwoog voor het verplicht stellen van andere voederpraktijken voor eenden en ganzen die worden gehouden voor de productie van ganzenlever (antwoord op vraag E-165/01⁽¹⁾).

Is de Commissie nog altijd niet voornemens om wetgeving voor te stellen voor een verbod van deze wrede en onnodige praktijken?

⁽¹⁾ PB C 364 E van 20.12.2001, blz. 168.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(9 april 2003)

De geachte afgevaardigde verwijst in haar vraag naar het antwoord van de Commissie op de schriftelijke vraag (E-1654/01) van de heer Mulder⁽¹⁾ over de productie van ganzenlever. De Commissie buigt zich momenteel over vraagstukken in verband met het welzijn van dieren, zoals de bescherming van dieren tijdens het transport en de bescherming van kippen die voor de vleesproductie gehouden worden. In lijn met het antwoord op schriftelijke vraag E-1654/01 is de Commissie momenteel niet voornemens om een voorstel voor verplichte veranderingen in de voedergewoonten voor de productie van ganzenlever op tafel te leggen.

⁽¹⁾ PB C 364 E van 20.12.2001.

(2003/C 222 E/259)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0706/03
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(10 maart 2003)

Betreft: Vietnam beteugelt vrijheid van meningsuiting en betoging

Hoewel de Europese Commissie en de lidstaten herhaaldelijk hun steun hebben verleend aan het „Programma ter hervorming van de wetgeving” van Vietnam (zie het antwoord op schriftelijke vraag E-0003/03⁽¹⁾), blijven de Vietnamese autoriteiten hun internationale verplichtingen schenden door nieuwe wetten goed te keuren die de uitoefening van fundamentele vrijheden en rechten nog meer aan banden leggen. Volgens het Vietnam-comité voor de bescherming van de rechten van de mens, dat in Parijs gevestigd is, is de vrijheid van meningsuiting onlangs weer aan nieuwe zware beperkingen onderworpen na de goedkeuring van besluit 28 inzake buitenlandse publicaties (Ministerie van Cultuur en Voorlichting, 21 november 2002). Op grond van dit besluit zijn publicaties van buitenlandse organisaties in Vietnam, met inbegrip van het corps diplomatique, internationale NGO's, buitenlandse ondernemingen en zelfs persagentschappen, aan staatscensuur onderworpen. Er kunnen nu zelfs sancties worden uitgesproken tegen de publicatie van perscommuniqués, documenten op Internet en alle andere vormen van documenten die strijdig met de belangen van de socialistische staat worden beschouwd (artikel 22, SRV van de Perswet). Binnenkort zal ook het recht van vreedzame betoging aan banden worden gelegd. Volgens het officiële dagblad „Lao Dong” (13 januari 2003) is minister Doan Manh Giao momenteel bezig met het opstellen van een wet op grond waarvan samenscholingen voor de gebouwen en kantoren van de partij en de regering worden verboden en een ieder die „klachten of verzoekschriften gebruikt” om mensen aan te sporen te demonstreren, wordt gestraft. De wet is met name bedoeld om vreedzame demonstraties van boeren en eigenaren van landbouwgronden die tegen de corruptie van de overheid en de inbeslagname van stukken land door de staat, protesteren. Naar aanleiding van dergelijke demonstraties zijn reeds talloze boeren gearresteerd. Op 21 oktober 2002 zijn in Ninh Binh (Noord-Vietnam) twaalf dorpsbewoners tot gevangenisstraffen tot dertien jaar veroordeeld omdat zij „sociale onlusten teweeg hadden gebracht” en in december 2002 zijn nog eens 21 boeren gearresteerd. In reactie op de demonstraties van de boeren in 2002 heeft de secretaris-generaal van de partij, de heer Nong Duc Manh, met name verklaard dat „het abnormaal is dat mensen met spandoeken bijeenkomen” en dat de democratie in Vietnam „in diverse gevallen te ver was doorgeschoten”.

Is de Commissie zich bewust van het feit dat de Vietnamese autoriteiten hun repressieve wetgeving trachten te versterken? Welke maatregelen heeft de Commissie getroffen of zal zij treffen om te voorkomen dat het geld van de Europese belastingbetaler gebruikt wordt om antidemocratische maatregelen te financieren? Zijn de Commissie en de lidstaten nog steeds van plan het programma „hervorming van de wetgeving in tien jaar” te steunen als Vietnam de door de Europese Unie toegekende middelen voor de hervorming van de wetgeving blijft misbruiken?

(¹) PB C 155 E van 3.7.2003, blz. 206.

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(26 maart 2003)

De Commissie is zich bewust van het bestaan van de wetgevende en administratieve maatregelen waarnaar verwezen wordt in de vraag en van het feit dat zowel de maatregelen zelf als de wijze van toepassing ervan — die voor een aantal van die maatregelen nog niet is aangevangen — grondig gecontroleerd zullen moeten worden en dit in samenwerking met de vertegenwoordigers van de lidstaten in Vietnam. Ondertussen heeft de Commissie reeds een bericht ontvangen dat besluit 28 mogelijk door de regering van Vietnam zal worden herzien.

De Commissie kan het geachte parlementslid garanderen dat haar procedures voor de voorbereiding en uitvoering van samenwerkingsprojecten en -programma's tussen de Gemeenschap en Vietnam waarborgen dat communautaire middelen uitsluitend kunnen worden aangewend voor door de Commissie goedgekeurde doelen. De Commissie blijft van mening dat haar deelname aan de voorbereiding van de evaluatie van de rechtsbehoeften, in samenwerking met andere internationale geldverleners, met inbegrip van lidstaten, op positieve wijze zal bijdragen aan de ontwikkeling van een modern en doeltreffend rechtssysteem in Vietnam.

De Commissie zal, samen met de vertegenwoordigers van de lidstaten, de mensenrechtensituatie in Vietnam van nabij blijven volgen en zo nodig concrete zaken blijven bespreken met de regering van Vietnam.

(2003/C 222 E/260)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0713/03

van Miguel Martínez Martínez (PSE) aan de Commissie

(4 maart 2003)

Betreft: Financiering van het programma „El Sentido de los pueblos: La mujer rural protagonista”

In december 1999 hechtte de EG-Commissie haar goedkeuring aan een mede met geld uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw gefinancierd programma over de rol van plattelandsvrouwen in Spanje „El Sentido de los pueblos: La mujer rural protagonista”, een programma dat wordt gesteund en uitgevoerd door de Spaanse Bond van plattelandsvrouwen (FEMUR).

Kan de Commissie mededelen over welke financieringsmiddelen dit programma beschikt en wat de stand van uitvoering ervan is?

Weet de Commissie of FEMUR ook communautaire middelen heeft ontvangen voor andere programma's van de bond?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(3 april 2003)

Zoals vermeld door het geachte parlementslid, heeft de Commissie op 7 december 1999 haar goedkeuring gehecht aan het proefproject „El Sentido de los pueblos: La mujer rural protagonista”, zulks op grond van artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 4256/1988(¹) van de Raad tot vaststelling van bepalingen voor de uitvoering van Verordening (EEG) nr. 2052/1988(²) met betrekking tot het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL), Afdeling Oriëntatie. Dit artikel 8 voorzag met name in de uitvoering van proefprojecten voor de bevordering van de plattelandsontwikkeling.

De financiële bijdrage van de Gemeenschap bedraagt 740 745 EUR en komt voor rekening van het EOGFL-Oriëntatie. De uitvoeringstermijn van het project lag in de periode 1 december 1999-30 november 2001. Begunstigde is de Spaanse bond van plattelandsvrouwen (FEMUR). Op 2 oktober 2001 heeft de Commissie haar goedkeuring gehecht aan de verlenging van de uitvoeringstermijn van het project tot 30 september 2002.

Uit hoofde van dit project zijn inmiddels twee betalingen verricht voor een bedrag van 518 521 EUR.

De Commissie heeft onlangs de documenten betreffende de afsluiting van dit project ontvangen en bestudeert deze momenteel.

Tijdens de analyse van het proefproject, voorafgaand aan de goedkeuring, is de Commissie nagegaan of FEMUR andere steun ontving van de Gemeenschap. Daarbij bleek dat FEMUR steun ontving in het kader van het project „GEA — Initiatieven op het gebied van werkgelegenheid voor vrouwen op het platteland”, waarvan de uitvoeringstermijn lag in de periode 12 januari 1998-31 december 1999 en dat voor een bedrag van 35 782 425 peseta (215 000 EUR) medegefinancierd werd door het Europees Sociaal Fonds, in het kader van het programma NOW. Begunstigde heeft de bijzonderheden van beide projecten toegelicht en verzekerd dat er geen risico bestaat op overlappingen. Bij het onderzoek voor de afsluiting van dit dossier zal de Commissie nagaan of aan alle voorwaarden van het proefproject is voldaan.

(¹) PB L 374 van 31.12.1988.

(²) PB L 185 van 15.7.1988.

(2003/C 222 E/261)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0731/03

van Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) aan de Commissie

(11 maart 2003)

Betreft: Richtlijn betreffende tijdige betaling

Op 29 juni 2000 is richtlijn 2000/35/EG (¹) goedgekeurd. De daarin vastgestelde maatregelen moeten ertoe bijdragen dat betalingen op tijd geschieden. Deze richtlijn zou op 8 augustus 2002 in nationaal recht moeten zijn omgezet. Naar het schijnt heeft een aantal lidstaten dat nog niet gedaan. Kan de Commissie aangeven om welke landen het gaat? Wat denkt de Commissie hiertegen te ondernemen? Is de Commissie zich ervan bewust dat het feit dat deze richtlijn niet overal in nationaal recht is omgezet negatieve gevolgen heeft voor kleine en middelgrote ondernemingen?

(¹) PB L 200 van 8.8.2000, blz. 35.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(28 maart 2003)

Begin maart hadden drie lidstaten nog niet aan de Commissie meegedeeld dat ze de door het geachte parlementslid genoemde richtlijn in nationaal recht hadden omgezet. Het gaat hierbij om Griekenland, Spanje en Luxemburg.

De Commissie is zich bewust van de negatieve gevolgen die betalingsachterstanden vooral voor het midden- en kleinbedrijf (MKB) hebben. De desbetreffende richtlijn is een belangrijk element van het communautaire beleid ter ondersteuning en bevordering van het MKB in de Unie.

De Commissie voert dan ook een inbreukprocedure tegen de genoemde landen. Deze procedure begon op 30 september 2002, en de tweede fase werd ingeluid op 6 februari 2003, toen de Commissie een met redenen omkleed advies naar deze lidstaten stuurde.

De Commissie hoopt dat de betrokken lidstaten de richtlijn nu zo snel mogelijk in nationaal recht zullen omzetten.

(2003/C 222 E/262)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0747/03**van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie**

(11 maart 2003)

Betreft: Informatie over openbare aanbestedingen

Hoe gaat de Commissie tewerk bij het toekennen van contracten aan officiële diensten die in de lidstaten inlichtingen verstrekken over de openstaande overheidsopdrachten voor de EU?

Een van die diensten, Tenders Direct (www.tendersdirect.co.uk), is blijkbaar een commercieel bedrijf dat zijn gebruikers geld aanrekent voor toegang tot de informatie over openbare aanbestedingen. Kan de Commissie duidelijkheid verschaffen over het statuut van Tenders Direct, en kan zij meedelen of dit bedrijf een licentieovereenkomst heeft met het Bureau voor officiële publicaties der Europese Gemeenschappen om toegang te mogen verlenen tot de informatie over openbare aanbestedingen?

Heeft Tenders Direct een monopoliepositie in het Verenigd Koninkrijk als informatiebron voor overheidsopdrachten voor de EU, en zo ja, hoe kan de Commissie die situatie rechtvaardigen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(14 april 2003)

Alle overheidsopdrachten die een bepaald bedrag overschrijden moeten worden gepubliceerd in het Supplement bij het Publicatieblad van de Europese Unie („S-serie”, „Publicatieblad S” of „PB S”) en in de gehele Unie worden gepubliceerd. De bedragen waarboven een aanbesteding in de Unie moet worden gepubliceerd, zijn in richtlijnen van de Unie vastgelegd.

Het Supplement bij het Publicatieblad wordt uitgegeven door het Publicatiebureau en verschijnt zowel on line (Tenders Electronic Daily = TED — <http://ted.publications.eu.int>) als off line (CD-ROM PBS). TED is gratis toegankelijk maar voor de cd-rom moet worden betaald. Overnemen wordt toegestaan op voorwaarde dat de bron wordt vermeld (zie verklaring inzake auteursrecht in TED).

Iedereen die de inhoud van TED wil downloaden, bijvoorbeeld om diensten aan te bieden zoals het waarschuwen van belangstellende bedrijven die willen inschrijven op overheidsopdrachten in de Unie, moet een licentie-overeenkomst ondertekenen. Tot dusverre hebben 99 licentiehouders een licentie-overeenkomst met het Publicatiebureau ondertekend; zij zijn in alle lidstaten (behalve Griekenland) en buiten de Unie gevestigd.

De licentie-overeenkomsten kosten momenteel:

- 1 taal: 3000 EUR per jaar
- 2 talen: 3600 EUR per jaar
- 3-11 talen: 3900 EUR per jaar

Tenders Direct wordt geleid door Millstream Associates Ltd, een van de 99 licentiehouders. De licentiehouders kunnen met de informatie waarover zij beschikken hun eigen diensten ontwikkelen, zoals waarschuwingssystemen, waarvoor zij hun gebruikers een tarief mogen aanrekenen.

Tenders Direct heeft geen monopoliepositie aangezien er momenteel in het Verenigd Koninkrijk 25 licentiehouders zijn.

(2003/C 222 E/263)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0760/03**van Elisabeth Jeggle (PPE-DE) aan de Commissie**

(12 maart 2003)

Betreft: Exploitatievoorwaarden voor verbrandingsinstallaties overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1774/2002

Wegens het uit de BSE-crisis voortvloeiende verbod op de vervoeding van diermeel aan niet-herkauers is de verwijdering van dierkadavers en slachtafval zeer kostenintensief geworden. Bij de renovatie of nieuwbouw van destructie-installaties worden daarom vaak voorzieningen getroffen om het mogelijk te maken zelf geproduceerd dierlijk vet als brandstof te gebruiken.

Op grond van Verordening (EG) nr. 1774/2002⁽¹⁾ — Bijlage IV, hoofdstuk II, punt 3 („Exploitatievoorwaarden”) — is voor de exploitatie van een verbrandingsinstallatie een minimum temperatuur van 850 °C en een verblijfsduur van ten minste twee seconden vereist. Zonder kostenintensieve en veel ruimte kostende voor- resp. naverbrandingskamers wordt echter een temperatuur van 1 400 °C bij een maximale verblijfsduur van 0,6 seconden bereikt. Verbrandingstechnisch voldoet de vloeibare brandstof dierlijk vet dus niet aan de vereiste parameters.

Acht de Commissie het mogelijk verordening (EG) nr. 1774/2002 aan de werkelijke omstandigheden aan te passen of eventuele aanvragers afwijkende vergunningen te verlenen voor de exploitatie van verbrandingsinstallaties met dierlijke vetten overeenkomstig de hierboven genoemde parameters (1 400 °C bij 0,6 seconden)?

⁽¹⁾ PB L 273 van 10.10.2002, blz. 1.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 april 2003)

De verbranding van afval wordt geregeld bij wetgeving van de Unie om de negatieve gevolgen voor het milieu en de daaruit voortvloeiende risico's voor de menselijke en dierlijke gezondheid te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken. Wat de verbranding van dierlijke bijproducten betreft sluit Richtlijn 2000/76/EG van het Parlement en de Raad van 4 december 2000 betreffende de verbranding van afval⁽¹⁾ installaties uit die alleen dierlijke karkassen verbranden.

Wat de verbranding van dierlijke bijproducten betreft, waarop Richtlijn 2000/76/EG niet van toepassing is, is Verordening (EG) nr. 1774/2002⁽²⁾ vanaf 1 mei 2003 van toepassing. De verordening bepaalt dat de Commissie alternatieve gebruikswijzen of verwijderingsmethoden kan goedkeuren na raadpleging van het bevoegde wetenschappelijke comité. De nieuwe methoden kunnen de in de richtlijn vastgestelde methoden hetzij aanvullen, hetzij vervangen.

De Commissie verwelkomt wetenschappelijk onderbouwde initiatieven en verzoekt belangstellende partijen om voorstellen voor alternatieve verwijderingsprocessen, -uitrusting en -systemen in te dienen. Zij heeft reeds een task force, bestaande uit leden van het wetenschappelijk comité, opgericht om een eerste evaluatie uit te voeren en een actieplan aan te bevelen. Er wordt reeds gewerkt aan de evaluatie van een aantal door de industrie voorgestelde alternatieve processen, systemen en uitrustingen, waaronder het verbranden van dierlijke vetten (bij een temperatuur van 1400 °C gedurende 0,6 seconden) als brandstof. De evaluatie houdt rekening met de betrokken risico's voor de dierlijke en volksgezondheid en het milieu. Zodra een bepaald proces, systeem of apparaat veilig blijkt te zijn, zal de Commissie door wijziging van de verordening een besluit nemen om het goed te keuren.

⁽¹⁾ PB L 332 van 28.12.2000.

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1774/2002 van het Parlement en de Raad van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten, PB L 273 van 10.10.2002.

(2003/C 222 E/264)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0782/03
van Claude Moraes (PSE) aan de Commissie

(7 maart 2003)

Betreft: Rol EU bij immuniseringsinitiatieven in de wereld

Een van de belangrijkste onderdelen van het in september 2000 aangenomen communautaire actieprogramma van de Commissie op het gebied van de volksgezondheid, is de aanpak van gezondheidsdeterminanten. Immunisering is de belangrijkste van alle preventieve gezondheidsmaatregelen, met name voor kinderen, en staat centraal bij de bescherming van mensenrechten en de verlichting van armoede. Uit het recente verslag van de Wereldgezondheidsorganisatie, Unicef en de Wereldbank, „State of the World's Vaccines and Immunisation” (2002) blijkt dat er sprake is van een enorme vooruitgang. Ook wordt opgemerkt dat vaccins weliswaar de goedkoopste manier zijn om ziekten te bestrijden, maar dat zij buiten het bereik blijven van de bevolkingsgroepen in de minderontwikkelde regio's van de wereld die er het meest behoefte aan hebben.

De EU zet zich geëngageerd in voor een nauwe samenwerking met de belangrijkste internationale organisaties op het gebied van de volksgezondheid, zoals de Wereldgezondheidsorganisatie. Welke maatregelen worden op EU-niveau genomen om te investeren in immuniseringscampagnes en een rol te spelen bij nieuwe initiatieven van de Wereldgezondheidsorganisatie en andere NGO's, die daarmee reageren op de toenemende internationale bezorgdheid over en aandacht voor immuniserings- en vaccinatieprogramma's?

Is de Commissie voornemens een gezondheidsforum op te richten, in het kader waarvan de hele wereld van de volksgezondheid, waaronder NGO's, beroepsbeoefenaren uit de gezondheidszorg en volksgezondheidsautoriteiten van gedachten kunnen wisselen over dergelijke vraagstukken op het gebied van de volksgezondheid en een alomvattende en gecoördineerde actie-agenda kunnen uitwerken?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(9 april 2003)

Een nauwe samenwerking met de belangrijkste internationale organisaties ter ondersteuning van de bestrijding van overdraagbare ziekten, zowel in Europa als in de ontwikkelingslanden, gaat de Commissie bijzonder ter harte.

In Europa zijn de lidstaten, net als voor de gezondheidsdiensten en de geneeskundige verzorging in het algemeen, in hoofdzaak bevoegd voor het vaccinatiebeleid en heeft elk van de lidstaten zijn beleid overeenkomstig de nationale behoeften ontwikkeld.

In dit kader steunt de Commissie de lidstaten op verschillende manieren in hun werk om ziekten te beheersen die door vaccinatie kunnen worden voorkomen, rekening houdend met hun eigen specifieke vaccinatiestrategie:

- de Commissie werkt nauw samen met de lidstaten via het communautaire netwerk ter versterking van de surveillance van ziekten die door vaccinatie kunnen worden voorkomen in het kader van Beschikking nr. 2119/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 september 1998 tot oprichting van een netwerk voor epidemiologische surveillance en beheersing van overdraagbare ziekten in de Europese Gemeenschap⁽¹⁾;
- de Commissie financiert projecten in het kader van het programma op het gebied van de volksgezondheid ter ondersteuning van specifieke surveillanceactiviteiten en beleidsgeoriënteerde projecten met lidstaten en kandidaat-lidstaten met betrekking tot ziekten die door vaccinatie kunnen worden voorkomen. Partnerschappen met andere landen en internationale organisaties, zoals de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO), zijn mogelijk.

De activiteiten die de Commissie op dit gebied in de ontwikkelingslanden ontplooit, maken deel uit van haar permanente steun voor de gezondheid en de gezondheidsbevordering, die essentieel is voor de verbetering en de instandhouding van de vaccinatiegraad en de doeltreffendheid van de vaccinatie. Deze steun wordt geleidelijk verleend via een sectorale aanpak en begrotingssteun. De vaccinatiegraad is één van de indicatoren die voor de monitoring van de prestaties van de sector en van de betere gezondheidsresultaten is geselecteerd. In een aantal landen verdient de vaccinatie tegen ziekten die door een vaccin kunnen worden voorkomen extra steun. De Gemeenschap steunde bijvoorbeeld specifieke projecten in landen en regio's waar polio nog steeds endemisch is. De Commissie steunt in het bijzonder de inspanningen ter uitroeiing van polio in India en Nigeria, waar zich in 2002 meer dan 90 % van de bevestigde gevallen van polio hebben voorgedaan, door projecten met een totale waarde van 37,5 miljoen euro. De Commissie steunt eveneens regionale programma's in West-Afrika via Unicef (bijvoorbeeld Appui au renforcement de l'Indépendance vaccinale — ARIVA — West-Afrika), die tot doel hebben de capaciteiten

voor een grotere nationale en regionale onafhankelijkheid op het gebied van vaccinatieprogramma's te versterken. Ook het Europees Bureau voor humanitaire hulp verleent steun voor vaccinatie-activiteiten in complexe noodgevallen. Voorts draagt de Commissie via regionale fondsen (African malaria Vaccine Network), een speciale begrotingslijn (programma's ter voorbereiding van vaccinatie tegen AIDS) en het 5e onderzoekskader bij tot de ontwikkeling van nieuwe en doeltreffender vaccins tegen de belangrijkste aan armoede gerelateerde ziekten.

(¹) PB L 268 van 3.10.1998.

(2003/C 222 E/265)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0793/03
van Sérgio Marques (PPE-DE) aan de Commissie

(14 maart 2003)

Betreft: Europees Jaar van personen met een handicap — 2003

De Europese Unie telt momenteel om en bij de 37 miljoen gehandicapten. Het zijn werknemers, consumenten, belastingbetalers, politici, studenten en andere categorieën. Hoewel zij theoretisch dezelfde rechten genieten als hun niet gehandicapte medeburgers, worden zij echter niet altijd op die manier behandeld. Het is dan ook aangewezen dat de EU-burgers bewust worden gemaakt van de noodzaak van een effectieve gelijkgerechtigdheid, om te vermijden dat de gehandicapten als bevolkingsgroep op welke manier dan ook het slachtoffer worden van sociale uitsluiting.

In die context komt het Jaar van personen met een handicap — 2003 als geroepen. Doel ervan is, enerzijds, de mensen bewust te maken van de noodzaak van volstrekte gelijkgerechtigdheid en, anderzijds, een reflexie, een debat en een uitwisseling van ervaringen op gang te brengen over de meest doeltreffende maatregelen die zich opdringen.

De voorgestelde begroting van 12 miljoen euro moet dienen voor de financiering van de volgende activiteiten: de organisatie van bijeenkomsten en evenementen; informatie- en promotiecampagnes; samenwerking met de media; enquêtes en studies.

De maatregelen op communautair niveau kunnen tot maximum 80 % gesubsidieerd worden, terwijl lokale, regionale, nationale en transnationale initiatieven medegefinancierd kunnen worden uit de communautaire begroting tot een maximum van 50 % van de totale kosten.

1. Iedere lidstaat moet de organen aanwijzen die de deelneming in het algemeen aan het Europees Jaar en de ingezonden projecten moeten coördineren. Deze organen moeten op hun beurt de verzoeken om medefinanciering van lokale initiatieven bij de Europese Commissie indienen. Wat is de termijn voor de aanwijzing en de bekendmaking van deze nationale organen?
2. Wat zijn de termijnen voor de publicatie van de oproepen tot het geven van blijken van belangstelling en de hele procedure daarvoor en via welke media zullen deze oproepen worden verspreid?
3. Aangezien de Commissie zelf de noodzaak heeft erkend van een omvattende en coherente strategie voor de totstandkoming van een effectief beleid voor de ontwikkeling en de integratie van personen met bijzondere behoeften, wilde ik de Commissie vragen welke maatregelen zij in die zin al heeft genomen of van plan is te nemen? Is de Commissie voorstander van een echte horizontale strategie die kwesties als werkgelegenheid, onderwijs en beroepsopleiding, toegang tot openbare gebouwen en diensten, enz. omvat en hoe zal die strategie er in de praktijk uitzien?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(14 april 2003)

De geachte afgevaardigde zal inmiddels misschien weten dat overeenkomstig artikel 5 van het besluit van de Raad betreffende het Europees Jaar van personen met een handicap (¹) alle landen die aan dit Europees Jaar meedoen, een nationaal orgaan moeten aanwijzen dat de activiteiten ter ondersteuning van de doelen van het Europees Jaar coördineert en beheert.

Alle lidstaten plus Noorwegen en IJsland hebben deze organen aangewezen en de gegevens om contact met deze organen op te nemen worden regelmatig op de website van het Europees Jaar geactualiseerd (www.eypd2003.org). Deze lichamen en niet de Commissie hebben de taak om bekend te maken dat subsidie van de Gemeenschap voor (nationale, regionale, plaatselijke en transnationale) projecten tijdens het Europees Jaar beschikbaar is.

Het is eveneens de taak van de nationale coördinatie-organen om de procedures en de indieningstermijn voor subsidieaanvragen vast te stellen en de eindselectie van subsidiabele projecten uit te voeren. Alle landen die aan het Europees Jaar meedoen, hebben dit proces al afgerond of zijn bijna zo ver.

De nationale coördinatie-organen moeten ervoor zorgen dat de projecten maximaal 50 % van de voor subsidie in aanmerking komende projectkosten uit de begroting van de Gemeenschap krijgen. Zodra de begrotingspost voor het Europees jaar in 2003 ter beschikking stond, is de Commissie begonnen de vereiste financiële verbintenissen aan te gaan en met alle deelnemende lidstaten een overeenkomst te sluiten. Met vrijwel alle landen lopen de voorbereidingen voor deze overeenkomsten.

De Commissie beschouwt een handicap als een kwestie van rechten. De nadruk ligt dus niet meer op bescherming en institutionalisering maar op volledige sociale en economische integratie — het zogeheten sociale model. Daarom streeft de Commissie naar de verwijdering van de vele obstakels in de bestaande sociale omgeving waarmee personen met een handicap in het dagelijks leven worden geconfronteerd als zij aan alle activiteiten in de maatschappij willen meedoen. Deze invalshoek heeft op Europees en op nationaal niveau belangrijke gevolgen, zowel voor de ontwikkeling en de uitleg van beleid en recht met betrekking tot personen met een handicap als voor de inhoud daarvan.

Volgens ons betekent burgers met een handicap helpen om daadwerkelijk deel uit te maken van het economische en sociale leven dat iedereen die daartoe in staat is op alle gebieden waarop dat mogelijk is, moet worden geïntegreerd — en niet dat specifieke regelingen voor personen met een handicap worden gemaakt. Die integratie geldt vooral voor het werkgelegenheidsbeleid en het sociale insluitingsproces. Deze aanpak heeft economische en sociale voordelen, niet alleen voor personen met een handicap maar voor de maatschappij in het algemeen. De integratie moet niet alleen plaatshebben in het sociaal beleid van de Gemeenschap maar ook in het onderwijs, vervoer, onderzoek en nieuwe technologieën. Daarom bekijkt de Commissie alle aspecten van integratie, niet alleen om ervoor te zorgen dat personen met een handicap en hun problemen bovenaan de agenda staan maar ook om erop te wijzen dat meer synergie tussen samenhangende punten op de diverse beleidsgebieden nodig is.

Verbeteringen voor personen met een handicap zijn heel vaak verbeteringen voor de hele samenleving, in het bijzonder als het concept „ontwerpen voor iedereen” wordt toegepast. Betere toegankelijkheid van gebouwen zal bijv. ten goede komen aan iedereen, ook ouderen en personen die minder mobiel zijn. De Commissie is daarom vastbesloten om op het punt van toegankelijkheid verbeteringen tot stand te brengen, met name in de bebouwde omgeving. De bevoegde dienst van de Commissie heeft een onafhankelijk groep deskundigen opgericht die moet onderzoeken hoe de wetgeving in de lidstaten is en hoe het huidige beleid van de Unie invloed op het ontwerpen van de bebouwde omgeving in het algemeen uitoefent of kan uitoefenen. Deze groep zal in de tweede helft van 2003 verslag aan de Commissie uitbrengen.

(¹) PB L 335 van 19.12.2001.

(2003/C 222 E/266)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0841/03

van Carlos Coelho (PPE-DE) aan de Commissie

(18 maart 2003)

Betreft: Gezondheid

Obesitas (zwaarlijvigheid) heeft zich ontwikkeld tot een van de ernstigste epidemieën van onze tijd. In de hele Europese Unie is het aantal zwaarlijvige personen dramatisch toegenomen.

Gezaghebbende wetenschappelijke studies voorspellen dat, indien deze tendens aanhoudt, tegen het jaar 2015 niet minder dan 95 % van de Amerikaanse bevolking zwaarlijvig zal zijn. In Europa zou dat percentage in 2030 worden bereikt.

Obesitas is een chronische aandoening die vele andere aandoeningen kan veroorzaken en een risicofactor is voor hart- en vaatziekten en diabetes, de twee voornaamste doodsoorzaken in Portugal. Het is bijgevolg van levensbelang dat gestructureerde preventieve beleidsmaatregelen worden uitgewerkt, daar waar de aandoening tot nu toe alleen klinisch is aangepakt, via medicatie.

Kan de Commissie mij meedelen of zij plannen heeft om een debat over een strategische benadering van het probleem op gang te brengen, met name wat preventie en heropvoeding op het vlak van de eetgewoonten betreft, en welke rol de beroepsbeoefenaars uit de levensmiddelensector, zoals voedingsdeskundigen en diëtisten, kunnen spelen in het omkeren van deze tendens?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(14 april 2003)

Blijkens de gegevens van de Commissie neemt obesitas vrijwel overal toe, vooral in de Unie. Anderzijds zijn de communautaire bevoegdheden op volksgezondheidsgebied die in artikel 152 van het EG-verdrag zijn vastgelegd, beperkt. De bestrijding van obesitas is nog steeds het terrein van de lidstaten.

In dit kader wil de Commissie als coördinator en katalysator van de activiteiten van de lidstaten fungeren. Hiertoe zal de Commissie met behulp van het nieuwe programma op volksgezondheidsgebied 2003-2008 gegevens blijven verzamelen om een beter inzicht te krijgen in de oorzaken van de toename van obesitas en anderzijds het nieuwe netwerk van nationale instituten voor voeding en lichamelijke activiteit (NPA Network) in bedrijf stellen.

In het verleden heeft de Commissie in het kader van vorige programma's op volksgezondheidsgebied, te weten het programma voor gezondheidsmonitoring, het programma tegen kanker en het programma gezondheidsbevordering, al belangrijke activiteiten op voedingsgebied gefinancierd.

Van het tiental gefinancierde projecten kan het Eurodiet-project worden genoemd dat tot de opstelling van een beknopt verslag geleid heeft (Voeding: gezonde leefwijzen in Europa).

Het verslag over de actie van de Gemeenschap op voedingsgebied is op de internetsite van de Commissie⁽¹⁾ gezet en geeft een overzicht van alles wat tot nu toe op dit gebied gedaan is.

⁽¹⁾ <http://europa.eu.int/comm/food/index-fr.html>.

(2003/C 222 E/267)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0842/03

van Jean-Claude Fruteau (PSE) aan de Commissie

(18 maart 2003)

Betreft: Hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid

Het principe van één enkele, aan de inachtneming van de normen op het gebied van milieu, voedselveiligheid, dierenwelzijn, gezondheid en veiligheid op de werkplaats, en aan de verplichting alle landbouwgronden behoorlijk in stand te houden onderworpen bedrijfstoelage heeft verdienste af te stappen van de logica van aansporing tot productie, die tot dan de overhand had en waarvan de beperkingen zijn gebleken.

Toch kan worden gevreesd dat bij de toepassing van de ont koppeling onvoldoende rekening wordt gehouden met de regionale verschillen, in het bijzonder met betrekking tot de productie in de ultraperifere regio's. In deze regio's vestigen zich elk jaar vele boeren zonder daarom een landbouwbedrijf over te nemen.

Welnu, door de directe betaling te beperken tot de producenten die in de periode 2000-2002 steun hebben ontvangen, maakt het voorstel van de Commissie de toegang van nieuwe producenten tot de steun feitelijk onmogelijk. De maatregel beantwoordt uitsluitend aan de behoeften van de productie in Europa zelf, maar is totaal onaangepast aan de situatie in de overzeese departementen, waar de plaatselijke productie slechts een klein percentage van de plaatselijke consumptie dekt.

Welke specifieke maatregelen wil de Commissie nemen om de vestiging van jonge boeren in die regio's niet af te remmen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(14 april 2003)

De Gemeenschap verleent sinds lang steun voor de vestiging van nieuwe landbouwers, en vooral van jonge landbouwers.

Daartoe heeft de Commissie bij de hervorming van de plattelandsontwikkeling in het kader van Agenda 2000 een systematisch karakter gegeven aan specifieke steun die met name aan jonge landbouwers wordt toegekend. De resultaten daarvan zijn bemoedigend.

In het recente voorstel van de Commissie aan de Raad tot hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) heeft het probleem van de nieuwkomers bijzondere aandacht gekregen. Mede in dit verband heeft de Commissie de Raad voorgesteld om in elke lidstaat een nationale reserve te vormen.

In artikel 45 van het voorstel voor een verordening van de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor regelingen inzake rechtstreekse steunverlening in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot vaststelling van steunregelingen voor producenten van bepaalde gewassen staat het volgende: „De lidstaten kunnen de nationale reserve gebruiken om volgens objectieve criteria en op zodanige wijze dat een gelijke behandeling van de landbouwers wordt gewaarborgd en markt- en concurrentiedistorties worden voorkomen, referentiebedragen toe te kennen aan nieuwe landbouwers die na 31 december 2000 met hun landbouwactiviteit beginnen.”.

Het zal dus aan de lidstaten zijn om aan de hand van door hen vast te stellen objectieve criteria aan nieuwe landbouwers rechten toe te kennen op zodanige wijze dat een gelijke behandeling van de landbouwers wordt gewaarborgd.

(2003/C 222 E/268)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0848/03

van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(13 maart 2003)

Betreft: Waarmerk voor Italiaanse restaurants in de Europese Unie

Enkele maanden geleden is uit een onderzoek van het ICE, het Italiaanse Instituut voor buitenlandse handel, gebleken dat er op de vijf continenten 55 000 à 60 000 restaurants bestaan die zich „Italiaans” of „all'italiana” noemen en waarvan er zich niet minder dan 25 000 in EU-lidstaten bevinden. Slechts 20 à 25 % van die restaurants kunnen zich echter authentiek noemen in die zin dat ze gebruik maken van uit Italië uitgevoerde producten en gerechten en recepten bereiden zoals dat in Italië gebeurt. Bovendien is gebleken dat vele van die restaurants namen hebben die direct of indirect naar Italië verwijzen en daarbij ook onrechtmatig gebruik maken van benamingen van typische producten die een Dop-erkenning hebben gekregen; dat is bijvoorbeeld het geval met een Belgisch restaurant dat „Ricotta e Parmesan” heet.

Dat alles is mogelijk omdat op dit ogenblik een codificatie van de Italiaanse recepten ontbreekt en ook geen specifiek waarmerk bestaat om echte Italiaanse restaurants van valse te onderscheiden. Iedereen kan zich op dit ogenblik dus het „merk Italië” toe-eigenen en aldus gebruik maken van een benaming die ook uit commercieel oogpunt een grote toegevoegde waarde kan opleveren. Alleen al in 2002 werden uit Italië agroalimentaire producten met een totale waarde van 13,5 miljard euro uitgevoerd.

Doordat de duizenden traditionele Italiaanse recepten niet zijn beschermd, geniet de gemiddelde Europese consument dus geen enkele bescherming als een restaurant hem een authentiek of vals product aanbiedt.

Dat geldt bijvoorbeeld niet voor de Franse keuken, die door Escoffier goed werd gecodificeerd.

Kan de Commissie in het licht van het voorgaande zeggen:

1. of ze het mogelijk acht de regelgeving voor de Dop/Igp-producten uit te breiden tot de namen van restaurants en aldus het onrechtmatige gebruik van zulke namen te beletten;
2. of ze het mogelijk acht een internationaal register tot stand te brengen waarin de Italiaanse restaurants in de EU een waarmerk kunnen krijgen;
3. welke instrumenten ze wil gebruiken om de huidige gebreken in de regelgeving weg te werken omdat ze strijdig zijn met de regels op het gebied van consumentenbescherming en mededinging?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(25 april 2003)

De bestaande communautaire regelgeving inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen heeft een effectieve en doeltreffende bescherming van de geregistreerde benamingen tegen, direct of indirect, onrechtmatig gebruik ten doel.

Deze regelgeving is van toepassing op de verkoop van producten waarvan de benaming daadwerkelijk is geregistreerd en dus wordt beschermd. Dientengevolge lijkt toepassing van deze regelgeving tegen onrechtmatig gebruik van geregistreerde benamingen door restaurants uitgesloten.

De Commissie is niet van plan een voorstel te doen om deze regelgeving tot restaurants uit te breiden.

De Commissie is op de hoogte van de invoering van een waarmerk voor Italiaanse restaurants door de Italiaanse autoriteiten en de bij deze kwestie betrokken verenigingen. Het lijkt de bedoeling te zijn een dergelijk initiatief via een proefproject in België en vervolgens in de Verenigde Staten en Japan te testen. Dit instrument zou een eerste antwoord kunnen zijn op het onrechtmatig gebruik van aanduidingen van herkomst zoals „Italië” of van BGA's of BOB's op uithangborden van restaurants.

Het is duidelijk dat een dergelijke methode en de daadwerkelijke toepassing van andere bestaande, nationale of communautaire, bepalingen die bedoeld zijn om de consument tegen het gevaar van verwarring en/of oneerlijke concurrentie te beschermen, voldoende zouden moeten zijn.

Daarom is de Commissie van mening dat het niet nodig is een internationaal restaurantregister op te zetten, maar dat de al bestaande instrumenten effectief moeten worden gebruikt om te verhinderen dat bepaalde restaurants de consument in verwarring brengen en onrechtmatig gebruik maken van door de Gemeenschapswetgeving beschermde benamingen.

(2003/C 222 E/269)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0871/03

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 maart 2003)

Betreft: Uitwisseling persoonsgegevens luchtvaartmaatschappijen — CIA

Begin maart meldden diverse media dat de Europese Commissie een akkoord heeft bereikt met de Verenigde Staten over de uitwisseling van persoonsgegevens van passagiers van de burgerluchtvaart. Het gaat daarbij niet alleen over bijvoorbeeld de naam, maar zelfs over de menuvoorkeur van de betrokkene. Blijkens de verslaggeving was de laconieke commentaar van een woordvoerder van Europees Commissaris voor Transport Loyola de Palacio, dat deze overeenkomst strookt met de Europese wetgeving en dat iemand die Mohammed heet en geen varkensvlees wil „maar niet naar de VS moet vliegen of gewoon een sandwich moet bestellen”.

In een eerste reactie verklaarde Lodewijk Asscher, onderzoeker van het instituut voor Informatierecht van de Universiteit van Amsterdam, dat „dit soort gegevens, zonder medeweten van de betrokkene, niet eens onderling tussen Europese staten worden uitgewisseld”. Terloops vermeldt hij dat deze gegevens gekoppeld worden aan „allerlei computersystemen van andere opsporings- of inlichtingendiensten”. Uit diverse politieke reacties bleek alvast dat de verantwoordelijke ministers in lidstaat België niet over deze afspraak tussen de Commissie en de CIA op de hoogte waren gebracht, laat staan geraadpleegd.

Waarom heeft de Commissie over deze overeenkomst met de CIA onderhandeld zonder daarbij zelfs maar informatie te hebben ingewonnen bij de lidstaten en bevestigt zij dat deze overeenkomst inderdaad ook betrekking heeft op onder meer de menukeuze van passagiers?

Op basis van welke argumenten besliste de Commissie dat deze gegevensuitwisseling met uitsluitend de VS belangrijk genoeg is om o.a. artikel 8 van het EVRM en de geest van richtlijn 95/46/EG ⁽¹⁾ met voeten te treden en onder meer gegevens over de persoonlijke menukaart van passagiers boudweg door te geven?

Heeft de Commissie inmiddels een gevolg gegeven aan art. 10 van verordening (EG) 2320/2002 ⁽²⁾ inzake de beveiliging van de burgerluchtvaart en heeft zij daarbij in het bijzonder nagegaan of de luchthavens in de VS aan de „essentiële veiligheidsvereisten” voldoen?

⁽¹⁾ PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31.

⁽²⁾ PB L 355 van 30.12.2002, blz. 1.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(16 april 2003)

Het geachte parlementslid is mondeling ervan op de hoogte gebracht dat de perscitataten in de schriftelijke vraag ten onrechte zijn toegeschreven aan de woordvoerder van mevrouw de Palacio.

Om te beginnen wil de Commissie benadrukken dat met de Amerikaanse autoriteiten tot dusver geen enkele overeenkomst is gesloten. Wel is zij een dialoog aangegaan met de Amerikaanse douane, voor wie de gegevens zijn bedoeld, en niet, zoals gesuggereerd in de schriftelijke vraag, met de CIA. Naar aanleiding van deze dialoog hebben de Commissie en de Amerikaanse douane een „Joint Statement” uitgebracht en heeft de Amerikaanse douane zich ertoe verplicht gevoelig geachte gegevens te beschermen.

De dialoog volgde op de invoering door de Verenigde Staten van verschillende wetten waarin de verstrekking van persoonlijke gegevens over passagiers en bemanning verplicht wordt gesteld. Als de door de Amerikaanse autoriteiten verlangde gegevens niet worden verstrekt, zijn de gevolgen zeer ernstig. Ze lopen uiteen van de invoering van extra passagierscontroles (waardoor bij aankomst in de Verenigde Staten lange wachtrijen kunnen ontstaan) tot boetes voor luchtvaartmaatschappijen en zelfs intrekking van de landingsrechten. Nadat de datum al herhaaldelijk is verschoven, willen de Amerikaanse autoriteiten nu uiterlijk vanaf begin maart rechtstreeks toegang tot de gegevensbanken van luchtvaartmaatschappijen. Zoals het geachte parlementslid opmerkt, kunnen deze banken informatie over de menuvoorkeur van de passagier bevatten.

De dialoog met de Amerikaanse douane was bedoeld om tot een meer definitieve oplossing te komen, die overeenkomstig Richtlijn 95/46/EG en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden een adequate bescherming van de verstrekte gegevens in de Verenigde Staten waarborgt.

Ondertussen heeft de Amerikaanse douane toegezegd de verstrekte gegevens te beschermen en met name de gegevens die als gevoelig in de zin van artikel 8 van Richtlijn 95/46/EG kunnen worden aangemerkt. De menuvoorkeur kan als zodanig worden beschouwd als hieruit de raciale of etnische afkomst of de geloofsovertuiging van iemand kan worden afgeleid. De Amerikaanse douane heeft aangegeven dat zij deze gegevens niet gebruikt om te bepalen welke passagiers extra moeten worden gecontroleerd en dat ze niet systematisch ter beschikking worden gesteld aan andere Amerikaanse instanties. Volgens de douane krijgen andere instanties alleen gericht inzage in specifieke gegevens. Ook heeft zij erop gewezen dat zij alleen in het kader van de strijd tegen het terrorisme en zware criminaliteit en dan nog via een speciale procedure toestemming voor doorgifte verleent.

De Commissie wil erop wijzen dat zij de onafhankelijke instanties voor gegevensbescherming in de lidstaten en de luchtvaartmaatschappijen op de hoogte heeft gebracht van haar stappen.

Verder wil de Commissie benadrukken dat gegevens niet doorgegeven mogen worden zonder medeweten van de betrokkenen. Op grond van Richtlijn 95/46/EG moeten passagiers en bemanning op de hoogte worden gebracht van een eventuele verwerking van hun gegevens. Het regelmatige overleg hierover tussen de diensten van de Commissie en de luchtvaartmaatschappijen is met name bedoeld om de luchtvaartmaatschappijen ervan bewust te maken dat dit voorschrift in acht moet worden genomen. De Commissie beschikt over informatie dat de luchtvaartmaatschappijen hun passagiers nu informeren over de doorgifte van gegevens naar de Verenigde Staten.

In antwoord op de vraag over de toepassing van artikel 10 van Verordening nr. 2320/2002 die de ontwikkeling voorschrijft van een mechanisme om na te gaan of de luchthavens van derde landen aan de essentiële veiligheidsvereisten van de EU-wetgeving voldoen, zij opgemerkt dat hieraan wordt gewerkt. Een dergelijk mechanisme zal, zodra het in samenwerking met de lidstaten is ontwikkeld, van toepassing zijn op alle vluchten naar de Europese Gemeenschap, dus ook die vanuit de Verenigde Staten.

(2003/C 222 E/270)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0899/03

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(21 maart 2003)

Betreft: Verenigbaarheid Belgisch Fancard-systeem met Richtlijn 95/46/EG

In antwoord op vraag E-3103/02⁽¹⁾ geeft de Commissie te kennen dat bij de toetsing van het Belgische fancard-systeem voor voetbalsupporters aan Richtlijn 95/46/EG⁽²⁾ zou moeten worden gekeken naar onder meer „de relevantie van de verwerkte gegevens, uitgaande van het doel waarvoor zij worden verzameld en vervolgens worden verwerkt” en „de grenzen aan het gebruik van de gegevens: het gebruik van de gegevens moet stroken met het doel waarvoor deze zijn verzameld”.

Artikel 10, lid 5 van de „Wet betreffende veiligheid bij voetbalwedstrijden” in België (publicatie Belgisch Staatsblad 3 febr. 1999) stelt: „De organisatoren van een nationale voetbalwedstrijd of van een internationale voetbalwedstrijd nemen ten minste de volgende maatregelen: (5) het verzekeren van het ticketbeheer, waaronder in ieder geval begrepen is: het aanmaken van de toegangsbewijzen, de distributie ervan, de toegangscontrole en de controle op de geldigheid en op het regelmatig bezit van de toegangsbewijzen”.

De Koninklijke Belgische Voetbalbond dokterde daarop een systeem uit met fancards. „Elke persoon die een ticket voor een voetbalwedstrijd van de Jupiler League (...) wil aankopen”, moet in het bezit zijn van zo'n kaart. Om haar te verkrijgen dient men adresgegevens, telefoonnummer, geslacht, taal, nummer van de identiteitskaart, etc. mee te delen. Het inschrijvingsformulier meldt het volgende: „Uw persoonsgegevens worden opgenomen in een centraal bestand van de Liga Beroepsvoetbal (...) om de veiligheid in de stadions en het toezicht van de supporters te waarborgen. Behalve anders vermeld mogen zij verwerkt worden voor het verstrekken van informatie en door onze partners voor de commerciële promotie van hun producten.”

Op de achterkant van deze fancard staat het logo van de „Go4Fun Club”, waarmee kaarthouders financieel voordeel kunnen halen bij het aanschaffen van producten van de commerciële partners van de KBVB. Een en ander gebeurt onder het motto: „Football Fan Card houder en automatisch lid van de GO4Fun Club”.

Kan de Commissie op basis van deze gegevens meedelen of deze gang van zaken in overeenstemming is met Richtlijn 95/46/EG en in het bijzonder art. 6 en 7 van deze richtlijn? Worden de gegevens m.a.w. eigenlijk gebruikt voor het doel waarvoor ze zijn verzameld? Of nog: kunnen gegevens die worden verzameld teneinde de veiligheid in voetbalstadions te waarborgen „automatisch” (sic) worden gebruikt voor het opbouwen van een commercieel gegevensbestand?

⁽¹⁾ PB C 110 E van 8.5.2003, blz. 165.

⁽²⁾ PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(25 april 2003)*

De door het geachte parlamentslid verstrekte informatie duidt er niet op dat het systeem, wat zijn gebruik met het oog op de veiligheid in de stadions en het toezicht op de supporters betreft, in strijd is met Richtlijn 95/46/EG⁽¹⁾.

Ten aanzien van het gebruik van de persoonsgegevens voor commerciële doeleinden door de Koninklijke Belgische Voetbalbond wijst de Commissie op artikel 14 van Richtlijn 95/46/EG. Ingevolge deze bepaling moeten de lidstaten de betrokkenen het recht toekennen zich te verzetten tegen de voorgenomen verwerking van persoonsgegevens door de voor de verwerking verantwoordelijke persoon met het oog op direct marketing. Als alternatief kent dit artikel de betrokkenen het recht toe te worden ingelicht voordat persoonsgegevens voor de eerste keer aan derden worden verstrekt of voor rekening van derden worden gebruikt voor direct marketing, alsmede het recht zich te verzetten tegen deze verstrekking of dit gebruik van gegevens.

De aan de betrokkenen op het inschrijfformulier voor het fancard-systeem verstrekte informatie lijkt in overeenstemming te zijn met de inhoud van deze bepaling. De Commissie vestigt er evenwel de aandacht op dat de gebruikte formulering — „behalve anders vermeld” — niet ondubbelzinnig is en dat de betrokkene duidelijk in kennis moet worden gesteld van zijn recht zich tegen de behandeling van zijn gegevens voor commerciële doeleinden te verzetten. De Commissie heeft deze kwestie onder de aandacht van de Belgische autoriteiten voor de gegevensbescherming gebracht.

Omdat de betrokkene zich effectief kan verzetten tegen het gebruik van zijn gegevens voor andere doeleinden dan de veiligheid in de stadions is de Commissie overigens van mening dat het hier niet gaat om een automatisch hergebruik van de gegevens.

⁽¹⁾ Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, PB L 281 van 23.11.1995.

(2003/C 222 E/271)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0902/03**van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie***(17 maart 2003)*

Betreft: Uitgaven voor gezondheidszorg

Hoeveel heeft de Commissie in 2002 uitgegeven voor gezondheidszorg? Kan zij de cijfers verstrekken per lidstaat en per categorie van effectieve begunstigen (overheidsinstanties, vennootschappen, ondernemingen, personen)?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(14 april 2003)*

Voor het jaar 2002 bedroegen de vastleggingen voor het programma volksgezondheid 44 936 129 EUR voor operationele kredieten en 1 419 918 EUR voor administratieve kredieten, d.w.z. in totaal 46 356 047 EUR.

De Commissie beschikt nog niet over statistieken aangaande de verdeling van deze bedragen naar lidstaat en soort organisatie. Een groot deel van de projecten wordt immers ingediend door coördinatoren van netwerken van organisaties met uiteenlopende rechtspositie (overheid, particulier) uit verschillende lidstaten. Dit is een belangrijk aspect van de communautaire meerwaarde van deze projecten.

De geachte afgevaardigde vindt echter een beschrijving van alle acht programma's en de projecten in het kader daarvan op de volgende website:
www.europa.eu.int/comm/health/ph_overview/previous_programme/Previous_programme_fr.htm.

(2003/C 222 E/272)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0913/03
van Claude Moraes (PSE) aan de Commissie

(24 maart 2003)

Betreft: Arrest van het Hof van Justitie

Kan de Commissie haar reactie geven op het arrest van het Hof van justitie van 26 februari 2003 in de zaak van een Griekse gepensioneerde die voor chronische hartklachten werd behandeld, waarin het Hof uitmaakte dat gepensioneerde EU-burgers die in een andere dan hun eigen lidstaat verblijven, recht hebben op medische behandeling, ook voor reeds bestaande chronische aandoeningen, waarbij hun eigen land de volledige kosten draagt?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(9 april 2003)

De Commissie is verheugd over het arrest dat het Hof van Justitie in zaak C-326/00 op 26 februari 2003 gewezen heeft. Het arrest loopt namelijk in de pas met het standpunt dat de Commissie in haar aan het Hof voorgelegde conclusies verwoordt heeft.

Volgens het arrest van het Hof van Justitie mag een lidstaat de overname van de kosten van een medische behandeling van een gepensioneerde die een bezoek aan een andere lidstaat gebracht heeft niet afhankelijk maken van voorgaande toestemming, noch van het feit dat de aandoening waaronder de betrokkene lijdt plotseling accuut geworden is.

Dit arrest is van groot belang voor gepensioneerden. Het Hof heeft namelijk voor het eerst bepaald dat gepensioneerden tijdens een verblijf in een lidstaat waar ze niet woonachtig zijn, gebruik kunnen maken van de gezondheidszorg en daarbij niet — zoals voor werknemers in artikel 22 van verordening nr. 1408/71⁽¹⁾ bepaald is — hoeven aan te tonen dat er dringend behoefte was aan een medische behandeling. In het arrest wordt ook vastgesteld dat het simpele feit dat de gepensioneerde al voor zijn verblijf aan een reeds voorhanden zijnde en hem bekende aandoening, zoals een chronische ziekte, leed niet betekent dat hij geen aanspraak kan maken op een medische behandeling, die hij met het oog op de ontwikkelingen in zijn gezondheidstoestand nodig heeft.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap, laatstelijk gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 118/97, PB L 28 van 30.1.1997.

(2003/C 222 E/273)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0930/03
van Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) aan de Commissie

(24 maart 2003)

Betreft: Kunstmatig zonnen

Er wordt steeds meer gebruik gemaakt van solariums om kunstmatig bruin te worden. Gezien de gevaren die de solariums opleveren voor de gezondheid, en met name het risico op huidkanker, is het bijzonder zorgwekkend dat zij steeds meer bezocht worden door jongeren.

Daarom hebben sommige landen, en met name Brazilië, de toegang tot solariums voor personen onder de 16 jaar verboden, en voor personen tussen de 16 en de 18 jaar aan beperkingen gebonden. Tegelijk zijn zware economische sancties ingesteld voor solariums die zich niet aan deze eisen houden.

Welke maatregelen wil de Europese Commissie nemen om het voorzorgbeginsel toe te passen op het gebruik van solariums door jongeren?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(25 april 2003)*

Het Europees Instituut voor Oncologie (IEO) in Milaan is thans bezig met de herziening en bijwerking van de „Europese code tegen kanker”, een project gefinancierd in het kader van het programma „Europa tegen kanker”. Dit onderzoek omvat aanbevelingen voor het vermijden van excessieve blootstelling aan ultraviolet (UV) licht, en meer recent epidemiologisch bewijsmateriaal inzake het verband tussen blootstelling aan zonlicht-UV en huidkankers. De blootstelling als gevolg van UV-zonnebaden zal bij de discussie worden betrokken. De nieuwe aanbevelingen zullen in juni 2003 in Milaan worden bekendgemaakt. De nieuwe versie is reeds voor discussie beschikbaar op een speciale website (http://www.cancercode.org/code_06.htm). De Commissie zal de uitkomst van dit project actief verspreiden om de burgers in staat te stellen de nodige voorzorgsmaatregelen in dit verband te nemen.

*(2003/C 222 E/274)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0931/03****van Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) aan de Commissie***(26 maart 2003)*

Betreft: Bestrijding van de risico's van drugsverslaving

Het Europees beleid ter bestrijding van de drugsverslaving heeft niet veel succes opgeleverd. De handel vaart wel bij het systeem van een algeheel verbod en levert steeds grotere winsten op, waardoor de georganiseerde misdaad en de kleine delinquentie gestimuleerd wordt, regimes gecorrumpeerd en vernederd vanwege hun onvermogen er iets aan te doen.

Anderzijds is, met betrekking tot de volksgezondheid, de fysieke en psychische schade die wordt veroorzaakt door drugsverslaving zeer verontrustend, alsook de gezondheidsrisico's in verband met de besmetting van drugsverslaafden met HIV en hepatitis C — door het aantal verslaafden die spuiten, zo'n 1 miljoen in de Europese Unie —, en het stijgend aantal sterfgevallen door overdosis en vergiftiging. Daarbij zij er op gewezen dat het sterftecijfer onder drugverslaafden 20 maal hoger is dan onder de bevolking in het algemeen.

Kan de Europese Commissie, in het kader van het beleid ter verkleining van de risico's van drugsverslaving, het volgende aangeven:

1. Hoe beoordeelt zij de programma's voor methadonverstrekking ter vervanging van drugs in de lidstaten?
2. Is de Commissie niet van mening dat proefprojecten met betrekking tot verstrekking van opiaten onder medische controle aan zieken bij wie langdurige behandeling geen resultaten opleverde, zoals de projecten die werden uitgevoerd in Bern, Liverpool en meer recentelijk in Asturias, door de Commissie geëvalueerd moeten worden en ook in andere landen moeten worden uitgevoerd? Een aantal programma's leidden tot positieve resultaten, met name een daling van de criminaliteit, van het aantal gevallen van overdosis en slachtoffers van vergiftiging, en het aantal gevallen van besmetting met HIV en hepatitis C.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(16 april 2003)*

1. De Commissie heeft zelf geen studie verricht naar de methadonverstrekkingprogramma's die op het niveau van de lidstaten worden uitgevoerd, maar de opstelling van een inventaris van de in de lidstaten toegepaste risicobeperkingsmethoden is voor 2003 gepland in samenwerking met het Europees waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving (EMCDDA).

Het EMCDDA heeft een studie laten uitvoeren naar de vervangingsbehandeling in alle 15 lidstaten en heeft de resultaten daarvan in 2000 gepubliceerd in een boek, getiteld „Reviewing current practice in drug-substitution treatment in the European Union”. Deze studie concludeert dat de vervangingsbehandeling leidt tot een groter fysiek, psychologisch en sociaal welzijn en de criminaliteit vermindert.

2. De Commissie kan geen commentaar leveren op de afzonderlijke programma's in de lidstaten. De Commissie heeft steun verleend aan proefprojecten die betrekking hadden op methadonverstrekking-programma's in het kader van het communautair actieprogramma tegen drugs en drugsverslaving, zoals de werkzaamheden van het netwerk Euro-Methwork. Zij steunt momenteel het project „Quality Improvement Substitution Treatment in Europe”. Het doel van dit project is het stimuleren in de Europese regio van het verstrekken van een vervangingsbehandeling aan opiaatverslaafden voor wie deze medicatie aangewezen is, en ervoor te zorgen dat de verstrekking van deze vervangingsbehandeling op professionele wijze plaatsvindt.

In december 2002 heeft de Commissie een voorstel voor een aanbeveling van de Raad goedgekeurd inzake de preventie en de vermindering van de risico's in verband met drugsverslaving, gebaseerd op artikel 152 van het EG-Verdrag. Het Parlement heeft in februari 2003 een gunstig advies over de voorgestelde aanbeveling uitgebracht en verwacht wordt dat de aanbeveling binnenkort door de Raad wordt goedgekeurd. De lidstaten wordt aanbevolen een omvattende vervangingsbehandeling te verstrekken, ondersteund door passende psychosociale zorg en ermee rekening te houden dat een grote verscheidenheid aan verschillende behandelingsopties, waaronder drugsvrije behandeling, beschikbaar moet worden gesteld overeenkomstig de behoeften van de drugsgebruikers. De lidstaten wordt ook aanbevolen maatregelen te nemen om te voorkomen dat de vervangingsstoffen oneigenlijk worden gebruikt en tegelijkertijd te zorgen voor een geëigende toegang tot behandeling.

(2003/C 222 E/275)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0939/03

van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(26 maart 2003)

Betreft: Plaveisel van het plein Santa Maria in Trastevere

De gemeente Rome heeft onlangs een boekje gepubliceerd over de historische binnenstad, waarin wordt aangekondigd dat enkele delen van de binnenstad van Rome gerestaureerd zullen worden, waaronder het gehele plaveisel van het plein Santa Maria in Trastevere, een plein van een grote historische en architectonische waarde.

Bij de restauratie zullen originele sampietrini (traditionele Romeinse straatstenen) worden gebruikt, maar zij zullen in een ander patroon worden geplaatst dan in Rome gebruikelijk is, dus niet in overeenstemming met de karakteristieke kenmerken van de Romeinse traditie.

Veel van de eerder uitgevoerde werkzaamheden aan de pleinen en straten van de historische binnenstad van Rome (bijvoorbeeld het Mastaiplein) zijn geen verbetering gebleken, maar hebben het wegdek en het stadsgezicht in negatieve zin gewijzigd.

Het grootste deel van het plein Santa Maria in Trastevere was al een voetgangerszone en het plaveisel is over het geheel genomen in goede staat dankzij de sampietrini (nooit verwijderd en daarom goed bewaard gebleven) en de gebruikte technieken voor het plaatsen ervan, waardoor een hellend vlak is gecreëerd met één sterke helling en een serie secundaire hellingen via zich herhalende motieven en patronen. Door de huidige structuur van het wegdek op basis van de oorspronkelijke opzet kan het regenwater wegvloeien naar vier grote afvoerroosters, zodat het plein (dat in een overstromingsgebied ligt) niet wordt overstroomd. Dat komt onder andere omdat er, in het grootste deel van de bestrating, geen cement tussen de stenen zit. De hiervoor gebruikte techniek is verloren gegaan. Het opnieuw bestraten van het plein met moderne technieken zou dus negatieve gevolgen hebben voor de architectonische opzet van het plein.

Kan de Commissie mededelen of er richtlijnen of aanbevelingen zijn ter bescherming van het historisch-architectonische erfgoed bij ingrijpende wijzigingen van monumenten, zoals in dit geval bij de herbestrating van het plein Santa Maria in Trastevere, om te voorkomen dat historische delen van Europese steden geschaad worden?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(25 april 2003)

De aangelegenheid waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst, valt uitsluitend onder de bevoegdheden van de betrokken lidstaat.

(2003/C 222 E/276)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1031/03
van Danielle Darras (PSE) aan de Commissie

(20 maart 2003)

Betreft: Inachtneming van de uitvoeringsdatum van de komende reglementeringen op de vervuilende uitlaat van bedrijfsvoertuigen

Ik heb heel wat post gekregen om mijn aandacht te vestigen op de risico's die de fabrikanten van bedrijfsvoertuigen lopen voor de inachtneming van de uitvoeringsdatum van de reglementeringen op de vervuilende uitlaat, die op stapel staan.

De Euro-4-norm, die de grenswaarden voor de uitlaat van bedrijfsvoertuigen vastlegt, wordt in 2005 van kracht.

Volgens richtlijn 1999/96/EG had de Commissie vóór 31 december 2000 op de volgende drie punten een voorstel moeten indienen:

- de regels voor de invoering van een boorddiagnosesysteem, dat het functioneren van de apparatuur voor uitlaatbeperking permanent in het oog moet houden;
- de betrouwbaarheidsvereisten voor de uitlaatbeperking op langere termijn;
- bepalingen om te zorgen dat voertuigen die al in gebruik zijn, aan de vervuilingnormen voldoen.

Maar twee jaar na de gestelde datum schijnt de Commissie nog altijd geen enkele tekst gepubliceerd te hebben, hoewel een dergelijke tekst wel degelijk van essentieel belang is voor het bedrijfsleven, zodat het nu al voor de technische ontwikkelingen kan zorgen die nodig zijn om de uitvoeringsdatum van 2005 in acht te kunnen nemen.

Kan de Commissie laten weten of ze de bewuste tekst al dan niet gepubliceerd heeft, en zo nee, tegen wanneer de publicatie verwacht mag worden?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(10 april 2003)

De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar haar antwoord op schriftelijke vraag P-0628/03 van mevrouw Grossetête⁽¹⁾.

De Commissie zou er nog eens op willen wijzen dat haar voorstel voor de drie in de vraag vermelde onderwerpen zich in de laatste voorbereidings- en goedkeuringsfase bevindt. Helaas heeft het verdrag opgelopen, maar dit is het gevolg van de noodzaak de procedures voor voorstellen inzake de automobielenbouw in een andere vorm te gieten, teneinde het besluitvormingsproces doeltreffender te maken en rekening te houden met de noodzaak tot bijwerking en vereenvoudiging van het communautaire acquis⁽²⁾ en met recente interinstitutionele akkoorden.

De huidige bijlagen bij Richtlijn 88/77/EEG van de Raad van 3 december 1987 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten met betrekking tot de maatregelen die moeten worden genomen tegen de emissie van gasvormige verontreinigingen door dieselmotoren, bestemd voor het aandrijven van voertuigen⁽³⁾ en de wijzigingen die nodig zijn voor de invoering van de nieuwe technische voorschriften van Richtlijn 1999/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten met betrekking tot maatregelen tegen de emissie van verontreinigende gassen en deeltjes door voertuigmotoren met compressieontsteking en de emissie van verontreinigende gassen door op aardgas of vloeibaar petroleumgas lopende voertuigmotoren met elektrische ontsteking en tot wijziging van Richtlijn 88/77/EEG van de Raad⁽⁴⁾ worden als zodanig herschikt overeenkomstig het interinstitutionele akkoord tussen het Europees Parlement, de Raad en de Commissie over een systematischer gebruik van de herschikking van besluiten⁽⁵⁾.

Naar verwachting zal de Commissie het voorstel voor een richtlijn binnen drie maanden goedkeuren.

⁽¹⁾ Zie blz. 222.

⁽²⁾ COM(2003) 71 def.

⁽³⁾ PB L 36 van 9.2.1988.

⁽⁴⁾ PB L 44 van 16.2.2000.

⁽⁵⁾ Interinstitutioneel akkoord van 28 november 2001 over een systematischer gebruik van de herschikking van besluiten, PB C 77 van 28.3.2002.

(2003/C 222 E/277)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1147/03
van Giovanni Pittella (PSE) aan de Commissie

(24 maart 2003)

Betreft: „V.I.L.A. S.r.l.”

Op 21 oktober 2002 heeft de Europese Commissie geantwoord op een vraag van 25 september 2002 (P-2772/02 ⁽¹⁾) over de aanspraak van het bedrijf V.I.L.A. S.r.l. op communautaire middelen die worden beheerd door de regio Campania in het kader van doelstelling 1 Italië voor het project Casalgian, dat wordt gefinancierd door het Ministerie van Arbeid overeenkomstig artikel 1 ter van wet nr. 236/93.

Ten aanzien van dit antwoord zij erop gewezen dat:

- de heer Renato Paravia op 24 februari 2003 door de rechters van de rechtbank van Salerno in eerste aanleg is vrijgesproken op basis van artikel 530 van het Wetboek van Strafvordering, omdat het strafbare feit niet langer bestaat;
 - in tegenstelling tot hetgeen de Commissie heeft verklaard, de communautaire medefinanciering in kwestie in het kader van het regionaal operationeel programma 2000-2006 onder het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling en niet onder het EOF valt.
1. Kan de Commissie mededelen of het bedrijf V.I.L.A. S.r.l., dat heeft deelgenomen aan twee aanbestedingen van het Ministerie van Arbeid, zich heeft gehouden aan de openbare procedure die de Europese Commissie verplicht stelt voor de aanwending van communautaire fondsen van het regionaal operationeel programma?
 2. Is de regio Campania verplicht de desbetreffende medefinanciering toe te kennen, gezien de rol van de provincies bij het beheer van de regionale operationele programma's, die met een ad hoc besluit hebben toegezegd de toekenning van de communautaire gelden van het regionaal operationeel programma 2000-2006 aan de promotiemaatschappij V.I.L.A. als begunstigde en uitvoerder van het programma Casalgian te garanderen?
 3. Voorzien het regionaal operationeel programma voor Campania en het programmacomplement uitdrukkelijk in een afwijking van de openbare procedure voor het geval dat de begunstigde/uitvoerder op nationaal niveau is geselecteerd (zie bijvoorbeeld maatregel 2.1, derde alinea waarin het volgende staat: „behalve in gevallen waarin het geselecteerde lichaam krachtens de wet of andere regelgeving de uitvoerder van de nationale of regionale strategieën op dit specifieke terrein vertegenwoordigt ...”)?

⁽¹⁾ PB C 52 E van 6.3.2003, blz. 213.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(23 april 2003)

Het geachte parlementslid vraagt de Commissie zich uit te spreken over een specifiek geval: de toegang van het bedrijf „Vila s.r.l.” tot door de regio Campania beheerde Europese middelen in het kader van Doelstelling 1 voor Italië.

De Commissie, die hierover reeds op 25 september 2002 is ondervraagd, kan het geachte parlementslid slechts verwijzen naar haar antwoord van 21 oktober 2002 (P-2772/02 gesteld door de heer Pitella) wat de algemene beginselen voor de Structuurfondsen betreft en hem eraan herinneren dat de bevoegde beheersautoriteit de regio Campania, Assessorato alla formazione professionale, via S. Lucia 81 Napoli tel. 0817966303, is.

De beheersautoriteit is ook bevoegd wat de naleving betreft van de publieke en transparante procedure voor de toegang tot de communautaire fondsen in het kader van het ROP.

In de regel kan de regio Campania niet worden verplicht een medefinanciering toe te kennen op grond van een besluit van een provincie. De Commissie is echter niet bevoegd wat de vraag betreft of de regio Campania verplicht was deze medefinanciering toe te kennen.

Tenslotte wijst de Commissie het geachte parlementslid erop dat de Europese richtlijnen inzake overheidsopdrachten ook van toepassing zijn op de regionale operationele programma's.

(2003/C 222 E/278)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1363/03
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(10 april 2003)

Betreft: „Het wenende water”

1. Hoeveel bedragen de productiekosten van het stripverhaal „Het wenende water” dat onlangs verschenen is?
2. Waar is dat stripverhaal verspreid? Waar wordt het uiteindelijk verspreid?
3. Welk doel wordt ermee nagestreefd?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(25 april 2003)

Het geachte parlementslid zou alle informatie over de strip „Het wenende water” rechtstreeks moeten inwinnen bij het directoraat-generaal Voorlichting en public relations van het Secretariaat-generaal van het Parlement.

Het Publicatiebureau heeft immers alleen het druk- en bindwerk van de strip in kwestie uitgevoerd en dit voor rekening van het Parlement.

1. Het Publicatiebureau weet niet wat de totale productiekosten van de publicatie bedragen.
 2. De geproduceerde exemplaren zijn aan de diensten van de opdrachtgever geleverd.
 3. Het Publicatiebureau kan op de derde vraag van het geachte parlementslid geen antwoord geven.
-

(2003/C 222 E/279)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1421/03
van Pernille Frahm (GUE/NGL) aan de Commissie

(15 april 2003)

Betreft: Landbouwbeleid

Hoeveel bedraagt naar de inschatting van de Commissie de „Producer Support Estimate” als gevolg van het landbouwbeleid van de EU, hoeveel hiervan is marktprijssteun en hoeveel van dit bedrag kan worden toegeschreven aan diverse producten als suiker, rundvlees, zuivelproducten, tarwe en groenten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 mei 2003)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.
